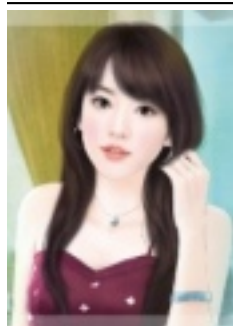

Cà Phê Đợi Một Người

Contents

Cà Phê Đợi Một Người	1
1. Chương 1: Quán	1
2. Chương 2: Người Đó, Trách Vụ	11
3. Chương 3: Người Đó, A Thác	18
4. Chương 4: Đợi Một Người, Bà Chủ	27
5. Chương 5: Khói Lửa Trên Đê Biển	38
6. Chương 6: Tiệm Giặt Là Và Rạp Chiếu Phim	52
7. Chương 7: Caffeine Cô Quạnh	64
8. Chương 8: Tân Sinh Viên Đại Học Giao Thông	79
9. Chương 9: Trong Lòng Mỗi Người	85
10. Chương 10: Cái Cổ Của Đời Người Rất Dài	98
11. Chương 11: Chín Mười Chín, Nước Tiên Thảo Mật Ong	115
12. Chương 12: Vòng Tuần Hoàn Vô Tận Trùng Hợp	131
13. Chương 13: Đuổi Theo	139
14. Chương 14: Mọi Người, Đều Rất Nhớ Anh	145

Cà Phê Đợi Một Người

Giới thiệu

Nơi đó có những con người ngồi bên tách cà phê, chờ đợi một thứ gì đó mà họ mong muốn trong tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-phe-doi-mot-nguoi>

1. Chương 1: Quán

Khúc Mở Đầu

Lúc này chiếc thìa trong tay tôi đang khuấy loạn lớp sữa nổi bên trên cà phê, kim loại và thành chiếc ca sứ hợp tấu nên những âm thanh không theo nhịp điệu nào.

Đỉnh đảnh đảnh đang, đang đảnh đang đảnh.

Giống như tâm trạng của tôi lúc này, không tiết tấu, nhưng lại rất muốn biểu đạt điều đó.

Rõ ràng giống như trò chơi ghép hình kéo dài hết năm này tháng khác, dẫu cho có bao nhiêu mảnh ghép rơi vãi xuống đất, cứ kiên trì bền bỉ, thế nào cũng có thể lần lượt nhặt lên, ghép thành hình dáng hoàn chỉnh ban đầu, thế nào rồi cũng đến thời khắc ấy.

Vậy mà tôi vẫn rất kích động.

Bởi lẽ tôi phát hiện, những mảnh ghép ký ức không phải là vật chết.

Ký ức tích lũy dần dần, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng phức tạp, thế nên cứ ghép hoài không hết.

Vừa phải gắng sức nhớ lại những phần xưa cũ, mặt khác lại phải nắm bắt lấy phần đang chậm rãi trở thành cuộc đời tôi kia.

Những mảnh ghép thuộc về anh, là những mảnh đơn giản nhất, không chải chuốt nhất, thẳng thớm nhất mà tôi từng thấy.

Những người từng chơi trò ghép hình đều biết, hình vẽ phức tạp thực ra lại dễ nắm bắt, vì mỗi mảnh đều đặc biệt, thoáng cái là biết nó nên đặt ở vị trí nào.

Nhưng càng là hình vẽ đơn giản, ví dụ trời xanh ngấn ngắt, cỏ mượt như thảm, lại càng khó ghép cho hoàn chỉnh.

Vì mỗi mảnh ghép đều quá đối mộc mạc, quá đối đơn thuần, tốn bao nhiêu thời gian vẫn không hiểu nổi quan hệ giữa mảnh ghép trên với mảnh ghép dưới.

Và cả mối liên hệ của chúng với mình nữa.

Tôi hít sâu một hơi.

Bổ sung dưỡng khí, dừng khí.

Và cả mùi cà phê nồng đượm.

Sau đó, tôi muốn kể một câu chuyện.

Một cuốn sách chỉ ít phải có một câu chuyện gắn bên trong nó, nếu muốn sách bán chạy, câu chuyện ấy tốt nhất là về tình yêu.

Nói cho người ta biết tình yêu là gì, yêu như thế nào, được yêu ra làm sao hoặc giả nghiêm túc định nghĩa thế nào mới là hạnh phúc chân chính, dựa núi núi sẽ đổ, dựa người người sẽ già, hạnh phúc vẫn phải dựa vào bản thân mới là bền vững nhất...

Nhưng tôi không xác định được câu chuyện này bắt đầu từ khi nào.

Nếu bạn mong đợi cuốn sách mình đang cầm trên tay là một cuốn tiểu thuyết tình yêu.

Tôi không chắc, nhưng tôi cũng không lấy đó làm kinh hoảng.

Có lẽ, cho đến tận trang cuối cùng của cuốn sách này, câu chuyện mới bắt đầu, nhưng đó đã là một thứ mong cầu xa xỉ.

Có lẽ câu chuyện sẽ chẳng bao giờ manh nha.

Chỉ bởi vì, chẳng người nào có thể ý thức được tất cả những điều xảy ra với mình, khi sự việc vừa mới bắt đầu, là gì. Ít nhất là tôi không thể.

Mà chỉ sau khi thực sự hiểu được bản thân mình, tôi mới lĩnh hội được hạnh phúc mình theo đuổi có hình dạng như thế nào.

Nhưng đến khi nhận ra thứ đã từng dịu dàng vây bọc lấy mình ấy, có thể, tôi sẽ chẳng bao giờ tìm lại được mảnh ghép đó nữa.

=====

Nhưng nhìn từ một khía cạnh khác, ai ngồi cùng với ai, chẳng phải đã được định đoạt từ trước khi hình thành vấn đề đó sao? Mọi việc đều như vậy cả, tất cả đáp án đều đã được khắc rõ ràng trong tâm trí mỗi người từ trước khi vấn đề hình thành rồi.

May thay, khởi điểm của câu chuyện rất thú vị, vì khởi điểm này là một người thú vị, Albus.

Albus, là biệt hiệu của cô nàng lesbian (đồng tính nữ) đầu tiên tôi quen biết trong đời, lấy từ tên ông hiệu trưởng học viện Hogwarts, Albus Dumbledore trong Harry Potter. Còn lý do tại sao lại tự ruồng rẫy bản thân mà lấy tên của một ông lão già nua râu tóc bạc trắng làm biệt hiệu thì cô chưa bao giờ nói, mà tôi cũng chẳng bao giờ nghĩ đến việc hỏi.

Albus để tóc ngắn trông oách không chịu được, cô là đồng nghiệp của tôi trong quán cà phê, cũng là tiền bối vào làm ở đây trước tôi nửa năm, trước đó, cô từng làm một thời gian dài ở quán cà phê Orsir nổi tiếng khắp Đài Trung.

Albus thường gọi tôi là em gái, nhưng lại không cho tôi gọi mình là chị, cô bảo gọi chị nghe rất buồn nôn, cứ gọi cô là Albus được rồi.

Quán cà phê chúng tôi làm thêm nằm ở cuối ngõ chợ đêm đối diện với đại học Thanh Hoa, có cái tên lắt lẻo lảng mạn: “Đội Một Người”. Bởi vì thực sự quá lảng mạn, thế nên lúc bấy giờ, trong kỳ nghỉ hè lên lớp mười hai, tôi mới bèn lên bước vào Đội Một Người, nộp bản lý lịch gần như trống trơn, chỉ có mỗi tên họ với số điện thoại nhà của mình.

Tiền bối Albus có một khả năng đặc biệt, miễn là cà phê, dù trên thực đơn có hay không có, thậm chí là loại khách hàng bịa ra đùa cợt, Albus cũng có thể tỉnh bơ như không mà pha ra được.

Rất nhiều khách quen, sinh viên, học sinh các trường đại học Thanh Hoa, đại học Giao Thông, trung học Quang Phục quanh đây đều biết rõ khả năng này, vì vậy Albus thường xuyên phải đối mặt với thử thách bất ngờ của những vị khách rồi việc.

Còn nhớ tháng trước, vào lúc bảy giờ tối.

”Này chị... em... em muốn gọi cà phê đặc biệt Âm nhiên tiêu hồn trong buổi Luận kiếm Hoa Sơn (1). Một học sinh cấp ba đứng trước quầy bar ấp úng nói, gương mặt đầm mồ hôi đầy vẻ ngượng ngịu.

Năm sáu đứa cấp ba, rõ ràng là đồng đảng, ngồi trên ghế xô pha dài hô hô cười nghiêng ngả, tôi cũng đứng bên cạnh Albus cười đến tức thở.

Albus mặt không đổi sắc nhìn cậu chàng học sinh cấp ba chắc chơi oẳn tù tì bị thua kia, thùng thảng cất tiếng: “Muốn chín mấy phần?”

Cậu chàng bị dồn đẩy ra phá thối lộ vẻ kinh ngạc, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

“Cà phê đặc biệt Âm nhiên tiêu hồn trong buổi Luận kiếm Hoa Sơn, rốt cuộc cậu muốn chín mấy phần? Gọi mấy cốc?” Gương mặt Albus gần như không biểu cảm, quả không hổ là một cây hài mặt đơ.

“Em... em muốn chín năm phần, sáu cốc, cảm ơn.” Cậu chàng học sinh cấp ba mồ hôi ướt đầm lưng không biết nên làm thế nào cho phải.

Đám đồng đảng rồi việc đảng sau lại cười to hơn.

Nhưng năm phút sau, Albus đã bùng sáu cốc cà phê bỏ thêm một đồng hành tây nướng đen thui tới bàn của đám học sinh rồi việc kia, cả bọn đều ngẩn người ra nhìn cô.

“Hành tây đấy, tôi bỏ thêm hành tây.” Albus lạnh lùng nói, đoạn quay đầu đi thẳng về quầy bar, để lại sáu cậu chàng mặt mũi ngơ ngác, sau đó lại rộ lên một trận cười lớn nữa.

Rồi Chủ nhật tuần trước nữa, lúc hai giờ chiều.

“Em ơi, cho anh cà phê chồn hương Sumatra.” Một người đàn ông trung niên bụng béo mặc vest sẫm màu, miệng hút thuốc lá cổ ỷ nói.

Ông này là vị khách rồi việc nổi tiếng của quán, tháng nào cũng phải đến gọi lung tung một lần, chúng tôi đều gọi sau lưng ông ta là “Vua gọi lung tung”. Có điều cà phê chồn hương Sumatra mà Vua gọi lung tung gọi lần này có thật, vả lại còn rất đắt nữa.

Bà chủ từng nói với tôi, loại hạt cà phê ấy được chế biến bằng cách đem sấy phân của một loài chồn tên là chồn xạ hương chỉ sống ở Sumatra bài tiết ra sau khi ăn một số hạt cà phê đặc biệt, vì hạch trong cơ thể loài chồn này tiết ra mùi hương đặc thù, nên phân chúng sau khi sấy khô có mùi sô cô la đậm đà, nhưng chồn xạ hương càng ngày càng ít, bởi thế phân của chúng thuộc vào hàng quý hiếm, sản lượng toàn cầu cả năm không tới năm mươi ki lô gam, sau khi qua tay đám đầu cơ tham lam người Nhật, một cốc phải bán hơn chín trăm đồng.

Đồ hiếm như vậy, quán nhỏ như chúng tôi đương nhiên không có kênh đặt hàng, mà cũng chẳng bao giờ nghĩ đến việc đặt.

“Dạ, loại cà phê ấy đắt lắm, nếu chú muốn uống cà phê đậm mùi sô cô la, gọi cà phê ca cao nóng hay Latte rắc vụn sô cô la được rồi, trong thời tiết lạnh lạnh thế này cũng là một kiểu hưởng thụ rất hay đó?”

Tôi hơi cuống, vội vàng cười toét miệng giới thiệu cà phê ca cao nóng chỉ năm mươi đồng một cốc hoặc Latte rắc vụn sô cô la giá bảy mươi đồng.

Bà chủ trẻ tuổi ngồi một mình trên ghế trước quầy bar, hồ hững lạt xem tờ tuần san NEXT, không hề có vẻ muốn giải vây cho tôi.

“Gọi Albus của quán em ra đây, anh muốn uống cà phê chồn hương Sumatra!” Vua gọi lung tung cười khà khà, phe phẩy tờ giấy bạc trên tay, nói: “Tiền anh đây không thiếu.”

Tôi nhìn ông Vua gọi lung tung tự ỉnh là người hài hước kia, thở dài.

Chẹp, ai cũng nhận ra Vua gọi lung tung bụng thừa một lớp thịt muốn cưa cẩm Albus, tiếc rằng ông ta không biết Albus là một lesbian chỉ thích con gái, ông ta không có chút cơ hội nào cả.

Thế rồi Albus cầm cây lau nhà xuất hiện, lạnh lùng hỏi rõ món xa xỉ phẩm mà Vua gọi lung tung muốn, đoạn xoay người đi vào trong bếp, ôm con mèo tên Aku của quán đang ăn bánh mì ra, đặt lên quầy bar.

“Sumatra muốn đi ị chắc phải mất ba mươi phút, thêm vào thời gian sấy khô cũng mất ba mươi phút, cộng với mười phút pha cà phê nữa, tổng cộng một tiếng mười phút, chú có muốn đợi không?” Albus chỉ vào con mèo Aku, nói.

Con Aku miệng vẫn đang nhai bánh mì Pháp, về mặt đồ dẫn lắc lắc cái mông. “Albus, cô em đừng giở trò nữa, con mèo này tôi cũng biết, nó tên là Aku!”

Vua gọi lung tung thoáng ngần người.

Albus ôm bụng Aku lên, ngược nhìn bà chủ đang ngồi trước quầy bar xem tạp chí.

“Chẹp, Aku chết rồi, con mèo này chúng tôi mới nuôi, tên là Sumatra?” Bà chủ chẳng buồn ngàng đầu, điềm đạm nói xong lại tiếp tục chăm chú vào tờ tạp chí lá cải. Vua gọi lung tung trợn tròn mắt lên.

“Sumatra chỉ là tên nó thôi, tên đầy đủ của nó là Chồn hương Sumatra.” Tôi nhin cười, làm ra vẻ nghiêm túc nói.

Vua gọi lung tung trố mắt lên nhìn con mèo Aku vô tội bị đổi tên, con Aku ngáp một cái, hơi phả ra rõ hơi.

“Một tiếng mười phút, chú có đợi không?” Albus thờ ơ nhìn Vua gọi lung tung.

Cuối cùng, Vua gọi lung tung gọi một cốc Latte rắc vụn sô cô la mang đi, rồi hần học cuốn gói.

Tôi không kìm được phá lên cười khàn khàn khách trong quán, nhưng Albus và bà chủ chỉ hững hờ tiếp tục công việc dửng dưng, tựa như tất cả đều chưa từng xảy ra, quả là một cặp đôi xuất sắc trong giới chọc cười.

Có điều, Aku thì hơi đen đũi, từ giờ trở đi nó bị đổi tên thành Chồn hương Sumatra, gọi tắt là Sumatra, hòng đối phó với những yêu cầu cần quấy tương tự về sau.

Câu chuyện này, xin được bắt đầu từ quán cà phê thú vị có tên Đợi Một Người đi.

Tháng Chín năm 2000, lúc đó tôi đã thử việc trong quán được một kỳ nghỉ hè, bước vào học kỳ một của năm lớp Mười hai.

Châu Kiệt Luân vừa ra đĩa nhạc đầu tiên của anh.

“Albus lợi hại quá, phải em thì chẳng có cách nào đối phó được với yêu cầu vô vị của đám đàn ông rách việc ấy.”

Tôi tập đánh bọt sữa bằng tay, bọt sữa đánh kiểu này dịu và hợp khẩu vị hơn.

“Em gái à, chỉ cần em làm đủ lâu, em cũng có thể pha ra tất cả các loại cà phê dù nó tồn tại hay không tồn tại trên cõi đời này.” Albus đang rửa chiếc cốc sứ đáng yêu in hình chó Snoopy, tiếp tục nói như thể chẳng liên quan gì đến mình: “Còn uống được hay không thì không phải trách nhiệm của em, đây là việc của cái đám rối hơi kia.”

“Nói cũng phải.” Tôi lại bật cười, nhắm học thuộc từ vựng bài đầu tiên trong cuốn sách tiếng Anh để trên bàn.

Dụng cụ đánh sữa trên tay tiếp tục khuấy đảo.

Đã vào học một tuần rồi, tôi đang điều chỉnh cuộc sống vừa làm thêm buổi tối vừa ôn thi đại học “khiến đám bạn học thoát nghe thấy rất oách” của một nữ sinh cấp ba.

Hiện tại, tôi tự cho rằng sinh hoạt như vậy là rất có kế hoạch, bừa bừa chí tiến thủ, chứ không giống các học sinh cấp ba thông thường, tan học xong lại phải đến lớp phụ đạo tiếp tục những cơn buồn ngủ còn chưa dứt, những mảnh giấy nhỏ ghi chuyện riêng vẫn chưa chuyển hết trên lớp học chính, hoặc không thì chui vào mấy quán net mù mịt khói thuốc tranh cướp Phích lịch vô địch đại bảo kiếm hay những đồng tiền vàng không thể tiêu xài với lũ quái vật trong thế giới ảo, vân vân và vân vân.

Làm thêm trong quán cà phê sực nức mùi thơm, có thể học các kiến thức trong môn pha cà phê và cả cách thưởng thức mùi vị, có thể làm việc chung với cây hài mặt đơ Albus, có thể học hỏi triết học nhân sinh mà bà chủ trẻ tuổi hài hước sâu sắc khó dò tự phát mình ra, đây mới là cuộc sống sau giờ học của một nữ sinh cấp ba lành mạnh.

Thỉnh thoảng có bạn học đến ủng hộ, tôi cũng có thể đeo tạp dề trắng, giống như một nàng công chúa nhỏ, bưng những cốc cà phê mình tự pha cùng với bánh xốp nóng rưới caramel thành hình trái tim ra đặt trước mặt họ, hưởng thụ cảm giác hưng vinh: “Nhìn đi, tôi còn tự lập hơn các cậu đấy nhé!”

“Phải rồi, em không đi học phụ đạo lại đến đây làm thêm, ở nhà không ai mắng à?”

Lúc Albus rửa xong cốc chén đã là gần mười giờ rồi, quán cũng sắp đóng cửa.

“Không, tuy bố em phản đối, nhưng em đã nói trước với mẹ rồi, nếu thành tích thi tháng của em trên bảng xếp hạng toàn trường không bị tụt, em có thể ở đây kiếm tiền tiêu vặt không phải đến mấy lớp phụ đạo chán phèo kia. Lớp phụ đạo chán lắm, đến học thì cũng vẫn chuyện giãy buồm chuyện với bọn con gái ở đó thôi, còn không thì lại có một đồng con trai thổi tưởng mình hay ho lắm suốt ngày muốn “làm bạn” với lũ con gái. Đúng là đọc tiểu thuyết nhiều quá.” Tôi nói. Cố ý nhấn giọng vào hai chữ “làm bạn”.

Nữ sinh cấp ba ghét bọn con trai, đây là chuyện hai năm rưỡi. Duy chỉ có Albus là ngoại lệ.

“Thế em về nhà tắm một cái, học bài thêm một lúc rồi đi ngủ đi.” Albus nói. “Albus mặt lạnh sao lại lo lắng việc học hành ở trường của em hơn cả em thế?” Tôi lè lưỡi.

“Tôi đây chỉ không muốn hai tháng nữa lại phải huấn luyện nhân viên mới từ đầu thôi!” Albus cười lạnh lùng.

Albus thu dọn chiếc cốc sứ cuối cùng, nhìn đồng hồ trên tường, mười giờ hai mươi lăm phút. Còn năm phút nữa là đóng cửa. Nhưng cả ngày hôm nay, cà phê đặc biệt “Bà chủ đặc chế” của bà chủ chưa bán được cốc nào. Vì vậy, bà chủ vẫn đang đợi một người.

Trong quán không có khách, bà chủ ngồi một mình bên chiếc bàn tròn nhỏ bằng gỗ tẻch đọc sách, chị để chân trần khoantron trên ghế xô pha phủ vải nhung trắng. Trên mặt bàn, chỉ có hai cốc cà phê rỗng sạch sẽ.

“Hằng còn năm phút nữa.” Albus cởi tạp dề trắng gấp lại, châm một điếu thuốc.

Chỉ khi sắp hết giờ làm, trong quán không có khách, Albus mới hút một điếu thuốc. Cô lúc nào cũng trầm ngâm suy nghĩ đợi cánh cửa sắt kéo xuống, sau đó đi rủ cô bạn gái đang học đại học đi ăn đêm.

“Anh ấy nhất định sẽ đến?” Tôi nhào người trên quầy bar uống chỗ bọt sữa vừa đánh lúc nãy.

Bà chủ ngừng đầu, nhìn tôi cười cười. Chị cũng biết điều đó.

Bất kể ban ngày bận rộn công việc đến mấy, buổi tối trời mưa to gió lớn thế nào, kể cả ở Tân Trúc đột nhiên có vòi rồng, tuyết rơi, mưa đá, người ấy cũng sẽ cố gắng hết sức đến đây, uống cốc cà phê không pha trộn (2), khẩu vị mãi mãi không xác định, mỗi ngày chỉ chia sẻ với một người do chính tay chị pha chế. Sau đó nói chuyện phiếm với chị.

Tuy rằng người đó chưa bao giờ xuất hiện. Bởi vì, câu chuyện của bà chủ, cũng chưa bắt đầu.

“Mấy miếng bánh kem phô mai kia, đứa nào mang về nhà mà ăn, không thì phí quá.”

Bà chủ chỉ đồng bánh kem còn thừa trong tủ quầy kính, chuyện thường ngày.

“Đang giảm béo.” Albus gơ tay, dập điếu thuốc, xoay người chuẩn bị kéo cửa sắt xuống.

Vậy là tôi liền vui vẻ cho bánh kem phô mai tươi ngon vào hộp giấy, định bụng mang về làm đồ ăn đêm cho bố mẹ đã mệt mỏi cả ngày, hai người hẳn sẽ rất vui vì khéo sinh được một đứa con gái hiểu chuyện lại còn làm thêm trong quán cà phê.

Lúc về, tôi ngồi trên xe đạp, dừng lại trước ngọn đèn giao thông đối diện đại học Thanh Hoa. Ngọn đèn giao thông trước chợ đêm đại học Thanh Hoa rất nổi tiếng, vì các sinh viên đại học, nghiên cứu sinh, thậm chí cả giáo sư và trợ giảng ở đây đều coi cầu vượt đi bộ trên đường Quang Phục là không khí, lấy tiếng còi tuyệt tuyệt và hiệu lệnh chỉ huy của cảnh sát giao thông làm tham khảo để vượt đèn đỏ, người nào người nấy cứ thấy kẻ hở là luồn lách, chạy qua con phố lớn xe cộ đi lại như mắc cửi.

Tôi lấy làm nghi ngờ, không biết khi vào đại học, có phải mình cũng sẽ quên sạch luật lệ giao thông hay không. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hằng ngày đi làm và tan làm, tôi đều thấy những sinh viên đại học dừng cầm hăng hái quên mình xông qua đường cái, bộ dạng tươi cười hỉ hả của họ rất khó gặp trong không khí căng cù ngột ngạt ở lớp phụ đạo.

Vào đại học nhất định là một quá trình gần như phép màu trong đời, sẽ khiến đám học sinh cấp ba nặng nề từ khi thay da đổi thịt.

Những cô gái rạng rỡ giống như tôi sẽ có quyền quyết định có cần mặc váy đi học hay không, đám con trai cũng không còn chỉ biết chơi bóng rổ hay trò chơi điện tử nữa.

Chỉ còn một con phố, và ba trăm ba mươi một ngày nữa, là cuộc sống đại học sẽ mở ra trước mặt. Tôi rất chờ mong, thậm chí còn hơi hơi sốt ruột.

Vì vậy, tuy rằng gần như ngày nào tôi cũng đến quán cà phê trình diện, học cách độc lập và trải nghiệm cuộc đời trước chúng bạn, nhưng ngày nào tôi cũng ôn bài, làm các đề luyện tập trong sách tham khảo đến hơn hai giờ sáng mới đi ngủ. Hơn bốn tiếng sau, sáu giờ năm phút ra khỏi giường, mắt mũi nhập nhèm ngái ngủ phóng tới trường nữ sinh Tân Trúc tham gia những bài kiểm tra buổi sớm nhiều không kể xiết, lơ dờ như hồn ma bóng quế làm cho xong bài. Có điều, giữa thành tích của tôi và ngôi trường đại học cách một con phố cùng ba trăm ba mươi một ngày kia, rõ ràng còn một khoảng cách cần phải cố gắng nhiều.

Đèn xanh rồi.

Tôi vừa nghĩ bài luận môn tiếng Anh trong đầu, vừa đạp xe về phía nhà mình, chủ đề hôm nay là "If I were a president", vậy nên tôi nghĩ vẫn vợ xem mình muốn cải tạo Đài Loan thế nào. Chiếc xe đạp xóc nảy trên con đường gập ghềnh lồi lõm, tôi cẩn thận giữ thăng bằng, tránh không để mấy cái bánh kem phô mai đựng trong túi nylon treo ở ghi đông xe rơi xuống đất.

Tân Trúc còn được gọi là Thành phố gió, về đêm, gió rất lớn.

Đường Quang Phục có một số đoạn hơi dốc xuống, gió đêm thổi thốc vào mặt, hai chân tôi không hiểu sao có phần khó nhọc, gần như phải đạp giật lùi, đầu óc vốn đang đầy các thành ngữ tiếng Anh dần dần không sao nghĩ ngợi được gì nữa, bèn bỏ luôn, đổi sang ngâm nga bài "Muốn cùng em đi hóng gió" của Trương Học Hữu cho hợp cảnh hợp tình.

Tôi dồn sức nhấn pê đan, chiếc xe đạp cũ kỹ bò qua hết ngã tư này đến ngã tư khác, về được đến nhà ở ngoại vi trung tâm thành phố thì đã mười một giờ, tôi cũng ướt sũng cả mồ hôi.

Tôi nghĩ chẳng bao lâu nữa mình sẽ tập được một đôi chân kiên cường bất khuất mập như củ cải.

Mở cánh cửa sắt đã kéo vào một nửa, không khí trong nhà lúc nào cũng phẳng phất mùi hương trầm nhàn nhạt. Ti vi trong phòng khách nhỏ đang chiếu một chương trình võ vắn, kiểu phim truyền hình chính trị mà những người thuộc lứa bố mẹ tôi rất thích xem.

"Bố, hôm nay bà chủ lại khao này!" Tôi đặt bánh kem lên bàn.

"Chắc, thứ này đắt lắm nhỉ?" Bố tôi mở hộp giấy ra nói.

"Vâng, được lời rồi." Tôi đeo ba lô nhảy tưng tưng lên gác.

"Anh con đang tắm! Con lên học bài trước đi, nó tắm xong sẽ lên gọi con!"

Bố đứng ở đầu cầu thang lớn tiếng nói.

Bố tôi lái xe cả đời. Thời trẻ ông từng lái máy xúc, cần cẩu, máy ủi, về sau lấy vợ để dành được ít tiền, bèn mua một chiếc xe con hiệu Nissan chạy taxi, tôi ra đời được mấy năm thì chiếc xe con ấy bị xe tải chạy quá tốc độ đâm cho thủng một lỗ lớn, bố tôi thoát chết liền bán luôn chiếc taxi gần như đã thành phế liệu ấy đi, chuyển sang lái xe buýt tuyến số một và số hai.

"Hình như chưa nghe nói ai lái xe buýt bị đâm chết cả?" Ông giải thích, và lại lái xe thêm mấy năm.

"Anh phiền phức thế, muộn rồi mới tắm!" Lúc đi ngang qua phòng tắm, tôi cố ý hét lớn.

Tôi ghét nhất là lúc học bài toàn thân hôi hám, không thể tập trung tinh thần được.

Cửa phòng tắm hé hé mở, từ trong khe hở lộ ra một cái đầu to tướng ướt sũng.

"Thối chết đi được! Cái gì chắn trước cửa mà thối thế không biết." Sau đó lại rụt vào.

Tôi thực muốn đá cho cái đầu ấy một phát.

Tôi chỉ có một người anh trai, không có em trai hay chị em gái. Nghe nói anh trai đều rất chiều chuộng em gái, bảo vệ em gái, nhưng đây chỉ là lời đồn đại không đúng sự thực chút nào.

Ông anh ngốc nghếch hai mươi tuổi đầu nhà tôi chỉ biết bắt nạt em, tranh buong tắm, tranh toa lét với em, nè lúc em đang tắm mà ở bên ngoài phát ra những tiếng rít lạnh lạnh thê lương giả ma dọa cho em sợ, thậm chí còn dùng chung phòng ngủ với em suốt mười bảy năm nữa.

Cái con người có độ tuổi tâm hồn còn chưa đến hai mươi này tên là Lý Phong Danh, đang học năm thứ ba khoa Kiến trúc trường đại học Trung Hoa, lập chí sau này trở thành kiến trúc sư. Nhưng cô em gái đáng yêu của anh ta, tức là tôi, áng chừng rằng đem mức độ cố gắng của anh ta trừ đi độ cao của đồng truyện tranh chất trong tủ sách, sau đó nhân với chỉ số thông minh nghèo nàn mà anh ta sở hữu, thì kết quả là chàng thanh niên có chí khí tên gọi Lý Phong Danh này chỉ làm được chân đốc công cu li là cùng.

Tôi treo ba lô lên mắc quần áo, lấy sách tham khảo môn toán ra lần lượt giải quyết các đề dạng tổ hợp.

Về môn toán, tôi có thể nói là cao thủ số một số hai trong lớp, nhưng vẫn chưa tám nên hơi khó tập trung tinh thần, thêm nữa, các đề toán tổ hợp cái nào cũng đầy những cạm bẫy đáng ghét cùng với câu hỏi không rõ ràng, trong mười phút tôi đã liên tiếp làm sai năm bài liền.

“Quái thật, cái gì mà bảy học sinh nữ tám học sinh nam ngồi bên một bàn tròn ăn cơm giao thừa, nhưng Mary và John đang giận nhau nên không thể ngồi cạnh nhau, còn Peter và Thomas rất thân thiết nên nhất định phải ngồi cạnh nhau, xin hỏi mười lăm người này có bao nhiêu cách ngồi.” Tôi chống cằm, cảm giác không tâm phục cho lắm.

Loại đề bài này đúng là rất quái dị, không biết do nhà toán học không có kiến thức xã hội nào đùa cợt phát minh ra.

Nếu Mary và John đã ghét nhau đến độ không ngồi cạnh được, Peter và Thomas nhất quyết phải ngồi cạnh nhau mới xong, vậy mười một người còn lại chẳng lẽ ai ngồi cạnh ai cũng không có can hệ gì hay sao? Cứ cho là A không ghét B, cũng chưa chắc A đã muốn ngồi cạnh B, cũng có thể B đã âm thầm thích C, vì vậy tìm đủ mọi cách để ngồi bên cạnh C thì làm sao! Mà khả năng lớn hơn là, mười lăm người ngồi quây quanh cái bàn tròn cùng ăn uống, có lẽ cả bọn đều tham ăn, nếu ưu tiên nghĩ cách làm thế nào để ngồi ở vị trí gần món ăn mình thích nhất trước đã, thế nên trong đề bài lẽ ra phải ghi rõ cả các món ăn cùng với sở thích cá nhân để người giải đề tham khảo mới đúng, bằng không cứ cầm đầu cầm cổ đoán bừa cũng không phải là cách.

Cho dù bao nhiêu người ngồi quây thành bàn tròn, dù ăn uống hay chỉ nói chuyện gẫu, cũng đều có quy tắc nhất định và quan hệ giữa người với người tiềm tàng bên dưới, vì vậy, đáp án của đề này thực ra bị hạn chế rất nhiều, cứ đơn thuần giải đề thực sự là vô cùng nhàm chán.

Nhưng nhìn từ một khía cạnh khác, ai ngồi cùng với ai, chẳng phải đã được định đoạt từ trước khi hình thành vấn đề đó sao? Mọi việc đều như vậy cả, tất cả đáp án đều đã được khắc rõ ràng trong tâm trí mỗi người từ trước khi vấn đề hình thành rồi.

“Vì vậy, những câu hỏi kiểu này thực quá ư vô vị, chẳng hề có tí tẹo ích lợi gì cho cuộc đời cả?”

Nhưng tôi hiểu rõ, nếu tiếp tục giữ lấy cái suy nghĩ “cần thiết thực” ấy, tôi sẽ chẳng giải được đề bài nào, nên bèn biết điều lật sang trang sau, thử giải đề toán không có thường thức xã hội, tiếp theo tôi đội khăn tám trên đầu mở cửa đi vào.

“Hồi chết đi được, đi tắm nhanh lên?” Anh ta ngồi phịch xuống giường, cầm máy sấy lên sấy tóc ro ro.

“Đợi tí, em làm nốt đề này đã.” Tôi cắn cắn bút, cục tẩy ở đuôi bút chì đã bị tôi cắn vẹo cả đi.

Thần đồng toán học của lớp như tôi đây không thể gục ngã trước đòn đánh trộm của đề toán tổ hợp được.

Nhà tôi rất bé, nên tôi và anh trai từ bé đã chen chúc trong một căn phòng, vốn tưởng rằng sau khi anh tôi lên đại học tôi có thể sở hữu một vùng trời nhỏ thuộc về riêng mình. Không ngờ ông anh tôi lại thi vào đại học Trung Hoa nằm ngay ở thành phố Tân Trúc, để tiết kiệm tiền và tiện bắt nạt tôi, anh ta không dọn ra ngoài thuê phòng, mà vẫn rúc ở nhà như trước, tiếp tục lấy nhiệm vụ ấu trĩ hết thuốc chữa của mình cho tôi.

Ông anh ngốc của tôi đang để mình trần ngoác miệng ra ngáp, cầm máy sấy phả hơi nóng phù phù phù tấn công sau gáy tôi.

“Anh thật nhạt nhẽo quá đấy, chẳng trách không có bạn gái.” Tôi cảm giác tóc tai bị thổi rối bù.

“Khửu khửu, còn chưa đến lượt anh mày không có bạn gái nhé!” Ông anh tôi cười trông rất xuẩn ngốc.

“Vậy sao? Sao có người học đại học được hai năm rồi, mà vẫn chẳng có cô bạn gái nào ấy nhỉ?” Tôi xĩa lại.

Tuy rằng tôi cũng biết anh mình bận đi làm thêm và hoạt động câu lạc bộ, không có cơ hội quen biết cô gái nào vừa có mắt như mù lại không biết thưởng thức.

“Em gái thân mến, nếu anh mày thực sự muốn đeo đuổi con gái, hừ, mấy thể loại hoa khôi khoa, hoa khôi trường, có đóa hoa nào mà không để anh mày hái xuống chứ! Chỉ là cô gái xứng với anh đây còn chưa xuất

hiện thôi, đám con gái bại não xung quanh anh toàn hạng mắt kém giống như mày ấy, bảo anh làm sao cưa cẩm cho nổi?” Ông anh tôi bắt đầu hoang tưởng.

“Em sẽ chống mắt lên chờ.” Tôi đáp, vuốt tóc lại cho thẳng rồi tiếp tục giải bài toán khủng hoảng sinh thái, “gà thỏ nhốt chung chuồng”.

Ông anh tôi quẹt ít gel tóc bôi lên đầu, sau đó vuốt tóc thành một cái ổ gà trông xấu đến mức gà nhìn thấy cũng muốn bỏ chạy, đứng trước tấm gương bán thân, cười khàn khạch ra vẻ ta đây hay hóm lăm.

Xem ra trường đại học không chỉ tạo ra những gương mặt tươi cười, mà còn cho ra lò những gã ngờ nghệch đến độ không thể đỡ được.

“Nói đến chuyện không có bạn gái, hì hì, hôm nay lúc hoạt động ở câu lạc bộ anh nghe được một chuyện người thật việc thật siêu buồn cười, kể ày nghe nhé.” Ông anh tôi vừa soi gương vừa nói. Tối nào anh ta cũng kể một hai chuyện mới lạ ở trường.

“Có một thứ, gọi là môn toán, môn toán cần phải hết sức chuyên tâm?” Tôi nghiêm nghị nói.

Thực ra, bất cứ chuyện gì liên quan đến trường đại học mà anh tôi kể, tôi đều rất hứng thú, cứ như mình đang được ở đó, được học trước trường đại học vẫn hằng chờ mong vậy.

“Cái trường đại học Thanh Hoa ấy, mày biết không?” Ông anh tôi cuộn dây điện máy sấy tóc lại, nằm xuống giường.

“Biết chứ, em làm thêm ở phố chợ đêm đại học Thanh Hoa mà, anh giả ngây hả?” Tôi nói, lơ đãng nhìn lũ gà và thỏ vừa trờu tượng lại vừa thực tế trong đề bài.

“Chắc, hôm nay bọn anh tới đại học Thanh Hoa, cùng câu lạc bộ trượt patin bên ấy bàn bạc và phân chia các trường để đến nói chuyện trong kỳ.” Anh tôi kể, đá vào đôi giày trượt treo trên đầu giường.

“Nói chuyện trong kỳ là gì?”

“Thì là đi tới các trường cấp hai rồi cấp ba giới thiệu môn trượt patin ấy, chắc, để chụp ảnh làm tư liệu hoạt động của câu lạc bộ mà, đến lúc bình chọn câu lạc bộ hằng năm có thể lấy ra làm tư liệu, cho nó dễ xin kinh phí ấy, đồ óc heo.”

Anh tôi khịt khịt mũi.

“Kể tiếp đi.” Tôi quay quay bút.

“Bọn anh đến sân tập của bên ấy vừa ăn Lou mei (3) vừa nói chuyện, vốn là rất nghiêm chỉnh, nhưng tổ sư nhà nó chứ, tự nhiên gặp phải một kỳ tài trong giới xúi quẩy tên là gì anh mày quên mất rồi, hình như là A Thổ hay A Đổ nhỉ?” Ông anh tôi lăm bắm một mình.

“Mặc kệ anh ta tên gì đi, rốt cuộc người đó đã làm chuyện gì hả?” Tôi nhắc anh trai kể cho hết câu chuyện.

“Chắc, mày thế này là học môn toán không tập trung đấy nhé.” Anh tôi chẳng hiểu đắc ý chuyện gì nữa, cứ làm như vạch trần được một bí mật to tát của tôi không bằng.

“Anh đúng là đồ trẻ con, đồ sinh viên chết bầm, làm ơn kể lại sự nghiệp vĩ đại của vị kỳ tài trong giới xúi quẩy kia cho em nghe đi, đừng cố ý trêu người em nữa, cảm ơn.” Tôi lên nhìn đáp án trong sách tham khảo, lăm nhăm học thuộc lòng phương pháp giải đề.

“Thôi thì cứ gọi là A Thổ nhé, A Thổ là người của câu lạc bộ trượt patin đại học Thanh Hoa, học năm thứ ba, nhưng trước đây anh chưa gặp cậu này bao giờ, hôm nay lúc tay chủ nhiệm câu lạc bộ cũng học năm ba của bọn họ giới thiệu các thành viên cho bọn anh làm quen, ai nấy đều cười âm lên, làm anh phun luôn cả một quả trứng om tương trong miệng ra.” Ông anh tôi khẽ đá vào đôi giày trượt patin, làm ra vẻ nghiêm nghị bắt chước ngữ điệu của tay chủ nhiệm câu lạc bộ trượt patin trường Thanh Hoa, vỗ vỗ vào khoảng không cạnh vai mình, nói: “Đây là thành viên mới của câu lạc bộ chúng tôi, tên là A Thổ, điểm đặc sắc nhất của cậu ấy chính là vào thời điểm này năm ngoái, cô bạn gái đã quen một năm rưỡi của cậu ta bị một cô nàng đồng tính cưa mất! Đến bây giờ vẫn còn độc thân, đang trong cuộc trường chinh vạn lý tìm bạn gái!”

Đứt lời, anh tôi vỗ tay lia lịa, rồi cười hô hố đầy khoa trương, gương mặt đỏ bừng lên vì đứt hơi.

Tôi nghe xong cũng cảm thấy rất tức cười. Đường đường một người đàn ông, lại bị giới thiệu như thế, cái anh chàng A Thổ đáng thương này chắc chẳng còn mặt mũi nào nữa.

“Sau đó bọn anh mỗi người một câu, hỏi cậu ta xem có phải chỗ đó không cương lên được hay không, hay là hồi nhỏ bị bóng bowling, va vào vẹo mắt, có người còn cho cậu ta số điện thoại của phòng khám Trung y Kiến Hoa chuyên trị chứng trên bảo dưới không nghe, khóc ngoài quan ải đang quảng cáo rất mạnh trên Kênh 4, bảo cậu ta cố mà làm cho chỗ đó ngóc lên, thật là tức cười không đỡ nổi!” Ông anh tôi khó khăn lắm mới nén được cười, nói tiếp: “Nhưng A Thổ chỉ gãi gãi đầu không biết làm sao, cũng chẳng hề tức giận tí nào, kiểu như đã miễn dịch với tình cảnh này rồi ấy, ha ha ha, đúng là một gã khờ rộng lượng!”

“Có khi anh chủ nhiệm bên đại học Thanh Hoa chỉ nói đùa thôi ấy? Mà có thật chẳng nữa, cái cô bị lesbian chưa đó kia có lẽ cũng là đồng tính nữ, chỉ là cô ta vốn không biết điều đó mà thôi?” Tôi không kìm được lên tiếng, anh tôi lại lắc đầu nguây nguẩy.

“Ừm, NO! Anh không nghĩ thế đâu mày, sau đây có một cô ả cá sấu bên Thanh Hoa nói riêng với anh, bảo A Thổ là bạn cùng lớp cô ta ở khoa Kỹ thuật Hạt nhân, chuyện của A Thổ cô ta biết rõ như lòng bàn tay, cô bạn gái kia với cậu chàng bắt đầu yêu nhau từ năm lớp Mười hai cơ, về sau A Thổ học cái ngành đọc méo cả miêng là Khoa học Hệ thống và Công trình ở đại học Thanh Hoa, còn cô bạn gái thì học Khoa học Quản lý bên đại học Giao Thông, hai trường này vốn ở sát nhau, vì vậy chuyện yêu đương qua lại theo lẽ thường đương nhiên rất thuận lợi, ha ha! Đây mới chính là chỗ hay ho nhất, cô nàng kia lên đại học xong không ngờ lại bị một cô lesbian chưa đó, hại cho cậu A Thổ bị câu chuyện nực cười này ám quẻ, mỗi lần đi đâu được người khác giới thiệu lại bị lôi ra nhắc một lần, đến mức khiến dây thần kinh xấu hổ của cậu ta tê liệt luôn rồi! Ha ha ha ha ha ha ha!” Ông anh tôi lại bắt đầu cười lên hô hố.

Tôi cũng bật cười, dù rằng cái anh A Thổ bị cô nàng lesbian cướp người yêu kia thực sự là một kẻ xui xẻo mười phần vẹn mười, lẽ ra phải rơi vài hàng lệ thương cảm chứ không nên ôm bụng mà cười như thế.

Nhưng có mẫu quảng cáo nói rằng, lúc có thể hôn thì đừng nói chuyện. Tôi nghĩ, lúc có thể cười thì tốt nhất là đừng khóc.

“Anh A Thổ kia mới học năm ba thôi mà, đáng thương quá, em nghĩ anh ta còn phải bị giễu thêm hai năm nữa ấy nhỉ?” Tôi cười khúc khích.

“Không chỉ có thế, cho dù A Thổ cố gắng mấy để thay đổi hình tượng, thì trong ba học phần bắt buộc ở trường đại học: bài vở, câu lạc bộ, yêu đương, cậu ta cũng đã xác định ăn điểm 0 tròn trĩnh ở môn yêu đương này rồi?” Anh trai tôi lại bắt đầu cười lớn.

“Tại sao?” Tôi không hiểu.

“A Thổ không chỉ mất hết thể diện, nghe cô ả cá sấu kia kể, khí khái đàn ông của A Thổ cũng bị câu chuyện nực cười này lột sạch sẽ rồi, mày nghĩ xem, bạn gái bị một ả lesbian cướp đi mất, điều này chẳng chứng tỏ về mặt sinh lý, A Thổ biểu hiện rất không man còn gì! Thế nên lòng tin của A Thổ cũng theo đó mà sụp sụp, liên tiếp xuống dưới mức sàn, chạm đáy rồi.”

Anh tôi bật ngọn đèn ở đầu giường lên, tiện tay rút một quyển truyện tranh, mở ra.

Cũng đúng, một anh chàng không có lòng tin thì không thể nào triển khai hành động với cô gái mình yêu được.

Huống hồ, cũng chẳng có cô gái nào yêu nổi anh chàng không có lòng tin, thế có khác gì thu nhận một thằng bé con không nhà không cửa lại hay chảy nước mũi đầu cơ chứ.

“Em chỉ có thể nói, ở trường đại học, loại người nào cũng có, chuyện gì cũng xảy ra được?” Tôi nói, gấp cuốn sách tham khảo lại.

A Thổ, một phút mặc niệm dành cho anh.

Chú thích: (1) Âm nhiên tiêu hồn chương là tên võ công của Dương Quá trong tiểu thuyết Thần Điêu hiệp lữ của nhà văn Kim Dung. Trong hệ thống các tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung. Luận kiếm Hoa Sơn là cuộc tranh tài của các cao thủ thuộc hàng đệ nhất thiên hạ trong võ lâm. Tại lần luận kiếm thứ ba, Thần

Điều đại hiệp Dương Quá với Âm nhiên tiêu hồn chưởng đã giành được danh hiệu Tây Cuồng trong Ngũ Tuyệt (tức năm đại cao thủ hàng đầu võ lâm).

(2) Single Origin coffee: loại hạt cà phê có nguồn gốc xuất xứ từ một khu vực địa lý duy nhất, không pha trộn.

(3) Món ăn vặt đặc trưng của Quảng Đông nấu bằng cách hầm các loại thịt lợn, bò, gà, vịt hoặc nội tạng... với nước tương đặc.

2. Chương 2: Người Đó, Trạch Vu

Nhưng cuộc đời này liệu có bao lần tìm đập rộn ràng, nói chẳng nên lời?

Tôi chưa yêu bao giờ, nhưng tôi biết, một người có tín ngưỡng với tình yêu, hẳn sẽ trân trọng từng thời khắc trái tim rung động, sau đó dừng cảm truy tầm lần tiếp theo, rồi lần tiếp theo nữa.

Sau đó, khung cảnh câu chuyện lại quay về quán cà phê. Có lẽ vì tên quán thực tình, rất lãng mạn, nên dễ dàng thu hút những người có tính cách lãng mạn, hoặc dễ khiến người ta nảy sinh những liên tưởng lãng mạn. Nếu như không tính đến Vua gọi lung tung với đám học sinh cấp ba thích đùa, người tôi thích đang ngồi ngay đó, cách tôi chưa đầy năm bước chân.

Quán cà phê Đợi Một Người, tám giờ rưỡi tối, trên bàn gỗ nhỏ màu tím có hai cốc Latte anh gọi. Một cốc cho anh, một cốc cho bạn gái anh.

Người ấy tên là Trạch Vu.

Dương Trạch Vu.

“Thế thì sao?” Bạn gái anh hỏi.

“Thế nên cuối tuần này anh phải đi Cao Hùng tranh cúp Thuế Giáo dục(1), thực sự không thể đi họp lớp với em được, em cũng biết năm ngoái suýt chút nữa anh đã trở thành người hùng biện xuất sắc nhất rồi mà, chủ đề năm nay rất có ý nghĩa, anh lại là chủ nhiệm câu lạc bộ, nhất thiết phải dẫn đội tham gia”. Dương Trạch Vu chậm rãi nói.

Bạn gái của anh kiên tình địch của tôi, lại tỏ vẻ không thể thông cảm, chẳng thèm uống ngụm cà phê nào.

Tôi giả bộ lau kính ở gần đó, thực chất là đang nghe lỏm bọn họ nói chuyện.

Sau hai mươi sáu lần nghe trộm, tôi cũng quen với Trạch Vu.

Trạch Vu là sinh viên năm ba, khoa Công nghệ Thông tin trường đại học Giao Thông, chủ nhiệm câu lạc bộ hùng biện.

Ở anh cái gì cũng to tướng, trừ kính đeo, mắt kính hơi ngả xám kia.

Mắt anh to tướng, tay anh to tướng, đi giày cỡ mười hai to tướng, thân hình to tướng, cao đến một mét tám hai, tôi kiễng chân lên vừa khéo ngẩng đầu được vào lồng ngực ấm áp của anh, quả đúng là trời sinh một cặp.

Thỉnh thoảng, Trạch Vu đến quán lật giở tạp chí thương mại giết thời gian, hoặc ôm máy tính xách tay đến gõ báo cáo.

Lúc có một mình, anh thích ngồi ở một góc cố định, xem mấy quyển tạp chí cố định, gọi cố định một loại cà phê Kenya.

Chỉ khi cùng đến với bạn gái, Trạch Vu mới gọi món Latte mà cô ta thích nhất, thật là chu đáo hết mức.

Mỗi lần anh đến, tôi đều không thể che giấu được trạng thái hồn vía lên mây cùng nụ cười vui sướng nơi khóe miệng, tâm trạng vui vẻ suốt cả buổi tối.

Tuy rằng tôi chỉ nói chuyện với anh mỗi một lần.

“Anh rất xin lỗi?” Ngay đôi mắt to của anh cũng tỏ vẻ nhân nhượng chịu đựng.

“Em mặc kệ, tháng trước anh đã hứa cùng em đi họp lớp cấp ba rồi còn gì, sao có thể nói mà không giữ lời chứ?” Bạn gái anh dẫu môi lên.

Hừ, nếu là tôi, tôi sẽ để anh đi.

Cuộc thi hùng biện là nơi tập trung những con người thông minh tuyệt đỉnh đấy, sao có thể ngăn cản người tài hoa xuất chúng như anh được?

“Xin lỗi, tại anh không tốt, sau cuộc thi anh nhất định sẽ bù đắp cho em, em xem, cả chủ nhiệm câu lạc bộ hùng biện như anh còn nói không lại em, thua đến mức á khẩu luôn, chỉ biết xin lỗi luôn miệng đây này.” Trạch Vu rồi rít nói.

Cô bạn gái dã man kia rốt cuộc cũng nở một nụ cười tạm coi được.

Hừ, cãi nhau có phải tốt hơn bao nhiêu không, mặc dù tôi chỉ là học sinh cấp ba, cũng không dám mong đợi điều gì.

Lau đi lau lại cửa kính, nhìn bóng Trạch Vu phản chiếu lên đó, tôi hồi tưởng lại tình cảnh lần đầu tiên gặp anh.

Giống như đoạn mở đầu của mọi cuốn tiểu thuyết lãng mạn, ngày hôm đó, trời mưa to.

Tôi đi làm ngày đầu tiên.

“Ding doong!”

Một cái bóng cao lớn đứng ngoài cửa, thông thả thu ô lại, mặc dù ống quần và giày anh đều đã ướt sũng.

“Ôi, giống Kim Thành Vũ(2) quá!” Tôi nhủ thầm trong bụng, quan sát vị khách đầu tiên của mình.

Anh đi tới, đôi giày bị ướt phát ra âm thanh lép nhép, gương mặt hơi vuông vắn cộng với lọn tóc mái dài chạm đầu mũi trông giống Kim Thành Vũ không chịu được. Anh dựa vào quầy bar, chỉ cách tôi có một cái hôn.

“Em ơi, cho anh một Kenya.” Anh hơi sững người một chút, sau đó mỉm cười, nụ cười của khách quen phát hiện ra quán có nhân viên mới.

“Kenya?” Tôi nhìn bà chủ với ánh mắt cầu cứu.

Lúc đó tôi vẫn chưa biết Kenya hóa ra là tên một loài cà phê, chứ không phải một vùng đất nào đó ở châu Phi. Nhưng ba phút trước, Albus đã ra ngân hàng có việc, phen này thì phiền phức rồi.

“Cô phục vụ cũ vừa ra ngoài, phải đợi một lúc đấy.” Bà chủ lười nhác ngồi trước quầy bar đọc sách.

“Vậy trước khi có Kenya, lấy cho tôi cốc gì nóng cũng được.” Anh gật đầu, đáp lại.

Anh ngồi xuống một góc cạnh vách kính, chỉ chớp mắt đã thấy lấy trong ba lô ra một chiếc máy tính xách tay thời đó còn là của hiếm.

“Bà chủ, em chẳng biết gì cả đâu, chị dạy em với?” Tôi thì thào hỏi bà chủ.

Bà chủ vươn tay ra, khẽ búng một cái vào tai tôi.

“Cứ lấy tạm cho cậu ta cốc gì đấy nóng cũng được. Vừa nãy cậu ta chẳng bảo thế còn gì?”

Bà chủ như cười mà cũng như không, nhất định là chị không nhìn thấy bầy nếp nhăn trên mặt tôi.

Vậy là tôi đành lén la lén lút ở phía sau quầy bar, bỏ một ít hạt cà phê không biết tên vào máy xay, xay nháo nhào một lượt, sau khi đổ thẳng nước sôi vào liền dùng thìa khuấy lên, rồi cẩn thận bưng cốc cà phê mùi rất thơm nhưng màu sắc không được ổn cho lắm đi tới bên cạnh anh.

Anh nhìn tôi đặt cốc cà phê nóng xuống trước mặt, miệng hơi hé mở.

“Em ơi quên mất cái phin lọc rồi à?” Anh cười rất đáng yêu, nhưng nụ cười này làm tôi lúng túng chết ngất.

Bã cà phê phần thì bị thương chìm xuống đáy cốc, phần thì ai oán nổi lềnh phềnh bên trên.

“Xin lỗi, xin lỗi anh, hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm, chưa học gì cả, thế nên...”

Vành tai tôi nóng bừng, thật chỉ muốn ngồi cổ máy thời gian trở về một phút trước đó.

“Không sao cả, nhưng có thể rót cho anh một cốc nước nóng hoặc trà nóng không?”

Anh mỉm cười, nhìn cốc cà phê đang nặng nề ai oán.

Tôi tắt nhiên vội vàng gạt đầu, cuống cuống bưng cái món quái dị chẳng ra làm sao kia về quầy bar đổ đi, rót một cốc nước nóng cho anh.

Bà chủ đang cười trộm, thật đúng là!

Nửa tiếng sau, cứu tinh Albus rốt cuộc cũng trở lại, trên bàn anh rốt cuộc cũng có một cốc cà phê Kenya ra hồn.

Một cốc cà phê Kenya tỏa mùi hương đậm đà.

Tôi cũng chẳng hiểu sao, qua cuộc nói chuyện ngắn ngủi ấy, mình lại thầm thương anh chàng thơm nồng ngây ngất như cà phê Kenya đó.

Tấm kính quả tình đã bị tôi lau đi lau lại đến mức hoàn mỹ như thể không hề tồn tại, tôi đành phải chuyển qua lau nhà.

“Nếu anh giành giải nhà hùng biện xuất sắc nhất, anh nhất định sẽ cảm ơn em thật đàng hoàng lúc đọc diễn văn nhận giải mà?”

Anh cầm cốc Latte lên, nhẹ nhàng chu đáo như thể nâng tay bạn gái, uống một ngụm.

“Thế mà gọi là bồi thường cái nỗi gì? Em muốn anh phải viết ba mươi lá thư xin lỗi thật đáng yêu lần lượt gửi cho các bạn học cũ của em, giải thích với họ tại sao anh không thể đi họp lớp với em được?” Bạn gái của anh làm bộ đáng yêu hờn giận.

Nhưng thực tình cô ta chẳng đáng yêu tí tẹo nào cả, yêu cầu này tệ hại hết như điều ước Tân Sửu(3) năm xưa vậy, căn bản chính là muốn khoe khoang cô ta có một người bạn trai cực kỳ chu đáo. Vì vậy, Trạch Vu chau mày lại.

“Từ chối cô ta đi, nói cho cô ta biết như vậy rất là trẻ con.”

Tôi thầm nghĩ, dùng cây lau nhà khe khẽ chạm vào giày Trạch Vu một cái, coi như cổ vũ tinh thần cho anh.

“Được, nhưng phải đợi anh thi đấu xong mới có thời gian.” Trạch Vu nghiêng đầu ngẫm nghĩ, rốt cuộc cũng cất tiếng.

“Sao mà được, thư xin lỗi tất nhiên phải gửi đến các bạn em trước khi họp lớp chứ lại? Anh không biết xong việc mới xin lỗi là chẳng có tí thành ý nào à?”

Bạn gái anh kiên quyết lắc đầu.

Tôi vừa lau nhà, vừa tức đến nổ đom đóm mắt, sao lại có loại bạn gái điều trác như thế chứ?

Thật đúng là bông hoa nhài cấm bãi cứt trâu.

“Thôi được, viết địa chỉ các bạn học cấp ba của em ra giấy, ngày mai đưa cho anh, ngày kia anh sẽ đi gửi thư.”

Trạch Vu cười khổ, nụ cười rất có phong độ của trang hiệp sĩ.

Tôi sắp ngất xỉu đến nơi.

Tiếp theo hai người họ nói đến chuyện sang năm chuẩn bị thi vào viện nghiên cứu, tôi không hứng thú nghe nữa, ra sau quầy bar buồn bực học bài địa lý thế giới.

Được một lát, cô bạn gái điều trác của Trạch Vu ra về trước, chỉ thấy anh thở phào nhẹ nhõm, lấy chiếc máy tính xách tay to tướng ra đặt lên cái bàn tròn nhỏ, bắt đầu đánh máy.

Rốt cuộc tôi cũng không tìm được nữa.

Tôi pha một cốc cà phê Kenya (đây là loại cà phê tôi pha ngon nhất), hít thở sâu, đưa mắt nhìn bà chủ.

Bà chủ dang mê mãi làm nhà bánh gừng, chỉ dùng ánh mắt ra hiệu tôi muốn làm gì thì làm.

Albus ngáp một cái, đẩy đẩy gọng kính bằng nhựa màu đỏ, cô cũng không có ý kiến gì.

Vậy là tôi bưng cốc cà phê Kenya, đi tới bên cạnh Trạch Vu, lúng túng ngồi xuống.

“Mời anh uống.” Tôi nói, đoạn dè dặt đẩy cốc cà phê tới trước mặt Trạch Vu.

“Em biết anh thích uống Kenya.” Trạch Vu thoáng kinh ngạc, nhưng lập tức gạt đầu cảm ơn.

“Tất nhiên là biết, vì những lúc đến đây một mình anh chỉ gọi một cốc cà phê Kenya, cùng lắm là thêm một miếng bánh kem nhỏ, không nhớ cũng phải nhớ.” Tôi cố hết sức để cười thật dịu dàng ý nhị.

Trạch Vu cầm cốc sứ lên, cười cười uống cà phê do chính tay tôi pha chế.

“Em đúng là một người quan sát nhạy bén.” Trạch Vu nói.

“Đây chắc là khen ngợi? Hay là đang chê cười em.” Tôi cười cười.

“Coi như khởi đầu câu chuyện, khởi điểm để làm quen với nhau đi.” Trạch Vu cười rất thông dong.

“Anh đúng là một người giỏi giao tiếp, quả không hổ danh chủ nhiệm câu lạc bộ hùng biện.”

“Vậy cô bé nhạy bén, có biết tại sao lần nào anh cũng ngồi trong góc không?”

Trạch Vu đưa ra một câu hỏi đơn giản.

Tôi chỉ xuống bộ sọc máy tính xách tay của anh ở dưới đất, cười cười. Trạch Vu cũng cười.

Có lúc Trạch Vu ngồi ở quán đến hai ba tiếng đồng hồ, ngón tay múa lượn trên bàn phím như thể đang chơi dương cầm vậy.

Anh ngồi trong góc, là vì ở dưới góc tường có ổ cắm, có thể cung cấp điện không hạn chế, để ngón tay anh múa không ngừng nghỉ.

“Quả nhiên rất nhạy bén.” Trạch Vu khen ngợi.

“Không, câu hỏi của anh không cần phải là người nhạy bén cũng có thể trả lời được.” Tôi lắc đầu.

“Chắc?” Trạch Vu nói.

“Chỉ cần lưu tâm một chút là sẽ chú ý thấy thôi mà.” Tôi đáp.

“Thì ra là thế, em rất lưu tâm anh à?” Trạch Vu cười.

Mặt tôi chắc đã đỏ bừng lên, tôi biết được điều đó qua nhiệt độ bàn tay mình.

“Thật thất lễ quá.” Tôi đột nhiên trở nên rất có gia giáo.

“Đối thủ hùng biện, tôi không thấy bạn có gì thất lễ cả?” Anh tỏ vẻ cực kỳ nghiêm chỉnh: “Trong cái xã hội chỉ toàn logic thương mại này, có thể không bị coi như một người tiêu dùng xa lạ trong một quán cà phê, thực ra là điều khiến người ta rất vui sướng.”

“Em nghĩ là em hiểu ý anh?” Tôi chợt nhớ đến tác phẩm Con người một chiều (4) của Herbert Marcuse(5), bậc thầy của trường phái phê bình Frankfurt (6), đó là tài liệu ngoại khóa môn Chủ nghĩa Tam dân(7) của chúng tôi.

“Vì vậy hẳn là đến lượt anh mời em một cốc cà phê? Trà? Hay là nước lọc đun sôi.” Anh cười, nụ cười rất thành thật.

“Hôm đó thực sự rất xin lỗi, em vừa mới đi làm chưa biết gì cả, đành phải để anh uống nước lọc đun sôi không có mùi vị.” Tôi lè lưỡi: “Đừng thù dai vậy chứ.”

“Anh đâu có thù dai, nước sôi cũng có mùi vị mà, nóng chính là vị của nó.”

Anh cảm ơn tôi: “Vì vậy, anh nhất định phải mời em uống một cốc gì đó.”

“Có lý nào lại để khách mời nhân viên của quán trong chính cái quán ấy chứ?” Tôi nói, thế này quả tình có hơi hoang đường.

Vậy là anh cũng không khẳng khẳng nữa, chỉ nhìn tôi.

Tuy rằng không nói gì thêm, nhưng tôi không hề cảm thấy ngượng ngùng.

“Sau đó thì sao?” Trạch Vu đột nhiên bật cười.

“Dạ.” Tôi bối rối.

“Sao lại muốn mời anh cốc cà phê này?” Anh cười.

“Anh không hỏi, em cũng quên bég mất?” Tôi kinh ngạc trước sự đăg trí của mình.

“Thế nên anh rút lại lời vừa nói, em không phải là người nhạy bén rồi!” Anh uống một ngụm cà phê.

“Đúng là không phải.” Tôi thừa nhận.

“Thế nên, sau đó thì sao?” Anh lặp lại.

“Phải rồi!” Tôi lại thêm một phen kinh ngạc, lần này liền đứng dậy.

“Xin lỗi, thực ra em không nên lo chuyện bao đồng, nhưng em thực sự không hiểu nổi tại sao anh lại xử sự tử tế đến thế, có thể nhận nhận được người bạn gái như vậy? Yêu cầu của chị ta thực quá là không nghĩ đến anh.”

Tôi chấp tay trước ngực, áy náy nói: “Em chỉ tò mò thôi, không có ý gì khác.”

“Em nghe trộm bọn anh nói chuyện?” Lòng mày Trạch Vu nhướn lên, đã biết rồi còn cố tình hỏi.

Tôi lè lưỡi, hy vọng biểu hiện này của mình rất đáng yêu, tôi đã luyện tập từ lâu lắm rồi.

“Thực ra anh cũng không nhận nhận gì đâu, chỉ là biết cách biến báo một chút thôi.” Trạch Vu cười gian xảo.

Anh xoay máy tính xách tay lại cho tôi xem, trên màn hình là mấy lời kiểu như rất xin lỗi rất áy náy mình phải đi tham gia cuộc thi hùng biện nhằm chán nhưng thực ra trong lòng đau thật, tâm không muốn... đại loại thế.

Thì ra Trạch Vu định đánh máy một bức thư, sau đó dùng bút điền những cái tên khác nhau vào gửi đi cho xong.

“Anh gian thế?” Tôi nói, đây quả là một cách hay.

“Cũng không hẳn, chỉ là quen với Tiểu Huệ hơn một năm nay rồi, đạo ứng biến đã được rèn luyện một cách xuất sắc thôi!”

Trạch Vu gõ gõ lên đầu mình, xoay máy tính trở lại vị trí cũ, cười khổ: “Có điều, anh nghĩ cuối cùng mình vẫn sẽ bị mắg thê thắm, đây chỉ là cách tạm thời lấp liếm cho qua thôi, nhưng mà cũng được yên tĩnh vài ngày, đối với anh thì như thế là đạt được mục đích rồi.”

Tôi gật đầu, bạn gái anh biết được không phải anh tự tay viết thư xin lỗi chắc chắn sẽ nổi cơn tam bành.

“Cảm ơn cà phê của em, thực tình anh không chịu nổi mùi sữa quá nồng của Latte!” Trạch Vu uống một ngụm cà phê.

“Vậy từ sau em sẽ giúp bằng cách cho vào cốc Latte của anh ít sữa bò hơn.” Tôi nói, mỉm cười đứng dậy, xoay người toan quay lại phía sau quầy bar.

“Đợi chút.”

Giọng Trạch Vu đột nhiên có chút bẽn lẽn.

Tôi ngoảnh đầu. Cái khay trên tay run run.

“Anh muốn nhớ tên cô bé đã mời anh một cốc cà phê, sau này khỏi cần gọi cô ấy là em phục vụ ới nữa.”

Mắt Trạch Vu rất nhỏ, nhỏ lắm.

Chỉ khi nào anh rất vui vẻ, đôi mắt to của anh mới nheo lại thành một đường chỉ mảnh.

“Cô phục vụ ấy tên là Tư Huỳnh, chữ Tư trong tư niệm, Huỳnh trong huỳnh hỏa trùng(8) ấy.”

Tôi căng thẳng đáp.

Thậm chí còn căng thẳng đến mức quên cả cười.

Đây là lần thứ hai chúng tôi nói chuyện, tuy rằng tình yêu vẫn còn chưa bắt đầu.

Có lẽ sau này cũng sẽ không bắt đầu.

Nhưng tôi vĩnh viễn không bao giờ quên cách pha một cốc cà phê Kenya tuyệt hảo.

“Đừng mơ mộng nữa!”

Giờ tự học, Tiểu Thanh ngồi đằng sau vỗ vỗ vào đầu tôi, đưa ột mảnh giấy.

Tiểu Thanh là bạn tốt nhất của tôi.

Có điều, chúng tôi khác với những đôi bạn thân truyền thống trong trường trung học nữ ở chỗ, cá tính của tôi và Tiểu Thanh đều rất độc lập.

Lúc đi vệ sinh chúng tôi không quen rủ nhau cùng đi, lúc đi trên đường không thích tay khoác tay, kể cả lúc tan học cũng đưa nào đi đường đưa đấy, vì chúng tôi đều đi làm thêm những chỗ khác nhau. Tôi làm ở quán cà phê, Tiểu Thanh giả mạo tuổi đứng quầy ở hiệu sách Kim Thạch Đường.

Chỉ nội điểm này thôi đã đủ chứng minh chúng tôi đều rất chờ mong được trưởng thành.

“Tiểu Thanh, cậu nói xem tớ có cơ hội ở bên Trạch Vu không?” Tôi quay đầu lại nhìn Tiểu Thanh, cười ngây ngốc.

“Mới tiết hai mà cậu đã bắt đầu nằm mơ giữa ban ngày rồi à, có còn nhớ buổi chiều phải kiểm tra Cổ văn quan chỉ (9) với cả Văn hóa Trung Quốc cơ bản không?” Tiểu Thanh làm ra vẻ không chịu nổi.

Tôi vẫn cười ngây ngốc, Tiểu Thanh nói chẳng sai, nhưng Trạch Vu, dù chỉ mới trao đổi hai lần vẫn chiếm lĩnh tâm trí tôi, khuấy tung thứ văn ngôn trong sách giáo khoa, biến chúng thành vô số con nòng nọc.

“Không được, cứ thế này mình chỉ có thể thi vào trường dân lập thôi, mình phải cần cù học hành, phải thi đỗ vào đại học Giao Thông, như vậy mới làm hậu bối của anh Trạch Vu được.” Tôi lẩm bẩm một mình, lấy lọ dầu gió ra hít mạnh một hơi, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Cơ hội chỉ dành cho người chuẩn bị tốt.

“Nói đi cũng phải nói lại, Tư Huỳnh, đại học Giao Thông là trường bên khối khoa học tự nhiên đấy, cậu biết học khối xã hội thì có thể thi vào những khoa nào chưa?” Tiểu Thanh cầm bút chọc vào lưng tôi, nhắc nhở.

Tôi ngẫm lại, phải, mình chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, có lẽ tại tiềm thức của mình cảm thấy mai sau mở được quán cà phê là rất hay ho rồi, không hề tính tới chuyện trong trường đại học không có khoa cà phê.

Tiểu Thanh lôi trong ngăn kéo ra một cuốn sách dày bịch. Đây là cuốn giới thiệu vắn tắt về các trường đại học, do lớp phụ đạo phát cho chúng tôi tuần trước. Tôi cũng bắt đầu lấy cuốn sách của mình ra, hai đứa chụm đầu nghiên cứu.

“Các khoa thuộc khối xã hội bên Thanh Hoa tương đối nhiều này, có khoa Kinh tế, khoa tiếng Trung, khoa Ngoại ngữ.” Tiểu Thanh nhìn quyển giới thiệu.

“Từ chối, tớ muốn học đại học Giao Thông.” Tôi thẳng thắn bày tỏ.

Đặc biệt, tỷ lệ nam nữ trong trường Giao Thông là bảy trên một, nữ sinh viên được coi như bảo bối, chỉ hơi sơ sẩy là biến thành hoa khôi của khoa luôn, đây là cơ hội tốt để một đứa tương mạo bình thường như tôi được nổi bật.

“Trường Giao Thông chỉ có hai khoa thuộc khối xã hội thôi, Khoa học quản lý với cả Ngoại ngữ, xem ra lựa chọn của cậu không nhiều rồi.” Tiểu Thanh di đầu ngón tay dọc theo phần giới thiệu các khoa của trường Giao Thông, ngẩng đầu lên: “Khoa Ngoại ngữ học cái gì thì tớ biết, nhưng Khoa học quản lý thì học gì nhỉ? Có phải làm toán nhiều không? Có phải dùng máy tính nhiều không?”

Tôi không kỳ thị môn tiếng Anh, nhưng bắt học một mạch bốn năm liền thì tôi không hứng thú cho lắm. Còn bốn chữ Khoa học quản lý vừa dễ lý giải lại vừa rất khó lĩnh hội ý nghĩa, xem ra phải điều tra cẩn thận một phen hòng kiên định chí hướng của mình mới được. Nhưng bốn chữ này hình như hơi quen quen.

Tôi chìm vào trầm tư, lục tìm trong óc xem rốt cuộc mình đã nghe thấy bốn chữ Khoa học quản lý này ở đâu.

Tiểu Thanh lật sách đọc tiếp, dừng lại ở chương về đại học Đài Loan và đại học Chính trị quốc gia.

Giống như hầu hết các học sinh cấp ba, Tiểu Thanh muốn rời khỏi quê hương đến nơi khác học tập trong giai đoạn đại học, trải nghiệm cuộc sống xa nhà, vì vậy các trường Thanh Hoa, Giao Thông, Sư phạm Tân Trúc, Trung Hoa đều không nằm trong phạm vi cân nhắc của cậu ấy.

Tôi vốn dĩ cũng có suy nghĩ ấy, nhưng cuộc đời này liệu có được bao lần tìm đập rộn ràng, nói chẳng nên lời. Tôi chưa yêu bao giờ, nhưng tôi biết, một người có tín ngưỡng với tình yêu, hẳn sẽ trân trọng từng thời khắc trái tim rung động, sau đó dững cảm truy tầm lần tiếp theo, rồi lần tiếp theo nữa.

Trạch Vu.

Trạch Vu chính là tình yêu mà tôi theo đuổi.

Nếu không, tôi đã không bước vào quán Đợi Một Người mà anh thường hay ghé đến.

Nếu không, anh đã không ghé đến Đợi Một Người uống cà phê Kenya từ trước khi tôi xuất hiện.

Chúng tôi xuất phát từ những cảnh đời khác nhau, đã được số mệnh định sẵn sẽ gặp gỡ ở điểm nào đó. Điểm nào đó ấy có lẽ chính là nơi đây.

Vì vậy, tôi phải ở lại Tân Trúc, ở lại quán cà phê nơi chúng tôi gặp gỡ, nghĩ cách thi vào đại học Giao Thông.

Nếu không tôi sẽ vĩnh viễn không biết được đáp án.

“Ê, cậu lại ngây ra rồi kia!” Tiểu Thanh cầm bút xóa gờ vào đầu tôi, đánh thức tôi khỏi giấc mộng hưng phấn giữa ban ngày.

Chú thích: (1) Tên đầy đủ là Cuộc thi hùng biện toàn quốc dành cho sinh viên đại học và trung học chuyên nghiệp tranh cúp Thuế Giáo dục, là cuộc thi hùng biện lớn nhất của học sinh sinh viên Đài Loan.

(2) Takeshi Karleshiro: diễn viên nổi tiếng người Nhật, mẹ là người Đài Loan, được biết đến ở Việt Nam nhiều hơn với tên Kim Thành Vũ.

(3) Theo điều ước Tân Sửu ngày 7 tháng Chín năm 1901. Trung Quốc phải chấp nhận cho phái đoàn ngoại quốc ở Bắc Kinh quyền đóng quân bảo vệ ở 12 điểm dọc theo tuyến đường sắt nối Bắc Kinh với Thiên Tân để đảm bảo lưu thông giữa thủ đô với cảng biển. Theo một hiệp định bổ sung ngày 15 tháng Bảy năm 1902 các lực lượng bảo vệ này được phép tập trận mà không phải thông báo trước cho chính quyền Trung Quốc.

(4) Tên tiếng Anh: One-Dimensional Man: Studies in the Ideology of Advanced Industrial Society, là cuốn sách được viết năm 1964 của nhà triết học Herbert Marcuse. Marcuse phê bình cả chủ nghĩa tư bản hiện đại và xã hội cộng sản của Liên bang Xô Viết, đưa ra các tài liệu chứng minh sự xuất hiện của một hình thức đàn áp xã hội mới trong cả hai xã hội trên, cũng như sự đi xuống của tiềm năng cách mạng ở phương Tây.

(5) Herbert Marcuse (1898-1979) nhà triết học, lý luận chính trị và nhà xã hội học người Đức, một thành viên của trường phái Frankfurt, ông được coi là “cha đẻ của chính trị tân cánh tả”. Marcuse là một nhân vật có ảnh hưởng lớn về mặt tư tưởng tới những phong trào cánh tả và học sinh thập niên 1960.

(6) Trường phái Frankfurt (tiếng Đức: Frankfurter Schule) là trường phái lý thuyết xã hội tân Marxist, gắn với Viện Nghiên cứu Xã hội của đại học Frankfurt am Main. Trường phái này bao gồm những người theo

chủ nghĩa Marx bất đồng chính kiến. Các tác phẩm của trường phái Frankfurt chỉ trích cả chủ nghĩa tư bản và chủ nghĩa cộng sản, chỉ ra khả năng về một hướng đi khác cho sự phát triển xã hội.

(7) Chủ nghĩa Tam dân là cương lĩnh chính trị do Tôn Dật Tiên đề xuất, với tinh thần biến Trung Quốc thành một quốc gia tự do, phồn vinh và hùng mạnh. Việc kế thừa và hiện thực ngày nay thể hiện rõ nhất trong tổ chức chính quyền của Đài Loan. Cương lĩnh chính trị này bao gồm: dân tộc độc lập, dân quyền tự do, dân sinh hạnh phúc.

(8) “Tư niệm”: nhớ nhung; “huỳnh hỏa trùng”: con đom đóm.

(9) Cổ văn quan chỉ là tác phẩm do hai chú cháu Ngô Sở Tài, Ngô Điều Hậu đời Thanh sưu tuyển biên và chú giải các bài văn ký từ đời Chu đến đời Minh, đây là một trong những tuyển tập tản văn được lưu hành rộng rãi nhất từ đời Thanh.

3. Chương 3: Người Đó, A Thác

Trên gương mặt A Thác thoáng hiện ra một nụ cười. Nụ cười thoáng qua ấy giống như một tia sáng xanh rạng rỡ lặn lẽ ló ra trên bầu trời sẫm sì mây đen.

Sau giờ ngủ trưa, tiết đầu tiên của buổi chiều là thể dục, hai lớp tập chung.

Theo truyền thống tốt đẹp của trường nữ Tân Trúc, cho dù áp lực của kỳ thi tốt nghiệp có lớn đến mấy, lớp Mười hai vẫn phải học thể dục.

Nhưng hôm nay hơi đặc biệt, sau tiếng chuông, thầy giáo thể dục bụng béo nần nẩn, mặt mũi không khác gì ông Hồ Tu Trương (1) bán cơm thịt hầm lại tập trung hai lớp chúng tôi ở rìa sân thể dục điểm danh, cả bọn ngồi chồm hồm ra đó, không ai hiểu vì sao.

Tiểu Thanh thậm chí còn mang cả quyển từ vựng tiếng Anh đi học trộm, còn tôi thì bắt đầu làm bài luận tiếng Anh chủ đề “Time and money” trong đầu.

“Đội lát nữa câu lạc bộ trượt patin đại học Thanh Hoa sẽ đến trường chúng ta biểu diễn giới thiệu, các em phải vỗ tay hoan nghênh, phải lễ phép lịch sự, thể hiện phong thái duyên dáng của trường trung học nữ Tân Trúc chúng ta, có biết không, khụ khụ!” Thầy thể dục vừa ho vừa nói.

Đây có lẽ là thầy giáo thể dục yếu ớt nhất tôi từng gặp, mùa hè đi dạy nhất thiết phải mở ô che nắng, mùa đông thì bọc mình thành một cái bánh tét mập ú to đùng, dù học môn bóng nào cũng do cậu cán sự thể dục đáng thương làm mẫu. Thầy chỉ giỏi nhất trò điểm danh.

“Anh trai cậu không phải cũng ở câu lạc bộ patin à?” Tiểu Thanh gờ cùi chỏ lên thúc tôi.

“Anh tớ học trường đại học Trung Hoa cơ?” Tôi gật đầu rồi lại lắc đầu.

Lúc này bên ngoài cổng trường vang lên tiếng động cơ xe máy.

Một đám các anh chàng lông ngỗng trông có vẻ hơi bẽn lẽn cầm giấy chứng nhận hoạt động ngoại khóa đi qua cổng bảo vệ, tiến về phía này.

Mỗi người bọn họ đều đeo một cái túi to tướng, cả đám người đông đúc chỉ có hai cô gái.

Lớp trưởng hô vang “Chào mừng các anh chị!” Chúng tôi đồng loạt vỗ tay.

Một anh tóc xoăn giống như người da đen dẫn đầu các thành viên câu lạc bộ vỗ tay về phía chúng tôi chào hỏi, tôi phát hiện thấy Tiểu Thanh đang cười, đoán là cậu ấy cười nhạo mái tóc kỳ quái phô trương của anh ta.

“Chào các em, anh là chủ nhiệm câu lạc bộ trượt patin đại học Thanh Hoa, hôm nay rất vui mừng được đến trường trung học nữ ưu tú nhất thành phố Tân Trúc để giới thiệu môn thể thao trượt patin này ọi người, mọi người đều gọi anh là A Bộc, giống như mái tóc của anh vậy, ha ha!”

Anh chủ nhiệm cười khan, thật đúng là ghê chết đi được.

Tiếp sau đây anh A Bộc chỉ huy các thành viên câu lạc bộ bắt đầu dạy từ việc mặc đồ bảo hộ thể nào cho chính xác, bọn họ lấy trong ba lô ra những đôi giày trượt patin và đồ bảo hộ mòn vết, đầy vết trầy xước, đồng thời so sánh các nhãn hiệu khác nhau, nhưng Tiểu Thanh và tôi chỉ muốn xem bọn họ biểu diễn các chiêu trò.

Mà lúc này, trong đầu tôi dường như có thứ gì đó cứ muốn trồi lên, nhưng lơ rờ mãi vẫn chưa thấy bóng dáng.

“Cậu làm sao vậy? Vẫn còn một tuần nữa mới đến kỳ cơ mà?” Tiểu Thanh đẩy nhẹ tôi một cái.

“Không biết, hình như tớ có một chuyện rất tức cười mà mãi không nhớ ra nổi.” Tôi nói.

Mấy sinh viên trường Thanh Hoang giảng giải cách giữ thăng bằng, một anh để tóc hơi dài, không đeo kính, làm mẫu cho hậu quả của việc không giữ thăng bằng, anh ta trượt ngã như thể cố ý gây cười, khiến mấy đứa con gái trong lớp cười ồ cả lên.

Chủ nhiệm câu lạc bộ A Bộc cũng cười.

“Cuộc đời của anh vừa biểu diễn té ngã cho các em đây, vừa hay chính là một chuỗi dài những cú vấp ngã. Anh ấy là nhân vật truyền kỳ của đại học Thanh Hoa bọn anh đây.” A Bộc nói, mấy thành viên đang làm mẫu bắt đầu cười trộm, đám bạn cùng lớp tôi đều tò mò lắng nghe.

Anh chàng vừa biểu diễn trượt ngã kia ngượng ngùng đứng dậy, gỡ mũ bảo hiểm bằng nhựa xuống, vẻ mặt bối rối.

Mắt tôi từ từ mở lớn, thì ra...

A Bộc cười cười, tiếp tục giới thiệu anh chàng ngượng nghịu kia: “Anh này tên là A Thác, chữ Thác trong Mộc Thôn Thác Tai(2), nhưng mà A Thác còn lợi hại hơn cả Mộc Thôn Thác Tai nữa, hồi học cấp ba, A Thác có bạn gái, quen nhau được hơn năm rưỡi, bạn gái của anh ấy không ngờ lại bị một cô nàng lesbian lừa mất, A Thác bị đả kích nặng nề, từ đó mất đi phong độ đàn ông, ngã một lần không sao gượng dậy được nữa, phải không nhỉ? Ha ha ha ha...!”

Cả bọn đều cười ồ lên, Tiểu Thanh còn ngã lăn cả ra đất, bầu không khí nhất thời sôi nổi hẳn.

A Thác ngượng ngùng gỡ gỡ mái tóc rối bù của mình, mặt đỏ bừng lên.

Anh, anh đúng là đồ ngốc...

“Anh ta không phải là A Thố, tên anh ta là A Thác.” Tôi lẩm bẩm tự nói một mình.

Sau đó, tôi cũng nhớ ra, bạn gái cũ của A Thác, chính là học khoa Khoa học quản lý ở đại học Giao Thông, khởi điểm của mọi đầu dây mối dợ.

Trong tiếng cười của mọi người, ánh mặt trời chiếu lấp lóa trên chiếc mũ bảo hiểm bằng nhựa A Thác đang cầm.

A Thác, một anh chàng đã bị tước đoạt hết khí khái đàn ông trong tiếng cười nhạo tích tụ bao năm tháng của mọi người.

Hai mươi hai tuổi, cuộc đời huy hoàng đã kết thúc trước thời hạn.

Hai tiết thể dục đó kết thúc với bài biểu diễn trượt patin nghệ thuật không lấy gì làm đặc sắc của các thành viên câu lạc bộ patin đại học Thanh Hoa, nhưng trong suốt quá trình ấy, tôi không thể nào rời mắt khỏi khuôn mặt đỏ bừng của A Thác.

Kể cả bây giờ nhớ lại, trong lồng ngực tôi vẫn còn mơ hồ kẹt lại một thứ có thể gọi là áy náy.

Con người ấy thật thâm hiểm biết bao! Chẳng khó để hình dung ra, mỗi lần câu lạc bộ bọn họ cần làm nóng bầu không khí, chuyện xấu vạ năm của A Thác sẽ lại bị lôi ra nhắc một lần, rồi lại một lần nữa, hết lần này đến lần khác, lần này đến lần khác, cuối cùng hằn sâu vào tâm trí mỗi người đã từng nghe về chuyện xấu của anh ta.

Kể cả tên anh ta có bị quên đi, thì câu chuyện hoang đường “người bị lesbian cướp mất bạn gái” cũng không thể rơi vào quên lãng.

Tình huống tương tự cũng từng xảy ra với tôi.

Hồi học lớp Ba, có một hôm trong giờ tự học buổi sáng, ai nấy đều đang tập viết từ mới thì một con chó hoang rất dữ đột nhiên xông vào lớp sủa loạn lên, bộ dạng cực kỳ hung hãn, lúc ấy cô giáo không có ở đó, tất thấy mọi người đều náo loạn.

Người ở gần con chó to tướng ấy nhất là tôi nhất thời hoảng hốt nhảy tót lên bàn khóc ầm ĩ, nhưng con chó hoang kia nghe thấy tiếng khóc bắt đầu chạy vòng vòng quanh chỗ ngồi của tôi, chốc chốc lại chồm lên, nước miếng của nó chảy cả vào giày tôi.

Tôi trốn ở trên bàn, bị kinh hãi quá độ, lũ bạn ở xung quanh lại hò reo cười lớn, chẳng hiểu vì tủi thân hay hoảng loạn quá, tôi đã không cầm được mà đái dầm ra đó.

Trước mặt năm mươi bạn cùng lớp, váy của tôi loang lổ một mảng, vở bài tập trên bàn cũng ướt sũng.

Con chó to tướng kia chắc thấy áy náy, cụp đuôi bỏ chạy mất tích.

Sau đó, cô giáo vào lớp muộn, không hỏi rõ tình hình đã cho rằng tôi cố ý quậy phá, lại còn phạt tôi khi ấy đang ướt váy đứng trên bục giảng chép phạt lên bảng.

Lúc bấy giờ, tôi cứ khóc mãi, khóc mãi, nhưng tiếng khóc không thể nào nhấn chìm được tiếng cười vang của đám bạn học phía sau.

Câu chuyện chưa hết.

Từ đó trở đi, tôi biến thành trò cười. Con ác mộng này đeo bám tôi mãi đến tận năm lớp Sáu, chuyện này phải cảm ơn cái cậu Trương Chaien để tóc quả dưa bộ dạng như Chaien trong truyện Doraemon.

Trương Chaien liên tục học cùng lớp với tôi, cũng liên tục nắm bắt mọi cơ hội giới thiệu chuyện xấu của tôi với các bạn học mới, lần nào bị cậu ta khơi lại chuyện cũ tôi cũng khóc, cậu ta liền ra sức vỗ tay hoan hô, đúng là cái loại xấu xa trời sinh.

May là lên cấp hai chúng tôi sẽ học ở hai khu khác nhau, tôi bèn ôm ấp mộng tưởng ”khi nào lên cấp hai, cuộc đời mình sẽ bắt đầu lại từ đầu, đừng nôn nóng, đừng hoảng sợ mà tiếp tục sống.

Vì vậy, khi lại nhìn thấy cậu ta cười hì hì ngồi ở phía sau người ngồi phía sau tôi trong buổi huấn luyện học sinh mới ở trường cấp hai, tôi không khỏi trợn tròn mắt lên, cậu ta còn chưa bắt đầu thuật lại chuyện xấu của tôi với bạn học mới ở trường cấp hai, nước mắt tôi đã lã chã rơi, sợ đến run lấy bầy.

Cô giáo mới còn tưởng tôi đau đớn vì đến kỳ kinh nguyệt, liền biệt phái cán sự vệ sinh công tôi đến phòng y tế nghỉ ngơi.

Sau này tôi mới biết, việc chia khu đã được quy hoạch lại. Có điều, tôi đã lo lắng thừa thãi về cơn ác mộng này.

Đại khái, sau khi lên cấp hai, Trương Chaien bỗng nhiên trở nên người lớn, cậu ta không nhắc đến chuyện xưa nữa, cũng không hay nói chuyện với tôi.

Nhưng mùi vị cơn ác mộng tuổi thơ ấy, cả đời này tôi cũng không quên được.

Người gây ra chuyện mất mặt chưa chắc đã xấu, mà chính người luôn tua ngược lại những ký ức không vui ấy rồi cười nhạo, mới thật là độc ác xấu xa.

Tôi không thể là loại người đáng ghét như vậy được.

Thời gian nghỉ giải lao sau tiết thể dục, trên đường quay về lớp, mọi người vẫn sôi nổi thảo luận về chuyện xấu của A Thác.

“Cái anh A Thác ấy đúng là vua nhịn nhục, nếu là tớ thì đã nổi điên lên rồi!” Tôi nói, mua một lon trà ô long Khai Hỉ ở máy bán nước tự động, ực ực.

“Có thể thấy rằng, trên đời này dù là chuyện tồi tệ đến mấy cũng có thể quen dần, sau khi quen rồi thì không còn cảm giác gì nữa!”

Tiểu Thanh hoàn toàn không quan tâm chuyện này, mua một lon cà phê Plaza. Ủng ực.

Cậu ấy đã quen bằng rằng mỗi lần đến kỳ kinh nguyệt, cậu ấy đều đau đến nỗi nghiêng rằng nghiêng lợi thậm chí phải xin phép nghỉ ở nhà.

“Chuyện này làm sao mà quen được?” Tôi hỏi tưởng lại vẻ mặt đỏ ửng miễn cưỡng rặn ra nụ cười của A Thác, không khỏi có chút phần nộ: “Nhất định là ấn tượng của anh ta với trường nữ Tân Trúc chúng ta đã xấu hết chỗ nói rồi, lần sau gặp được, tớ chắc chắn sẽ xin lỗi anh ta.”

“Cậu cũng khéo lo chuyện bao đồng thật.” Tiểu Thanh nhìn đồng hồ, nói như bà cụ non: “Ba phút nữa là phải kiểm tra Cổ văn quan chỉ với Văn hóa cơ bản rồi đấy, tốt hơn hãy lo lắng về con đường đến với đại học Giao Thông của cậu trước đi.”

Kết quả, ông trời dường như đã nghe thấy những lời sục sôi căm phẫn của tôi.

Bảy giờ tối, quán cà phê Đợi Một Người đã kín cả tám bàn khách, có người đọc sách, người xem tạp chí, người lại lấy sách ngoại văn ra gặm.

Tôi đeo tạp dề đồng phục màu trắng vào, nhân lúc lưu lượng khách chưa nhiều lắm, bèn học Albus cách lấy tỷ lệ thích hợp các loại hạt cà phê khác nhau, để phối chế, rang sấy ra cà phê trộn có mùi vị ổn định.

Ví dụ như cà phê Golden Beach chính là tổ hợp của hạt cà phê châu Mỹ Latin cao cấp với hạt cà phê Indonesia, sau đó lại dùng hạt cà phê ý đã rang sấy để dẫn ra cảm giác hơi ngòn ngọt; cà phê Verona thì là sự hòa trộn giữa 80% cà phê Yukon Blend thêm vào 20% hạt cà phê Ý đã rang sấy để tăng thêm cảm giác tầng lớp trong khâu vị.

Đương nhiên còn cả loại cà phê trộn đặc biệt do Albus tự mình nghiên cứu ra nữa, cô cũng không hề giấu giếm mà dốc túi truyền thụ hết cho tôi.

“Albus giỏi quá đi, sao lại biết trộn ra chứ cà phê thơm thế này được chứ.”

Tôi hít hà loại cà phê trộn bằng bí quyết độc đáo của Albus, công thức bí mật này là tuyệt phẩm bao gồm năm loại hạt cà phê hỗn hợp rồi thêm vào một ít caramel.

“Chẳng phải nhờ đám khách rồi việc kia huấn luyện hay sao? Bọn họ cứ kêu gào gọi ra những cái tên quái dị tôi đây liền mạnh dạn pha ra mùi vị mới cho họ uống, coi như chuột bạch miễn phí, không ngờ có vài tác phẩm sáng tác tại chỗ nghĩ thấy cũng không tồi.”

Albus bỏ bánh xốp vào lò nướng, điều chỉnh thời gian.

“Ra là thế!” Tôi uống một ngụm cà phê pha bằng công thức bí mật của Albus.

Tuy còn lâu mới đạt được trình độ có thể bình phẩm về chất lượng, nhưng ít nhất tôi cũng ném ra được món này uống ngon hay không, vị giác có tầng lớp rõ ràng.

“Albus có tin, sở thích uống cà phê của mỗi người có liên quan đến việc anh ta là người như thế nào không?” Tôi hỏi, trong lòng nhớ đến Trạch Vu chỉ uống cà phê Kenya.

“Tin chứ?” Về mặt Albus rất ngẫu: “Chỉ nghe bọn họ gọi bậy tên cà phê là biết trong đầu đám nhọt nhèo ấy chứa thứ rác rưởi gì rồi.” Ánh mắt cô liếc về phía Vua gọi lung tung ngồi ở góc bảy mươi lăm độ mé bên trái.

Vua gọi lung tung hôm nay gọi bậy một cốc cà phê Bệnh khủng bố thành thị, phát giác ra chúng tôi đang nhìn ông ta, liền đắc ý giơ cốc cà phê Albus pha bậy hướng về phía này đá lông nheo cười cười, muốn “phóng điện” giật chết Albus.

“Em nói thật đấy, mấy người nhọt nhèo lại thích gọi lung tung kia đương nhiên không tính.” Tôi thì ào ào nói.

“Albus làm ở đây lâu như vậy rồi, có quan sát được một số hiện tượng không, ví dụ như người hay gọi món có sô cô la vụn liệu có phải hơi trẻ con? Hay là người mùa đông vẫn gọi cà phê đá thì cá tính hơi cổ chấp? Kiểu kiểu như thế ấy.”

“Sao tôi biết được! Tôi làm gì có thời gian nghiên cứu xem người uống cà phê mình pha có tính cách như thế nào?” Albus vẫn rất ngẫu nhiên như thế, lấy bánh xốp trong lò nướng ra, rắc bột bạc hà lên trên.

Tôi múc một viên kem đặt lên miếng bánh, sau đó dùng caramel vẽ một gương mặt cười màu vàng kim bên trên.

“Tiếc quá, nếu Albus mà chịu quan sát, đảm bảo là có thể viết ra một cuốn sách bán chạy.” Tôi cố ý nói, thực sự rất muốn nghe quan điểm của thiên tài cà phê Albus về vấn đề này.

Albus nghe xong chỉ nhún mày, cầm bánh xốp đi tới bàn của một cặp tình nhân.

“Nhóc à, em biết Albus là người thế nào không?” Bà chủ đang ngồi trước mặt tôi tỉ mỉ làm nhà bánh gừng, rất cuộc cũng không nhận được mà chen miệng vào.

“Rất ngẫu nhiên, cực kỳ ngẫu nhiên, là một cây hài mặt lạnh trời sinh, cá tính lương thiện ân cần nhưng ngoài miệng lại không bao giờ chịu thừa nhận.” Tôi đáp luôn không nghĩ ngợi.

“Nhưng em có biết Albus thích uống loại cà phê nào không?” Bà chủ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tôi thần người ra.

Nghĩ kỹ lại, hình như tôi không có ấn tượng gì về loại cà phê Albus thích uống.

“Hình như không đặc biệt thích loại cà phê nào thì phải.” Tôi đoán. Tôi toàn ngần ngại đắn đo, chưa để ý bao giờ.

“Sai, Albus chưa bao giờ uống cà phê!” Bà chủ lén lút cười như một tên trộm.

Mắt tôi tròn lên to tướng.

Albus bê mấy khay thức ăn đã dùng rồi trở lại, tôi vội đón lấy mang rửa.

“Albus không uống cà phê à?” Tôi gần như đàn thối, ngại ngần rửa đồng khay thức ăn.

“Dạ dày tôi không tốt, không thích uống mà cũng không được uống!” Về mặt Albus rất cuộc cũng có chút biểu cảm, giống như một tên trộm vừa trộm được mũ miện của quốc vương: “Vì vậy tôi toàn thưởng thức cà phê bằng mũi, chỉ ngửi mà không uống.”

Tôi tấm tắc khen, Albus chỉ cần dùng mũi đã có thể nắm bắt chuẩn xác mùi vị của cà phê, quả là trình độ đến mức lư hỏa thuần thanh, nếu đài truyền hình Nhật Bản mà tổ chức thi “Vua ngửi cà phê trong show TV champion (3)”, Albus nhất định phải đại diện cho Đài Loan đến tham gia.

“Vì vậy muốn nhận định một người qua cà phê, thực sự là không có bằng cứ gì hết, rất nhạt nhẽo!” Albus chỉ vào mũi mình, hồ hững nói: “Người là người, cà phê là cà phê, Kenya là Kenya!”

Mắt tôi đỏ bừng lên, thì ra Albus sớm đã nhận ra tôi thích Trạch Vu.

“Nhìn cà phê rất dễ, nhưng nhìn người thì không đơn giản đâu.”

Bà chủ nín thở, cực kỳ cẩn thận dùng đường áo gắn một miếng bánh lên chỗ cạnh ống khói của nhà bánh gừng.

Tôi dẫu môi lên, đúng là hai người phụ nữ không có năng lực tưởng tượng.

Giữa một cốc cà phê và một người đương nhiên là có vài mối liên hệ.

Các loại hạt cà phê đều có nguồn gốc từ các vùng đất nằm giữa hai đường chí tuyến Nam Bắc, nhưng mỗi loại sinh trưởng ở mỗi nơi khác nhau đương nhiên cũng hoàn toàn khác nhau, tôi đã điều tra rồi, hạt cà phê được trồng ở Kenya là hậu duệ của cà phê Ethiopia, cũng là một nước châu Phi, và là nước sản xuất cà phê lâu đời nhất thế giới, hiện tại hạt cà phê Kenya có bốn loại Bourbon, Kent, Typica, Riuri 11, địa hình

Kenya phức tạp, có sa mạc, thảo nguyên, thung lũng và cao nguyên, vùng trồng cà phê nằm ở khu vực miền Trung và miền Đông có độ cao từ một nghìn đến hai nghìn năm trăm mét so với mực nước biển.

Một đất nước thật xa xôi diệu vợi, cơn gió xa lạ kia lại mang hương cà phê vào trong quán nhỏ này của chúng tôi.

Trạch Vu đặc biệt thích uống cà phê Kenya, xét trên một tầng ý nghĩa nào đó, tượng trưng cho việc giữa anh và đất nước Kenya xa xôi, một vùng đất nào đó có độ cao trên một nghìn mét so với mực nước biển, thậm chí là một cây cà phê nào đó, đã nảy sinh mối liên hệ. Mối liên hệ này vừa xa xôi vạn dặm, lại vừa gần kề ngay miệng cốc, Kenya đang có mối kết nối nào đó với một tổ chất nào đó trong nội tâm Trạch Vu.

“Hoặc là đang phản ứng qua lại.” Tôi kết thúc bài luận trường thiên của mình.

“Sau này khi nào điền nguyện vọng, em nên thử xem xét đến khoa triết.” Bà chủ bật cười.

Tôi chẳng tỏ thái độ gì, để lý giải những chuyện kiểu này cần đến một nhân tố rất quan trọng, chính là thiên tư.

Đình đoong.

Cửa mở ra, lại đóng vào.

Cặp mắt Albus tròn to, sau đó nhanh chóng thu nhỏ lại, vẻ mặt tựa hồ thoáng biến đổi trong một khoảnh khắc ấy.

Đang lau thìa đĩa, tôi ngẩng đầu lên.

Ở cửa là ba anh chàng, trong đó có một gương mặt vừa lạ vừa quen.

Gương mặt ấy hơi có vẻ lúng túng, một chân toan bước ra khỏi quán, nhưng chân còn lại thì cứ chôn chặt một chỗ.

“A Thác?” Tôi nhận ra ngay tức thì.

A Thác cúi gằm đầu, tựa như khó khăn lắm mới hạ được quyết tâm, cùng hai người bạn tiến vào.

Hai người này hình như không phải người của câu lạc bộ trượt patin, tôi không thấy bọn họ trong giờ thể dục chiều nay.

“Khéo thật, em biết một trong ba anh chàng vừa mới vào, chính là cái anh có tóc hơi rối, mắt nhỏ nhỏ; da ngăm đen kia kìa.” Tôi nói, đợi bọn họ đến quầy bar gọi đồ.

Ba người nhóm A Thác ngồi trên ghế xô pha mềm ở mé trái, ngay sau lưng Vua gọi lung tung.

“Thế à?” Giọng Albus vẫn rất bình thản.

“Anh chàng ấy cũng có thể coi là một nhân vật truyền kỳ đấy, vì...” Tôi nói được nửa chừng liền kịp thời nuốt lại, bởi tôi phát hiện ra, mình đang cười. Mặt A Thác vẫn cúi gằm xuống, thấp, rất thấp.

Không hiểu sao, tôi chợt thấy mềm lòng.

Chính vì nhìn thấy tôi, nhận ra tôi là một trong các nữ sinh buổi chiều nay, nên A Thác mới cảm thấy lúng túng bất lực thế sao? Nhất định là vậy rồi, nhất định anh ta cho rằng lúc này trong đầu tôi đang xoay chuyển câu chuyện xấu mặt kinh điển “Bạn gái thẳng ngực này bị lesbian cửa mất”, vì vậy đang âm thầm khó xử.

“Vì sao?” Albus nhìn ngó nhà bánh gừng trước mặt bà chủ, hỏi.

“Không sao cả.” Tôi áy náy nói: “Suýt chút nữa em đã biến thành cái loại độc ác không biết nghĩ đến người khác mà em vẫn cảm ghét nhất rồi!”

Tôi véo má mình một cái thật mạnh như để tự trừng phạt.

Sau đó nhớ ra lời hứa với chính bản thân hôm nay, tôi hít thở sâu.

Mỗi lần có quyết định quan trọng, tôi đều hít thở sâu để bổ sung dưỡng khí và dũng khí.

A Thác chậm chậm đứng lên, vén vén tóc, thấp thoáng sau lớp tóc mái rối loạn, thần sắc anh ta rất ảm đạm.

Xem ra, vừa nãy tôi không nên nhận ra anh ta, ánh mắt tôi bây giờ hẳn đã gây tổn thương sâu sắc cho người khác.

A Thác bước đến, tôi áy náy không dám nhìn thẳng vào anh ta, không khí trong lồng ngực xì hơi sạch sẽ.

“Xin chào quý khách, xin hỏi anh muốn gọi gì ạ?” Tôi lấy làm tự trách, rất muốn xòe tay ra cho A Thác đánh vào lòng bàn tay để trút giận.

“Hai cốc Caramel Macchiato cỡ vừa, một cốc nước ép kiwi, hai bánh xốp hoa quả, một pizza hải sản cỡ nhỏ!” Giọng A Thác nghe có vẻ hơi gượng gạo.

Cảm xúc của tôi đột nhiên dâng trào.

Cả nhóm ba người cùng vào cơ mà, tại sao lại cứ phải anh ta đi gọi đồ, sắc mặt còn khó coi như vậy, làm tôi lúng túng sắp tắc thở đến nơi đây này.

“Vâng, làm ơn đợi mười phút!” Tôi nhận tiền, mở máy tính tiền. Vẫn không dám nhìn A Thác.

A Thác nhận lấy tiền trả lại của tôi, sau đó đứng yên không nhúc nhích, không có vẻ gì là muốn quay về chỗ ngồi, cứ lì ra trước quầy bar. Cố ý dùng áp suất thấp khiến tôi áy náy đến chết hay sao? Được thôi, tôi đây đã tự hứa với lòng, thì nhất định sẽ hoàn thành.

Tôi hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, nhìn A Thác đã ngoảnh mặt sang bên cạnh.

“Xin lỗi, hôm nay...” Giọng càng lúc càng nhỏ, không phải vì dùng khí lại lần nữa vỡ tan. Mà vì nhận ra A Thác căn bản không hề nghe tôi nói.

Ánh mắt anh ta nhìn chằm chằm vào người bên cạnh tôi, Albus.

Albus cũng nhìn A Thác, ánh mắt toát lên vẻ bình tĩnh khó tả.

Vẻ bình tĩnh này khác hẳn với vẻ lãnh đạm thường ngày của Albus.

Vẻ bình tĩnh này là kiểu bình tĩnh tựa hồ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi thời cơ thích đáng là lấy ra ứng phó.

“Loan Loan... cô ấy thế nào?” A Thác mở miệng.

Âm điệu khẩn thiết đến mức cả người xa lạ như tôi nghe thấy cũng sinh lòng cảm động.

“Loan Loan rất khỏe!” Albus khẽ gật đầu.

Trên gương mặt A Thác thoáng hiện ra một nụ cười. Nụ cười thoáng qua ấy giống như một tia sáng xanh rạng rỡ lặn lẽ lộ ra trên bầu trời sẫm sì mây đen.

“Cảm ơn cô.” Nửa thân trên A Thác hơi nghiêng về phía trước, không ngờ lại còn cúi người cảm ơn.

Albus đẩy nhẹ gọng kính bằng nhựa màu đỏ, một cử chỉ trả lễ hiếm hoi.

Sau đó A Thác xoay người.

Đứng vào khoảnh khắc ấy, tôi vỡ lẽ.

Hiểu ra mọi chuyện từ nãy đến giờ.

“Tôi biết em muốn nói gì.”

Giọng Albus rất nhẹ, không giống cô thường ngày: “Anh ta là một truyền kỳ đáng thương phải không? Có lẽ nỗi bất hạnh của anh chàng ấy, một phần phải tính lên đầu tôi.” Lúc này đây tôi không biết nên nói gì nữa.

Cô nàng lesbian cướp bạn gái từ thời cấp ba của A Thác, thì ra chính là Albus.

Sát thủ của cánh đàn ông, cô nàng lesbian cướp đoạt tình yêu trong truyền thuyết.

“Albus... có cảm thấy áy náy không?” Tôi há hốc miệng. “Trong tình yêu không có chỗ cho áy náy.” Albus nói.

A Thác ăn rất tập trung, tập trung đến độ giống như cố tình tránh né ánh mắt của Albus ở sau quầy bar. Mặc dù Albus mới là người không để ý đến anh ta.

“Mình nghĩ anh ta sẽ không bao giờ đến quán này nữa đâu.” Tôi thầm nhủ.

Đổi lại là tôi, tôi cũng không muốn dùng bữa ở chỗ làm của tình địch cũ, tựa như có cả trăm cặp mắt đổ dồn vào mình.

Vì vậy, nếu muốn xin lỗi, thì chỉ có cơ hội này thôi.

Hai người bạn của A Thác cũng chú ý thấy vẻ dị thường không nói không rằng của anh ta, nên bắt đầu hỏi han.

Tuy tôi không nghe thấy bọn họ nói chuyện, nhưng cũng lờ mờ nhận ra A Thác không hề cố ý che giấu việc hiện tại mình đang ở trong tình trạng rất rất khó xử.

Hai người bạn đều của anh ta đều không sao kiềm chế được phá lên cười lớn, khiến sắc mặt A Thác đỏ bừng.

“Thật là không thể tha thứ nổi!”

Trong lòng tôi đột nhiên dâng lên một cơn giận dữ chỉ chờ bùng phát, chẳng lẽ A Thác chưa bao giờ nổi xung với bọn họ sao?

Tôi không do dự thêm chút nào nữa, sải bước rời khỏi quầy bar, hùng hổ đi tới bên cạnh bọn họ.

Hai tên kia cười sảng sặc, nhưng cũng chú ý thấy cạnh bàn mình xuất hiện một thiếu nữ dùng cảm buộc tóc đuôi ngựa, đeo tạp dề trắng, vì vậy vừa cười vừa ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“Không được cười A Thác nữa, các anh không biết cười nhạo người khác như vậy sẽ làm anh ấy tổn thương thế nào à? Có phải A Thác không bao giờ nổi xung lên với các anh nên các anh cảm thấy làm vậy cũng chẳng can hệ gì không?” Tôi bùng bùng phần nộ, trở vào mũi A Thác: “Chỉ nhìn thôi cũng biết anh này rất lương thiện, không nhẫn tâm nổi cẩu với các anh, nhưng các anh lại coi sự quan tâm của anh ấy là lẽ đương nhiên mà liên tục bắt nạt người ta, như thế là rất đáng ghét, rất đáng ghét! Nếu các anh im lặng, chú ý lắng nghe cẩn thận, sẽ phát hiện trái tim A Thác đang gào khóc đấy!”

Bọn họ thôi không cười nữa, ngượng ngùng nhìn tôi, cái đĩa trong tay cắm sâu vào bánh xốp.

Còn A Thác thì há hốc miệng ra, không dám nhúc nhích.

“Vội lại, các anh có biết cô nàng lesbian cướp bạn gái của A Thác là người như thế nào không?” Tôi càng nói càng bất bình: “Cô ấy là lesbian thông minh nhất lợi hại nhất giỏi giang nhất mà tôi từng thấy, kể cả là bạn gái của các anh, nếu lọt vào mắt xanh của cô ấy thì cũng không thoát đâu! Đến lúc ấy, các anh có thích bị cười như vậy không? Đến lúc ấy các anh có phong độ được như A Thác khi ở cùng bạn bè không?” Tôi bắt đầu ăn nói lung tung, nhưng Albus đích thực là một người rất thần kỳ.

Bọn họ ngơ ngác nhìn nhau, sắc mặt đỏ bừng, hoàn toàn chiến bại.

Thành linh, tôi lại nhụt chí, hình như không phải tôi đến xin lỗi, mà là đến để gây thêm phiền phức cho người ta.

“Xin lỗi, hôm nay lúc anh đến trường trung học nữ Tân Trúc, bọn em đã cười nhạo anh rất bất lịch sự, mong anh lượng thứ cho.” Tôi hít sâu một hơi, chấp hai tay trước ngực.

“Không, không, anh thực sự... thực sự không biết mình như vậy sẽ gây ra cảm xúc bất mãn cho em hoặc mọi người, người xin lỗi phải là anh mới đúng.” A Thác vội nói, đoạn vỗ vỗ vai hai người bạn, rồi rút nói không việc gì.

Tôi nghĩ bọn họ sẽ để tâm đến sự đường đột của tôi ngày hôm nay, tốt nhất là có thể phát tán những lời tôi nói ra ngoài, để bầu không khí xung quanh A Thác trở nên thân thiện hơn.

Nhưng nhìn nét mặt hoảng loạn của A Thác, tôi không khỏi hơi giận anh ta.

Nếu không phải tại tính cách hèn yếu ấy, làm sao anh ta bị cười nhạo lâu đến thế!

Nếu anh ta không bị cười nhạo lâu đến thế, sẽ không tạo ra tình thế khó xử tôi phải khom người nhận lỗi ngày hôm nay.

“Anh nói cũng đúng, từ ngày hôm nay, anh cũng nên biết tức giận một chút, bạn tốt thực sự sẽ không vì anh nổi cáu lên mà rời bỏ anh, thật không hiểu nổi anh sợ cái gì nữa?”

Tôi tức tối trừng mắt nhìn hai người bạn của A Thác, bầu không khí hơi đông đặc lại. Tôi đứng, bọn họ ngồi, sau đó đều không ai nói gì, không biết nên làm thế nào cho phải.

Tôi gần như cảm nhận được kim giây đồng hồ đeo tay chuyển động, tích tắc tích tắc.

“Xin lỗi, tôi đã quá hung hăng rồi. Các anh chưa gặp nhân viên phục vụ nào hung hăng như vậy đúng không?”

Tôi chỉ tay vào mũi mình, dứt khoát cúi đầu nhận sai thêm lần nữa.

“Không đâu, bọn anh cũng có lỗi, vừa nãy em nói cũng đúng.” Một người bạn của A Thác bên lên nói.

A Thác thì đứng dậy, lúng túng chìa hai tay ra.

Tôi ngẩn người giờ tay ra theo, để hai tay A Thác nắm chặt lấy.

“Hôm nay rất cảm ơn em, có điều, tất cả đều tại anh không tốt, anh sẽ chú ý kiểm điểm sự yếu đuối của mình.”

A Thác nắm tay rất chặt, vẻ mặt thành khẩn nói lời xin lỗi.

“Không, tại em đường đột quá!” Tôi cảm thấy tay mình ngâm ngấm đau, vội vàng nói: “Anh muốn uống cà phê gì? Em mời, tay nghề không cao lắm mong anh thông cảm.” Mỗi khi tôi phạm lỗi, trăm lần như một đều là kiểu xin lỗi này.

“Không cần, bình thường anh không uống cà phê!” A Thác vội lắc đầu, chỉ cốc nước ép kiwi.

A, một người không uống cà phê!

Tôi lại lỡ mất cơ hội mượn cà phê để hiểu về cá tính của một người, đặc biệt là anh chàng cao lớn vừa lương thiện vừa nhu nhược ngay trước mặt này, tôi thực tình rất tò mò một anh chàng như vậy sẽ có mối liên hệ với chủng loại cà phê nào, để góp phần giúp tôi xây dựng một biểu đồ quan hệ giữa “cà phê - cá tính”.

“Vậy thì kể từ hôm nay đi nhé! Chỉ cần anh đến, em sẽ mời anh một cốc cà phê, còn hôm nay, cứ thử uống Moka em vừa học được cách pha đã.” Tôi cười cười. Tuy rằng A Thác có thể sẽ không bao giờ bước chân vào quán này nữa.

Giữa người với người, thật là đáng tiếc như vậy đấy.

A Thác gỡ đầu, khiến mái tóc vốn đã không được chỉnh tề lắm lại càng thêm rối bù.

“Cảm ơn em nhé!” A Thác ngồi xuống, tôi quay người đi.

Vậy là, từ một hiểu lầm và một cốc Moka ấm áp, tôi đã quen với A Thác.

Một anh chàng then thừng đến mức gần như không có cá tính, nhưng lại sở hữu nụ cười thành khẩn xanh thắm thắm, hai mươi hai tuổi.

Tuy rằng, từ ánh mắt và những lời khen không ngớt miệng của A Thác, tôi không biết được cốc Moka ấy có hợp khẩu vị anh ta không.

Chú thích: (1) Quán cơm thịt hầm Hồ Tu Trương nổi tiếng ở Đài Loan trên biển hiệu có in hình ông chủ Hồ Tu Trương râu tóc xồm xoàm.

(2) Kimura Takuya: một diễn viên rất nổi tiếng của Nhật Bản.

(3) TV Champion là một chương trình tạp kỹ của đài TV Tokyo. Chương trình thách thức các ứng viên tham gia với các tài năng khác nhau, phải thực hiện một loạt các nhiệm vụ để được phong làm vua trong lĩnh vực tài năng của họ.

4. Chương 4: Đợi Một Người, Bà Chủ

“Xin lỗi.” Chị.

“Không cần xin lỗi, cậu chưa bao giờ hứa hẹn gì với mình.” Anh ấy.

“Xin lỗi.” Chị khóc.

“Không cần xin lỗi, có một số chuyện, vừa bắt đầu đã được quyết định sẵn rồi, cố gắng cũng vô dụng.”

Anh ấy cố kìm nén, không để nước mắt rơi xuống.

“Xin lỗi.” Chị úp mặt vào hai lòng bàn tay.

“Không cần xin lỗi, có điều cậu phải hiểu, có một số chuyện, dẫu một vạn năm sau cũng sẽ không thay đổi.”

Anh ấy kiên định nói: “Mình sẽ mãi chờ cậu làm cô dâu của mình.”

1

“Bye! Đừng quên ngày mai phải thi thử đấy nhé!”

Tiểu Thanh ngồi trên xe đạp vẫy tay với tôi, phóng về phía hiệu sách Kim Thạch Đường ở bến xe lửa cách đó không xa.

“Xin cậu, chuyện này làm sao mà quên được.”

Tôi kêu lên, vẫy vẫy tay, chui vào đường hầm chật hẹp, đi về phía đường Quang Phục.

Hàng ngày đi làm thêm, tôi không cảm thấy mệt mỏi hay phiền phức, đi học thì ngược lại, hây dà...

Ở Đài Loan, cuộc sống của học sinh lớp Mười hai không có gì đặc sắc, giờ mỹ thuật, giờ công nghệ, giờ thể dục, giờ thư pháp, giờ sinh hoạt... tất cả đều là hữu danh vô thực, năm ngày ba bữa lại có thầy cô giáo mượn giờ để kiểm tra hoặc dạy đuổi bài, kể cả không có bài để dạy đuổi không có gì để kiểm tra, bọn họ cũng mời một thầy giáo đến cho học sinh tự học, kiểu như học sinh mà không thi đỗ vào khoa Luật trường đại học Đài Loan thì những ông thầy bà cô ấy sẽ rất có lỗi với cuộc đời tươi đẹp của mình vậy.

Có điều, về điểm này thì trường trung học nữ Tân Trúc bọn tôi đỡ hơn nhiều, coi trọng giáo dục “Ngũ đức cùng tiên(1)” là niềm tự hào truyền thống của trường tôi, đến cả người hay giả bệnh như thầy thể dục cũng không dám mượn giờ để thi cử. Có điều, thi cử hết bài này đến bài khác vẫn là một thứ áp lực không thể thiếu.

Nhưng rất xin lỗi, cuộc đời của tôi, tôi muốn tự mình quyết định.

Chỉ có quay về quán cà phê Đợi Một Người, khoác lên chiếc tạp dề trắng bên trên dính mấy đốm cà phê, đứng sau quầy bar, được bủa vây trong mùi hương của những hạt cà phê đã rang sấy, tôi mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Hôm nay sắc mặt không được tốt lắm?” Albus hiếm khi nào hỏi han như thế.

Albus thường xuyên không nói một lời, kể cả đến lúc đóng cửa quán mà cô vẫn như người câm thì tôi cũng không lấy làm lạ.

Tôi nghĩ mình biết cách tôn trọng sự trầm mặc của cô, vì sự trầm mặc của Albus không chỉ là cá tính, mà còn bao hàm cả trí tuệ.

“Ngày mai phải thi thử, phiền chết đi được.” Tôi vừa nhìn các nhóm từ tiếng Anh dán trên quầy bar, vừa pha chế cà phê Sumiyaki(2) đá.

“Có cần nghỉ sớm chút không, chị thì thế nào cũng được!” Bà chủ cười hỏi, dạo này chị đang mê môn cắt giấy.

Tôi đưa mắt nhìn bà chủ lười biếng chẳng bao giờ thèm coi sóc việc trong quán, chị lớn hơn tôi mười tuổi, năm nay chưa đến hai mươi bảy, còn trẻ thế mà đã hình thành cái tính thế nào cũng được, tôi cũng biết là chị không để ý.

Nhưng thi thử tức là thi thử, không phải tôi về nhà sớm thì sẽ không phải thi nữa.

“Tâm trạng bà chủ hôm nay rất tốt.” Albus mở miệng.

“Sao vậy?” Tôi hỏi, thực ra tôi cũng chưa từng thấy tâm trạng bà chủ tệ bao giờ.

“Chiều nay có một kỹ sư làm việc ở khu công nghệ Tân Trúc gọi cà phê Bà chủ đặc chế, hai người nói chuyện vui ghê lắm.” Albus không kìm được tiết lộ bí mật, miệng cười toe toét.

“Hi hi, thì ra hôm nay chị cắt giấy toàn chọn tờ màu hồng, có phải vì yêu không?” Tôi cũng vui theo.

Bà chủ chỉ cười không trả lời, hình cắt trên tay hình như là một ông già cười hạc kiểu truyền thống.

“Đối phương là người như thế nào vậy?” Tôi hỏi.

Lúc này trong quán chỉ có hai người, không đến nỗi bận, nhưng ngoài cửa kính lại lố nhố năm cậu chàng cấp ba nói cười đùa cợt, tôi lập tức nhận ra, chính là đám lần trước gọi cà phê Âm nhiên tiêu hồn trong buổi Luận kiếm Hoa Sơn không biết bọn chúng lại đang lên kế hoạch gì nữa đây.

“Một kỹ sư máy tính hơn ba mươi tuổi chưa kết hôn, chiều nay vừa khéo ngồi ngay cạnh cốc Kenya kia, hai người, hai cái máy tính xách tay, kiểu như làm mãi không hết việc ấy.” Albus cũng đã chú ý đến đám nhóc quậy ngoài cửa.

Tiếc quá đi mất, hôm nay Trạch Vu đã đến quán rồi.

Xem ra, động lực yếu ớt của tôi tối nay lại giảm bớt đi một chút.

Nhưng len lén nhìn vẻ mặt bà chủ lúc cắt giấy, thật đúng là lòng xuân phơi phới, tâm trạng vốn u uất của tôi dần dần được tháo gỡ.

Trong thực đơn của quán, lúc nào cũng có một mục “Bà chủ đặc chế” rất nổi bật, một cốc chín mươi chín đồng, bên cạnh còn ghi chú thêm: có thể nói chuyện với bà chủ; thời gian? uống cà phê bao lâu, thì nói bấy lâu.

Đây là một bí ẩn.

Còn nhớ cái hôm tôi không nhận được lên tiếng hỏi bà chủ, là vào tuần thứ hai sau khi được tuyển vào quán cà phê Đợi Một Người, một buổi chiều thứ Bảy thời tiết mát mẻ.

Trước ngày hôm ấy, có một giáo sư vừa mới từ nước ngoài về giảng dạy ở đại học Thanh Hoa đến quán liên tiếp ba ngày, cũng liên tiếp ba ngày gọi cà phê Bà chủ đặc chế bất xác định. Tôi vẫn nhớ, anh ta dạy môn vật lý.

“Vì vậy, tất cả mọi thứ trên thế giới này, đều có thể dùng quy luật vật lý để giải thích à?”

Bà chủ tò mò hỏi, bưng đến cốc cà phê nóng nghi ngút khói.

Cà phê hôm nay là Blue Mountain(3) biến dị, vì bên trên chẳng hiểu sao còn nổi lênh bênh mấy lát chanh.

Chòm râu dê của anh giáo sư vật lý khẽ chạm vào cà phê, miệng nở nụ cười rất chắc chắn.

“Cũng không hẳn là vậy, rất không hẳn là vậy, đứng trên lập trường thuyết Tương đối của Einstein để phân tích văn bản, một câu ngắn vừa rồi của cô tổng cộng có hai mươi hai chữ, nhưng lại có bốn điểm mâu thuẫn, nói cách khác, có bốn chỗ logic không tương xứng, nhưng nếu vẫn đứng trên quan điểm thuyết Tương đối của Einstein để xem xét, bốn chỗ logic không tương xứng này cũng lại hòa hợp như nước và sữa, không có gì mâu thuẫn, gắn kết liên lạc không kẽ hở.” Anh ta nói như thể không phun châu nhả ngọc được ngắn ấy chữ thì sẽ lăn đùng ra chết vậy.

Một đứa học sinh cấp ba học ban xã hội như tôi, đứng ở quầy bar nghe mà mờ mờ mịt mịt.

Nhưng tôi cũng không tin học sinh ban tự nhiên có thể hiểu được.

Anh ta chỉ là một phần tư bạo loạn học thuật, không khoe khoang sẽ chết.

Nhưng bà chủ lại không thấy thế mà châm chọc, quả là hàm dưỡng rất cao.

Bà chủ nói chuyện với giáo sư vật lý từ định luật thứ ba của Newton đến sự hình thành của vũ trụ một cách rất tự nhiên, sau đó lại từ thuyết Tiến hóa nói đến vấn đề kỹ thuật của lỗ đen nhân tạo trong bộ phim Event Horizon, hai người lúc thì thoải mái cười to, lúc lại nghiêm túc chau mày, khi nói đến thuyết Big Bang cả hai càng nhe nanh múa vuốt.

Trong lòng tôi chỉ còn biết phục sát đất.

Thế nhưng, ngày thứ tư giáo sư vật lý không đến nữa, ngày thứ năm cũng không.

Ngày thứ sáu, giáo sư vật lý lại đến.

Nhưng món anh ta gọi không phải cà phê Bà chủ đặc chế, mà là Arabica Moka.

Tôi nghĩ nguyên nhân mấy hôm trước anh ta không đến, quá nửa là vì đau bụng, bởi vậy sau khi quay lại quán không thể không đổi món.

Về mặt bà chủ ngày hôm ấy có chút thất vọng, chị ngồi một mình ở quầy bar lật tuần san tin tức, không ra bàn nói chuyện với giáo sư vật lý nữa.

Giáo sư vật lý cũng lộ vẻ khó hiểu, dự vọng muốn đến giảng học thuật cứ đọng mãi trên mặt không trôi đi đâu được, uống hết cốc Arabica Moka, anh ta thất vọng bỏ đi, từ đấy đến giờ tôi chỉ gặp anh ta có hai lần.

Tôi đương nhiên cũng cảm thấy rất nghi hoặc.

Bà chủ quán có gương mặt xinh xắn gần như không hề trang điểm của tôi còn rất trẻ, tuy gọi bằng hai chữ “bà chủ”, nhưng hành vi cử chỉ lại giống một nghiên cứu sinh lớp tiến sĩ không dự định viết luận văn hơn.

Ngày ngày chị đều ở trong quán xem tạp chí, đọc sách, làm bài tập thủ công của học sinh tiểu học, kiểu như làm đèn lồng hoặc dùng ống hút dựng nhà, chưa bao giờ thấy chị rót cho khách một cốc cà phê, hay thu dọn bát đĩa mà khách khứa đã dùng.

Phần duy nhất có thể tính như “coi sóc việc quán”, đại khái là bà chủ thi thoảng sẽ mang một vài món đồ bày biện nhỏ xinh đến trang trí, nhưng cũng không thể coi là công trình gì đáng kể.

Nhưng, mỗi ngày bà chủ dự tay chuẩn bị một chút nguyên liệu cà phê đặc thù, sẵn sàng pha hai cốc.

Tên đầy đủ của món ấy là cà phê Bà chủ đặc chế bất xác định, gọi tắt là Bà chủ đặc chế.

Sở dĩ có ba chữ “bất xác định” là vì kỹ thuật pha cà phê của bà chủ còn không ổn định hơn cả tôi.

Bộ dạng bà chủ dùng máy cầm tay nghiền cà phê rất giống bọn thả ngọc giả thuốc trên cung trăng, vừa vụng về lại vừa đáng yêu, nhưng bột cà phê nghiền ra bao giờ cũng chỗ thô chỗ mịn, như cố ý làm trò vậy. Sau đó là quá trình pha cà phê, cho dù bà chủ dùng ấm nén kiểu Pháp, máy pha cà phê kiểu nhỏ giọt, ấm Moka, máy Espresso, hay là ấm Siphon, thậm chí là lưới lọc bằng vải đơn thuần, biểu hiện của chị đều vụng về như mới sử dụng lần đầu tiên, không ngâm cà phê quá lâu, thì cũng để lỗ lưới lọc rộng quá, tóm lại lần nào cũng không thể đảm bảo chất lượng của cà phê, hiếm khi pha được một cốc ngon nghé.

Tôi ngờ rằng cái quán này mà không có Albus, chắc chỉ cầm cự được ba ngày là đóng cửa.

Còn hai chữ “đặc chế”, tất nhiên là chỉ sáng tạo khác người do bà chủ chính tay phối chế.

Có lúc thì cho thêm mấy cánh hoa hồng nên thơ vào cà phê Kenya thơm nồng nàn, hừng hực sức sống, khi lại bỏ mấy viên ô mai chìm trong cốc cà phê Colombia có vị chua chua, chị cũng từng làm những thứ quái dị thoát nghe có vẻ rất bình thường kiểu như cà phê mạch nha. Mấy thứ ấy còn đỡ, có lần tôi thấy chị bỏ cả một quả quýt vừa bóc vỏ vào cà phê trộn Golden Beach vốn có vị ngòn ngọt, cái kiểu cười trộm của bà chủ làm tôi có cảm giác, chị-chính-là-cô-ý- làm-vậy.

Đương nhiên, tôi cũng kể những hiện tượng quái dị này với người nhà.

“Bà chủ của bọn con kỳ cục thật, để bố kiểm thời gian qua đó gọi một cốc cà phê đau bụng của bà chủ, tiện thể hỏi xem tại sao cô ta lại kỳ cục vậy nhé!” Bố nghe tôi kể xong, liền kết luận.

“Người ngoài hành tinh, nhất định là người ngoài hành tinh!” Anh tôi cũng phản ứng tương tự.

“Con làm việc ở đây thực sự không có gì nguy hiểm đấy chứ? Cô ta liệu có âm thầm chạy đi phóng hỏa đốt nhà hay không?” Mẹ tôi bao giờ cũng lo lắng quá thể.

“Thực ra bà chủ rất tốt bụng, ai mà chẳng có chỗ kỳ cục chứ, giống như anh con ấy, anh ấy mới gọi là kỳ cục, nhưng vì sống với chúng ta lâu quá rồi nên chúng ta đều không phát hiện ra thôi.” Tôi nói, lặng lẽ nhìn ông anh đang cạo lông nách giữa phòng khách, cười ngơ ngẩn như thằng khờ.

Mà cốc cà phê Bà chủ đặc chế bất xác định giá chín mươi chín đồng mỗi ngày mỗi khác ấy, mỗi ngày cũng chỉ một người có lòng được chia sẻ.

Ai không có lộc ăn gọi phải, thì có thể cùng bà chủ chia sẻ thời gian nói chuyện tương đương thời gian uống hết một cốc cà phê, coi như là phí bồi thường đau bụng.

Ngày hôm đó, sau khi giáo sư vật lý uống hết cốc Arabica Moka kỳ quái, đứng dậy ra về, tôi rút cuộc cũng không nhận được bước đến bên cạnh bà chủ hiu quạnh.

“Bà chủ, có thể hỏi chị một câu hỏi không?” Lúc ấy, tôi mới vào làm chưa được bao lâu, thực ra rất ngại hỏi chuyện riêng của người khác, nhưng tôi không thể áp chế nỗi tò mò trong lòng mình nữa.

“Em muốn hỏi chị, mỗi ngày chị đều rồi việc đi pha hai cốc cà phê khó uống muốn chết là có ý gì đúng không?”

Bà chủ ngẩng lên khỏi đồng tạp chí, vẻ vụng về cổ tình của chị chỉ tồn tại lúc pha cà phê.

“Vâng ạ, mới đến làm vài ngày em đã thấy tò mò rồi, bà chủ, tại sao mỗi ngày chị đều phải đích thân pha cà phê đợi khách, có lúc sắp đóng cửa rồi, vẫn thấy chị lưu luyến ngồi chỗ bàn tròn đợi khách đến gọi cà phê Bà chủ đặc chế, hôm nào có khách gọi là hôm ấy hình như chị rất vui vẻ, còn nếu không, hình như chị sẽ thất vọng lắm lắm.” Tôi hỏi.

Bà chủ giả bộ như thể bí mật bị phát hiện, cười xảo quyệt sau đó tựa hồ hoàn toàn quên bém câu hỏi của tôi. Cứ thế chừng mười phút. Tôi, tất nhiên cũng không tiện tiếp tục truy vấn.

Nhưng tôi luôn có một dự cảm, rồi một ngày bí ẩn này sẽ có lời giải đáp.

Lúc giải đáp, tôi sẽ được trông thấy đôi mắt sáng trong giấu đằng sau vẻ lười biếng của bà chủ.

“Chị Albus, cho em... cho em năm cốc.”

Một cậu học sinh cấp ba rõ ràng chơi oẳn tù tì bị thua, ngưỡng ngượng đứng trước quầy bar ấp úng gọi.

Vẫn cùng một người, chính là cái cậu lần trước đã gọi cà phê Ám nhiên tiêu hồn. Thật đúng là phải tập luyện kỹ thuật oẳn tù tì mới được.

“Năm cốc gì?” Cơ mặt Albus không hề chuyển động.

“Cho em năm cốc cà... cà... cà phê Hấp tinh đại pháp trong Hàng long thập bát chưởng(4) nóng.”

Cậu chàng nhọc nhằn đọc hết, tôi phá lên cười.

“Đủ mười tám tuổi chưa?” Albus lạnh như băng hỏi.

“Dạ. Vẫn chưa.” Cậu hơi kinh ngạc.

“Cà phê Hấp tinh đại pháp trong Hàng long thập bát chưởng nóng phải đủ mười tám tuổi mới uống được, trẻ con ba tuổi cũng biết điều này, đi bảo đồng bọn của cậu gọi loại cà phê nào ầu trĩ hơn chút ấy.” Albus từ chối.

Cậu kia hốt hoảng bỏ chạy, mặt đỏ bừng bừng quay lại với đám bạn bè xôi thịt, sau đó lại một trận cười hô hố lộ lên.

“Tuổi trẻ đẹp như vậy đây, làm chuyện ngu xuẩn gì cũng đều được coi là anh hùng.”

Bà chủ quay đầu nhìn đám học sinh cấp ba ồn ào, không nén được bật cười.

Tôi hít sâu một hơi.

“Bà chủ, chị nhớ còn một câu hỏi chị vẫn chưa trả lời em không?” Tôi nhìn bà chủ đang trong tâm trạng rất thoải mái.

Lúc này có lẽ là thời cơ tốt để có được lời giải đáp.

Bà chủ nhìn tôi mỉm cười, chị biết ngay tôi đang hỏi gì, thực đúng là người phụ nữ hết sức thông minh.

Sức cuốn hút của chị không chỉ đến từ vẻ trưởng thành mơ hồ, mà còn cả vẻ biếng nhác tự tại trong từng cử chỉ kia nữa.

Chỉ người thông minh thực sự mới có thể sở hữu cái khí chất biếng nhác nhàn nhã ấy thôi.

“Chị không phải lúc nào cũng một mình lẻ bóng!” Bà chủ ngừng tay cắt giấy, nói với Albus: “Cho chị một cốc Moka Java low-caf(5) nhé, chị nghĩ, mình lại sắp bắt đầu kể chuyện ngày xưa rồi.” Lòng mày chị nhướng lên.

Albus cười cười như thể đó là lẽ dĩ nhiên.

Trong vòng ba phút ngắn ngủi, Albus đã đặt trước mặt bà chủ một cốc cà phê nóng, hết như làm ảo thuật vậy.

Trước mặt tôi cũng đặt một cốc sô cô la nóng. Albus dùng ánh mắt rất đặc biệt cho tôi biết, cô đã nghe câu chuyện ấy rồi, ra hiệu cho tôi tạm thời gác công việc đang dở tay lại.

Tôi đồng ý luôn, tôi là cô bé rất thích nghe kể chuyện, mà lúc nghe kể chuyện cũng thích được tập trung.

Tôi nhìn bà chủ lần đầu tiên uống loại cà phê không phải cà phê Bà chủ đặc chế.

So với sô cô la nóng của tôi, mùi thơm của cà phê low-caf có vẻ nhạt hơn phần nào, nhưng nhẹ nhàng khoan khoái không có gánh nặng, rất giống cuộc đời của bà chủ trong tưởng tượng của tôi.

Có lẽ, quan sát này cũng có thể thành một mục nhỏ trong cuốn sổ ghi chép “Cà phê - cá tính” vĩ đại của tôi.

“Cách đây rất lâu, chị cũng giống như Albus, là một người không uống cà phê.

Bà chủ ngửi mùi cà phê, hơi nước mờ mờ bốc lên vuốt ve đôi má hơi gầy guộc của chị.

“Nhưng chị có một người bạn thân chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, anh ấy cực kỳ thích uống cà phê, thích đến mức, cả chị cũng vô thức bừng cốc cà phê lên bước vào thế giới của anh ấy.” Bà chủ vừa nói, vừa chăm chú nhìn vào ngón đeo nhẫn bàn tay trái.

Bấy giờ tuy vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng tôi hiểu, đó là vị trí hạnh phúc nhất trên cơ thể một người phụ nữ.

“Chị yêu anh ấy, đúng không?” Tôi đoán.

“Hồi đầu thì không đến mức yêu, chỉ đơn thuần là thanh mai trúc mã, là đồng bọn có thể nói với nhau bất cứ chuyện gì. Chị vốn tưởng rằng, khi đến một cột mốc nào đó của cuộc đời, chẳng hạn như tốt nghiệp tiểu học, hay tốt nghiệp trung học cơ sở... như một lẽ đương nhiên, bọn chị sẽ khoác lên mình những bộ đồng phục màu sắc khác nhau, bước trên những con đường đời khác nhau, giống như đại đa số mọi người, hồi ức phủ bụi lên những lời chúc phúc ngắn ngủi trong sổ lưu bút.” Trong mắt bà chủ ngập tràn vẻ đắc ý: “Nhưng mà không.”

Cha mẹ anh ấy bất hạnh qua đời vì tai nạn xe cộ trong ngày bọn chị tốt nghiệp tiểu học.

Khi mọi người đều đang giả vờ khóc lóc để tăng thêm cảm xúc cho lúc phân ly, chị thấy cô giáo đi tới bên cạnh anh ấy nói mấy câu gì đó, anh ấy nghe xong, liền bàng hoàng luống cuống chạy một mạch từ hội trường đến bệnh viện, chị không hiểu, bèn hỏi cô giáo nguyên nhân tại sao.

Sau khi biết chuyện, chị không kiềm lòng nổi khóc rống lên.

Khóc suốt mấy ngày liền, mỗi tối nhắm mắt lại ngủ, dường như đều trông thấy anh ấy mặc áo tang, bắt lực quỳ ở góc cáo biệt trong tang lễ. Cảm giác đau khổ không tài nào ngủ nổi.

Vì thế, chị lấy hết dũng khí nói với bố, rằng chị không muốn học ở phân hiệu cấp hai của trường trung học dân lập nữa, mà muốn đến trường quốc lập Chương Hóa trên núi Bát Quái nơi anh ấy học, tiếp tục làm bạn gái tốt của anh ấy, vỗ về cảm xúc của anh ấy, để anh ấy khỏi trở thành trẻ tự kỷ hoặc lưu manh học đường.

May mắn thay, bố chị rất vui khi thấy chị trân trọng tình bạn này, nên đã đồng ý.

Lên cấp hai, anh ấy phải nương nhờ họ hàng, không có tiền ăn những bữa trưa đủ dinh dưỡng, vậy là hằng ngày chị mang ở nhà đi hai phần cơm hộp chia cho anh ấy cùng ăn.

Anh ấy học kém lại còn ham chơi, buổi tối chị liền áp giải anh ấy tới nhà, làm gia sư cho anh ấy không muốn biết cũng phải biết thì thôi.

Nguồn Ebook: Cung Quảng Hằng

cungquanghang.com/

Còn anh ấy, chính trong những buổi học thêm đó, đã thấy đủ các loại dụng cụ pha chế cà phê bày biện trong nhà chị, những thứ ấy toàn là bảo bối do ông bố thích uống cà phê của chị sưu tầm. Lần nào anh ấy cũng tò mò sờ rẫm, bố chị cũng nhiệt tình dốc túi truyền dạy cho anh ấy đủ loại kiến thức cà phê, như cách phân biệt hạt cà phê ngon dở, thậm chí còn cùng anh ấy ngồi xỏm trong vườn dùng vỏ hộp sữa tự rang lấy hạt cà phê sống, giống như những người bạn vong niên vậy.

Đến kỳ thi lên cấp ba, đúng là một cơn ác mộng đối với chị.

Không hiểu vì căng thẳng quá độ hay ăn phải đồ ôi thiu, đến ngày thi thứ hai, chị bị viêm dạ dày cấp tính, gần như không thể cầm cự nổi trong trường thi, thành tích đương nhiên không được tốt, lúc điền nguyện vọng buộc phải coi trường tư là lựa chọn duy nhất. Còn anh ấy, anh ấy thực sự rất thông minh, điểm số thi lên cấp ba của anh ấy cao hơn điểm đầu vào của nguyện vọng một là trường cấp ba Chương Hóa những 50 điểm.

Chị nghĩ, đã đến lúc phải nói lời tạm biệt rồi.

Nói thực lòng, chị buồn lắm, lúc đó chỉ thiết tha hy vọng bố chị vẫn chưa dạy hết các bài cà phê, như vậy chị mới có thể thỉnh thoảng trông thấy bóng dáng anh ấy vào buổi tối sau giờ tan học.

Nhưng trong ngày đầu tiên trình diện và huấn luyện học sinh mới ở trường cấp ba tư thực, chị đã giật nảy mình.

“Lâu lắm mới gặp, sau này phải nhờ đệ nhất mỹ nhân của trường chỉ dạy nhiều.”

Anh ấy mặc áo sơ mi trắng, quần dài màu cà phê. Cười hì hì đeo cặp sách màu vải bố màu xanh lam, đứng ở cổng trường đợi chị.

Sau đó, cúi người thật sâu.

Chị không biết phản ứng thế nào, đành lúng túng vẫy vẫy tay chào anh ấy rồi đi thẳng vào lớp học.

Hồi tưởng lại, lúc đó chị căn bản không hiểu cảm xúc trong lòng mình là một thứ được gọi là “yêu”.

Chị vẫn đơn thuần cho rằng bọn chị sẽ là bạn tốt cả đời.

Sau đó mỗi ngày tan học anh ấy đều vội vội vàng vàng đạp xe đi đâu, chị mới biết, thì ra để chi trả khoản phí cao ngất ngưỡng của trường trung học tư thực, tối tối anh ấy đều phải tới quán cà phê làm thêm.

Chắc, cũng coi như là học xong có chỗ dùng, bố chị biết chuyện còn rất đắc ý vì đồ đệ hơn thầy.

Thỉnh thoảng chị cũng đến quán cà phê ấy làm bài tập, chủ quán và các học sinh vừa học vừa làm ở đó đều khen tay nghề của anh ấy giỏi nhất quán, khách hàng rất hài lòng.

“Đệ nhất mỹ nữ của trường ta, xin hỏi hôm nay cô muốn uống gì? Bản quán mời khách.”

Lúc nào anh ấy cũng cười hì hì, mặc tạp dề trắng, khom người hỏi chị, cố ý làm ra vẻ quý ông lịch thiệp.

“Tùy.” Chị muốn nói, nếu anh ấy đã mời, thì cứ tùy thôi.

Mỗi lần, anh ấy lại bưng ra một loại cà phê phong vị khác nhau” Latte, Moke, Espresso, Colombia, Tres Riot, Verona, Sulawesi, còn chu đáo kèm thêm một lát bánh kem nhỏ, xét về kỹ thuật tuyệt đối không thua kém Albus chút nào.

Mặc dù lưỡi chị không miễn cảm cho lắm, nhưng lần nào chị cũng có cảm giác được dâng sau mùi vị khác nhau của mỗi cốc cà phê, có một thứ đặc biệt nho nhỏ ẩn giấu trong tay nghề của anh ấy.

Có điều chị vẫn chưa biết, thứ đặc biệt nho nhỏ ấy quý giá nhường nào.

Vì vậy, lên lớp Mười một chị có bạn trai, một anh học lớp Mười hai, cao to đẹp trai, cười mô to FZR màu đỏ, mặc quần bò gấn đinh tán đặt làm riêng đi học, có thể nói là giấc mơ trong lòng mọi nàng thiếu nữ, “Xin lỗi.” Chị.

“Không cần xin lỗi, cậu chưa bao giờ hứa hẹn gì với mình.” Anh ấy.

“Xin lỗi.” Chị khóc.

“Không cần xin lỗi, có một số chuyện, vừa bắt đầu đã được quyết định sẵn rồi, cố gắng cũng vô dụng thôi.”

Anh ấy cố kìm nén, không để nước mắt rơi xuống.

“Xin lỗi.” Chị úp mặt vào hai lòng bàn tay.

“Không cần xin lỗi, có điều cậu phải hiểu, có một số chuyện dẫu một vạn năm sau cũng không thể thay đổi.”

Anh ấy kiên định nói: “Mình sẽ mãi mãi chờ cậu làm cô dâu của mình.”

Chị nghĩ mình làm trái tim anh ấy tổn thương sâu sắc.

Tuy rằng chị vẫn thấy anh ấy rặn ra nụ cười, khom lưng xuống, chìa tay ra, hỏi như một quý ông: “Đệ nhất mỹ nữ trường ta, xin hỏi hôm nay cô muốn uống gì? Bản quán mời khách.”

Sau đó chêm thêm một câu: “Xin hỏi tôi còn cơ hội nữa không, nếu như còn, đừng quên gõ nhẹ lên mặt bàn cổ vũ tôi một chút nhé.”

Thế nhưng, bàn tay chị lúc nào cũng keo kiệt không chịu truyền đạt tình cảm trong lòng.

Còn anh ấy thì chẳng bao giờ hà tiện nụ cười, và cả cà phê ngon nữa.

Vì vậy, ông trời đã cho anh ấy một cơ hội, đồng thời cũng cho chị một gợi ý.

Một tháng trước kỳ thi đại học, anh ấy đi cùng chị đến bưu điện chuyển tiền mua một bộ CD nhạc, lúc đó là buổi trưa, người đến bưu điện có việc rất đông, anh ấy nhào người bên cạnh nhìn chị điền đơn chuyển khoản, không hiểu đang ngây ngô cười cái gì nữa.

Đột nhiên có hai tên cướp xông vào bưu điện hét lên “Cướp đây, không được nhúc nhích!”, chị sợ đờ cả người ra, anh ấy lập tức ôm lấy chị từ phía sau. Nửa phút trôi qua, chị nghe thấy tiếng pháo nổ, cả tiếng thủy tinh vỡ, tiếng đám người kêu ré lên.

“Cậu không sao chứ! Cậu không sao chứ! Có đau chỗ nào không?”

Anh ấy kinh hoảng chụp lấy vai chị, xoay một vòng kiểm tra kỹ lưỡng, chị vội vàng lắc đầu ý bảo mình rất ổn.

“Làm mình sợ muốn chết.” Anh ấy thở phào một tiếng, nhưng chị chợt trông thấy ống tay áo bên phải của anh ấy, toàn máu là máu.

Bên ngoài phòng cấp cứu bệnh viện, chị không ngừng cầu nguyện trời cao đừng để anh ấy rời bỏ chị.

Chỉ cần anh ấy vẫn có thể nhoẻn miệng cười rạng rỡ với chị, bưng cho chị một cốc cà phê ấm áp, chị sẵn lòng cho hai bọn chị thêm một cơ hội.

Chị vừa khóc vừa cười, đứng trên hành lang lau khô nước mắt lấm lem đầy mặt, nhét thẻ vào máy điện thoại, nói với anh lớp trên kia rằng chị muốn chia tay.

Sau kỳ thi đại học, vì tay phải vẫn chưa hồi phục, anh ấy tính toán đáp án chậm mất một nhịp, nên không đỗ đại học quốc lập, bèn vào đại học Đông Hải ở Đài Trung.

Lúc chị giúp anh ấy đem thẻ nguyện vọng đi đăng ký, đã giấu bố, lén dùng tẩy xóa đi nguyện vọng một “khoa Tân lý đại học Đài Trung” trên thẻ nguyện vọng của mình, điền vào một con số tượng trưng cho cơ hội.

Sau đó, bắt đầu cuộc sống đại học muôn màu muôn vẻ.

Nhưng chị vẫn rất ngốc, cho dù chị càng ngày càng thêm yêu anh ấy.

Bốn năm trời, chị lúc nào cũng sợ khi theo đuổi được mình rồi, anh ấy sẽ giống như rất nhiều chàng trai khác trong cuộc sống hiện thực, đánh mất đi nhiệt huyết với tình yêu, mất đi sức sống thuở ban đầu theo đuổi, quên mất thêm một chút chút gì đó vào trong cà phê, thứ rất quan trọng đối với chị.

Vì vậy chị mãi không nhận lời anh ấy, chỉ biết trơ mắt ra nhìn anh ấy và cô bé khóa dưới tay dắt tay đi trên con đường Văn Lý(6) đẹp đẽ.

Chị đã khóc, trốn trong buồng tắm lén lút khóc suốt mấy ngày.

Chị đã tự tay xua đi ảnh phúc quý báu, không hề nghĩ đến cảm giác chua chát anh ấy phải nếm trải khi mình bị từ chối hết lần này đến lần khác.

Chị chỉ chăm chăm giữ lấy khoảng thời gian vui vẻ khi anh ấy theo đuổi, mà không dám nắm tay khiến chiến với tương lai chưa rõ.

Lòng đau như cắt, chị mới hiểu ra, ngỡ rằng đã cho đi rất nhiều, kỳ thực lại rất ích kỷ.

Lễ tốt nghiệp, anh ấy mặc lễ phục đen, sắc mặt hơi u buồn đứng ở bãi cỏ rộng trước giáo đường Luce với bạn cùng lớp và cô em khóa dưới kia, chị rút cuộc cũng lấy hết dũng khí, khóc òa lên lớn tiếng bày tỏ lòng mình với anh ấy.

Lễ tốt nghiệp trường đại học Đông Hải, trên trắng cỏ.

Mấy trăm con người quây lại xem một vở hài kịch.

Anh ấy đi tới, nói muốn chụp ảnh chung với chị.

“Cậu đi chết... đi chết đi! Sau này tớ không muốn gặp cậu nữa!” Chị khóc òa, đẩy máy ảnh của anh ấy ra.

“Người nên nói câu ấy là tớ chứ!” Anh ấy đột nhiên nổi cáu lên.

“Sao cậu lại bỏ rơi tớ... pha cà phê cho tớ, vì tớ mà vào học trường Tinh Thành, đọc sách với tớ, rủ tớ trốn học đi xem phim, đồ... đồ đạc cho tớ... hu hu... đều là gạt người ta cả!” chị ném bó hoa xuống đất, gào khóc to hơn.

“Mọi cố gắng của tớ đều vô dụng! Đều vô dụng! Tớ theo đuổi bao lâu cậu cũng không chịu nhận lời, người khác vừa dắt tay, cậu đã theo người ta luôn rồi! Tớ là cái gì chứ! Tháng trước bạn trên mạng của cậu nói muốn theo đuổi cậu, không ngờ cậu nói là sẽ suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này? Phì! Tớ còn không bằng một thằng cậu chưa gặp bao giờ à?” Anh ấy ném máy ảnh xuống đất, phẫn nộ gầm lên.

“Hu hu hu...” Chị ngồi thụp xuống đất, tức tới khóc lóc kêu gào âm ỉ.

Anh ấy chưa bao giờ thấy chị càng quấy như vậy, cơn tức cũng xẹp đi một nửa.

“Xin lỗi.” Anh ấy thở dài nói.

“Đừng nói xin lỗi với tớ!” Chị cắn chặt môi, nhìn đóa cúc dại trên thảm cỏ.

“Xin lỗi, tớ thật sự không theo đuổi được cậu.” Anh ấy quay người, toan bỏ đi.

Toan bỏ đi. Toan bỏ đi khỏi cuộc đời chị.

“Đừng đi!” Chị hét lên. Rốt cuộc cũng hạ quyết tâm.

Anh ấy không hiểu, nhưng vẫn dừng lại.

“Tớ... tớ không phải chịu làm bạn gái của cậu... tớ... tớ chỉ muốn cậu cứ theo đuổi tớ mãi mãi thôi!” Chị đỏ hoe mắt, lớn tiếng nói: “Tớ chỉ là rất thích... rất thích cảm giác được cậu theo đuổi, tớ sợ lắm... sợ sau khi chúng mình đến với nhau rồi, cậu sẽ đột nhiên không cần tớ nữa, hu hu hu...” Chị cứ khóc suốt, anh ấy cũng khóc suốt.

Mấy trăm người đứng vây xung quanh cũng khóc.

“Đừng bỏ tớ lại một mình, cậu có biết thời buổi này, muốn tìm được người sẵn lòng đỡ đần ình khó... khó biết chừng nào...” Nước mũi của chị hòa trộn với nước mắt.

“Hai người mới xứng đôi nhất, em mà còn không đi, chắc sẽ bị mọi người ném đá bẹp gí mất thôi.” Em gái khóa dưới đứng cạnh anh ấy khẽ cười.

“Sorry...” Anh ấy áy náy, nhìn em gái kia che mặt chạy ra khỏi đám người.

“Nhìn đây này.” Anh ấy nhìn khuôn mặt lấm lem của chị, nhặt mấy ảnh dưới trắng cổ lên ngẩng về phía chị.

“Đi đi!” Chị bưng mặt, không cho anh ấy chụp.

“Tớ không hiểu, lúc thì bảo tớ rút, lúc thì bảo tớ mà đi thì cậu sẽ chết, một lúc sau lại đuổi tớ đi đi.”

Anh ấy cười, cười rơi hết cả nước mắt trên mặt.

“Tớ nói là tớ sẽ chết bao giờ!” Chị bật cười khúc khích.

“Lấy anh nhé!” Anh ấy hét lớn.

“Không thèm!” Chị cũng hét lên.

“Ít nhất thì cũng làm bạn gái của anh đi! Anh còn chưa nắm tay em bao giờ đâu đấy!” Anh ấy vui sướng gào toáng.

Chị ngoảnh mặt đi, nhưng không sao giấu nổi nụ cười hạnh phúc.

“Nhận lời cậu ấy đi!” Một cô gái tóc dài mặc áo tốt nghiệp lau nước mắt nói.

“Nhận lời cậu ấy đi, để tớ giữ lại một hồi ức đẹp khó quên trước khi tốt nghiệp!”

Một anh chàng cầm bóng rổ, mặc áo tốt nghiệp xộc xệch kêu lên.

“Nhận lời cậu ấy đi!” “Nhận lời đi!”

“Nhận lời cậu ấy đi!” “Nhận lời đi!”

Anh ấy cầm máy ảnh, cười gian xảo chờ đợi khoảnh khắc mong đợi từ rất lâu.

Chị lau nước mắt, nói ra câu thần chú anh ấy đã chờ đợi suốt mười bốn năm.

“Bạn gái thì bạn gái.”

“Hoan hô!”

Bốn năm sau đó, anh ấy đi lính về, kiếm được một việc làm ở Tân Trúc, còn chị thì làm việc ở một nhà xuất bản, đảm nhận chức biên tập viên mỹ thuật nhỏ tí hìn. Giữa hai bọn chị, lại trải qua hàng nghìn hàng vạn cốc cà phê nữa.

Một cuối tuần, anh ấy lái chiếc xe mới mua trả góp, hào hứng chở chị đi Quan Vũ ở Tân Trúc nghỉ cuối tuần, lại còn để người chưa bao giờ học lái xe như chị lên lúc lái một đoạn ngắn nữa, nghỉ lại cũng thật là nguy hiểm.

“Em này, em có thích uống cà phê anh pha không?” Lúc ăn tối ở nhà dân nơi bọn chị nghỉ lại, anh ấy đột nhiên nghiêm túc hỏi.

“Tất nhiên là thích rồi, mặc dù lần nào em cũng bảo tùy anh, nhưng chỉ có cà phê anh pha là em mới trả lời như vậy thôi, hì, thực ra thì em thà uống nước lọc còn hơn là niềm ngậm cà phê của người khác pha, bố em còn phải ghen với anh đấy.” Chị gật đầu trả lời.

Anh ấy cười, cười rất vui vẻ.

Kể từ sau ngày dự lễ tốt nghiệp đại học, nụ cười vào thời khắc ấy là rạng rỡ nhất.

“Cà phê anh pha uống quá ngon đi, ngộ nhờ sau này em không được uống cà phê ngon như vậy nữa thì phải làm sao đây?”

Chị học theo câu thoại kinh điển trong phim Thực thần của Châu Tinh Trì.

“Nếu thực sự có ngày đó, anh dạy em cách này.” Anh làm ra vẻ hết sức nghiêm túc, nhưng lại nói toàn điều tức cười: “Em cứ mở một quán cà phê, cả ngày pha một đồng các loại cà phê lung tung bày bầy, đặt tên là Bà chủ đặc chế, sau đó mỗi lần pha một khác, điểm giống nhau duy nhất, chắc là điều khó uống muốn chết đi được nhỉ? Kể đó, quy định rằng loại cà phê lỏm ấy mỗi ngày chỉ bán hai cốc, một cách cho khách, một cốc phải mời bà chủ, nếu gọi cà phê bà chủ đặc chế thì có thể nói chuyện với mỹ nữ đệ nhất thế giới, thời gian nói chuyện đúng bằng thời gian uống một cốc cà phê.”

“Vô vị quá, ai mà đi gọi loại cà phê ấy chứ? Làm vậy há chẳng phải là tự đập vỡ bằng hiệu của mình à!” Chị phá lên cười.

“Chẳng vô vị tẹo nào đâu. Nếu như có một người, mỗi ngày đều không quản mưa gió, kể cả đi đường gặp phải tuyết rơi, kể cả lái xe gặp phải vòi rồng, kể cả động đất làm con đường trước mặt nứt toác, anh ta vẫn khắc phục hết mọi khó khăn, gõ cửa quán em, bên lên nói: ‘Bà chủ đặc chế, hai cốc.’”

Anh càng nói lại càng nghiêm túc, nghiêm túc đến mức, mũi chị bắt đầu thấy cay cay.

“Vậy thì, anh ta chính là chân mệnh thiên tử tiếp theo của em đấy, khi gặp một người như thế, em nhất định phải trân trọng anh ta, đừng để anh ta dễ dàng bỏ chạy mất, vì người như thế, chính là người gánh vác sứ mệnh anh ủy thác, mang theo sự lưu luyến của anh.”

Anh ấy cười.

Nhưng chị lại khóc. Sau đó, cứ ra sức đâm anh ấy, mắng mỏ anh ấy không được nói bậy bạ, hại chị đang đi nghỉ yên lành vô duyên vô cớ khóc mỗi cả mắt.

Tối hôm ấy, gió núi lướt trên cơn mưa bụi, anh đứng ngoài cửa mời chị đi chơi đêm.

Trước khi ra cửa, chị nhìn lên lịch, ngày 1 tháng Tư.

“Em cảnh cáo anh, cầu hôn trong ngày Nói dối là em sẽ giận lắm đấy.”

Chị đập mạnh vào đầu anh ấy. Cho dù chị đã từ chối lời cầu hôn của anh ấy một trăm lần.

Anh ấy nhoẻn miệng cười ra vẻ thần bí, xòe rộng ô.

“Sau đó thì sao?”

Cậu học sinh cấp ba chơi oẳn tù tì bị thua kia thì hẳn người lên quây bar, đám bạn cậu ta cũng chen chúc bên cạnh, quây thành một vòng.

Không biết từ đoạn nào của câu chuyện, cả đám đã túm tụm lại đây.

Vua gọi lung tung cũng kéo ghế xích lại gần, đồng tai lên lắng nghe.

Còn Sumatra chẳng biết từ lúc nào đã được bà chủ ôm vào lòng, ngủ say tít.

“Sau đó, chị ở đây, đợi một người.”

Bà chủ cười, không có nước mắt, cũng không có vẻ gì bi thương.

Nhưng tôi lại khóc.

Tôi không biết nên mở miệng thế nào để hỏi “anh ấy” cuối cùng ra sao.

Nhưng tôi biết tại sao bà chủ lại mở ra quán cà phê cơ hồ như để ăn không ngồi rồi này.

Tại sao trên thực đơn lại có một món cà phê Bà chủ đặc chế. Vậy là đủ rồi.

“Cô ơi, tại sao khi kể lại những chuyện này cô chẳng khóc gì cả?” Cu cậu học cấp ba kia hỏi, động tác lên lên ngẩng đầu lên để nước mắt trôi ngược vào trong của cậu ta đã bị tôi phát hiện từ sớm.

“Hồi ức rất đẹp, tại sao phải khóc chứ?” Bà chủ vẫn nhìn ngắm ngón đeo nhẫn bàn tay trái trông trơn, cười tươi như nắng.

“Còn nữa, tôi không phải cô các cậu, tôi là bà chủ. Cẩn thận tôi bảo Albus cho thuốc chuột vào cà phê đấy!”

Bà chủ cố ý nanh nọc trừng mắt lên với đám nam sinh cấp ba kia.

“Bà chủ, chị còn trẻ như vậy mà đã thành bà cô quạu quọ rồi, bọn em nhất định sẽ giúp chị.”

Một cậu tóc húi cua dừng cảm nói, suýt chút nữa bị bàn tay bà chủ đánh trúng.

“Giúp cái gì!” Cú chặt tay thứ hai của bà chủ cũng trượt.

“Giúp đi dán áp phích chứ còn gì!” Cậu chàng tóc cua dùng chiêu tay không tiếp vũ khí, đỡ đòn từ bàn tay bà chủ.

“Dán áp phích thể nào?” Bà chủ lấy làm tức cười.

“Tìm người dừng cảm thích uống cà phê dở ẹc, vượt qua một trăm cốc có thể rước bà cô quạu quọ trẻ nhất thế giới về nhà! Vả lại, mỗi cốc chỉ có chín mươi chín đồng, ít nhiều cũng đáng thử một phen lắm!” Một cậu trông như quả dưa hấu phụ họa.

“Học sinh cấp ba bây giờ thật đáng yêu quá đi!”

Bà chủ buộc lòng thu tay lại, sau đó đột nhiên chém vào đầu ả Dưa Hấu, khiến cậu ta kêu lên oai oái.

Tôi nhìn bà chủ.

Một câu chuyện đẹp biết chừng nào.

May mắn sao, tôi có thể làm việc trong quán cà phê này. Cùng bà chủ đợi chân mệnh thiên tử của chị, rồi đến một ngày, anh ấy sẽ mang theo lời chúc phúc và sứ mệnh của một “anh ấy” khắc trên thiên đường, đến đây cùng chị uống cốc cà phê khó uống, nhưng tràn đầy niềm chờ mong hạnh phúc kia.

Cũng hy vọng, nhờ bóng của đoạn lịch sử quán lãng mạn này, tôi cũng có thể đợi được người ấy của cuộc đời mình.

“Ừm, tôi muốn một cốc Bà chủ đặc chế.” Vua gọi lung tung vuốt phẳng vạt áo, cố làm ra vẻ sầu muộn đi tới.

Tất cả chúng tôi đều trợn trừng mắt lên nhìn ông ta, ông ta đành ho khan mấy tiếng, làm bộ như chưa từng nói câu ấy.

Rác rưởi chung quy vẫn là rác rưởi, chỉ muốn kiếm món hời có sẵn.

Không đáng thông cảm chút nào.

Chú thích: (1) Là triết lý giáo dục coi trọng cả đạo đức, trí tuệ, mỹ học, thể dục, tính đồng đội.

(2) Một loại cà phê kiểu Nhật, các loại hạt pha trộn được rang cho đến khi chuyển sang màu đen như than.

(3) Cà phê Blue Mountain là một trong những loại hạt cà phê Arabica có giá thành cao và được ưa chuộng nhất trên thế giới. Nó có nguồn gốc ở vùng núi Blue Mountains thuộc Jamaica. Người ta gọi loại hạt cà phê này là Jamaican Blue Mountain để phân biệt với những loại hạt cà phê khác.

(4) Hấp tinh đại pháp và Hàng long thập bát chương là hai loại võ công rất nổi tiếng trong các tiểu thuyết võ hiệp của nhà văn Kim Dung, không liên quan đến nhau. Ở đây là cậu học sinh gọi bừa.

(5) Hàm lượng caffeine thấp.

(6) Một trong những cảnh đẹp nổi tiếng trong khuôn viên trường đại học Đông Hải, Đài Loan.

5. Chương 5: Khói Lửa Trên Đê Biển

Giữa người với người, thực sự không nên mong manh đến thế.

Nhưng giữa tình nhân với tình nhân, lại thường phải tan vỡ đến mức triệt để mới có thể phóng thích lẫn nhau.

Thành tích thi thử được công bố theo bảng xếp hạng toàn trường, tôi xếp thứ một trăm linh tám, đứng thứ hai mươi trong lớp, cũng tạm chấp nhận được.

Tiểu Thanh giỏi hơn nhiều, cậu ấy chỉ thua một chút điểm toán, các môn khác đều hơn tôi, đứng thứ sáu mươi sáu toàn trường.

“Lục lục đại thuận, lại đến gần cổng trường đại học Đài Loan thêm một bước rồi.”

Cậu ấy nói vậy, sau đó đòi đến quán cà phê tôi làm thêm ăn mừng một bữa nho nhỏ.

Tôi đương nhiên nói không thành vấn đề, còn bảo sẽ ưu đãi giảm giá 50%

cho cậu ấy, Tiểu Thanh hào hứng gọi điện xin nghỉ phép ở hiệu sách Kim Thạch Đường.

Sáu giờ tối, Tiểu Thanh thay áo đồng phục, cùng tôi đi vào quán, chọn chỗ gần góc tường ngồi xuống.

“Cốc Kenya kia chắc ngồi ở gần đây đúng không?”

Tiểu Thanh mới là người quan sát nhạy bén, vừa bước vào quán, cậu ấy đã tìm kiếm ổ cắm điện, muốn thử vận may của mình.

“Không hiểu hôm nay anh ấy có đến không nữa, có lúc anh ấy đến từ chiều cơ!”

Tôi nói, thấy Albus ở đằng xa lắc lắc đầu với mình. Albus không chỉ thính mũi, tai cô cũng rất thính.

Tiểu Thanh đã được nghe tôi kể về tuyệt kỹ của Albus, nhưng cậu ấy không có gan bịa ra tên loại cà phê kỳ quặc nào với cô.

Chợt nhả bữa bãi với người không quen là trái với bản tính của Tiểu Thanh, vì vậy tôi cũng chẳng sợ cậu ấy đột nhiên thay tôi thổ lộ với Trạch Vu.

Tiểu Thanh gọi một cốc cà phê Blue Hole và một đĩa mì Ý sốt pesto.

Anh Kenya chừng tám giờ tối mới đến, lúc đó Tiểu Thanh đã xử lý hết đồng đồ ăn trên bàn từ lâu, tạp chí cũng lật xem được ba quyển. Có điều, anh Kenya hôm nay không gọi Kenya, mà gọi hai cốc Latte.

Tôi bưng hai cốc Latte đặt lên bàn Trạch Vu và cô bạn gái ngang ngược của anh, len lén ra ám hiệu với Trạch Vu.

Anh liền cười cười cầm lấy cốc có rất ít sữa.

Nhưng đúng lúc quay người toan trở lại quầy bar, tôi chợt nghe Tiểu Thanh kêu lên kinh hãi.

Ngoảnh đầu nhìn, một cốc cà phê đã trống không, vì nó đang chảy trên mặt Trạch Vu.

“Anh dám làm vậy với em sao! Anh có biết làm vậy em sẽ rất mất mặt hay không? Anh cố ý làm em khó chịu đúng không!”

Cô bạn gái ngang ngược phần nộ trộn trùng mắt lên với Trạch Vu.

Tiểu Thanh chứng kiến toàn bộ cảnh tượng ấy, há hốc miệng dùng khẩu hình nói với tôi một cách khoa trương: “Cô ả này bị điên!”

I can't agree with you any more. Tôi không thể đồng ý với Tiểu Thanh hơn được nữa.

Thế nhưng Trạch Vu dường như không có phản ứng mạnh mẽ gì lắm, tựa hồ đã sớm đoán được cốc Latte ấy sẽ hắt lên mặt mình, giống như Quách Phú Thành bị bạn gái hắt nước trong quảng cáo ô tô nhiều năm trước vậy.

“Nếu anh không muốn viết thì cứ nói thẳng ra! Em sẽ ép anh viết chắc. Anh có biết là bây giờ em không dám ngẩng mặt lên với bạn bè hay không?” À bạn gái ngang ngược lớn giọng ngoác miệng ra mắng.

Nhưng khi phát hiện vẻ mặt Trạch Vu không ngờ vẫn cứ thản nhiên như thế, cơn giận của cô ta lại một lần nữa vọt lên sát cực hạn bùng nổ.

Tay cô ta đột nhiên chụp lấy cốc cà phê đầy tràn trước mặt Trạch Vu, mắt trợn trừng.

“Đủ rồi!”

Albus một tay đè cốc cà phê hung khí trong tay cô ả ngang ngược kia xuống, một tay đặt cốc nước lọc lên bàn.

“Nếu nhất quyết phải hắt thì hắt nước lọc ấy, không thì đi mà lau sàn nhà.”

Albus lạnh lùng nói, giằng co cốc cà phê với cô ả ngang ngược.

Cô ả cầm phần trưng mắt lên với Albus, vừa có vẻ lúng túng, vừa có vẻ phần nộ kiểu dằng dai, không chịu mà cũng không cam lòng khuất phục như thế.

Lúc này, mỗi người trong quán đều trở mắt nhìn sang phía họ.

Hình như tôi còn nghe thấy vị khách hiếu sự ngồi ở bàn bên phải đang đánh cược xem cốc cà phê thứ hai có hắt ra hay không.

“Xin lỗi, tôi sẽ lau sàn nhà.” Trạch Vu nói với vẻ vô cảm, đoạn gỡ chiếc kính đang nhỏ cà phê lỏng tống.

Sau đó, anh từ từ gạt tay Albus và cô bạn gái ngang ngược của mình ra, cầm cốc Latte chậm chậm đổ lên mặt mình.

Cà phê nâu hòa lẫn màu sữa trắng từ trán men theo sống mũi cao cao chảy xuống, sau đó chia thành vô số dòng sông nhỏ, những dòng sông nhỏ ấy hòa thành dòng thác đổ xuống cái cằm rộng, cuối cùng thấm ướt cả áo sơ mi màu đen.

Albus không tỏ vẻ kinh ngạc lắm, hờ hững cầm cốc nước đi. Tôi và Tiểu Thanh đều ngó người ra.

Cô ả ngang ngược kia thì tỏ ra đắc ý nhìn Trạch Vu.

Thiết tưởng, cô ta sẽ coi chuyện này như “sự kiện xin lỗi quý báu của bạn trai” mà rêu rao khắp chốn.

“Chúng ta chia tay đi.” Trạch Vu không nhắm mắt lại.

Cho dù mọi người đều kinh ngạc và chấn động trước cảnh tượng đang diễn ra, mọi ánh mắt vẫn thô lỗ đổ dồn lên người anh.

Nhưng nét mặt Trạch Vu không hề bối rối chút nào, mà toát lên một vẻ kiên định.

Không có khoảng trống để thỏa hiệp, bởi nó không có tình cảm.

“Anh như vậy là ý gì?” Giọng cô ả ngang ngược kia đổi thành yếu ớt, nhưng ánh mắt cô ta vẫn đang cố che giấu sự phần nộ.

Trạch Vu không nói gì.

Điều anh muốn nói, đã đổ lên mặt anh từ ba mươi giây trước.

“Rồi anh sẽ hối hận! Đến lúc ấy quay lại tìm em, thì không phải đổ hai cốc cà phê lên mặt là có thể giải quyết đâu!”

Cô ả ngang ngược lớn tiếng gào lên, sau đó vớ lấy cái túi Prada xông ra khỏi quán.

Lúc cô ta ra sức đẩy cửa, cửa tự động lại không mở ngay, mà rung lên một chập.

Khi thấy trên cánh cửa kính trong suốt không phản chiếu hình ảnh Trạch Vu chạy đến kéo mình lại, cô ả một lần nữa hét lên như người điên, đánh dấu chấm hết không lấy gì làm ưu nhã cho đoạn tình duyên này, rồi hậm hực bước khỏi cửa.

Còn tôi thì sao? Khi định thần lại, tôi thấy mình đang cầm một chiếc khăn bông nhét vào tay Trạch Vu. Anh cười khở, sau đó lau khô mặt.

“Ngượng quá.” Trạch Vu nói, rồi không nhin được phá lên cười ha hả. Tôi cũng cười theo.

Tôi có thể không cười được sao? Trong lòng tôi đang vui muốn chết đi được.

Về sau nghe Tiểu Thanh kể, lúc đó tôi cười như đứa ngớ ngẩn, cứ ngỡ người được bầu làm tổng thống không phải A Biển (1) mà là tôi vậy.

Tôi và Trạch Vu cùng lau sàn nhà và bàn ghế xong xuôi, anh mời tôi một cốc Cappuccino.

Còn anh đương nhiên là gọi Kenya.

“Tại sao lại chia tay?” Tôi hỏi.

“Không nên chia tay à?” Anh đáp. Rất nên ấy chứ.

“Em hỏi sai, tại sao anh phải dùng cách ấy đưa ra lời đề nghị chia tay?” Tôi hỏi.

“Học trong một quyển tiểu thuyết mạng.” Anh cười.

“Hả? Quyển nào thế?” Tôi tò mò.

“Đùa đấy. Đẳng nào thì anh là người đưa ra đề nghị chia tay, trong lòng cũng hơi áy náy, với lại, chuyện dùng bàn phím viết thư là anh biết rõ trên núi có hổ nhưng vẫn cố tình đi lên, con hổ đã cắn anh một phát rồi, cũng không ngại cho nó cắn thêm phát nữa, như vậy áp lực trong anh sẽ được giải tỏa đi nhiều.” Anh chăm chú nhìn cái áo sơ mi ướt, sau đó cởi thêm hai cúc áo nữa.

Phiên dịch ra, đại khái là: áo ướt thì cũng ướt rồi, hắt thêm lần nữa cũng chẳng sao.

Sau đó, tôi nhớ lại tuần trước nữa Albus từng nói với tôi, trong tình yêu không có chỗ cho áy náy.

Xét cho cùng, Albus vẫn là ngẫu nhất.

“Thế, sao lúc đầu anh lại ở bên một cô gái có tính cách... mãnh liệt như thế?”

Tôi hỏi, khóa hai chữ “ngang ngược” trong cổ họng.

“Anh quen cô ấy trên forum chia sẻ tài liệu của trường đại học Giao Thông, ở trên mạng cô ấy rất dịu dàng mềm mỏng, sau này gặp mặt cảm thấy hơi không nhéo một chút, cũng không có gì.”

Anh kể: “Thế là bọn anh yêu nhau.”

Thế mới nói, trên mạng đúng là ngoại hảo tàng long mà.

Hổ cái, và khủng long. Cả hai thứ ấy đều khiến người ta không thể rút lui toàn thây.

“Sau đấy thì sao? Về sau tại sao lại trở nên không dịu dàng mềm mỏng nữa vậy?” Tôi hỏi.

Tôi phải ghi lại cô ả thích uống Latte này có tật xấu gì.

“Thì giống như cà phê ấy, cà phê ngon mấy mà để lâu, cũng khó tránh khỏi biến chất mà.” Anh còn cố ý thở dài một tiếng.

Lúc này, Trạch Vu nhìn hình ảnh phản chiếu trong vách kính, phát giác Tiểu Thanh đang nháy mắt ra hiệu với tôi, biết được cậu ấy là bạn tôi, bèn ngoảnh đầu lại vẫy tay với Tiểu Thanh. Tiểu Thanh lúng túng úp mặt vào tờ tạp chí lá cải.

“Vậy đơn giản lắm mà, lần sau chọn nước đun sôi là được rồi, để lâu mấy cũng vẫn là mùi vị đó.”

“Nước sôi để lâu sẽ ấm, nước ấm để lâu sẽ lạnh. Nhiệt độ khác nhau, cảm giác sẽ không giống nhau nữa.”

“Nước nguội thì sao? Để lâu mấy cũng vẫn là nước nguội.”

“Anh không thích uống nước nguội.”

Từ sau lần nói chuyện ấy, tôi bắt đầu cố gắng suy nghĩ xem mình có thể nào là một cốc nước nguội không.

Thỉnh thoảng còn trưng cầu cả ý kiến của những người quan trọng.

Người đầu tiên là bố.

“Bố, nếu yêu cầu bố hình dung con gái bố bằng một loại đồ uống, bố sẽ chọn loại nào?”

Tôi lấy bánh kem nhỏ bán không hết mang ở quán về, bày lên bàn.

“Đồ uống à? Cái này khó ra phết đấy!” Bố tiện tay cầm một miếng bánh nhét vào miệng.

“Nhanh lên, nhanh lên bố.” Tôi thúc giục, bố đã sinh ra tôi thì cũng phải có chút trách nhiệm với việc tôi lớn lên giống loại đồ uống nào chứ.

“Bố con không đọc nhiều sách cho lắm, không biết hình dung đâu!” Bố nhồm nhoàm đáp lời.

Mắt bố từ đầu đến giờ không rời khỏi màn hình ti vi, trăm lần như một, toàn là chương trình nói chuyện của các nhân vật chính trị.

Mỗi lần xem chương trình chính trị bố tôi sẽ rơi vào trạng thái ngủ đông, không mấy cảm ứng với các kích thích của thế giới bên ngoài, thật đúng là lãng phí miếng bánh kem dâu tây ngon lành của tôi.

Có điều, giờ bố tôi đã đỡ nhiều rồi, nhớ lại cuộc khẩu chiến kịch liệt trước kỳ bầu cử tổng thống hồi đầu năm nay, nét mặt bố tôi lúc ngồi chờ ra trên xô pha làm tôi còn tưởng bố bị trúng gió nữa.

Vấn đề “người/đồ uống” này hình như thực sự rất khó, xem ra phải cần đến người thông minh như tôi giúp bố gợi ý mới được.

“Bố, giả sử con gái bố muốn biến thành một loại đồ uống, bố mong đó là loại nào?” Tôi hỏi như vậy chắc là được rồi chứ nhỉ.

“Hỏi vợ hỏi vãn, sao bố lại mong con gái bố biến thành một lon đồ uống được.” Bố tôi rất có nghĩa khí.

“Được rồi, nếu bố mong rằng trên thế gian này có một loại đồ uống là con gái bố, bố sẽ mong đó là loại nào?”

Tôi lại tiếp tục đi đường vòng. Trên gương mặt bố tôi chỗ thì ánh xanh chỗ thì ánh vàng, toàn là ánh sáng hắt ra từ màn hình ti vi.

“Whisbih(2).” Bố lại nhét vào miệng một miếng bánh kem, nhai nhồm nhoàm.

“...” Tôi trầm mặc.

Một lúc lâu sau, chương trình chuyển sang quảng cáo.

“Sao không hỏi tại sao con lại là một chai whisbih.” Bố tôi định thần lại, đưa mắt nhìn tôi.

“Con không muốn biết.” Tôi chưa định thần được sau phen bàng hoàng chẳng khác nào sét đánh, linh hồn vẫn lơ lửng bên ngoài.

“Sanyo.” Bố tôi bỏ sung.

“Dạ.” Tôi vẫn đang hoảng hốt, chưa hồi phục khỏi cơn kinh hãi.

“Chỉ có Whisbih chính hãng Sanyo mới có thể là con gái bố.” Bố nhấn mạnh.

“Con không muốn nghe không muốn nghe!” Tôi bịt tai hét toáng chạy lên tầng, hoàn toàn không muốn biết mối quan hệ giữa tôi và cái loại đồ uống Whisbih kia.

Sau đó là ông anh tôi.

“Anh, nếu anh buộc phải dùng một loại đồ uống để hình dung em, anh sẽ dùng loại nào?”

Tôi vỗ vai anh trai, cổ vũ ông anh ngốc nghếch của mình vận dụng bộ não đã lâu không dùng đến cho tốt.

“Cái đám con gái tơ tưởng yêu đương chúng mày suốt ngày thích làm trắc nghiệm tâm lý, thật đúng là đáng thương, đáng thương quá, chẳng bằng xuống hầu bố xem khẩu chiến chính trị còn hơn, ít nhiều cũng học được cách kể mấy chuyện cười thâm nho! Chậc, chậc, chậc...”

Anh tôi thở dài thườn thượt, lấy chân bông quăn quanh người kêu lên.

Còn không ngấm lại bản thân mình xem. Hồi lên cấp hai, ông anh tôi một độ tưởng rằng mình là ninja, suốt ngày lén la lút lút muốn tàng hình, lại còn bám rịt lấy bố hỏi xem nhà chúng tôi có huyết thống của ninja phái Iga bên Nhật hay không.

Nói chung là làm đủ mọi chuyện ngu ngốc mà con nhà người ta chỉ làm mấy năm đầu tiểu học.

“Coi như anh thông cảm em đang tơ tưởng yêu đương, nói cho em biết rốt cuộc là loại đồ uống nào đi!”

Tôi giờ chân đạp ông anh đang cuốn mình trong chăn bông, giẫm thật lực.

“Ha ha ha, đã thừa nhận mình là thiếu nữ hoài xuân tơ tưởng yêu đương, vậy thì ban cho em một ly xuân tửu(3) nhé!”

Toàn thân anh trai tôi run lên vì cười.

“Xuân tửu có phải rượu đâu! Anh nghiêm túc cho em!”

Tôi đấm một phát lên chăn bông.

“Được rồi, được rồi, loại đồ uống thích hợp nhất cho thiếu nữ đang mơ mộng yêu đương, tất nhiên là nước đào ép tràn ngập hương vị tình yêu quảng cáo trên ti vi rồi, Lý Lệ Trân chẳng phải đã đóng một bộ phim gọi là Mùa đào mật chín (4) đấy à! Chính là ý này đó.” Về mặt ông anh tôi rất nghiêm túc.

Nghiêm túc đến mức tôi rất muốn giết anh ta luôn.

Người mẹ sinh tôi ra trên đời đương nhiên cũng không thể bỏ qua.

“Mẹ, nếu mẹ nhất định phải sinh ra một loại đồ uống, mẹ sẽ sinh ra loại nào?”

Tôi đang trong bếp giúp mẹ thái củ cải.

“Bố con nói rồi còn gì. Whisbih ấy.” Mẹ tôi trả lời mà không hề để tâm, đoạn đây nấp nôi lại, mùi thơm lan tỏa.

Whisbih. Tôi rất kinh hãi, gần như không nói được lời nào.

“Bố con muốn thì mẹ sinh cho ông ấy thôi.” Mẹ trả lời, giọng điệu ngọt ngào, nhưng nội dung lại tàn khốc.

Xem ra, không ngờ anh trai lại là người tử tế với tôi nhất trong cái nhà này.

Thế nhưng, mặc kệ là Whisbih hay nước đào mật ép, ít nhất tôi đã xác định được mình không phải là cốc nước nguội mà Trạch Vu không thích.

Nhưng, tôi hoài nghi A Thác chính là một cốc nước nguội không mùi không vị, trăm phần trăm luôn.

A Thác hiển nhiên là một chiến sĩ có sức mạnh tinh thần cực kỳ mạnh mẽ, hoặc không thì, chính là kẻ mắc hội chứng cuồng ngược đãi bản thân.

Sau khi tưởng rằng A Thác sẽ chẳng bao giờ đến quán nữa, tôi lại thấy anh ta sải bước từ bên ngoài đi thẳng vào quán cà phê Đợi Một Người. Sau đó, “bình” một tiếng, A Thác ngỡ ngàng đập mặt vào cánh cửa tự động có treo đủ các đồ trang trí nho nhỏ, đoạn xoa xoa mũi, ngượng ngừng bước vào.

“Trời ơi, anh vừa đi đường vừa mở mắt ngủ hả?” Tôi thậm chí còn cảm thấy anh ta cố ý tự làm xấu mặt mình, tuy rằng cái mũi của A Thác đã bị đụng cho đỏ tấy, tiếng động lớn vừa rồi cũng rất chân thực.

Tôi nhớ lại hôm Trạch Vu chia tay với cô ả bạn gái ngang ngược, anh kể cho tôi câu chuyện quái dị của một anh khóa trên trong câu lạc bộ hùng biện.

Anh khóa trên ấy tên là Khấu Khái, sở trường sắp xếp các loại luận điểm và tìm kiếm tư liệu, lúc thảo luận sách lược riêng với đồng đội thì thao thao bất tuyệt, nhưng hề cứ xuất trận thi đấu thực tế, Khấu Khái lại vì quá đổi căng thẳng mà luôn rứt đầu rứt đuôi, sơ hở chổng chất, đặc biệt khi hai bên tiến hành chất vấn chéo, sự lo lắng của anh ta càng thêm rõ rệt.

Vậy là Khấu Khải bắt đầu hắt xì hơi. Hắt liên hồi. Thậm chí còn lập kỷ lục khủng khiếp, trong ba phút hắt xì hơi một trăm hai mươi hai cái, quấy nhiễu nghiêm trọng tiết tấu đặt câu hỏi của đối thủ, và cả thời gian trả lời của chính mình, có lần anh ta còn gục xuống bực vì thiếu dưỡng khí, đối thủ phải đỡ dậy.

“Thê thảm quá, vậy cái anh ác ma hắt xì hơi Khấu Khải kia hẳn là hiếm khi lên sân khấu hùng biện lắm nhỉ?” Tôi cười lớn.

“Còn lâu nhé, anh ấy là bảo bối của câu lạc bộ hùng biện đại học Giao Thông bọn anh đấy, đám trường khác nhìn thấy anh ấy là nhức đầu liền.” Trạch Vu cười cười giải thích: “Bọn anh cứ quan sát xem cao thủ của trường khác ở vị trí nào, thì sắp xếp cho Khấu Khải ở vị trí đối chất với người đó, cứ thế, cao thủ của đối phương không thể nào thể hiện hết thực lực, mà suốt thời gian cứ để hắt xì qua hắt xì lại, hướng hồ Khấu Khải là hắt xì hơi thật, hoàn toàn không hề giả tạo một chút nào mà.”

“Ô! Nhưng làm như vậy thì anh ta cũng không thể giành được điểm nào cơ mà.” Tôi nghiêng nghiêng đầu.

“Nhìn bề ngoài thì sách lược bỉ ổi này là chiến thuật nội thương, hại người tám phần hại mình mười phần, nhưng mấu chốt là thực lực của chủ tướng phe đối phương không thể phát huy, điểm số tổng thể rất còn nhanh hơn bọn anh.”

Trạch Vu thì thào.

“Có điều, nói vậy thì Khấu Khải hình như thật đáng thương.” Tôi nói.

“Cũng không thể nói thế, anh ấy thường xuyên tranh ra thi đấu, còn bảo mình là sát thủ vàng nữa!” Trạch Vu bắt đầu cười lớn.

Nói không chừng, tự làm ô mặt mình có thể biến thành một chứng bệnh cường bách, chỉ cần một ngày không bị ô mặt, toàn thân sẽ dị ứng, nổi mề đay khắp người.

Tương tự như vậy, A Thác bị Albus cướp mất bạn gái, lại lui tới quán cà phê nơi Albus làm việc, đây chẳng phải tự đâm đầu tìm chỗ chết hay sao?

Ê mặt đến nghiện luôn, về sau cũng không thể quá coi thường anh ta được.

“Albus không đi làm à?” A Thác gãi đầu nhìn tôi.

“Albus nói tạp chí Tân Thiếu Niên(5) ra rồi, đến hiệu thuê sách Mai Trúc xem nửa tiếng rồi về.” Tôi nhìn đồng hồ trên tường, nói: “Còn mười phút nữa đấy.” Albus lúc nào cũng đúng giờ như thế.

“Thế...” A Thác sờ cái mũi đỏ ửng, nhìn bên nọ rồi lại ngó bên kia.

“Có muốn ngồi đợi không, ngồi một lúc cũng không thu tiền mà.” Tôi đề nghị.

“Thôi khỏi.” A Thác gãi đầu, sau đó gượng gạo lấy trong ba lô ra một cái hộp được gói rất đẹp, đặt trước mặt tôi.

“Gói đẹp thật đấy, anh khéo tay quá.” Tôi trầm trồ khen ngợi, mép gấp giấy bọc thậm chí còn dính bằng sáp nến.

“Làm ơn giúp tôi đưa cho Albus, cô ấy sẽ hiểu ý. Cảm ơn.” A Thác lại nắm chặt tay tôi.

Đau quá, anh ta chẳng hề coi tôi là con gái thì phải, bóp mạnh như thể muốn truyền nội lực cho tôi vậy.

“Vội gì chứ, con bé đã nói rồi mà, mỗi lần cậu đến đây sẽ mời cậu một cốc cà phê khác nhau để chuộc lỗi. Ngồi một lát đợi Albus về đi.” Bà chủ ngồi cách chúng tôi không xa lắm, hướng về đằng này uể oải nói.

Tôi nhìn A Thác, anh ta tỏ ra rất căng thẳng, nhưng không hề gồng lên.

“Phải đấy, hôm qua em học được cách pha cà phê Mỹ cảnh tam hà(6) nồng độ vừa, anh có muốn thử không?” Tôi mời mọc.

“Sông có nồng độ vừa? Là ba con sông nào thế?” A Thác hồ nghi.

“Không phải, là một loại cà phê của Costa Rica!” Tôi suýt nữa thì hôn mê bất tỉnh.

Vậy là A Thác ngồi xuống.

Ngồi xuống bên cạnh cửa sổ có ánh mặt trời chiếu vào, ý muốn để ánh hoàng hôn che đi vẻ ngượng ngịu trên mặt hay sao?

“Chắc, ngon lắm đấy nhé, đã được Albus kiểm chứng rồi.” Tôi bưng cà phê đến trước mặt A Thác.

“Cảm ơn em.” A Thác vội vàng đứng dậy, chìa hai tay ra.

Tôi sợ tay mình sẽ bị nội lực cao cường của anh ta vụn gãy vội vàng đưa cốc cà phê vào tay A Thác.

“Chuyện lần trước, thực sự phải cảm ơn em rất nhiều.”

A Thác cảm ơn, nhận lấy cốc cà phê.

“Vậy gần đây anh có lạc quan hơn chút nào không?” Tôi hỏi, hy vọng đám bạn bè xung quanh anh ta có thể bớt quá đáng đi đôi chút.

“Ừ, sau đây chuyện lan đi, anh nhận được rất nhiều email xin lỗi.” A Thác đỏ mặt, nhưng xem ra rất vui.

“Thật mừng thay cho anh.” Tôi thực sự rất mừng, vỗ vỗ tay nói: “Sau này anh phải mạnh mẽ lên một chút, vậy mới giống một người đàn ông chứ.”

“Ừm, anh sẽ ghi nhớ kỷ lời em, anh nói thật đấy.” A Thác gật gù đầu, giơ ngón tay cái lên với tôi.

Nghe anh ta nói vậy, tôi cũng cực kỳ đắc ý, trượng nghĩa trực ngôn quả nhiên là chính xác.

“Đừng chỉ mãi nói chuyện thế, mau uống cà phê của em đi, sau đó cho điểm.” Tôi cười cười.

Những lúc Albus có ở quán, đa phần đều là tôi làm đồ ăn, cô pha cà phê, thỉnh thoảng cô nổi cơn lười, mới chuyển việc pha chế cà phê sang cho tôi.

A Thác uống một ngụm, gật gù đầu, tỏ ý ngon miệng.

Sau đó uống một hơi hết sạch cốc cà phê.

“Làm gì có ai uống cà phê như vậy? Anh tưởng là đang uống rượu chắc.” Tôi vừa tức vừa buồn cười.

“A, xin lỗi, cho anh một cốc nữa vậy.” A Thác lại trưng ra bộ mặt ăn năn với tôi, bổ sung thêm: “Cốc này anh sẽ trả tiền.”

“Anh như vậy không ổn đâu, không uy nghiêm mạnh mẽ gì cả, nào, nói lại một lượt theo em.” Tôi nghiêm nghị lắc lắc đầu, muốn dạy cho anh ta chút khí khái đàn ông.

A Thác ngoan ngoãn gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc làm tôi thật chỉ muốn đập ột cái.

“Cô để ý làm quái gì! Anh đây chính là loại ăn bánh kem cả chiếc, tu cà phê cả chai đấy!” Tôi hung hăng nói.

“Cô... cô... để ý làm... cái quái gì! Anh đây chính là loại ăn bánh kem cả chiếc, tu cà phê cả chai đấy!” A Thác bèn lên nói.

“Mời một cốc cà phê mà tưởng bấu lăm đấy? Chẳng lẽ anh đây không có tiền trả cô chắc? Đừng có ở đó trưng cái mặt thối ra nữa!” Tôi lại càng hung hăng, tay phải đập vào tay trái, làm bộ muốn đánh người.

“Mời một cốc cà phê mà tưởng bấu lăm đấy? Chẳng lẽ anh đây không có tiền trả cô chắc? Đừng có ở đó trưng cái mặt thối ra nữa!”

A Thác rút cuộc cũng nghe ra được ý tôi, cố gắng làm bộ hung thần ác sát.

Tôi đập mạnh tay xuống bàn, rầm!

A Thác đập mạnh tay xuống bàn, rầm!

Sau đó chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, không hện mà cùng cười phá lên.

“Đại khái chính là như vậy đấy, anh cũng phải học cách nổi cáu lên chứ, bằng không sẽ bị người ta bắt nạt đến không ngẩng đầu lên được đâu.”

Tôi cười cười, vỗ vai A Thác.

“Cảm ơn em, anh sẽ nhớ.” A Thác đứng dậy.

Sau đó, hai tay tôi lại bị nội lực cuốn cuộn sôi trào của A Thác dồn vào đến nỗi kêu lên răng rắc.

Hai ngày sau, trên đường về nhà sau giờ làm, tôi lại gặp A Thác.

Còn nhớ hôm đó là ngày cuối tuần, không phải đi học, vốn dĩ bà chủ buổi chiều phải về quê ở Chương Hóa ăn cơm với bạn, định đóng cửa quán sớm, nhưng chúng tôi vẫn lần lữa mãi đến tám giờ tối mới đóng cửa.

Nguyên nhân tan làm muộn là vì, có một bà cô hay chuyện gọi cà phê Bà chủ đặc chế. Bà cô ảo diệu ấy bảo chị ta xem thực đơn, đoán rằng bà chủ có cùng hứng thú với mình, đều thích nói chuyện phiếm quên cả trời trăng, bèn hào hứng gọi một cốc để buôn chuyện với bà chủ.

Tôi và Albus đưa mắt nhìn nhau, đây là lần đầu tiên có phụ nữ gọi cà phê Bà chủ đặc chế để tiếp xúc “thân mật” với bà chủ.

“Chị ta không phải dân đồng tính đâu.” Albus điềm đạm bày tỏ ý kiến chuyên gia: “Chỉ là bà cô lảm chuyện bình thường thôi.”

Nhưng bà cô này thật xứng danh ác ma buôn chuyện đẳng cấp siêu cao, ngoài cốc Bà chủ đặc chế lúc ban đầu, chị ta còn liên tục gọi thêm bảy cốc cà phê mùi vị khác nhau, chỉ để cản nhản với bà chủ về tấn đại bi kịch gia đình mình, nào là ông chồng chết tiết suốt ngày lằng nhằng bỏ bịch bên ngoài phụ tình ra làm sao, nào là đứa con trai duy nhất suốt ngày vạ vật với bọn du thủ du thực như thế nào.

Bà chủ là người rất tốt tính, không hề lộ vẻ bức bối khó chịu mà cũng không cười khở, ngược lại còn mời chị ta mấy miếng bánh kem với bánh xốp, nghe chị ta kể hết câu chuyện có thể sánh ngang với phim truyền hình dài tập Lòng mẹ mùa xuân(7) .

Quên mất không nói, câu chuyện này bắt đầu từ mười một giờ trưa kéo dài một mạch đến bảy giờ rưỡi tối, nhưng nếu bỏ đi những phần nội dung trùng lặp, chắc có thể thu gọn lại hơn nữa.

“Sau này mình nhất định không để bản thân phải sống bất hạnh như vậy được, chứ biến thành loại ác ma buôn chuyện khủng khiếp thế này thì còn đau khổ hơn là chết.” Tôi thầm thì với lòng trong lúc đi dọc đường Quang Phục.

Đột nhiên, ghi đông xe đạp bị mất lái, tôi cảm thấy nửa phía trước sụt xuống, đoán chừng bánh xe có vấn đề, chắc bị xì hơi hay nổ lốp gì đó rồi.

Vậy là tôi liền nhảy xuống, dắt xe vào vệ đường, ngồi xỏm kiểm tra.

“Ghét thật.” Tôi đưa ra kết luận đơn giản, cố nhớ lại xem đi tiếp về phía trước có chỗ nào thay lốp không.

Lúc này, có mấy chiếc xe máy phóng vù qua bên cạnh, tôi ngẩng đầu lên vô thức nhìn, chợt một chiếc xe dừng lại trước mặt tôi không xa, người lái bước xuống, nhưng chiếc khác cũng đỗ vào vệ đường quan sát.

“A, em hả?” Người lái xe cởi mũ bảo hiểm, hóa ra là A Thác.

“A, vừa đúng lúc.” Tôi gật đầu, bóp bóp cái lốp xe mềm nhũn tỏ ý.

Tôi vốn tưởng A Thác nhìn thấy tôi nên mới dừng xe lại nhưng sau này mới biết, A Thác chỉ đơn thuần nhìn thấy một thiếu nữ đáng thương gặp phiền phức, bèn dừng xe hỏi han mà thôi.

A Thác chính là vậy đấy nếu Kouji Kabuto, phi công điều khiển người máy Vô Địch Thiết Kim Cương(8) đột nhiên bị đau bụng không thể ra trận đánh quái thú, chỉ cần nói với A Thác một tiếng: “Nè, đừng đứng đó nhìn mãi chứ, giúp một tay đi!” Anh chàng thực thà này sẽ mở ngay khoang đầu Thiết Kim Cương chui vào ngồi, cầm lấy cần lái chiến đấu với bè lũ ác ma. Mặc kệ có thắng hay không.

“Anh biết đằng trước có hàng sửa xe đạp nào không?” Tôi hỏi.

“Không, chỉ có ba hàng sửa xe máy, xe đạp thì phải quay ngược lại, bên dưới cầu đi bộ có một hàng, có điều hôm nay và ngày mai hàng đó đều nghỉ.” Anh ta đáp, không cần nghĩ ngợi.

“Không phải chứ, cả chuyện này mà anh cũng biết à.” Tôi không tin.

“Vì cả nhà bác Thành đi chơi rồi, mấy hôm trước lúc anh đi qua đây, bác Thành bảo anh.” A Thác nói, khom người xuống nghiên cứu lốp xe đạp, bóp thử.

“Bác Thành? Bác Thành là ai?” Tôi chẳng hiểu gì cả.

“Tất nhiên là chủ hàng sửa xe đạp ấy rồi, hồi mới lên đại học chưa mua xe máy, anh đi xe đạp, sau khi bơm xe nhiều lần ở đây tự nhiên thành quen biết thôi.” A Thác đứng dậy, gãi gãi đầu nghĩ ngợi gì đó.

“A Thác! Có cần giúp không?” Bạn anh ta ở phía xa kêu lên, vẫy vẫy tay.

“Đợi tí! Tớ hỏi một chút.” A Thác quay đầu lại nhìn tôi, chậm rãi nói: “Em có rảnh không? Bọn anh vừa mua một cái bánh kem định ra bờ biển Nam Liêu chúc mừng sinh nhật, còn đốt pháo hoa nữa đấy, có muốn đi cùng không? Sau đó anh sẽ chở em về nhà.”

Tôi nhìn A Thác, rồi lại nhìn bạn bè anh ta, hình như là cùng một đám ở câu lạc bộ trượt patin đến trường trung học nữ Tân Trúc hôm trước. Thử nghĩ xem, đi chơi với sinh viên đại học có vẻ cũng hay ra phết? Ngày kia đi học có thể khoe với Tiểu Thanh nữa.

Hướng hồ, bấy lâu nay tôi vẫn luôn muốn trải nghiệm cuộc sống về đêm của sinh viên đại học.

“Được đấy nhưng em phải về nhà trước mười hai giờ đêm.” Chắc hẳn tôi đã cười ngoác cả miệng.

“Không thành vấn đề, giờ mới bảy giờ năm mươi, anh nhất định sẽ đưa em về nhà trước giờ giới nghiêm.” A Thác trông có vẻ cũng rất vui, bổ sung thêm: “Gặp được em đúng lúc thế này thật hay quá, vì không có em thì không có buổi mừng sinh nhật này đâu.”

Tôi chẳng hiểu gì, nhưng vẫn tranh thủ lúc A Thác chưa dồn nội lực kinh người của anh ta vào bàn tay mình, vui vẻ dựng xe đạp bên vệ đường, đón lấy cái mũ bảo hiểm A Thác vừa lấy trong cốp xe ra đưa cho, trèo lên yên xe máy.

Cả đoàn người lại tiếp tục tiến về phía bờ biển Nam Liêu có gió mạnh hơn, ra dánh hơn.

“Này! Vừa nãy anh bảo không có em thì không có buổi mừng sinh nhật này, thế là ý gì?” Tôi ngồi ở phía sau gào lên.

“Bọn họ muốn chúc mừng anh tái sinh ấy mà! Không có em thì làm sao có sự tái sinh của anh.” A Thác lớn giọng nói.

“Buồn cười thật! Em có tài đức gì mà làm anh tái sinh được chứ?” Tôi bám chặt lấy tay vịn phía sau, đại khái đã hiểu ra là chuyện gì.

“Thật mà! Lúc nãy bọn anh đi qua quán cà phê, vốn định vào tìm em rủ đi chơi đấy... Nhưng quán đóng cửa rồi... Hôm nay đóng cửa sớm à?” A Thác lớn tiếng đáp.

“Đúng rồi... Bà chủ có việc phải về Chương Hóa...” Tôi gượng sức trả lời.

“May mà em bị hỏng xe!” A Thác hét lên, đúng là chẳng ra làm sao.

“Hỏng cái đầu anh ấy! Thế mà em còn cảm ơn lòng tốt của anh!” Tôi bực bội nói.

Các tòa nhà hai bên đường càng lúc càng thấp, gió cũng càng lúc càng điên cuồng hơn, mỗi câu nói ra đều phải vận dụng đến nội công cao cường, xét về nội lực thì A Thác có rất nhiều, còn tôi thì phải hết tương đối vất vả.

Qua Hồ Lâm, tôi cảm nhận được rõ rệt cơn cuồng phong ập tới, tốc độ của chiếc xe cũng tăng thêm uy thế cho gió.

Tôi trộm nhìn đồng hồ tốc độ, oa! Đã một trăm mười cây số trên giờ! Ngày kia có cái để chém gió rồi!

“Có nhanh quá không? Anh có thể đi chậm một chút... Đẳng nào chúng ta cũng biết địa điểm rồi.”

A Thác để ý đến động tác của tôi.

“Không cần đâu... Anh đảm bảo an toàn là được. Đảm bảo không?”

Tôi hét lớn, tôi sinh ra lớn lên ở Tân Trúc, nhưng chưa từng ra bờ biển Nam Liêu lần nào!

“Anh đảm bảo!” A Thác cúi thấp người, tôi cảm thấy phong cảnh bên cạnh lại lướt qua nhanh hơn chút nữa.

Thế mà A Thác vẫn chỉ đi bọc hậu!

“Sinh viên ngẫu thật!” Tôi kêu toáng, sau đó nhớ đến anh trai mình.

Không hiểu lúc ở bên ngoài ông anh tôi có phải toàn phóng xe kiểu này không, lát nữa về nhà phải tra khảo cẩn thận mới được.

“Cũng bình thường thôi!” A Thác có vẻ rất cao hứng.

Bọn tôi chạy lên một con đường quốc lộ thẳng tắp rộng rãi, hai bên đường là những cột đèn cách nhau khá xa.

Ánh đèn đường màu vàng cam phủ lên cả con đường, nhưng màu sắc ảm áp ấy dường như vẫn không thể bám lên những cơn gió lớn cuốn cuộn ập tới.

Càng đến gần biển, càng ngửi thấy mùi mặn mặn, tôi bắt đầu thấy lạnh.

Mọi người dừng xe ở quán đồ ăn vặt trong cảng cá, mua mấy cốc trà sữa trân châu, sau đó phóng xuống dưới đê biển.

Tôi hất xì một cái rổ ro.

“Em khoác áo gió này vào đi, đừng ngại.” A Thác cởi chiếc áo gió màu quýt đang mặc trên người đưa cho tôi.

“Không cần đâu.” Tôi từ chối, A Thác ở phía trước chắn gió, chắc còn lạnh hơn cả tôi.

“Mọi người đều nói ngốc thì không bị cảm đâu, yên tâm đi.” Nghe A Thác nghiêm nghị nói, tôi phá lên cười, khoác áo gió vào.

“Lần lượt từng người lên một, ưu tiên phụ nữ!” Anh chủ nhiệm câu lạc bộ tóc xù tên A Bộc chỉ huy.

A Bộc nhảy lên bờ đê trước, A Thác dùng tay làm cầu, giúp hai thành viên nữ trong câu lạc bộ leo lên đê, sau đó đến lượt tôi.

“Lâu rồi không gặp! Nghe nói em rất hung hăng à!” A Bộc cười hô hố, kéo tôi lên.

“Bình thường thôi ạ.” Tôi học theo lối nói chuyện của A Thác leo lên bờ đê.

Mấy anh con trai lấy bánh kem và từng bọc từng bọc pháo hoa ở xe máy, chườn từ dưới lên, không lâu sau cả đám con trai như khỉ như vượn ấy cũng lần lượt trèo lên, lại còn thi xem động tác của ai tao nhã hơn nữa.

Mọi người đều đã lên bờ đê, bọn tôi đi men theo con đường đê có phần chật hẹp, tìm kiếm “chỗ cũ” mà bọn họ nhắc tới, nhưng gió biển thổi rất mạnh, nhìn biển lớn đen tối mịt mù bên tay phải, tôi đột nhiên cảm thấy hoa mắt do ngồi trên xe quá lâu, bèn ngồi xổm xuống nghỉ ngơi giây lát.

“Ngồi luôn đây đi.” A Thác để ý thấy tôi như vậy, bèn ngồi luôn xuống, bổ sung: “Ở đây cũng thấy được hải đăng.”

Vậy là, cả bọn toàn người lương thiện liên ngồi quây xung quanh tôi và A Thác.

Một chị con gái mở hộp bánh kem ra, tôi thì giúp cắm nến thành một dấu chấm than.

“A Thác, giúp người ta tự giới thiệu một chút đi chứ! Cái tên ngốc này!”

A Bộc là chủ nhiệm câu lạc bộ, bèn nhắc nhở nhân vật chính vừa được tái sinh rằng mọi người vẫn chưa biết tôi.

A Thác bần khoản ngẫm nghĩ giây lát, khó khăn lắm mới mở miệng được: “Phải rồi, hình như anh vẫn chưa biết tên em.”

Tôi gật đầu. Phí lời, vì anh đã hỏi em bao giờ đâu, em cũng không chủ động nói với anh mà.

“Để em tự giới thiệu, em tên là Lý Tư Huỳnh, Tư trong tư niệm, Huỳnh trong huỳnh hỏa trùng, làm thêm ở quán cà phê.”

Tôi nghĩ một chút, lại bổ sung: “Em vẫn đang học cấp ba, lớp Mười hai trường trung học nữ Tân Trúc.”

“Học sinh cấp ba à! Nữ sinh cấp ba có thể đầu tư kiếm lợi lâu dài đó! Quả này A Thác nhà cậu hơi to rồi còn gì!”

Một anh chàng gầy gò trông như khỉ giao phối với cây tre để ra ồn ào bốn c ột .

“Quả không hổ là truyền kỳ của câu lạc bộ patin, ngã xuống chẳng những bỏ dây được, mà còn một mạch phi thẳng lên trời luôn!”

Anh chàng ngó ngẩn A Bộc ôm lấy A Thác, A Thác căng thẳng kêu lên không phải như vậy, giải thích chúng tôi chỉ là bạn, và lại còn vừa mới quen biết nhau.

Tiếp sau đấy, mọi người tự giới thiệu vắn tắt biệt danh của mình, mặc dù tôi đã nghe qua một lượt trong giờ thể dục ở trường.

A Bộc, Khỉ Xanh, Quỷ Cước Thất, Oliver, Mỹ Hoa, Khả Tâm, Freeza, Thần Vũ Trụ.

Ngoài các cô gái ra, biệt danh của ai nấy đều rất kỳ dị.

“Tư Huỳnh à! Có bạn học nào xinh đẹp thì phải giới thiệu đấy nhé! Phải xinh đẹp vào đấy!”

Thần Vũ Trụ trông giống hệt Thần Vũ Trụ trong truyện tranh Bảy viên ngọc rồng đeo thêm cặp kính cận, nhắc nhở tôi.

“Không được đâu, em còn có bạn bè ở trường nữa mà.” Tôi đùa.

“Nói năng cũng xóc óc nhỉ! Chẳng trách có thể giúp A Thác vực dậy uy phong đàn ông! Không đơn giản!”

Quỷ Cước Thất bộ dạng giống hệt Quỷ Cước Thất trong phim lớn tiếng trầm t rở .

“Nhắc đến chuyện vực dậy uy phong phái mạnh! Nào! Cắt bánh đi A Thác! Hôm ngày 7 tháng Mười, coi như là ngày kỷ niệm tái sinh của cậu đi nhé! Sau này phải nhớ kỷ vào đấy!” A Bộc lớn tiếng kêu lên, lần lượt châm hết chỗ nến cắm trên cái bánh.

A Thác cười không khép nổi miệng, mời tôi cùng anh thổi nến.

“Ê là anh tái sinh cơ mà!” Tôi vỗ vỗ vai A Thác.

“Cảm ơn em! Cảm ơn em!” A Thác nắm chặt tay tôi, vậy là tôi lại một lần nữa trúng chiêu Phân cân thác cốt!

Chúng tôi hợp lực thổi một hơi tắt hết sạch nến, mọi người đều vỗ tay.

“A Thác, trước đây đúng là có lỗi với cậu! Không ngờ cậu cũng là một người đàn ông oai phong hùng dũng!” A Bộc là chủ nhiệm câu lạc bộ, phụ trách giới thiệu các thành viên hẳn là người chế nhạo A Thác nhiều nhất, đứng dậy, chỉ vào ngực mình hét lớn: “Cho cậu đánh! Đánh đến khi nào chán thì thôi! Đánh đến khi tay cậu chuột rút thì thôi! Đừng khách sáo.”

“Không cần đâu, trước đây tớ cũng có lỗi.” A Thác gãi đầu, cười ngây ngốc.

“Cả tớ nữa, cậu tha thứ cho tớ nhé! Phim cấp ba hồi trước cậu mượn tớ không phải trả lại đâu! Đánh chết tớ đi cũng được.” Freeza cũng đứng dậy, không cần trả phim cấp ba chắc đã là một lời xin lỗi rất thành khẩn rồi.

“Cảm ơn cậu.” A Thác bèn lên bắt tay với Freeza. Freeza tái mét mặt, ngồi xuống.

“Bọn tớ cũng vậy, trước đây đều không nghĩ đến cảm nhận của cậu, thực sự sorry cậu nhé!”

Mỹ Hoa và Khả Tâm lấy ra một con gấu đồ chơi, đeo lên ba lô của A Thác.

“Mong rằng cơn gió biển này thay cho lời xin lỗi chân thành của chúng tôi, theo hồi ức vô tình đang trôi về phương xa, một lần nữa thắt chặt với nhau.”

Lúc Oliver đọc thơ tôi mới biết tại sao anh ta có biệt danh Oliver, vì lúc nói chuyện, anh ta cứ ú a ú ớ như thể trong miệng ngậm bảy tám quả ô liu vậy, huống hồ trong đầu anh ta hình như cũng có khá nhiều ô liu, thơ đọc ra nghe ngang phè phè, còn ngốc hơn cả anh trai tôi nữa.

“Chúng ta không phải nói nhiều nữa! Nào!” Thần Vũ Trụ hô lớn, sau đó không làm gì hết, cũng chẳng hiểu anh ta lên cơn gì nữa.

“A Thác! Ngoại trừ xin lỗi, nói thật lòng, sau này còn làm quen được với nữ sinh cấp ba nhất định phải nhớ đến tớ đây nhé!”

Khỉ Xanh nhe răng ngoác miệng kêu lên, biệt danh của anh ta đúng là vô cùng chính xác.

“Các cậu chẳng có thành ý gì cả! Để tớ tặng cậu ấy một nụ hôn vậy!”

Trong tiếng cười của cả bọn, Quỷ Cước Thất nằng nặc đòi hôn A Thác một cái.

Thấy A Thác, vốn từ một người xa lạ giờ trở thành bạn mới, nhờ tôi tự đứng nổi cơn chanh chua chửi đồng một phen mà lấy lại được thăng bằng trong quan hệ với mọi người, tôi vừa vui mừng lại vừa vinh hạnh, suốt cả buổi tối cười không sao khép miệng.

Mặc dù chẳng quen biết gì, nhưng mấy người bạn của A Thác đều rất hoạt bát, lại cũng quái quái, trong chốc lát đã đưa tôi vào một thế giới quái quỷ mà trong trường nữ không thể trải nghiệm; giữa bầu không khí hoan hỉ ấy, tôi tạm thời quên bồng thân phận người ngoài của mình.

Sau đó là pháo hoa rợp trời.

A Bộc rất lợi hại, anh ta có thể mỗi tay cầm một quả pháo bươm bươm, sau đó chọn đúng thời cơ tốt nhất để quăng ra, ánh sáng xanh lục xoay vun vút, rít lên trên bầu trời đêm.

Thần Vũ Trụ cũng không kém, dám dùng miệng bắn pháo thăng thiên, làm cả bọn cười gằn chết.

A Thác lại càng khó tin hơn, gần như là người có siêu năng lực.

“A Thác! Đến đây!” Quỷ Cước Thất quăng về phía A Thác một quả pháo kim cương lấp lánh ánh vàng!

“Chuyện nhỏ!” A Thác nhẹ nhàng bắt lấy quả pháo đang uốn lượn bay đến, sau đó dồn sức quăng lên không trung, pháo hoa rực rỡ rơi xuống lả tả.

Tôi trở mắt ra nhìn, A Thác liên tục bắt năm quả pháo kim cương, không để trượt phát nào.

Thật không hiểu anh ta rồi việc kiểu gì mà đi luyện thứ võ công khủng bố này?

“Tư Huýnh! Dám dùng tay bắn pháo thăng thiên không?” Khỉ Xanh kêu lên the thé, quả pháo thăng thiên trên tay rít lên một tiếng bắn vọt lên không.

“Chơi luôn! Ai sợ ai chứ!”

Tôi không chịu lép vế, lấy luôn mấy quả pháo thăng thiên, A Thác chạy tới dùng que hương giúp tôi châm pháo.

Tuy rằng tôi sợ chết khiếp, nhưng hưng phấn quá cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều!

“Đừng thả nhanh quá! Đợi đằng đuôi phun ra lửa hẵng hướng lên trời mà buông tay ra!” A Thác nhắc nhở tôi, căng thẳng quan sát.

“Phải nhắc em đây!” Thần kinh tôi căng ra.

Ngòi pháo tóe ra hoa lửa, mắt tôi tròn trừng lên.

“Ba, hai, một! Thả ra!” A Thác kêu lên.

Tôi buông tay, cảm giác que pháo khê rung lên.

Vèo!

”Quả pháo thăng thiên rít lên lạnh lạnh lao vút khỏi tay tôi, nghe rõ cả tiếng xé gió bén nhọn.

“Bùm!”

“Ha! Em cũng biết rồi! Chẳng có bí quyết gì cả!” Tôi vui sướng hết mức, đòi A Thác giúp châm thêm quả nữa.

“Lần này thử chỉnh góc bốn mươi lăm độ xem, như vậy sẽ bắn xa hơn đấy!” A Thác hào hứng châm ngòi quả pháo.

A Thác tái sinh rồi.

Thứ Bảy, ngày 7 tháng Mười năm 2000.

Cùng một đêm tươi đẹp có pháo hoa.

Lúc về tới nhà thì đã gần mười một giờ rồi, A Thác dừng xe ở đầu ngõ cho tôi tự đi bộ vào, chắc sợ hiểu lầm khiến tôi bị người nhà mắng. Vì vậy cũng không thể nói A Thác là tên gốc trâm phần trăm được.

“Cảm ơn, em chơi rất vui, sau này có bắn pháo thăng thiên nữa thì nhớ qua quán rủ em đấy nhé!”

Tôi nói rất chặt lòng, tối nay thu hoạch quá ư phong phú. Tôi cởi bỏ áo gió, trả lại cho A Thác được mệnh danh là người bất khả cảm cúm.

“Nhất định, nhất định. Phải rồi, nhà em là căn nào thế?”

A Thác từ ngoài đầu ngõ ngó nghiêng, nhận lại áo gió.

“Chính là nhà có lan can tầng hai trồng cây thiết mộc lan kia kìa, bố mẹ em đều thích trồng thứ này thứ kia.” Tôi nói, vừa đi vừa vẫy vẫy tay với anh ta: “Cảm ơn anh đã đưa em về đúng giờ, bye bye.”

“Ừm ừm, bye bye, à à, đúng rồi!” A Thác dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, gọi giật tôi lại: “Tư Huỳnh! Ngày mai là Chủ nhật, em rảnh không? Mai là ngày thím Kim Đào vào bếp! Suýt nữa thì anh quên bồng mất!”

“Sau giờ chiều mai thì em rảnh, nhưng mà thím Kim Đào là sao?” Tôi chẳng hiểu gì cả, A Thác toàn nói năng lảm nhảm.

“Tốt quá, vậy ngày mai anh mời em đi ăn! Khoảng chập tối anh đón em ở đầu ngõ được không?” A Thác hình như rất vui vẻ, trông như thể tôi cũng phải cảm thấy cực kỳ vui vẻ mới được vậy.

“Được thôi, nhưng mà ở đầu ngõ không tiện đâu, trước quán net chỗ Cửa Đông đi.” Tôi gật đầu, có người mời ăn cơm tất nhiên là tốt rồi, tuy rằng không phải hẹn hò.

Nếu có ngày Trạch Vu mời tôi ăn cơm, đó mới gọi là hẹn hò.

“Vậy ngày mai gặp nhé!” A Thác vẫy tay, đội mũ bảo hiểm lên.

Về đến nhà, tôi nói với bố mẹ đang xem ti vi rằng xe đạp đột nhiên bị hỏng, đang khóa ở ven đường Quang Phục, vừa may gặp được một khách quen có lòng tốt chở về, vân vân.

“Đường Quang Phục à? Chỗ nào trên đường Quang Phục? Nói chung đơn giản thôi, chiều mai con đi làm với bố, lúc bố lái xe qua đường Quang Phục con xuống đất về là được!” Bố đề nghị, hai chuyến xe buýt bố tôi lái đều đi qua đường Quang Phục.

“Mấy giờ chiều mai ạ?” Tôi hỏi, lịch xếp ca của bố tôi bao lâu nay vẫn nhảy qua nhảy lại lộn xộn.

“Chắc khoảng hai, ba giờ gì đấy.” Bố nói, tôi đồng ý.

Không phạm phải bữa tối miễn phí của tôi là được.

Tắm một cái, pha một cốc sữa nóng, tôi mở sách tham khảo ra làm các đề lịch sử và địa lý.

Khả năng thuộc lòng của tôi không giỏi lắm, vì vậy toàn phải làm nhiều đề để củng cố trí nhớ.

Buổi tối cuối tuần là thích hợp nhất để tập trung tấn công những môn cần phải chuyên chú kiểu như lịch sử và địa lý, vì cả tối ông anh tôi không có nhà.

Ông anh tôi học trường tư, nên mỗi cuối tuần đều đi làm thêm kiếm tiền học phí, buổi chiều làm ở trạm xăng, tối thì làm phục vụ ở quán karaoke, để dành những lúc bình thường có thể trốn học xem truyện tranh.

Đại khái chắc vì bóng hình pháo hoa vẫn còn vẩn vít trong tâm trí, hiệu suất làm bài của tôi không được cao cho lắm.

Sau đó, tôi nhớ lại đoạn đối thoại giữa mình với A Thác trên bờ đê biển.

“Em hỏi Albus rồi, chị ấy bảo cái hộp đấy là quà sinh nhật anh tặng Loan Loan, anh đúng là người niệm tình xưa đấy, em nghĩ Loan Loan hẳn sẽ vui lắm.” Tôi nói, nhưng Albus không kể trong hộp ấy đựng gì.

“Ừm.” A Thác gãi đầu.

“Có thể hỏi Albus đã cướp người yêu của anh thế nào không?” Tôi thích nhất là nghe kể chuyện, vì chuyện là để nghe mà, chân thực hơn để xem rất nhiều. Năng lực tiếp nhận tình cảm của tai cao hơn mắt, vì vậy con gái mới thích nghe kể chuyện tình như vậy.

“Loan Loan nói cô ấy thích Albus, chỉ thế thôi.” A Thác nói. Hết chuyện.

Tôi nhìn A Thác.

Ưu điểm của anh chàng này cũng chính là khuyết điểm, chỉ cần chăm chú nhìn vào mặt anh ta, sẽ biết được tâm trạng, thậm chí cả suy nghĩ của anh ta luôn.

Anh ta không thể che giấu được, hoặc anh ta chưa từng nghĩ đến việc che giấu.

Về mặt của A Thác lúc này cho tôi biết, anh ta thực sự đã kể hết chuyện, chứ không phải không chịu kể sao cho dạt dào tình cảm một chút.

“Loan Loan cũng là lesbian à?” Tôi hỏi.

“Anh không biết, thực ra mãi về sau này anh mới biết lesbian là gì.” A Thác rất thẳng thắn: “Anh chỉ biết nếu Loan Loan yêu người khác, mặc kệ đối phương là ai, cũng đều đáng nhận được lời chúc phúc. Vì vậy bọn anh chia tay, kể ra thì cũng rất bình thường.”

“Thế hồi trước lúc ở bên Loan Loan, anh có cảm nhận được Loan Loan là loại con gái thích con gái không?” Lúc đó tôi cảm thấy những vấn đề này mới là mấu chốt.

“Không biết, nói thực lòng, trước đây anh chưa từng nghĩ đến vấn đề này, về sau nghĩ lại, cũng chỉ nhớ lúc đó Albus thường hay đi chung với Loan Loan thôi.” A Thác thật thà nói, đưa cho tôi miếng bánh kem cuối cùng: “Albus là người rất tài ba, cô ấy thông minh hơn anh nhiều, Loan Loan đổ những câu vòng vo ngoắt ngoéo là anh chịu không trả lời được, nhưng Albus thì như biết trước đáp án rồi ấy, lần nào cũng đáp luôn, thực sự rất lợi hại. Vả lại, cô ấy còn tinh tế hơn anh nhiều, như lúc này đây, anh quên mất là đi xe máy sẽ bị lạnh, lẽ ra phải đưa áo gió cho em ngay từ đầu, nhưng đến lúc em hắt xì hơi anh mới nhớ ra.

Nếu là Albus, Albus không bao giờ ngốc như anh cả.”

Nói về sự thông minh của Albus, tôi đồng ý trăm phần trăm.

“Anh có biết Albus pha cà phê rất giỏi không? Kể cho anh nghe mấy chuyện siêu buồn cười luôn.”

Tôi bắt đầu kể chuyện Albus đối phó với đám khách rồi việc, chẳng hạn như Chồn hương Sumatra, Âm nhiên tiêu hồn chuông, cà phê Blue Mountain, chỉ Blue không cần Mountain, Espresso nhỏ ít cay không ngọt quá, khiến A Thác nghe mà ngẩn hết cả người.

“Thế mới nói, anh thua Albus cũng không cần cảm thấy ngại ngần gì cả.”

Tôi khuyên giải A Thác.

“Anh đã bao giờ cảm thấy ngại ngần đâu, chính Loan Loan thì có, từ lúc cô ấy ở bên Albus bèn không liên lạc với anh nữa, làm anh rất buồn.” A Thác nhún vai, cười méo xệch.

“Chắc cô ấy thấy có lỗi với anh đấy, vậy nên không phải không liên lạc với anh, mà là không dám.” Tôi suy đoán theo lẽ thường.

“Anh nghĩ cũng phải, nên lại càng tự trách mình. Loan Loan ở bên anh hơn một năm, vậy mà anh không thể làm cô ấy hiểu mình, hiểu rằng anh không hề giận, cũng không muốn oán trách cô ấy. Anh chỉ muốn tiếp tục làm bạn với Loan Loan thôi, xét cho cùng, quan hệ giữa người với người cũng không nên mong manh như thế, bảo chấm dứt là chấm dứt luôn.” A Thác vỗ vỗ lên mặt, nói: “Vì vậy anh đã bị đá rất triệt để, rất thất bại. Đến tặng quà sinh nhật cũng phải nhờ người ta đưa giúp.”

Tôi uống hết cốc sữa, bắt đầu thấy buồn ngủ.

Giữa người với người, thực sự không nên mong manh đến thế.

Nhưng giữa tình nhân với tình nhân, lại thường phải tan vỡ đến triệt để mới có thể phóng thích lẫn nhau.

A Thác vẫn chưa hiểu. Tôi cũng là nhờ đã xem cả một hòm tiểu thuyết ái tình nên mới hiểu được trước tuổi vậy thôi.

Chú thích: (1) Tức Trần Thủy Biển, tổng thống thứ 22 của Đài Loan.

(2) Một loại nước uống bổ sung năng lượng sản xuất bởi công ty Sanyo Pharmaceutical ở Cao Hùng, Đài Loan.

(3) Xuân tầu là truyền thống tụ tập đón mừng năm mới, thông thường có uống rượu chứ không phải là một loại rượu.

(4) Bộ phim này có tên tiếng Anh là Crazy Love, sản xuất năm 1993, do Roman Cheung đạo diễn, là một phim có nhiều cảnh nóng.

(5) Phiên bản Đài Loan của tạp chí manga Shonen Jump.

(6) Tức cả phê Tres Riot từng được nhắc đến ở trên.

(7) Một bộ phim truyền hình dài 50 tập của Đài Loan.

(8) Nhân vật chính trong series manga Mazinger Z, được dịch ở Đài Loan với tên Người máy Vô Địch Thiết Kim Cương.

6. Chương 6: Tiệm Giặt Là Và Rạp Chiếu Phim

Mé ngoài cánh tay phải anh ta xăm một con thanh long đang nhe nanh múa vuốt, mé trong cánh tay phải lại xăm Lục tự Đại Minh chú: “Án ma ni bát mê hồng”. Hai thứ này hợp lại, ý tứ đại khái là một loại ma pháp hắc đạo có khả năng công kích lẫn phòng thủ.

Sáng sớm tỉnh dậy, anh tôi đã nằm trên giường ngủ say như heo chết.

Ông anh tôi không chỉ làm thêm để dành một món tiền trả khoản vay đóng học phí, mà còn muốn mua một chiếc ô tô cũ tập lái, anh ta bảo cứ lái xe của bạn cũng ngại, vả lại ngộ nhỡ va đụng hỏng mất cái gì thì vừa phải đi sửa vừa phải xin lỗi, chẳng bằng mua một chiếc xe của chính mình cho yên tâm thoải mái. Vì vậy, cuối tuần tôi và anh trai gần như không chạm mặt nhau, nghĩ lại thì tình cảnh của anh ta cũng thê thảm lắm.

Tôi đi xuống nhà, bố mẹ đang ở trong phòng khách làm việc nhà.

“Con gái, con có bạn trai rồi à?” Bố tôi nói đùa.

“Vớ vẩn.” Tôi mở tủ lạnh, rót sữa tươi vào cốc coi như bữa sáng.

“Con tự đi mở cửa mà xem, bạn trai đưa quà đến rồi kia kìa.” Mẹ tôi cũng cười rất kỳ lạ.

“Mới sáng sớm đã làm ra vẻ quái dị rồi, có phải nhà Simpson (1) hay gia đình Addams đâu mà.” Tôi cầm cốc thủy tinh vừa uống vừa đi ra mở cửa.

Chiếc xe đạp cũ kỹ của tôi đã dựng ngay ngắn trước cửa nhà.

Tôi ngồi xổm xuống kiểm tra, khỏi cần phải nói, lốp xe cũng được thay mới rồi.

“Hả? Thế này là thế nào?” Tôi lập tức nghĩ đến A Thác, cái anh này chắc không đến nỗi thừa hơi giúp tôi sửa xe đạp xong rồi đạp về đây đấy chứ! Hết sức đáng ngờ, đặc biệt là tối qua anh ta còn cố ý hỏi xem nhà tôi là nhà nào.

Vấn đề là, tôi đã khóa vào rồi cơ mà!

“Anh chàng khách quen của quán cà phê kia có ý với con gái nhà chúng ta rồi đấy!” Bố nói với mẹ, giọng rất to.

“Bọn trẻ bây giờ đúng là muốn quản cũng không quản nổi, lãng mạn bừa bãi quá nhỉ?” Mẹ trả lời bố, đúng là một đôi trời sinh.

Tôi vừa tức lại vừa buồn cười, nhưng A Thác giúp tôi đạp xe về, đúng là cũng bớt được khá nhiều phiền phức.

Chập tối, A Thác đi xe máy đến quán net đón tôi, tôi cảm ơn anh ta trước, sau đó bắt đầu trách anh ta sao rồi việc như vậy.

Câu trả lời của A Thác rất đơn giản, anh ta nói mình vừa vào học, nhàn rồi không việc gì làm, lại có thói quen tập thể dục trước khi ngủ, nên khuya hôm qua đã dắt xe đến trước hàng sửa xe quen thuộc, dán mảnh giấy nói cần thay lốp mới, sáng sớm ra lại giúp tôi đạp xe về trước cửa nhà, sau đó lên xe buýt trở về chỗ ngủ.

“Hàng sửa xe quen? Dán mảnh giấy?” Tôi không tin, dán mảnh giấy là người ta sẽ tự động sửa xe đạp cho chắc.

“Ừ, anh biết mở khóa xe đạp cũng là do họ dạy đấy, rất đơn giản, em muốn học anh có thể dạy em.” A Thác nói chuyện rất ngay thẳng, như thể những điều mình nói là lẽ đương nhiên, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất quái dị.

Mười phút sau, A Thác chở tôi đi qua đường hầm, chui vào một ngõ nhỏ, sau đó lại rẽ vào một cái ngách bên trong ngõ. Cuối cùng, dừng lại bên ngoài một tiệm giặt là tự phục vụ.

Rốt cuộc tôi cũng biết thím Kim Đào là ai.

“A Thác! Đến giặt quần áo hay là ăn cơm.”

Giọng thím Kim Đào rất lớn, bộ dạng trông như quản giáo trưởng trong nhà ngục nữ.

“Thím Kim Đào! Hôm nay là Chủ nhật! Thím không định bảo cháu là tính không vào bếp đấy chứ!”

Giọng A Thác cũng to lên theo, vừa nói vừa cười.

“May mà mày vẫn còn nhớ đấy, cũng có lộc ăn lắm, ày? Cô bé bên cạnh mày là...”

Thím Kim Đào để lộ chiếc răng vàng lấp lánh, tò mò xoa xoa đầu tôi.

“Bạn cháu, vừa mới quen chưa lâu, tên là Tư Huỳnh.”

A Thác vỗ mạnh lên vai tôi, khiến tôi có cảm giác nội lực của A Thác sắp đánh ình sụm ra luôn.

“Tư trong tư niệm, Huỳnh trong huỳnh hỏa trùng.” Tôi bổ sung, tuy rằng thần hồn đã hoàn toàn đờ đẫn.

Thím Kim Đào là bà chủ của một tiệm giặt là.

Đúng đấy, đúng đấy, rất xin lỗi bạn không nghe lắm đâu, bọn tôi đến một tiệm giặt là ăn cơm. Tôi gần như ngớ người ra.

“Vậy mày với bạn gái giúp thím trông tiệm một lúc nhé, lão chết tiệt nhà thím vẫn chưa về, thật là chẳng nề mặt bà vợ này chút nào.” Thím Kim Đào sau đó lại chửi đồng mấy câu, rồi một mình đi lên tầng, để lại những tiếng “u u u...” liên tu bất tận của dàn âm thanh lập thể máy giặt.

“A Thác?” Nét mặt tôi hằn là rất ngốc rất ngốc.

“Ừm.” Về mặt A Thác lại giống như Armstrong vừa lên Mặt trăng.

“Trong tiệm giặt là? Anh muốn mời em ăn tối trong tiệm giặt là.” Tôi túm lấy cánh tay A Thác lắc mạnh, muốn lắc cho đầu óc anh ta trở lại dải tần số của người bình thường.

Tôi vốn tưởng rằng tối nay có thể đến những nơi như Matador hay Ponderosa ăn một bữa no nê, dầu sao thì ơn tái tạo cũng quý báu như vậy kia mà, không khéo còn được hưởng thụ cả dịch vụ cao cấp của nhà hàng lớn, bét nhất bét nhất, thì cũng phải là Dominos Pizza bố đối con đối con đối hay là Noble mới phải chứ.

“Không phải tiệm giặt là! Mà là thím Kim Dao!” Về mặt A Thác không chỉ đặc ý, mà còn cười như Châu Tinh Trì vớ được bài Thùng phá sảnh(2).

“Ừ, thím Kim Dao.” Mặt tôi nhất định đang xị ra, suýt chút nữa không bật nổi ngón tay cái.

“Tài nấu ăn vô địch Tân Trúc, mười hai năm trước đã có biệt hiệu là Mỹ nhân nhà bếp - thím... Kim... Dao...!” A Thác kêu toáng lên, thiếu điều rút ngay trong túi ra bài Thùng phá sảnh ăn đứt cơ tất cả các loại bài sảnh khác.(2)

Tôi và A Thác trông tiệm giặt là không công bốn mươi phút, nói thực lòng, chỉ nhờ tiếng u u đình tai nhức óc của máy giặt mà tôi đã đủ đầu vầng mắt hoa rồi, A Thác còn bắt đầu nói mấy chuyện người ngoài hành tinh với tôi, thực tình là tôi không tin trên đời này có người ngoài hành tinh cho lắm, thế nên đầu lại càng thêm vầng vát.

“Em tin trên đời có chuyện thế thật không? Hồi trước anh có người hàng xóm suốt ngày nói xung quanh ông ta lúc nào cũng có đủ thể loại người ngoài hành tinh đi qua đi lại, thoát đầu tất nhiên là anh không tin rồi, nhưng ông ta vẫn cứ nói mãi nói mãi như con chim cú cu ấy, nào là người hành tinh Trứng Cuộn trông giống hệt kem trứng cuộn. Mẹ Donald này, người hành tinh Cứu Hỏa ăn mặc giống như lính cứu hỏa này, người hành tinh Dưa Hấu thích tặng quà sinh nhật cho người ta này, hoa mỳ chóng mặt, nói cho đầu óc anh cũng biêng biêng luôn? A Thác thở dài, song ánh mắt lại rất đặc ý: “Nhưng mà cuối cùng anh đã tin rồi?”

“Anh thực sự rất lương thiện.” Tai võ vai á Thác, mặc dù tôi cũng rất lương thiện, sẵn lòng nghe anh ta nói nhảm.

Không lâu sau, ông chồng chết tiệt mà thím Kim Dao nhắc tới quay về, thấy gương mặt mới là tôi, chú ta có vẻ rất vui, sáng khoái đóng cửa tiệm, hò hét rủ chúng tôi cùng ăn bữa tối!

“Hôm nay chỉ có cháu với bạn đến thôi à?” A Thác muốn ngăn chồng thím Kim Dao kéo cửa sắt xuống.

“Cả Thiết Đầu nữa, nhưng Thiết Đầu có chìa khóa sẽ tự mở cửa!” Chú Kim Dao hồ hững như không.

“Thiết Đầu là ai thế?” Tôi thuận miệng hỏi.

“Còn Thiết Đầu nào nữa Tất nhiên là Thiết Đầu ở quán karaoke Thiếu Lâm Tự rồi!” Chú Kim Dao cười hề hề, tôi đầu hàng.

Lên tầng hai của tiệm giặt là, không gian bài trí khác hẳn tầng một làm tôi kinh ngạc hết cỡ.

Sàn gỗ tự nhiên màu sẫm, trên hai nhóm tường tỏa ra ánh đèn halogen màu vàng nhạt ấm áp, một chiếc bàn gỗ hạch đào hình bầu dục dày dặn, một bức tranh lớn như kiếu do trẻ con bôi nguệch ngoạc trong lúc chơi đùa treo lơ lửng dưới trần nhà.

Bài trí đơn giản, bầu không khí đơn giản.

Quan trọng nhất là, năm khay đồ ăn nắp bạc lấp lánh, cùng cả mấy bộ dao đĩa kiểu Tây được bày biện ngay ngắn.

“Lịch sự thế cơ à?” Tôi trầm trồ kinh ngạc.

“Tất nhiên rồi, một tuần thím Kim Dao chỉ vào bếp có một lần thôi, những lúc khác toàn là chú Kim Dao nấu linh tinh, không thể ăn được. A Thác nói, đoạn giúp tôi kéo ghế, coi như cũng có chút phong độ quý ông.

“Đừng đợi Thiết Đầu nữa, chúng ta bắt đầu thôi, ha ha!” Chú Kim Dao cười hề hề, cầm muôi canh gỗ mạnh vào nắp khay thức ăn.

Thím Kim Đào mặc tạp dề trắng bước ra khỏi bếp, tay cầm một chai rượu vang đỏ, cười còn giống Phật Di Lặc hơn cả Phật Di Lặc.

”Không đợi được nữa à? Hai chục năm rồi, vậy mà lần nào cũng không đợi được Thím Kim Đào cười tình tứ hết sức, chẳng biết đã kể mất từ bao giờ.

”Món ăn của em cũng giống như em vậy, mỹ vị trần niên hai mươi năm, vẻ phong tình chẳng hề suy sút, phải không Chú Kim Đào dạt dào tình cảm, toàn thân tôi nổi da gà.

Quả là một cặp vợ chồng khiến người ta buồn nôn muốn chết!

”Hôm nay ăn gì vậy? Không được khiến bạn cháu thất vọng đâu đấy nhé!” A Thác vỗ vỗ tay, tôi đành miễn cưỡng lộ ra vẻ mặt chờ mong.

”Thằng nhãi kia, đồ ăn của thím đã bao giờ khiến mày phải thất vọng chưa?”

Thím Kim Đào cười khàn khàn, sau đó lần lượt mở từng cái nắp màu bạc đầy đồ ăn ngon lành.

Món đầu tiên, đẹp đẽ lóa mắt, khiến tôi cảm giác được âm thanh của đồng tử mình đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

Bảy loại hoa quả được sắp xếp theo vị trí ngũ hành của năm loại màu sắc với thịt gà thái vụn và khoai tây nghiền làm nền.

”Thịt nguội kỳ ảo Ngũ sắc thất quả ngênh kê!” A Thác hưng phấn kêu lên.

Hai tay thím Kim Đào và chú Kim Đào giơ lên quá đầu, chụm thành một vòng tròn, xác nhận đáp án đúng.

Món thứ hai, mùi thơm nồng nàn, khứu giác của tôi bị chinh phục trong nháy mắt, cả ngón tay cũng cảm thấy tê dại.

Nửa con gà được chặt ra rất chuẩn, cùng với một con cá rô phi cũng được mổ xẻ gọn gàng xếp thành hình Thái Cực, mùi thơm điếc mũi cuốn cuộn ủa đến như sóng biển dâng trào.

”Đợi đã! Không ngờ lại là Gà đầu rô phi thập hương nhuyễn cân tán à!”

A Thác trầm trồ khen ngợi, tựa hồ đã mười năm chưa được ăn cái món tên gọi quái dị tào lao này vậy.

Món thứ ba, đậm đà ngào ngạt, chỉ nhìn thôi cũng có thể thưởng thức được sự mê hoặc hấp dẫn tầng tầng lớp lớp phía sau mùi hương nồng đậm ấy.

Tôi trông món này có vẻ là sườn cừu (hoặc sườn bò) nướng rưới nước sốt màu xanh lục, dùng kèm các loại rau quả xanh.

”Hôm nay đúng là có lộc ăn, Tư Huỳnh, em đoán xem món này tên gì?” A Thác mời tôi đoán, đáng tiếc tôi lại không có thiên phú đoán bừa.

”Em nghĩ chắc là Tam dương khai thái Thanh Hải Vô Thượng sư à.” Tôi nói ra một câu bản thân cho là tức cười.

Gần đúng rồi, đây là ca khúc đầu tiên trong album Đen xanh đỏ tình yêu, Đời cô gái chán cừu.”

Chú Kim Đào khen ngợi tôi, đáng tiếc là tôi cố gắng nghĩ mãi cũng không ra hai cái tên này tại sao lại gần giống nhau.

Món thứ tư, nhẹ khí ngất trời, tôi dùng đầu gối mà nghĩ cũng biết đây nhất định là món bắt buộc phải có trong các buổi yến tiệc của cao thủ võ lâm.

Măng tươi chĩa lên tua tủa, xốt trắng lai láng như nước chảy mây trôi, đậu xanh và củ cải đỏ được bày theo Thiên Cương Bắc Đẩu trận hộ pháp ở giữa.

”Lợi hại, lợi hại, quả không hổ là món măng Tung hoành thiên sơn vạn thủy.”

Một người đầu trọc vừa vỗ tay, vừa từ dưới nhà đi lên.

”Anh càng ngày càng lợi hại đấy! Chẳng cần nhìn cũng nghĩ ra được!”

A Thác nhìn người đầu trọc, đây nhất định là Thiết Đầu thần bí có chìa khóa vào nhà thím Kim Đào rồi.

“Quá khen quá khen, võ công Thiếu Lâm tự, một phép thông vạn phép, trăm huyết toàn thân đều khai thông, mũi cũng thông rồi.”

Thiết Đầu giọng sang sảng, chỉ thiếu mỗi cầm hoa mỉm cười(4). Anh ta ngồi xuống bên cạnh tôi, nở nụ cười thân thiện.

Tôi cũng cười, thật chỉ muốn giới thiệu người thính mũi này làm quen với một người thính mũi khác là Albus, để hai bên cạ xát một phen.

Theo phép quy nạp, những người thính mũi đều là bậc kỳ tài có công năng đặc dị, ví dụ như Thiết Đầu, Albus, và cả Sở Lưu Hương danh tiếng lấy lòng nữa, có lẽ tôi cũng nên đi luyện mũi mình, để xem thi đại học kết quả có tốt hơn tí nào không.

“Món thứ năm, ai nói ra được tên, tối nay bà thím này không thu tiền của người đấy.”

Thím Kim Đào cầm muôi múc canh gỗ lên nắp đậy, chúng tôi đều làm ra vẻ chống mắt mong chờ.

Nắp bạc mở ra, bên trong là một bát canh.

Nước canh trong vắt, nhưng lại có một vạt đỏ, cà chua và cá chình nhẹ nhàng cuốn lấy nhau. Con cá chình tựa như đang mỉm cười, hẳn là rất hài lòng được chôn chung với cà chua.

Thiết Đầu lộ vẻ khổ xử, lắc đầu quây quây. A Thác trầm ngâm do dự, cặp mắt lúc mở to lúc lại híp vào.

Món ăn này chắc rất hiếm khi được đưa ra.

“Để tôi đoán xem nào, cà chua và cá chình, Giữa người với trời mãi không có chuyện yêu đương?” Thiết Đầu cắn ngón tay, trả lời tầm bậy tầm bạ.

“Để cháu thử xem, chắc là Cà chua phẫn nộ cá chình không chịu nói lý rồi!”

A Thác hừng hực khí thế, đây là vẻ mặt có chủ kiến nhất của anh ta mà tôi từng trông thấy.

Đáng tiếc, tôi không nhận ra rốt cuộc cà chua phẫn nộ ở đâu?

”Theo em thấy thì là Cá chình vẫn ở đây, mấy độ tịch dương hồng. Tôi cũng không chịu lép vế.

”Trả lời đúng rồi! Chính là Cá chình vẫn ở đây, mấy độ tịch dương hồng!”

Thím Kim Đào kêu lên, chú Kim Đào vỗ tay đôm đốp.

Tôi ngăn người ra, chuyện này quả là hết sức ly kỳ.

“Mọi người bắt đầu đi! Tối nay thím vui quá là vui!”

Trong tiếng cười sảng khoái của thím Kim Đào, chúng tôi vui vẻ động tay động chân dùng bữa, tôi lại càng hưng phấn mãi không thôi vì trả lời đúng cái đáp án không đâu vào đâu kia.

“Đúng rồi, thím Kim Đào, sao thím có thể nấu ra những món ngon nhường này chứ, cứ như là siêu đầu bếp vậy.” Tôi cầm đĩa xiên một đồng salad gà vào đĩa của mình, vui vẻ nói.

”Tối nay đến tiệm giặt là ăn cơm, đúng là một câu chuyện kỳ diệu.

”Siêu đầu bếp? Thím Kim Đào còn lợi hại hơn siêu đầu bếp mấy lần ấy chứ!

Chỉ nghe tên món ăn thôi đã biết mức độ sáng tạo của một người lòi, làm đầu bếp coi trọng linh cảm lắm đấy nhé!” A Thác giảng giải theo nghiã ụ, đoạn giúp tôi rót một chút rượu vang đỏ khai vị mà thiếu nữ vị thành niên không nên uống.

Điều này thì là thật, vợ chú nấu ăn giỏi nhất đấy, nếu không phải lấy người mở tiệm giặt là như chú, bây giờ không biết thím ấy đã làm siêu đầu bếp ở nhà hàng năm sao nào rồi! Chúng ta muốn ăn bữa này, phải bỏ ra cả vạn đồng cũng không đủ ấy chứ!” Chú Kim Đào tình tứ nhìn thím Kim Đào bên cạnh, bắt đầu kể lại câu chuyện sên sấm ngày xưa.

Thì ra hơn hai chục năm trước thím Kim Dao là nhân vật nổi như cồn trong giới nấu ăn ở Tân Trúc, tài nghệ vô song, dung mạo cũng được xưng tụng là có một không hai, thím làm đầu bếp ở một khách sạn lớn của nhà nước, khách sạn còn định đầu tư cho thím sang Nhật học thêm về chế biến thực phẩm.

Còn chú Kim Dao, vốn là người đưa gas thời vụ, mỗi tuần đều phải đến nhà bếp khách sạn ba lần, sớm đã ngưỡng mộ thím từ lâu, khổ nỗi không có cơ hội bày tỏ tác lòng.

Một hôm, chú Kim Dao lại đưa ga đến nhà bếp khách sạn, trông thấy thím bận thái rau đến không ngừng đầu lên được, hồi tưởng lại, hình như thím thường xuyên mất khá nhiều thời gian vất vả thái rau. Vậy là, chú Kim Dao trở về liền đặt mua qua bưu điện một con dao tuyệt thế sản xuất ở Kim Môn, khổ luyện kỹ xảo thái rau nhanh như chớp, đợi đến thời điểm mấu chốt có thể thể hiện tài năng.

Trời không phụ lòng người, rốt cuộc cũng để chú Kim Dao đợi được đến ngày đó, thím Kim Dao bận túi bụi trong bếp, chú Kim Dao liền khăng khải làm việc nghĩa, bỏ bình gas trên vai xuống, rút vũ khí ra, vung dao lên chém vèo vèo, gió thổi lá rơi trong nhà bếp, các loại rau củ đều bị dẹp yên.

“Tên anh là, vì em, từ ngày hôm nay anh sẽ đổi thành Kim Dao.”

“Kim Dao? Tên nghe sát khí quá.”

“Đúng thế, vì em, có thêm chút sát khí anh cũng vui lòng nhận lấy.”

“Dao, anh ăn đồ em nấu chưa?”

“Anh nghèo, không ăn nổi, nhưng rồi sẽ có ngày anh tiết kiệm đủ tiền, hãy đợi anh.”

“Không cần đợi, em về nhà anh nấu cho anh ăn.”

Từ hôm ấy, tên của thím đổi thành thím Kim Dao.

Thím từ bỏ khách sạn lớn, bước vào nhà bếp nhỏ của người giao gas, mấy năm sau, người giao gas mở một tiệm giặt là, thím liền thăng cấp thành bà chủ, lại còn làm mẹ của hai đứa trẻ nữa.

Thật là lãng mạn, thật là vợ vãi!

“Thực ra thím đã chán ngấy mùi khói dầu trong nhà hàng lớn rồi, chắc, mấy người không hiểu nỗi khổ của việc ngày ngày phải nấu ăn đâu, chẳng được hưởng thụ chút lạc thú nấu nướng nào, chỉ có sắc khói chết thối. Con người ta già nhanh lắm, tuổi xuân quan trọng hơn hết thảy mà, đúng không?” Thím Kim Dao chậm rãi gỡ xương cá rô phi, nói.

“Quan trọng hơn nữa là, những kẻ trả tiền mời thím mà nấu ăn cứ tưởng trả tiền đã là đủ lắm rồi, không chịu cho thím mà tự đặt tên món ăn! Mẹ cha nó tại sao thím mà lại không được tự đặt tên cho con cái nhà mình? Đâu ra cái lý đấy! Vậy là thím liền nhảy luôn vào bếp của cái lão chết tiệt này này!”

“Hi hi, vì vậy chú chúng mày toàn nhường cho vợ thân yêu đặt tên món ăn, sau đó lần lượt học thuộc lòng từng cái tên một.” Chú Kim Dao cười khùng khục.

Tôi cũng cười khanh khách, đúng là một câu chuyện thú vị.

Thím Kim Dao thích nấu các món ngon, nhưng lại sợ mùi dầu mùi khói, vì vậy mỗi tuần chỉ vào bếp một lần, những lúc khác nếu không phải mua bên ngoài mang về thì là chú Kim Dao tùy tiện nấu bát mì là xong. Tài nghệ nấu bếp của thím Kim Dao cũng chỉ được biết đến trong số ít các khách ăn kèm khách giặt quần áo, ví dụ như Thiết Đầu.

Không phân biệt giàu nghèo, khách quen chỉ cần trả ba trăm đồng tiền nguyên liệu cơ bản là có thể tham gia vào bữa yến tiệc hào hoa tổ chức bí mật mỗi tuần một lần trên tầng hai của tiệm giặt là này.

“Ngon quá là ngon, ngon đến mức cháu sắp chảy nước mắt ca ngợi rồi đây này.”

Tôi gơ ngón cái lên, sau đó lại nhồm nhoàm thưởng thức.

“Ngon thì ăn nhiều một chút! A Thác, gấp đồ ăn cho người ta đi.”

Thím Kim Dao cầm thìa gõ lên đầu A Thác, A Thác vội gấp cho tôi một miếng sườn cừu.

“Lần này không ngờ lại được thưởng thức món mới xưa nay chưa từng có, đúng là có lộc ăn thật.”

Thiết Đầu để lộ ra hàm răng giắt thức ăn, nhoeo cười hạnh phúc.

Ăn ăn uống uống, lại cộng thêm những câu chuyện lảm nhảm không đầu vào đầu, bữa tối thần kỳ này kéo dài tiếng rười đồng hồ mới kết thúc, trong lúc nói chuyện, tôi biết được hai người con của thím Kim Đào đều đã đi học ở tỉnh ngoài từ hai năm trước, một người thì rèn luyện ở trường ẩm thực Cao Hùng, một người thì học ở đại học Đài Bắc, đều là những anh chàng khiến bố mẹ tương đối tự hào.

Tôi cũng biết tại sao A Thác lại biết đến chỗ này.

“A Thác ấy à, cái thằng nhiệt tình lắm, bình thường lúc nào đến đây giặt quần áo cũng tranh luận với chú, chặc chặc, có một hôm nó mang áo len đến giặt, cái ti vi dưới nhà vừa khéo bị hỏng, thấy chú đang đập bậy đập bạ, A Thác liền hào hiệp nói thứ này cứ giao cho nó là được, quả nhiên hôm sau nó mang cái ti vi đã sửa xong quay lại, vậy là trở nên thân quen.” Lúc nói về A Thác, chú Kim Đào lộ rõ vẻ tán thưởng.

“A Thác, anh biết sửa đồ điện à?” Tôi thuận miệng hỏi.

“Không, đây là anh Phách mở tiệm cho thuê truyện sửa đây, cái gì anh ấy cũng biết sửa, siêu lợi hại luôn.” A Thác nói, câu trả lời làm tôi thoáng ngẩn người.

“A Thác mới gọi là lợi hại chứ, ai mà biết được ông chủ tiệm cho thuê truyện tranh lại biết sửa đồ điện.” Thím Kim Đào gấp cho A Thác một miếng măng tươi.

Đúng thế, A Thác là lợi hại nhất, ai mà biết trên lầu hai của cửa tiệm giặt là lại có đồ ăn ngon thế này chứ.

Điều làm tôi vui vẻ nhất trong quá trình ăn cơm là, bà chủ không hề vì đã nấu những món thịnh soạn kỳ công mà bắt buộc phải ăn món gì trước hay rượu vang phải uống vào lúc nào, tất cả đều mặc cho chúng tôi tự do ăn uống, thoải mái hết sức.

“Cảm ơn mọi người, hôm nay cho cháu được mở rộng tầm mắt, thật vui quá đi mất.” Tôi cười như đứa ngốc.

“Đừng nói thế, sau này hoan nghênh cháu thường xuyên đến đây! Vợ chú mua nhiều thức ăn lắm.” Chú Kim Đào cười đáp, để lộ chiếc răng vàng sáng lấp lánh.

“Phải rồi, chốc nữa hai người định đi hẹn hò ở đâu đấy? Người trẻ tuổi bây giờ toàn đi thẳng vào nhà nghỉ luôn phải không?” Thiết Đầu xoa bụng hỏi.

“Hẹn hò? Bọn em có phải bạn trai bạn gái đâu mà!” Tôi hơi lảo đảo, lại còn nhà nghỉ nhà nhĩếc gì nữa, thứ đó còn cách thế giới của tôi xa lắm, xa lắm.

“Hừ, Thiết Đầu đừng có nói bậy, nếu bạn gái của A Thác chạy mất thì từ rày mây đừng nghĩ đến chuyện tới đây ăn nữa!” Thím Kim Đào cảnh cáo Thiết Đầu không được nói nhăng nói cuội.

“Giờ mới tám giờ rưỡi, Tư Huỳnh, chốc nữa em có vội về nhà không?” A Thác vội vàng nói lảng sang chủ đề khác.

“Không ạ, anh có nghĩ ra việc gì làm không?” Tôi thì sao cũng được, nói thực lòng, dây thần kinh của tôi không nhạy cảm cho lắm, chỉ nghĩ có vui hay không, chứ chẳng để tâm chuyện nam nữ mời nhau có thể đều ẩn chứa hàm nghĩa gì đó. Nhưng thực tình, cá tính ngốc nghếch không chịu nổi của A Thác cũng rất khó khiến tôi nghĩ ngợi gì nhiều.

“Nào! Đến nhà anh đi! Anh hát karaoke cho cô chú nghe!” Thiết Đầu có vẻ rất hưng phấn, vỗ vỗ cái đầu trọc lóc của mình nói: “Sau đó để bạn gái A Thác thưởng thức Thiết Đầu công của Thiếu Lâm tự mà anh khổ luyện từ nhiều năm nay, kinh khủng lắm đấy nhé!”

Tôi giật nảy mình, chẳng hề muốn thỉnh giáo môn Thiết Đầu karaoke chính tông Thiếu Lâm tự ấy, A Thác nhận ra thái độ của tôi, bèn đăng hắng một tiếng, đoạn nói: “Tư Huỳnh, tẹo nữa chúng ta đi xem phim được không?”

“Được đấy.” Tôi vội đồng ý, tuy rằng căn bản chẳng hề biết đạo gần đây đang chiếu những phim gì.

Vậy là A Thác trả ba trăm đồng, cùng tôi vui vẻ chào từ biệt tiệm giặt là thần bí có đồ ăn cực ngon.

“Đi xem phim gì bây giờ nhỉ? Rạp Quốc Tế hay rạp Kim Tượng? Hay là xem rạp Nhị Luân ở Tân Phục Trân?” Tôi ngồi sau lưng A Thác, gió táp vào mặt.

“Hôm nay hơi muộn rồi, để hôm khác chúng ta đi xem ở rạp, hôm nay anh dẫn em đến một nơi siêu hay.” A Thác hào hứng nói, xe máy cứ thế phóng qua rạp chiếu phim Quốc Tế, chui vào một con ngõ nhỏ chất đầy thùng phi nước và thùng rác, sau đó là mấy quán pub biển hiệu lung lay như sắp rơi.

Tôi không khỏi sinh huyền tưởng, giữa đêm trăng mờ gió lớn, trong con ngõ nhỏ tối tăm, lũ ma cà rồng khủng khiếp bất cứ lúc nào cũng có thể bật tung nắp thùng rác chạy ra dọa người, còn A Thác lén la lén lút kia nói không chừng chính là người sói, lát nữa khi mặt trăng lộ ra khỏi quầng mây đen, anh ta sẽ bắt đầu biến hình.

“Đến nơi rồi.” A Thác dừng xe trước một khu nhà cũ kỹ, tôi đưa mắt nhìn quanh quất, thấy chỉ có mấy con chó hoang đang giao phối, cứ rên ư ử.

“Em tin anh là người tốt.” Tôi vỗ vai A Thác, khích lệ anh ta làm một người tốt, mặc dù chỗ này cũng đủ khủng khiếp lắm rồi.

“Anh biết mà.” A Thác ngơ ngác đáp, dừng xe máy lại, dẫn tôi đi tới một cầu thang lộ thiên, chúng tôi theo nhau bước lên.

Cầu thang gỉ hoen gỉ hoét, mỗi lần đặt chân xuống tôi đều cảm thấy nội lực của mình thật kinh người, sắp giẫm xuyên cả tấm sắt dưới chân tới nơi, thật đúng là bộ bộ kinh tâm.

“Chúng ta đi đâu đây? Anh sống ở đây à?” Tôi nhìn từ trên xuống, chắc, chắc đã lên tới tầng bốn rồi.

“Chỗ này xịn như vậy, anh làm sao ở được chứ!” A Thác nói, nhưng lại lấy trong ba lô ra một xâu chìa khóa, đút vào ổ khóa.

Không phải chỗ anh ta ở, nhưng anh ta lại cầm theo chìa khóa mở cửa.

Cửa mở ra, A Thác lần mò trong bóng tối bật đèn lên.

Tôi tò mò nhìn ngó xung quanh.

Thoạt nhìn, căn phòng này chẳng khác gì phòng ở bình thường, đồ lặt vặt và các vật dụng thường nhật chất đống khắp nơi. Nhưng tôi để ý thấy ghế xô pha trong phòng khách rất to rất rộng, sờ tay vào, cũng không biết là chất liệu gì, nhưng cảm thấy tương đối mềm mại dễ chịu, có điều không hẳn mềm nhũn ra, bên trong xô pha không biết đã chèn thêm thứ gì vào, có lẽ là cao su hay gì đó tương tự, rất đàn hồi.

“Xô pha tốt đấy.” Tôi tự nhiên ngồi xuống, vỗ vỗ lên lớp bọc da thật bên ngoài.

Sau đó tôi phát hiện phòng khách này không có cái ti vi nào, bốn góc đặt bốn cây loa âm thanh lập thể, trông đến óch.

Ông anh tôi đôi lúc cũng mượn bạn bè ít tạp chí âm thanh hoặc tạp chí máy tính về nhà xem, thỉnh thoảng tôi cũng lật qua lật lại, nên vừa nhìn nhãn hiệu trên bốn cái loa cây đã lập tức nhận ra đây là hàng cao cấp nhất trong các loại hàng cao cấp.

Tôi ngẩng đầu lên, chỗ rìa tường còn lắp loa treo cỡ nhỏ, trên đỉnh đầu thì là một cái máy chiếu.

Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc nhất là, ngoài sàn nhà, các bức tường trong phòng đều ốp ván cách âm lót bông có thể hấp thu âm thanh, chủ nhân của nơi này nhất định là một chuyên gia, không thì cũng là một kẻ to mồm thường hay tổ chức đại nhạc hội Chaien ở nhà.

“Muốn xem gì? Tuy rằng DVD ở đây không được mới như ngoài rạp, nhưng thực sự nhiều lắm lắm đấy, không thể xem hết được, nào, cùng chọn đĩa đi.” A Thác đi tới một bức tường xếp đầy các loại DVD, VCD thậm chí là LD và cả băng video, chăm chú xem xét.

Tôi tức tốc bật dậy, hào hứng xông tới bên cạnh anh ta cùng chọn phim.

Điện ảnh Hollywood, phim nghệ thuật châu Âu, phim ca nhạc Đông Nam Á, phim kinh dị các nước, kịch Broadway, phim Trung Quốc, Hồng Kông, các loại phim tài liệu kỳ quái, thậm chí còn cả phim tình cảm Đan Mạch mà trẻ vị thành niên không nên xem nữa, chẳng thiếu thể loại gì, nhưng tôi phát hiện mặc dù

phim nhiều vô số kể, song cách sắp xếp thì lung tung bừa bãi, chẳng theo logic gì hết, muốn tìm theo năm không được, theo chủng loại cũng không xong, nhất thời tôi cũng chẳng biết mình muốn xem cái gì nữa.

“Chẳng biết muốn xem gì, anh chọn ra mấy cái để em quyết định vậy.” Tôi nói, chỗ này đúng là một kho tàng khiến người ta chóng mặt hoa mắt!

“Được thôi, một, Trai gọi(5), hai, Số phận an bài(6), ba, Ngọa hổ tàng long, bốn, Truy lùng U571 (7) .” A Thác ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“Nghe nói Số phận an bài xem sợ lắm, anh đã xem chưa?” Tôi hỏi.

“Chưa, vậy xem phim này đi!” A Thác rút DVD ra, bỏ vào dàn máy cao cấp kê ở góc tường.

Màn chiếu dạng treo chậm chậm buông xuống, A Thác cẩn thận điều chỉnh ánh đèn trong phòng khách cho tối bớt.

Lúc này, tôi ngồi phịch xuống xô pha, vui vẻ kêu lên: “Phòng nghe nhìn này xịn quá đi mất! Tiếc mỗi cái là thiếu đồ uống!”

A Thác vỗ vỗ lên đầu, như thể bằng mạch điện tử bên trong bị đặt lệch: “Cũng phải, quên búng mắt, để anh đi xem trong tủ lạnh có gì uống không nhé.” Nói đoạn, anh ta liền sang phòng bếp bên cạnh mở tủ lạnh, mấy chiếu đang chiếu đoạn giới thiệu đầu phim.

“A Thác, chỗ này rốt cuộc là nơi nào vậy? Cửa bạn anh à?” Tôi cầm lon coca A Thác đưa cho.

“Đúng rồi, anh ấy là đại ca trong giang hồ, ở một mình rất buồn, vì vậy thi thoảng anh đến đây xem phim với anh ấy, mặc dù trông anh ấy rất hung tợn, nhưng nhắc đến phim ảnh thì lại là nhà phê bình kiêm fan hâm mộ xứng đáng điểm mười đấy.” A Thác bật lon coca trên tay, nói như thể một lẽ đương nhiên.

“Nói vậy, nói thật đi chứ.” Tôi kiên nhẫn truy vấn.

“Thật đấy mà, anh đã bao giờ gạt em đâu.” A Thác nhìn tôi với ánh mắt hồ nghi.

“Đại ca xã hội đen sống ở đây? Anh có chìa khóa nhà anh ta?” Tôi há hốc miệng.

“Anh ấy có biệt hiệu là Bạo Tẩu Tử Thần, nghe đồn rất nổi danh ở hai đường Nam Bắc, thời trẻ cũng từng lên bảng xếp hạng tội phạm truy nã rồi, có điều bản thân anh ấy cảm thấy chuyện đó chẳng hay ho gì, là người rất khiêm tốn, anh ấy mới thi đại học còn khó lên bảng hơn, anh ấy thi hai lần đều chẳng được cái quái gì; nghĩ lại thì lẩn lộn tạo danh tiếng trong chốn hắc đạo đơn giản hơn nhiều, chém vài người là có thể nức tiếng rất lâu, chỉ hiềm không thích hợp để lôi ra chém gió.” A Thác vừa xem phim, vừa nói: “Anh ấy bảo, anh cứ gọi anh ấy là anh Bạo được rồi, chìa khóa cũng đưa cho anh luôn, vả lại anh ấy cảm thấy xem phim một mình chán chết, vì vậy mỗi lần có phim mới đều hỏi anh có muốn xem chung không?”

“Anh Bạo... nghe chừng là người rất đáng sợ?” Tôi sắp ngất xỉu đến nơi, nói không chừng dưới gầm xô pha này lại có một cái xác được gói ghém cẩn thận cũng nên.

“Không đâu, anh ấy có phải chém giết suốt ngày đâu mà. Với lại những lúc không chém giết thì sao chứ? Người như anh ấy là cô đơn nhất đấy!” A Thác cởi giày, ngồi khoanh chân trên ghế xô pha: “Vì vậy càng mua các thiết bị cao cấp, anh ấy càng nhận ra không có người cùng hưởng thụ thực tình quá cô độc, dù gì xã hội bây giờ, mọi người đều cần bạn bè mà.”

Tôi đang định thôi không cần vặn nữa thì cửa phòng lách cách mở ra.

Một người để tóc húi cua, mặc áo phục màu đen, đeo kính đen đứng sau cánh cửa, miệng phì phèo thuốc lá, lặng lẽ nhìn chúng tôi, sau đó dập tắt điếu thuốc.

Người đàn ông ấy chừng bốn mươi tuổi, đôi mắt giống như mắt chim ưng cao ngạo mà cô độc, vết sẹo ngang mũi ghi lại một thời tuổi trẻ cường bạo và ngỗ nghịch.

Lông tóc toàn thân tôi dựng đứng, da gà nổi khắp cánh tay.

“Bạn gái cậu à?” Người đàn ông thuận tay búng đầu mẩu thuốc lá xuống cầu thang, đóng cửa lại.

“Không ạ, bạn mới quen, cô ấy tốt lắm.” A Thác chỉ vào tôi, rồi lại chỉ người đàn ông kia, nói: “Cô ấy tên Tư Huỳnh, còn đây chính là anh Bạo mà anh vừa kể.”

Tôi vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, lễ phép nhướn miệng cười bên lên: “Em chào anh Bạo!”

Anh Bạo lãnh đạm xua tay, cởi áo khoác màu đen ra, xắn tay áo trong lên, để lộ ra cánh tay xăm hình rồng bay phượng múa.

Hơi thở của tôi như ngừng lại đến nơi, vậy mà anh Bạo còn ngồi phịch xuống ngay bên cạnh, hai cơ mặt bên trái của tôi tê liệt trong chớp mắt.

“Số phận an bài.” A Thác thuận miệng nhắc.

“Anh biết rồi.” Anh Bạo ghéech chân lên. Phỏng chừng vị đại ca này đã xem rồi i .

Anh Bạo ngồi được khoảng năm phút, hai chân dờn chỗ đến mười mấy lần, thở dài hơn hai chục lần, có vẻ rất nôn nao, rất khó chịu.

Sau đó, anh ta đứng dậy, chau mày lại, không nói không rằng đi ra khỏi phòng xuống dưới cầu thang.

Không phải là quên mang theo dao đấy chứ? Hay chốc nữa ở đây còn có giao dịch gì?

“Anh Bạo đi đâu thế? Không vui à?” Tôi sợ hãi nói.

“Hay là không xem nữa, mình lượn đi thì hơn.”

“Anh ấy à, nhất định là đi mua đồ ăn rồi, anh ấy thích có gì đấy cho vào miệng lúc xem phim, bảo như vậy mới gọi là hưởng thụ.” A Thác cười hì hì: “Em đừng khiếp vía vì bộ dạng của anh ấy, anh nhìn ra được hôm nay anh Bạo đang rất vui đó.”

“Rất vui? Anh ta như vậy mà gọi là rất vui à?” Tôi rờ tay lên chỗ trái tim đang đập thình thịch của mình.

“Đúng vậy, vì anh dẫn bạn mới đến mà! Thực ra anh Bạo rất thích ồn ào, chỉ có điều mọi người đều nghĩ anh ấy là một con sói thôi. Quen với anh ấy rồi, em cũng có thể nhìn ra được bộ dạng chân thực của anh ấy, biết đâu em còn cảm thấy anh ấy rất hài hước nữa cơ.” A Thác nhún vai, nhìn chiếc máy bay chở khách cỡ lớn vừa cất cánh khỏi sân bay không lâu liền hóa thành một quả cầu lửa.

Nhưng tôi cảm thấy hình tượng của anh Bạo và hai chữ “hài hước” thực sự cách nhau quá xa, đại khái như khoảng cách không tưởng giữa Lữ Tú Liên với Đồng Niệm Đài (8) vậy.

Một lát sau, quả nhiên anh Bạo mang về một bọc đồ ăn và trà sữa, đặt lên bàn trà nhỏ phía trước xô pha. Vẫn không nói không rằng, vui buồn không lộ ra nét mặt, chỉ đưa cho tôi một đôi đũa, cùng với hộp trà sữa nóng đã cắm sẵn ống hút.

“Em cảm ơn.” Bất chấp rủi ro bị đổ thuốc mê, tôi uống một ngụm trà sữa, rồi lại bất chấp rủi ro bị đầu độc, tôi gấp một miếng đậu phụ bách diệp.

Anh Bạo thì giống như một con hổ lớn trầm mặc, động tác nào cũng tràn đầy phong thái của bậc vương giả.

Tôi không thể nhập tâm được các tình tiết khủng khiếp trên màn hình, vì bao nhiêu sự chú ý đều dồn hết vào từng chi tiết trong mỗi động tác của anh ta.

Mé ngoài cánh tay phải anh ta xăm một con thanh long đang nhe nanh múa vuốt, mé trong lại xăm Lục tự Đại Minh chú: “Án ma ni bát mê hồng”. Hai thứ này hợp lại, ý tứ đại khái là một loại ma pháp hắc đạo có cả khả năng công kích lẫn phòng thủ.

Anh Bạo ngồi vắt chân chữ ngũ, liên tục đảo chân, thỉnh thoảng nói một hai câu với A Thác, nhưng giọng điệu rất lãnh đạm.

Tay anh ta không hề ngơi ra lúc nào, vì anh ta mua rất nhiều đồ ăn vặt, có cả đầu vịt Đông Sơn và tempura nữa.

Trong suốt bộ phim, anh ta không nói với tôi một câu nào, làm tôi tắc thở đến nơi, mặc dù anh ta mà nói chuyện với tôi, hẳn tim tôi sẽ vỡ tung luôn mất. Đây chắc chắn là trải nghiệm xem phim tệ hại nhất của tôi.

Khi bộ phim sắp đi đến hồi kết, nam chính nữ chính đang gắng sức quyết chiến với thần chết, tôi lại không kìm được mà ngáp một cái. Cái ngáp chết tiệt!

“Sâu sắc đấy! Khuyết điểm của phim này chính là đoạn cuối hơi yếu.”

Anh Bạo nhìn tôi, lạnh lùng bình luận cái ngáp.

Tôi sợ điếng người, đúng là sợ điếng người thật. Xem chừng buổi tối nay, không đổ máu thì không ra khỏi căn phòng này được rồi.

“Xem phim Dặm xanh(9) chưa?” Anh Bạo trừng mắt nhìn tôi.

“Chưa ạ.” Tôi căng thẳng trả lời, không biết xem rồi hay chưa xem mới là đáp án chính xác.

“Tuần sau qua đây, xem phim Dặm xanh.” Lời mời của anh Bạo gần như là mệnh lệnh, tôi bất giác gật đầu như gà mổ thóc.

Bộ phim kết thúc, A Thác chỉnh ánh đèn sáng lên.

Anh Bạo đứng dậy vươn vai cho giãn gân cốt, cúi người xuống nhìn tôi và A Thác.

“Tối nay có ngủ lại đây không? Anh ngủ phòngkhách.”

Gương mặt anh Bạo như thể đúc bằng thép nguội, không có tí tẹo xúc cảm nào.

Anh ta lấy trong túi ra một xâu bao cao su, rõ ràng là vừa mới mua lúc nãy, quăng lên bàn uống trà.

“Đừng nghĩ bậy chứ, bọn em là bạn tốt thôi.” A Thác lộ vẻ bó tay không biết làm gì với anh này: “Em cũng phải đưa Tư Huỳnh về nhà rồi, anh ngủ sớm đi, nếu có chém người thì đừng ngồi luôn lên xô pha nhé, khó cọ đi lắm.” Nói đoạn A Thác cùng tôi đứng lên, đi ra cửa.

“Nhớ đấy, Dặm xanh.” Anh Bạo lạnh lùng nhìn tôi, ánh mắt ấy mà dịch sang tiếng Trung, chắc hẳn là: Cô em dám không đến thì coi như chết chắc rồi đấy.

“Dặm xanh, YES!” Tôi giơ ngón tay cái lên, miễn cưỡng rặn ra một nụ cười ngọt ngào.

“Thế tức là, tuần này em lại phải đến nhà thằng cha lưu manh kia xem Dặm xanh à?” Cả Albus cũng cảm thấy sự việc tối qua rất mới mẻ.

“E là thế, nếu không em sợ bị truy sát mất. Em chạy chậm lắm, thoáng cái là chết luôn rồi.” Tôi gật đầu, đối với sự sống, người trẻ tuổi như tôi cũng đã hiểu được phải hết sức trân trọng.

Bà chủ và Râu Xồm nghe xong đều cười phá lên, hai người nói nếu có cơ hội nhất định sẽ nhờ tôi dẫn đến tiệm giặt là thần bí kia ăn cơm, còn gian phòng nghe nhìn lưu manh khủng khiếp thì xin miễn.

À quên, Râu Xồm là người hữu duyên tối nay đã gọi cả phê Bà chủ đặc chế, một tay trung niên đang học tiến sĩ tại khoa Lịch sử trường đại học Thanh Hoa, nghe anh ta nói, anh ta nhận được tờ rơi ngoài đường, bên trên đề: “Quán cà phê Đợi Một Người: nếm thử cả phê Bà chủ đặc chế kinh ngạc tuyệt trần!” nên mới rồi việc chạy tới đây.

“Chẳng có gì đáng cười cả.” Tôi nghiêm nghị nói, mặc dù sau vụ việc ấy, tôi lấy nó làm chuyện cười đem kể ọi người, nhưng cảm giác lúc đó toàn thân lạnh run lên thì là thực không đùa chút nào.

“Đúng là hết cách với tên A Thác kia, nhìn cái bộ dạng vừa ngượng ngùng vừa thiếu tự tin thường ngày của cậu ta, thật khó mà tưởng tượng cậu ta cũng có khía cạnh giỏi giang như thế. Quả không hổ là tình địch cũ của tôi.” Albus thần nhiên bình luận.

Mặc dù tôi đã hỏi rất nhiều lần, nhưng Albus vẫn không chịu kể cho tôi nghe quá trình quyết phân thắng bại giữa cô và A Thác hồi đó, còn tôi lại không nỡ lòng nào đi hỏi kẻ bại trận thảm hại là A Thác.

“Đúng là A Thác không tự tin, nhưng anh ta chân thành, nên có sức thu hút đối với những người chân thành.” Tôi lên tiếng. Nói như vậy, tôi cũng là người chân thành sao?

Tối qua, trên đường A Thác chở tôi về nhà, tôi cố kìm nén cảm giác bí thống vì bảy ngày sau vẫn phải đi huấn luyện cường độ tim mạch, hỏi xem anh ta làm sao lại quen biết được với phần tử xã hội đen như anh Bạo.

Câu trả lời của A Thác vẫn kỳ diệu như mọi lần.

Thời gian làm thêm của A Thác rất không cố định, nhưng phạm vi rất rộng, có lúc anh ta giúp ông chủ lười nhác của tiệm truyện tranh Lương Phách trông hàng mấy hôm, có lúc lại đi làm gia sư thay bạn học có việc đột xuất, lúc thì giúp Thiết Đầu giám sát công trường thúc tiến độ mấy ngày, toàn là việc tạm thời, nhưng thu hoạch về không chỉ là sinh hoạt phí, mà còn cả quan hệ giữa người với người.

Anh Bạo thì, ngoài ham mê xem phim ra, còn là một người cực kỳ khoái truyện tranh.

Có hôm đã mười một rưỡi đêm, tiệm truyện tranh sắp đóng cửa, A Thác cầm chìa khóa đang định đóng cửa về nhà, anh Bạo đột nhiên dầm mưa chạy vào, nói muốn xem tạp chí Tân Thiếu Niên số mới nhất.

“Cuộc quyết đấu giữa Makunouchi và Ikki(10) chắc là được công bố rồi chứ?” Anh Bạo lạnh lùng cầm tờ Tân Thiếu Niên lên, quăng ra mười đồng tiền, ngồi xuống cái ghế xô pha giả da to nhất.

A Thác để ý thấy bước chân anh Bạo lúc đi vào tiệm có hơi loạng choạng, trên mặt đất cũng kéo theo một vệt máu.

Thì ra anh Bạo vừa đi chém kẻ thù về, hai bên đều bị thương, nhưng anh Bạo vẫn chưa đi bệnh viện, mà quyết định xem hết truyện tranh đăng trên tạp chí rồi tính sau.

“Chườm nước đá một chút sẽ tốt hơn.” A Thác cầm túi nước đá vừa chạy sang cửa hàng tiện lợi mua về, đưa cho anh Bạo.

“Anh mày đây là đàn ông đàn ang.” Anh Bạo trừng mắt nhìn A Thác đang đứng trước mặt.

“Makunouchi cũng là đàn ông, còn mạnh mẽ hơn cả anh, nhưng khi cậu ấy bị Shimabukuro đánh bại vẫn chườm nước đá.” A Thác dúi túi nước đá vào tay anh Bạo.

Giữa đàn ông với nhau trao đổi không cần đến ngôn ngữ mà chỉ cần hormone và truyện tranh.

Về sau, anh Bạo ra viện lại đến tiệm truyện tranh xem tạp chí Tân Thiếu Niên, gặp A Thác đang trông tiệm liền thuận miệng mời anh ta đến nhà xem phim. A Thác nhận lời, chính bản thân anh Bạo cũng giật mình, chắc là chưa từng gặp ai hoàn toàn không sợ anh ta như A Thác.

Sau đó, A Thác thường hay đến xem phim, anh Bạo bề ngoài lãnh đạm, nhưng nội tâm theo như A Thác nói thì rất phấn khích, vì vậy đã cho anh ta một chìa khóa dự phòng, còn nói lúc nào cũng có thể dẫn bạn gái đến nhà anh ta mà thể nghiệm nhân sinh.

“Thể nghiệm nhân sinh?” Tôi phì cười, tôi có phải đứa ngốc đâu chứ.

”Đấy là đầu óc anh Bạo đen tối, vừa nãy anh ấy nói vậy, em đừng để ý nhé.

Ngoài thói xấu hay chém người, anh ấy về cơ bản là tốt! Người đọc truyện tranh sẽ không xấu xa đâu.”

A Thác dừng xe lại, vẫn là ở đầu ngõ nhà tôi.

Tối hôm qua, tôi đã được nghe hai câu chuyện có thể chém gió lên tận trời.

Chú thích: (1) Hai gia đình rất quái dị trong phim hoạt hình Mỹ.

(2) Thùng phá sảnh thực chất là từ ghép giữa thùng phá (cùng chất) và sảnh (5 con bài có thứ tự liên tiếp). Trong luật chơi bài poker, Nếu bài trên tay người chơi kết hợp với bài trên bàn có 1 sảnh đồng chất 10, J, Q, K, A, không phân biệt chất cơ hay rô, thì được gọi là Royal Flush hay Thùng phá sảnh, đây cũng là nhóm bài lớn nhất. Theo lý thuyết xác suất thống kê, khả năng xảy ra là 0.00015%.

(3) Trong bài poker. Sảnh để chỉ 5 lá bài có thứ tự liên tiếp nhau, không cần liên quan về chất.

- (4) Đây là một giai thoại thiên, ghi lại sự kiện Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đưa cành hoa lên khai thị, tôn giả Ca Diếp phá nham mỉm cười.
- (5) Deuce Bigalow.
- (6) Final Destination, là loạt phim kinh dị khai thác chủ đề về số phận và sự tiên tri liên quan đến cái chết (chẳng hạn như cách để biết trước hậu quả và cách để điều khiển hoặc phòng tránh hậu quả đó).
- (7) Một bộ phim chiến tranh, nói về các chiến sĩ hải quân Mỹ lên một con tàu ngầm của Đức để đánh cắp bộ giải mã Enigma của nó.
- (8) Lữ Tú Liên là phó tổng thống Đài Loan, còn Đồng Niệm Đài là một chuyên gia đòi nợ nổi tiếng.
- (9) The Green Mile, một bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của Stephen King, với sự tham gia diễn xuất của Tom Hanks.
- (10) Ippo. Tên các nhân vật trong bộ truyện tranh về đấm bốc rất nổi tiếng Hajime

7. Chương 7: Caffeine Cô Quạnh

Em cô quạnh trong đêm cô quạnh, cô quạnh nhớ anh và cô quạnh, làn gió cô quạnh, cơn mưa cô quạnh, cô quạnh đếm từng ngôi sao sớm, còn màn đêm cô quạnh, ngâm trong caffeine cô quạnh.

“Ê, Kenya của em kìa.”

Bà chủ liếc mắt về phía cửa ra vào, mỉm cười nhắc tôi.

Trạch Vu vẫn như thường lệ, áo sơ mi, quần âu sạch sẽ, còn cả đôi giày da màu nâu được đánh cho sáng bóng lên nữa.

Nhưng hôm nay bên cạnh anh đã có thêm một người nữa, không, nên nói là đã đổi một cô bạn khác.

“Không phải chứ?” Tôi hơi bất an trong dạ, mặc dù cô gái đi cùng với anh có khả năng là bạn cùng lớp bình thường hoặc bạn trong câu lạc bộ, ấy là nếu tôi giả bộ không nhìn thấy hai người bọn họ tay nắm chặt tay.

“Xem chừng, có người lại tranh uống cà phê Kenya trước một bước rồi.”

Albus chơi trò ném đá xuống giếng, trong nháy mắt đã làm tan nát tâm hồn mỏng manh yếu đuối của tôi.

Trạch Vu cầm thực đơn, ghé vào tai cô gái kia thì thầm gì đó, đại để chắc là giới thiệu sơ qua.

Cô gái kia vừa nghe vừa gật đầu, chốc chốc lại phát ra tiếng cười khúc khích như chuông bạc, mái tóc dài đen óng mềm mại buông rủ xuống như dòng thác.

“Cô gái kia xinh thật, đúng kiểu mà tôi thích.” Lần đầu tiên Albus đưa ra bình phẩm.

Đáng ghét! Ngay cả cô nàng lesbian mạnh nhất mọi thời đại Albus cũng bỏ phiếu cho cô ta.

“Tư Huỳnh, hai cốc cà phê Sulawesi, với một bánh xốp kem.” Trạch Vu đi tới quầy bar, nụ cười của anh trông gọn ghẽ đến mức khiến người ta thấy thương cảm.

“Không gọi Kenya nữa à?” Tôi hạ thấp giọng, giữ nguyên nụ cười ngọt ngào.

Tôi thích coi chuyện này như một bí mật ngầm hiểu đặc biệt giữa anh và tôi.

Trạch Vu le lưỡi, cầm cây bút trên mặt quầy bar viết tháu lên mảnh giấy nhớ: “Bạn gái mới của anh, cũng được chứ? Cô ấy thích cà phê Sulawesi, vậy nên anh cứ tập làm quen trước thì hơn.”

Tôi nhìn mảnh giấy, đón cây bút chì Trạch Vu chuyển qua, viết: “Xem chừng ngoan hơn cô lần trước. Ps: có thể thử làm chính mình mà?”

Thực ra, tôi đang hy vọng bọn họ cãi nhau một trận nho nhỏ vì một điều vô nghĩa, sau đó như quả cầu tuyết, càng lăn càng to, biến thành cãi nhau to là tốt nhất.

Trạch Vu cười khỏ, cầm bút viết lại: “Thích thứ mà bạn gái thích, gần như là bài tập khi yêu đương của anh.”

Tôi cắn môi dưới, viết: “Còn cô ấy? Anh chuẩn bị cho cô ấy bài tập gì?”

Trạch Vu nghiêng đầu, ngẫm nghĩ giây lát, bút chì như bị chết máy trên mặt giấy nhớ.

Mấy giây sau, anh viết: “...” Sau đó là một nụ cười khỏ hết sức kinh điển.

Cưng à, trước khi gặp được chân mệnh thiên nữ là em đây, tình yêu của anh sẽ còn gặp nhiều tai nạn và khổ đau.

Đợi em thi đậu vào đại học Giao Thông, em nhất định sẽ giải phóng anh.

Tôi tình nghịch viết lại: “Một lúc nữa em có thể đến lau sàn nhà, chùi cửa kính gần chỗ hai người được không?”

Trạch Vu vẽ một mặt cười lên tờ giấy.

Trước khi quay lại chỗ ngồi, anh nhặt lấy hai quyển tạp chí thời trang.

Một quyển cho bạn gái, một quyển cho bản thân, thay tạp chí kinh tế tài chính mọi khi anh hay đọc.

Thật là một người biết quan tâm người khác.” Tôi ủ rũ nói, thu dọn lại đồng giấy nhớ.

Những mảnh giấy nhớ ấy đều là tư liệu đẹp để về sau tôi hồi tưởng lại khoảng thời gian mới quen nhau này.

“Đúng là một gã thay bạn gái như thay áo.” Albus mở nắp ấm cà phê, bình phẩm.

“Điều kiện của anh ấy tốt mà, tất nhiên chỉ vài ngày là thay bạn gái mới thôi.” Tôi biện minh hộ Trạch Vu.

Hy vọng Trạch Vu cứ giữ nguyên tốc độ này, sau đó nhanh chóng đổi cô bạn gái xinh đẹp này đi.

“Hay để tôi giúp em چرا cô ả kia, như vậy Kenya sẽ lại cô đơn lẻ bóng.” Lúc nói đùa, vẻ mặt Albus không hề thể hiện chút xúc cảm nào, tôi thật hy vọng cô coi đây là chuyện nghiêm túc.

Tối hôm ấy, tôi thở vắn than dài, nhìn Trạch Vu lặng lẽ cùng bạn gái xem tạp chí thời trang suốt hai tiếng đồng hồ.

Tôi cũng tới gần chỗ bọn họ chùi kính, lau nhà, sửa sang rèm cửa vân vân và vân vân nhưng không nghe thấy gì cả.

Bọn họ giống như một cặp tượng thạch cao trầm mặc và thanh nhã, hện hò lặng lẽ, thỉnh thoảng lại châu đầu vào nhau, ghé tai thăm thì.

Tôi bắt đầu thấy nhớ cô ả nóng tính hồi trước rồi.

Mấy ngày sau đó, tôi đều thấy Trạch Vu và cô bạn gái ngoan ngoãn hện hò trong quán.

Tôi bắt đầu hoài nghi không biết có phải vì trong quán có rất nhiều tạp chí, nên họ cứ chọn mãi chỗ này mà uống cà phê hay không.

Mỗi ngày hai tiếng đồng hồ, mỗi ngày hai cốc cà phê Sulawesi, mỗi ngày hai quyển tạp chí.

Mỗi ngày tôi đều ném trái những xúc cảm mâu thuẫn, vui mừng xen lẫn chán chường.

“Albus, nói thật lòng, nếu để chọn lựa, Albus sẽ chọn em hay cô ả ngoan hiền kia.” Tôi đỡ đỡ gặm quyển sách tham khảo môn tiếng Anh.

“Nói thật lòng, tôi đây là loài động vật rất coi trọng bề ngoài.” Albus bưng ra hai cốc cà phê Sulawesi, trên đám bọt sữa của một trong hai cốc, không ngờ còn vẽ một hình trái tim bằng caramel.

“Albus đúng là đồ lẳng nhăng.” Tôi chau mày, bưng hai cốc cà phê đi tới chỗ Trạch Vu.

Nhưng đến hôm thứ Sáu, Trạch Vu buồn bã lê bước vào quán, bên cạnh không có ai.

Anh mở máy tính xách tay, cắm điện, lấy một quyển tạp chí Thiên Hạ gọi một cốc Kenya.

“Hôm nay anh có một mình thôi à?” Tôi hỏi, có chút tò mò, và rất nhiều mong đợi.

“Một mình, nên gọi Kenya.” Ánh mắt Trạch Vu nhìn sang bên cạnh, tựa như cô nàng ngoan hiền nọ vẫn đang ngồi cạnh anh vậy.

“Bạn gái anh hôm nay có việc à?” Tôi dè dặt dò hỏi.

Chia tay rồi. Nụ cười buồn của Trạch Vu lúc nào cũng toát lên khí chất của một nhà văn, đầy vẻ siêu hình hài hước.

Cả tim tôi nảy lên một cái.

“Không phải chứ? Là anh đòi chia tay à?” Tôi làm ra vẻ kinh ngạc.

“Ừm, cô ấy cũng không phản đối.” Trạch Vu nhấp một ngụm cà phê Kenya.

“Có thể hỏi tại sao không?” Tôi giơ tay lên, thực tình là quá đột ngột.

“Tạm thời không được.” Trạch Vu cố ý ra vẻ rất đau lòng, sau đó bắt đầu gõ bản báo cáo của anh.

Tâm trạng tôi không khỏi có chút bay bổng, nhưng lại vì Trạch Vu mà trào dâng một cảm giác khó tả, buồn buồn kiểu như “gò chữ ép thơ gượng tả sầu (1) vậy. Tốc độ thay bạn gái của Trạch Vu quả thực có hơi nhanh, tựa hồ anh không thể không có người ở bên, người như vậy kỳ thực rất đáng thương, nói không chừng còn giống A Thác hình dung về anh Bạo, đều là những người dễ cô quạnh.

Vì vậy nguyên nhân Trạch Vu thích uống cà phê Kenya mùi vị phức hợp, là bởi mỗi một ngụm, mỗi một mùi hương, đều giống như sự bầu bạn của những tình cảm phong phú.

Nếu anh không phải một con sói dễ cô quạnh, thì chắc chắn là một người khát khao có được tình yêu hoàn hảo.

Để tìm kiếm đối tượng thích hợp nhất, Trạch Vu chắc chắn sẽ không lãng phí thời gian vào những tình cảm không có kết quả.

Vì vậy anh đổi hết lần này đến lần khác, cho đến khi cánh buồm lẻ loi ấy cập được vào bờ.

“Em nói vậy cũng rất hợp lý.” Bà chủ đạo này đang mê người máy Gundam, lần trước Râu Xồm giới thiệu cho chị thứ này. Máy ngày liền Râu Xồm đều đến gọi cà phê Bà chủ đặc chế, thật không đơn giản chút nào, đặc biệt hôm qua anh ta còn uống một cốc Latte cho thêm coca nữa.

“Cà phê Kenya của em thích xem tạp chí kinh doanh, mấy trang về đầu tư và cổ phiếu kia đều bị cậu ta xem cho rách bươm cả rồi.” Albus tự rót ỉnh một cốc nước táo, câu nào câu nấy đều phân tích thấu tình đạt lý: “Tư duy logic của cậu ta không khéo lại theo bộ quy tắc đầu tư chết tiệt nào đấy cũng nên, đầu tư sai lập tức nhận thua rút lui, không chút do dự, tuyệt đối không chịu để tiền chôn trong tài khoản không rút ra được.”

Albus nói vậy cũng rất có lý. Chẳng biết từ bao giờ, Vua gọi lung tung đã xuất hiện bên cạnh quầy bar: “Nhất định cậu chàng đang đợi một mã cổ phiếu blue-chip đấy”. Hôm nay ông ta lại gọi bậy một món tên là Tranh sinh hoạt New York vùng Yorkshire. Ra về ta đây lãng mạn.

“Cổ phiếu blue-chip? Chính là người yêu được một trăm điểm tối đa phải không?” Tôi đã quyết định hôm nay trở về nhà, phải hỏi bố mẹ xem nếu tôi là một mã cổ phiếu thì sẽ là mã nào?

“Cổ phiếu sẽ trượt giá, vua đầu tư cũng có thể thay đổi bất cứ lúc nào.”

Albus cười khẩy: “Căn bản không có ai là vua đầu tư thực sự cả.”

Được rồi được rồi, tôi đầu hàng, tôi thực tình không muốn đem việc đầu tư cổ phiếu ra ví von với chuyện này.

Nhìn Trạch Vu ngồi đằng xa, đúng là một chàng trai vừa đáng thương lại vừa cần tình yêu.

Lúc quán sắp đóng cửa, lông mày Trạch Vu nhíu chặt lại tưởng chừng thất thành nút đến nơi.

Anh chậm rãi thu dọn ba lô và máy tính, cất quyển tạp chí mới xem được vài trang lên kệ, đi tới quầy bar chào tạm biệt tôi.

“Mong rằng anh có thể nhanh chóng vui vẻ trở lại”. Tôi nói, đưa cho anh một mảnh giấy nhớ vẽ đầy mặt cười.

“Cảm ơn, mặc dù thất tình không thể trị liệu bằng vui vẻ, nhưng anh sẽ thử xem.” Anh gật đầu, cầm lấy mảnh giấy nhớ, sau đó đưa cho tôi một mảnh giấy anh vừa len lén viết lúc ở chỗ ngồi.

“Cảm ơn cà phê của em. Hy vọng rồi sẽ có một ngày, anh có thể vui vẻ gọi hai cốc cà phê Kenya.”

Tôi nhìn theo bóng lưng anh, anh vẫy vẫy tay.

Thành phố cô quạnh, con người cô quạnh.

Niềm cô quạnh ngấm trong chất caffeine của cà phê Kenya.

Thoắt cái đã tới Chủ nhật, vì bộ phim Dặm xanh và cái mạng nhỏ bé của mình, tôi phải xin bà chủ cho nghỉ nửa ngày.

Tôi hẹn gặp A Thác ở quán net lúc bảy giờ tối, sau đó anh ta sẽ chở tôi đến nhà anh Bạo.

“Tối nay không đến tiệm giặt là ăn nữa hả?” Tôi hỏi, quả thực nhưng nhớ những món ăn hoàn mỹ tuần trước.

“Không, hôm nay anh Bạo không chém ai, muốn tự tay rán mấy quả trứng mời chúng ta ăn. A Thác dường như rất vui khi thấy tôi muốn đến tiệm giặt là nên lại nói: “Tuần sau chúng ta lại đến tiệm giặt là đi, vợ chồng thím Kim Dao chắc chắn sẽ vui lắm đấy.”

Tôi gật gật đầu, nếu anh Bạo đã đích thân rán trứng, vậy không ăn cũng không được rồi.

“Hôm nay hình như em có tâm sự thì phải?” A Thác nhìn thấy nét mặt tôi qua gương chiếu hậu.

“Ừm.” Tôi thừa nhận.

“Nếu em có việc đột xuất thì để tuần sau xem Dặm xanh cũng được, không sao đâu.” A Thác giảm bớt tốc độ.

“Không phải. Một người mà em thích dạo gần đây cứ thất tình suốt, buồn thay cho anh ấy thôi.” Tôi nói.

Chính bản thân tôi cũng không hiểu tại sao mình lại nói những chuyện này với A Thác.

“Thì ra thế, để lát nữa chúng ta vừa xem phim vừa ăn trứng vừa nói chuyện này đi, anh Bạo là một đối tượng rất tốt để trò chuyện đấy, anh ấy cũng từng bảo anh, gặp phải chuyện phiền phức gì cứ đến tìm, anh ấy sẽ giúp dẹp yên cho. Em cũng là bạn của anh Bạo, nhất định anh ấy sẽ ra mặt giúp em mà.” A Thác cười cười, những thứ anh ta vừa nói quả là ngô chẳng ra ngô, khoai chẳng ra khoai.

Cái gì mà phiền phức với cả dẹp yên với cả ra mặt. Toàn những từ lóng của bọn giang hồ xã hội đen.

Lúc đến nhà anh Bạo, anh ta đã rán sẵn trứng đợi bọn tôi.

Có trứng rán, trứng rán, trứng rán, và rất nhiều rất nhiều trứng rán.

Không có gì ngoài trứng rán.

“Anh chỉ biết rán trứng, đừng để bụng.” Ánh mắt anh Bạo rất hung ác, anh ta nói: “Con người ta chỉ cần chuyên tâm làm một chuyện thì có thể làm rất tốt.

Đạo lý ở đâu cũng như nhau cả.”

“Em rất thích ăn trứng rán.” Tôi gượng sức bạnh cơ mặt mình ra, tươi cười nói: “Hề hôm nào không ăn trứng rán là em có cảm giác là lạ ngay, chẳng hiểu không ổn ở chỗ nào nữa.”

“Anh cũng thế.” Anh Bạo ngồi xuống, bật máy chiếu lên.

Dặm xanh đúng là một bộ phim cảm động lòng người, phim được cải biên từ câu chuyện của tiểu thuyết gia chuyên viết truyện kinh dị Stephen King, kể lại những tao ngộ của một người da đen to béo sở hữu siêu

năng lực trị liệu kỳ dị trong một nhà tù chết chóc, mặc dù chúng tôi buộc phải hợp sức xử lý hết ba chục quả trứng rán trong quá trình xem phim, nhưng tôi vẫn cảm động đến rơi cả nước mắt.

Lúc khóc, tôi rút lấy mấy tờ giấy ăn, phát hiện anh Bạo cũng đang khóc.

“Hay quá nhỉ.” Đôi mắt hổ của anh Bạo long lanh ngấn lệ, miệng ăn trứng rán.

“Siêu hay.” Tôi khóc lớn, đột nhiên, anh Bạo dường như không còn đáng sợ như lúc trước nữa.

Bộ phim kết thúc, đèn sáng, trứng rán cũng đã hết.

“Phim về nhà tù thì Nhà tù Shawshank cũng hay lắm, có thể xếp hạng một trong mười phim hay nhất em từng xem.” Tôi lau nước mắt, bụng căng phồng.

“Anh xem ba mươi mốt lần rồi.” Anh Bạo lạnh lùng đáp, coi như đồng ý lời tôi nói.

“Anh Bạo từng đi tù khổ sai, vì vậy anh ấy đặc biệt nhiều cảm xúc khi xem các phim về nhà tù.” A Thác giải thích, tôi có thể tưởng tượng được.

“Có đi lính hay không chẳng quan trọng, nhưng làm một người đàn ông trong đời nhất định phải đi tù khổ sai một lần, A Thác, cậu phải nhớ kỹ.” Anh Bạo đứng dậy, chỉ vào vết đao chém vắt ngang mặt, hằn học nói.

“Em không cần.” A Thác thẳng thừng đáp lại. Đúng là không cần mạng sống nữa mà.

“Nếu không ngồi tù, làm cái sẹo cũng miễn cưỡng coi là được.” Anh Bạo chỉ vết sẹo trên mặt, sau lại kéo áo len chỉ vào mấy vết sẹo trên người, nói: “Một người đàn ông trong đời nhất định phải có một vết sẹo đẹp, anh quen cậu chính là nhờ vết sẹo này đây, sớm muộn, rồi cậu cũng sẽ có vết sẹo thuộc về mình.” Vừa nói, anh vừa chỉ vết sẹo trên lưng.

“Em không cần.” A Thác nhún nhún vai, căn bản không để tâm.

Anh Bạo đành buồn bực ngồi xuống, sau đó quay sang hỏi tôi: “Có ăn trứng rán nữa không? Mỗi lần khó chịu anh lại ăn trứng rán.”

Tôi vội vàng bảo có, anh Bạo rõ ràng cực kỳ khó chịu vì A Thác trả treo với anh, nếu ăn thêm mấy quả trứng rán mà không phải thấy đổ máu, vậy thì tôi ăn cũng được.

“Anh Bạo đừng chèo kéo cô ấy nữa, tâm trạng Tư Huỳnh hôm nay không được tốt.” A Thác vội ngăn anh Bạo đi rán trứng.

“Vậy hôm nay anh ngủ phòng khách nhé!” Anh Bạo lại móc trong túi quần ra một dây bao cao su, tôi sắp ngất xỉu đến nơi rồi.

Phương thức giải quyết khi tâm trạng người khác không được tốt của vị tiên sinh xã hội đen này cũng thật là... Vậy mà A Thác còn nói anh ta là đối tượng rất tốt để trò chuyện nữa chứ, thì ra cách anh ta dẹp yên bất bình đều tâm bậy tâm bạ như vậy.

“Người mà Tư Huỳnh thích dạo gần đây hình như không được thuận lợi lắm, nên tâm trạng cô ấy không được tốt.” A Thác cầm đĩa thức ăn đẩy lên đồng bao cao su trông chướng cả mắt.

“Thì ra thế, cho anh biết thằng ấy là ai, anh sẽ tìm nó, nói lý lẽ.” Anh Bạo đột nhiên mất lộ hung quang.

Tôi vội lắc đầu, sau đó thanh minh sự việc thực ra không nghiêm trọng đến thế, tất cả chẳng qua chỉ là ảo tưởng màu hồng của con gái thôi, không cần phiền đến anh Bạo suốt ngày bận rộn chém người ta phải đi chém thêm một người nữa làm gì.

“Kẻ thù của em chính là kẻ thù của anh, có phiền phức, cứ tìm đến anh.” Anh Bạo dùng dưng nổi giận, dù tôi hoàn toàn chẳng hiểu anh ta tức giận chuyện gì.

“Không phải kẻ thù, em thích anh ấy mà.” Tôi nhăn tít mặt lại giải thích.

Sau đó tôi kể lại tỉ mỉ chuyện mình thích Trạch Vu, để anh Bạo khỏi tiếp tục hiểu lầm.

A Thác vừa nghe vừa gật đầu, còn anh Bạo lại vừa nghe vừa lắc đầu.

Sau đó anh Bạo bắt đầu khuyên bảo tôi, dưới hình thức một câu chuyện.

Đó là câu chuyện về người bạn gái trước trước trước nữa đã chết trong lòng anh, đại để là một bài ca buồn về giới xã hội đen kiêm thiên sử thi bi thương về nhi nữ giang hồ tình dài ý càng dài.

Trong câu chuyện có đao, khoảng chừng hơn bảy chục thanh, sau đó cũng có cả súng, ống chừng hai mươi mấy khẩu, đạn bay qua bay lại thì nhiều vô số kể, những vai kẻ thù và kẻ thù giả thiết đại khái chừng ba mươi đến bốn mươi người, nếu phân biệt theo phép nhị nguyên, tức chia làm phe chính nghĩa và phe tà ác, đại khái là một cục diện thế lực quân bình.

Sau đó đám đàn ông bắt đầu chém giết, đám đàn bà cũng chạy qua chạy lại cổ vũ, thỉnh thoảng còn thay đàn ông đỡ đạn bày tỏ lòng trung thành sâu sắc, thỉnh thoảng cũng cầm lựu đạn uy hiếp kẻ thù háo sắc để thể hiện tiết tháo kiên trinh, thỉnh thoảng lại ra đường giúp đàn ông trả nợ, ánh đao bóng máu, mỗi bước đều có sát cơ, đường dài rình dài, tình nhi nữ lại càng dài, anh Bạo rất thông thuộc các thủ pháp kể chuyện của điện ảnh, thuật lại tất cả một cách tương đối sinh động.

“Cuối cùng, anh giật mặt nạ da người của gã đàn ông trong lòng ra, mới phát giác đó chính là Tú Trinh của anh, trời ơi, thì ra Tú Trinh muốn giải quyết khúc mắc giữa anh và Vương Đồng cha cô ấy, không ngờ đã xả thân vì nghĩa, mong anh đừng trả thù, trời ơi, thế nhưng sự việc đã rồi, chuyện quá khứ chỉ còn lại trong hồi ức.” Anh Bạo thâm trầm nói, nước mắt còn tuôn rơi.

Tôi muốn giơ tay nói kết cục cuối cùng hoàn toàn giống đoạn Kiều Phong ngộ sát A Châu trong truyện Thiên Long Bát Bộ (2), nhưng rốt cuộc vẫn kìm lại được, thậm chí còn khóc khan mấy tiếng bày tỏ lòng chia buồn.

“Vì vậy, cái thằng Trạch Vu kia mà đám trêu hoa ghẹo cỏ bên ngoài, cứ bảo anh.” Anh Bạo lau khô nước mắt, lạnh lùng đưa ra kết luận: “Anh chém chết nó.”

“Cảm ơn anh Bạo, tâm trạng em đỡ hơn nhiều rồi.” Tôi chấp hai tay trước ngực, đầu óc rồi tinh rồi mù cả lên.

Lúc chờ tôi rời khỏi nhà anh Bạo, A Thác cứ luôn miệng xin lỗi.

“Xin lỗi, lần trước anh thất tình, anh Bạo cũng khuyên giải anh y như vậy đấy, bảo phải giúp anh chém Albus hay là treo cổ Loan Loan, nói thực lòng, anh ấy nghĩa khí như vậy làm tâm trạng anh dễ chịu hơn nhiều, nhưng anh vốn tưởng anh ấy sẽ tùy mỗi người mỗi khác cơ, không ngờ vẫn nói cùng một kiểu ấy.” A Thác cứ xin lỗi mãi không thôi, xem chừng anh ta thực sự rất áy náy.

“Anh phải bồi thường đi, em bị tổn thương tinh thần”. Tai có cảm giác trong đầu mình toàn là đao với súng, không sao phục hồi lại bóng lưng u uất của Trạch Vu nữa. Tổn thất hết sức nặng nề.

“Được rồi, chuyện đó tất nhiên không thành vấn đề.” A Thác nhìn đồng hồ, nói: “Mười một giờ rồi, muộn quá, lần sau đi.”

“Anh A Thác, xin hỏi anh định bồi thường như thế nào?” Tôi hỏi. Tôi đi làm cả bảy ngày trong tuần, nhưng nếu phương án bồi thường hay ho, tôi có thể suy nghĩ đến việc xin bà chủ cho nghỉ một hôm.

“Bí mật, chỉ cần em rảnh, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện cho anh.”

Nghe A Thác nói vậy, tôi mới nhớ ra tôi không hề có số điện thoại của anh ta.

Vậy là A Thác dừng xe ở đầu ngõ nhà tôi, sau đó lấy bút bi viết vào lòng bàn tay tôi một số điện thoại di động.

“Tối nay vẫn phải cảm ơn anh, vì Dặm xanh rất hay.” Tôi nhìn dãy số trong lòng bàn tay, nói: “Vả lại em cũng không sợ anh Bạo như lần trước nữa rồi”.

“Anh Bạo vốn không hề đáng sợ mà.” A Thác nói, sau đó nắm chặt lấy tay tôi. Luồng nội lực mạnh mẽ ấy lại nghiền chặt khiến tôi tái mét cả mặt.

“Em đừng gấp, cứ từ từ đợi, vàng thật không sợ lửa, tình yêu không ngại đợi chờ.” A Thác chân thành cổ vũ tôi: “Em tốt như thế, Trạch Vu nhất định sẽ phát hiện ra em thôi.”

Những lời thiết tha này của A Thác, về sau đã ảnh hưởng rất sâu sắc đến tôi.

Mỗi lần rơi vào tâm trạng chán chường, mỗi lần muốn bỏ cuộc, tôi lại nhớ đến ma thuật trong những lời A Thác nói.

Để tôi kiên định không rời, để tôi kiên định không rời, để tôi kiên định không rời i .

Trạch Vu mãi vẫn không vui vẻ trở lại, tôi chỉ dám chuyền giấy nhắn với anh, xin anh hãy cố lên.

Chỉ những lúc dẫn các đàn em trong câu lạc bộ đến quán thảo luận về giải thi đấu hùng biện giành cúp Sinh Viên Mới, anh mới mở khóa gông xiềng cùm chặt hai hàng lông mày, thao thao bất tuyệt dẫn dắt đám sinh viên mới thảo luận các luận điểm tấn công và phòng thủ.

Lúc đó, anh vừa đẹp trai, lại vừa thông minh.

Tôi bấy lâu nay vẫn cứ nghĩ đề mục thi hùng biện chỉ toàn các vấn đề siêu hình, kiểu như “Đàn ông có nên để phụ nữ khóc hay không”, “Tình yêu quan trọng hay bánh mì quan trọng”, “Thất tình có phải là bài học mà một người nhất thiết phải trải qua trong đời hay không” chẳng hạn.

Tất nhiên là tôi sai, sai đến không để đâu cho hết.

Riêng đề mục bán kết của cuộc thi hùng biện dành cho sinh viên mới trường đại học Giao Thông đã là “Nước ta có nên áp dụng chế độ cho thôi học 2/1 (3) hay không”, còn đề mục trong vòng thi chung kết thì là “Không nên hợp pháp hóa cái chết an lạc”, toàn những thứ nghiêm túc cực kỳ.

Cũng vì vậy, tôi rất thích tranh thủ lúc vắng khách, ngồi bên cạnh nghe bọn họ thảo luận.

“Các em phải nhớ kỹ, có nhiều sách lược để nói về việc có nên hợp pháp hóa cái chết an lạc hay không, giả dụ các em đi từ phương diện giá trị đạo đức thì đại khái chia thành hai dạng, phải xem là nhắm vào mệnh đề giá trị cao như quyền tự chủ định đối với tính mạng hay là nhắm vào mệnh đề giá trị thấp như sự hợp tình hợp lý. Nếu nhắm vào cái trước, vậy thì phải chú ý xem có phải ai cũng có quyền tự chủ đối với tính mạng của mình hay không? Ai có thể nắm quyền tự chủ đối với sinh mạng của người khác? Vả lại, còn phải phân biệt rõ tại sao quan tòa có thể quyết định mạng sống của phạm nhân, nhưng bác sĩ lại không có quyền quyết định kỳ hạn sinh mạng của người bệnh? Nhất thiết phải bám chặt lấy những luận điểm này, sau đó...” Trạch Vu nói rõ ràng rành mạch, tôi ở bên cạnh nghe ngóng mà cũng không tìm được gập đầu lia lịa.

Về sau, đội sinh viên năm nhất khoa Công trình do Trạch Vu dẫn dắt quả nhiên giành được quán quân, còn đến quán ăn một bữa thả cửa để chúc mừng.

Có lẽ có thể thấy được tư chất của một người thông qua câu lạc bộ mà họ tham gia nhỉ?

Trạch Vu tham gia câu lạc bộ hùng biện, bất kể là trước khi tham gia anh đã cực thông minh hay sau khi tham gia mới trở nên sáng láng, tóm lại cuối cùng vẫn là hạng đầu óc thông minh; còn A Thác với anh trai tôi ở trong câu lạc bộ trượt patin, tôi thấy đều là đồ ngốc cả.

Nói tới đây, tôi cũng chẳng hiểu bản thân mình rốt cuộc vì sao cứ muốn quy kết ột nguyên nhân nào đó như thế.

Từ cà phê, từ câu lạc bộ, từ bất cứ chi tiết nhỏ nhặt nào, tôi luôn cảm thấy nhìn mặt mà bắt hình dong là rất có lý, có thể giúp tôi hiểu về một người trong thời gian rất ngắn.

Nhưng A Thác thì khác. Anh ta cảm thấy muốn nhìn một người thì phải nhìn vào bản thân người ấy, những thứ khác đều vô dụng cả.

Thứ Bảy, A Thác đến quán để tôi mời một cốc cà phê Sumatra low-caf như đã hứa.

“Xin nghỉ đi, anh phải dạy gia sư hộ bạn, sẽ dẫn em đi gặp một người khiến em quên hết mọi phiền não.”

A Thác chỉ vào đồng hồ đeo tay, uống một hơi cạn sạch cốc cà phê tôi dày công pha chế.

“Không phải chứ? Bây giờ? Đi làm gia sư với anh.” Tôi gần như không nói được lời nào. Lần trước bảo A Thác phải bồi thường tổn thất tinh thần cho tôi chỉ là nói đùa thôi, nên tôi cũng chẳng gọi điện lại cho anh ta làm gì.

“Đi đi, quán có tôi là được rồi.” Albus lạnh lùng nói.

“Cảm ơn nhé! Chúng ta đi thôi!” A Thác nắm chặt tay Albus, chân mày Albus nhíu lại, rõ ràng đã bị nội lực của A Thác tấn công.

Vậy là A Thác vội vàng chở tôi phóng xe máy về phía Trúc Đông.

Dọc đường, A Thác giới thiệu trước với tôi về gia cảnh của học sinh này, tôi nghe mà chỉ biết trầm trồ ngạc nhiên.

Đó là một anh chàng đã thi lại đại học đến lần thứ năm, vì gầy quá nên không phải đi lính, đồng thời cũng vì nhất quyết gắng thi đại học hết năm này sang năm khác, nên cả ban xã hội lẫn ban tự nhiên đều đã trải qua, nhưng do điểm số quá thấp mà chẳng vào được trường nào hết.

“Đáng thương quá, em hiểu ý anh rồi, anh muốn dùng anh ta để khích lệ em phải học hành chăm chỉ, gặp anh ta xong em sẽ cảm thấy mình rất hạnh phúc, vì vậy trong lòng sẽ như trời cao biển rộng, đúng không hả?”

Tôi ngồi đằng sau kêu toáng lên, kỳ thực anh không cần phải phiền phức như vậy đâu.

“Tất nhiên là không phải. Cậu ta chỉ có cái tật dễ phân tâm chứ không hề ngốc. Vậy nên đa tài đa nghệ lắm.” A Thác nói lớn, qua chỗ rẽ liền tăng tốc.

Xe dừng lại dưới mái hiên của một tiệm tạp hóa.

“A Thác! Tí nữa đừng có chạy vội đấy nhé, đánh với bác ván cờ!”

Một người đàn ông trung niên để mình trần đang cạy rốn, nhiệt tình hét lên.

“Để cháu dạy xong đã! Bác chuẩn bị tinh thần thua đi!”

A Thác kéo tôi vào cửa hàng tạp hóa, bước sầm sập lên cầu thang xi măng.

Hình như tôi đã dần quen với cảnh tượng kiểu này rồi, đây chính là thế giới của A Thác.

“Chào em, anh tên là Tiểu Tài, chào mừng em đến tham quan câu chuyện kỳ diệu không thể tin nổi về cơ thể con người.”

Một anh chàng gầy đến mức cơ hồ phải bị bác sĩ thả dù xuống cửa hàng Mc Donald để tiếp tế đứng dậy, trình trọng bắt tay tôi.

Anh ta chính là học sinh A Thác dạy gia sư, phụ đạo tất cả các môn, vì môn nào của anh ta cũng be bét.

Trong phòng Tiểu Tài chất đầy những thứ đạo cụ và đồ chơi chẳng có tác dụng thực tế gì, ngoài ra còn có rất nhiều truyện tranh và băng video, sách tham khảo, tất nhiên không thể tránh khỏi hiện trạng chất đầy một tủ to, ở giữa tủ còn nhét một con búp bê bơm hơi.

“Chào anh, cho hỏi tại sao lại là câu chuyện kỳ diệu về cơ thể con người?” Tôi chìa tay ra, nhưng vừa mới chạm nhẹ vào lòng bàn tay anh ta, Tiểu Tài đã bay ngược về phía sau một cách khoa trương. Tôi giật thót mình, kinh ngạc nhìn gã trai nằm dưới sàn nhà.

Anh ta đang sùi bọt mép trắng xóa, tay chân co giật một chập.

“Không phải chứ? A Thác?” Tôi vội nhìn sang phía A Thác, nhưng anh ta đang phá lên cười ha hả.

Tiểu Tài chậm rãi đứng dậy, lắc lắc đầu, tựa hồ đang cố tỉnh táo lại.

”Cơ thể con người đúng là không thể nào tin nổi, chúng ta đều truyền đạt thông tin trong hệ thần kinh nhờ vào những dòng điện sinh học yếu ớt, nhưng điện sinh học mà em phát ra từ bàn tay vừa nãy lại mạnh mẽ kinh người, có lẽ chính bản thân em cũng không biết.

Tiểu Tài hít thở sâu, chìa tay ra, muốn tôi chạm vào anh ta lần nữa.

“Không phải vậy chứ? Còn nữa, phải lúc nãy anh gạt em không?” Tôi thấy A Thác đã cười bò lăn ra giường, thực tình là rất nghi ngờ gã Tiểu Tài này.

“Em mặc kệ. A Thác, cậu ta vừa bị anh điểm trúng huyết cười đấy. Nào, chạm vào anh một lần nữa, quan sát phản ứng của làn da anh ấy”. Tiểu Tài cởi áo ra, để lộ thân thể gầy gơ xương sườn.

Tôi không kìm được tò mò, khe khẽ đặt ngón tay vào lòng bàn tay anh ta.

Cánh tay Tiểu Tài không ngờ lại nổi hết da gà, chẳng những thế, những đợt sóng da gà còn đều đặn lan dần đến ngực, bụng, lưng, kiểu như mắc bệnh sởi vậy.

“Cơ thể người thực sự rất kỳ diệu đúng không? Anh luyện bao nhiêu lâu mới được vậy đó.” Tiểu Tài hít sâu một hơi, da gà đã biến mất trong nháy mắt.

Tôi đúng là hồ đồ mất rồi, anh ta đang bày trò gì không biết.

Tôi trừng mắt lên nhìn A Thác, A Thác đành ôm bụng vừa cười vừa giải thích: “Tiểu Tài là một nghệ sĩ hình thể rất nỗ lực, lợi hại lắm đó! Tiểu Tài còn được xưng tụng là người có một nghìn tài nghệ kỳ dị! Đảm bảo em sẽ được mở rộng tầm mắt.”

Thì ra vậy, phải học một nghìn trò, chẳng trách lại không đỗ đại học.

“Nghe A Thác bảo tâm trạng em không được tốt? Để anh giúp em bói một quẻ nhé.” Tiểu Tài thở hắt ra một hơi, chân thành vỗ vai tôi. Sau đó rút trong tóc tôi ra một lá bài, trò cũ rích.

Tôi đưa mắt nhìn, là một lá bài cơ.

“Thì ra là vấn đề thuộc phương diện thất tình, đơn giản, để chú Tiểu Tài giúp em.” Tiểu Tài nhắm mắt lại, vỗ vỗ lên mặt, chẳng hiểu đang làm trò gì nữa.

“Này! Anh đang làm gì đấy? Không học gia sư à?” Tôi cảm thấy anh chàng Tiểu Tài này thực sự hoang đường hết mức.

“Chú ý xem!” A Thác kêu lên.

Đột nhiên, từ lỗ mũi Tiểu Tài phọt ra hai luồng chất lỏng màu trắng, trời đất ơi !

Tôi hoảng hồn nhảy tránh sang một bên, nhưng vẫn không tránh khỏi bị dính một ít vào quần áo.

“Bẩn quá! Anh làm trò gì vậy?” Tôi trở mặt ra.

“Sữa bò.” Trong ngữ điệu bình tĩnh của Tiểu Tài có cả chút đắc ý.

“Chiều này của Tiểu Tài rất thần bí đó! Có chết anh ấy cũng không chịu kể cho anh xem làm sao mà luyện thành được!” A Thác hưng phấn đến đỏ bừng cả mặt.

Tôi cảm thấy thật vô vị, thực sự rất vô vị.

Còn nhớ mấy năm trước, tôi từng xem trong chương trình Bảng long hổ nghệ thuật do Trương Phi chủ trì, có một nghệ sĩ hài biểu diễn uống sữa, sau đó phun ra qua đường lỗ mũi, nhưng ít nhất anh ta cũng phải uống sữa để làm nguyên liệu, vậy mà, tôi chưa hề thấy Tiểu Tài uống trộm sữa lúc nào cả.

Chỗ sữa ấy chẳng lẽ có thể giấu trong khoang mũi anh ta từ trước.

Vô vị, nhưng thần bí.

“Những điều khó tin của cơ thể con người không phải chỉ có phun sữa bò thôi đâu.” Tiểu Tài trịnh trọng nói, sau đó hít sâu vào một hơi.

Tôi rất sợ anh ta lại phun sữa vào mình, vội vàng lùi về phía sau hai bước dài.

Còn A Thác thì mau chóng nhảy xuống giường, cầm hộp diêm trên bàn sách của Tiểu Tài lên, quẹt một que.

Tiểu Tài đón lấy que diêm nheo mắt lại như sợi chỉ, miệng phồng lên rõ to.

Chết tiệt! Anh ta định phun lửa!

Tôi bật mắt lại, nghĩ bụng không biết có nên tức cảnh sinh tình kêu rú lên hay không.

“Phù!” Tiểu Tài dồn sức thổi tắt que diêm.

Đúng vậy đấy, anh ta chỉ thổi tắt que diêm.

Nhưng tôi vẫn hồn xiêu phách lạc.

“Tưởng anh định phun lửa hả? Sai rồi, nếu muốn phun lửa, anh nhất định sẽ không dùng diêm.” Ánh mắt Tiểu Tài hừng hực ý chí, anh ta nói: “Anh sẽ dựa vào chính mình để phun ra.”

“Vậy vừa nãy anh làm gì thế?” Tôi đặt tay lên lồng ngực đang phập phồng, nhìn Tiểu Tài, rồi lại nhìn A Thác đã cười bò cả ra.

“Dương Đông kích Tây.” Tiểu Tài dương dương đắc ý tuyên bố.

“Dương Đông kích Tây.” Tôi chẳng hiểu gì cả.

Tiểu Tài ngẩng đầu lên, hai tay từ từ kéo trong miệng ra một cái cà vạt ướt rượt, sau đó thắt nút, choàng lên cổ. Thì ra nhân lúc tôi che mắt tránh lửa, anh ta đã nhét một cái cà vạt vào trong cổ họng.

“Cũng giỏi ra phết đấy.” Tôi bắt đầu thưởng thức sự hài hước vô vị của chàng thí sinh thi đại học vạn năm không đỗ này.

Sau đó, Tiểu Tài còn biểu diễn trò cuồng phong bão gào tởm lợm, khiến tôi và A Thác vừa hò hét nhặng xị vừa tránh hết bên này tới bên kia, tiếp đó anh ta giở cả chiêu cách không cầm vật mà tôi không nhìn ra sơ hở nào, tôi còn chưa hết kinh ngạc, anh ta lại bắt đầu biểu diễn trò trồng cây chuối đánh răng nhảm chán, sau đó đến trò cuối cùng là dùng móng tang cầu.

Đúng là một người rất bí ẩn, tôi bắt đầu tin rằng anh ta thực sự biết một nghìn trò vô vị mà anh ta coi là thú vị lắm lắm.

Một tiếng rưỡi đồng hồ trôi qua, thời gian học gia sư đã hết, A Thác ôm Tiểu Tài để mình trần, cảm ơn màn biểu diễn hay hơn cả ảo thuật gia tối nay, tôi cũng đáp ứng yêu cầu của Tiểu Tài, búng vào ti bên trái của anh ta một cái để thể hiện sự khen ngợi.

“Lần sau sẽ cho em thưởng thức tài nghệ kinh khủng trong một phút biểu diễn hai mươi điều huyền bí của cơ thể con người của anh.” Tiểu Tài buồn bã nói: “Cả thế giới chỉ có bảy người rưỡi thực hiện được thôi, đây là số mệnh.”

Sau đó tôi không muốn biết là bảy người rưỡi nào.

Tôi và A Thác đi xuống dưới nhà, người đàn ông trung niên thích móc lỗ rốn kia quả nhiên đã bày bàn cờ tướng chờ sẵn.

Vậy là A Thác và tôi ngồi xuống ghế băng dài, bắt đầu đánh cờ với người trung niên tên gọi bác Dũng ấy.

A Thác vừa đánh cờ vừa giới thiệu cho tôi truyện truyền kỳ về Tiểu Tài.

“Bác Dũng là bố Tiểu Tài, từ nhỏ Tiểu Tài đã yếu ớt lắm bệnh, vì vậy thường rúc trong căn phòng nhỏ xem ti vi và băng chương trình nghệ thuật tổng hợp của Nhật mà bác Dũng thuê về, từ đó mê muội các trò linh tinh quái đản trong các tiết mục chọc cười của Nhật, suốt ngày ở trong phòng nghiên cứu đủ loại đạo cụ kỳ quái và thân thể của chính mình, bước lên con đường nghiên ngẫm, nghiên cứu và phát triển thể thuật không thầy tự biết, mộng muốn trở thành ”nghệ sĩ hình thể kỳ diệu” đầu tiên trên thế giới.

“Nghệ sĩ hình thể kỳ diệu rốt cuộc là cái gì? Còn lợi hại hơn cả ảo thuật gia à?” Tôi hỏi, cầm món đồ uống được bác Dũng mời lên.

“Tiểu Tài nói, tất cả mọi trò của nghệ sĩ hình thể đều bắt nguồn từ cơ thể người, những thứ khác chỉ là phép che mắt.” A Thác dùng pháo bắt mã của bác Dũng, nói: “Ảo thuật gia toàn dựa vào thủ pháp và đạo cụ thôi.”

“Thế cái nghệ sĩ hình thể ấy có kiếm được nhiều tiền không? Bác cũng chờ mong lắm đây!” Bác Dũng lấy xe ăn lại pháo của A Thác.

Con đường trở thành nghệ sĩ hình thể kỳ diệu của Tiểu Tài vẫn còn gập ghềnh lắm, tất cả bạn học đều coi anh ta như quái nhân khoa học, thầy cô giáo trong trường cũng coi anh ta là cái gai trong mắt, hoặc vết nhơ của nhà trường, hiệu trưởng thậm chí còn gọi anh ta lên bục để khiển trách một trận, yêu cầu anh ta phải chấn chỉnh lại, học hành chăm chỉ.

Cũng may, bác Dũng trai và bác Dũng gái vẫn thoải mái với anh ta, bằng không Tiểu Tài chắc đã phải bỏ nhà ra đi, làm một ảo thuật gia lang thang từ lâu rồi i .

Còn A Thác, người thường xuyên phát hiện ra thể giới quái đản của các quái nhân, tất nhiên coi Tiểu Tài như bảo bối, còn bắt chước phong cách Trần Thủy Biển, cắt giảm một nửa tiền gia sư, vì anh ta thường thường đều dành nửa thời gian dạy Tiểu Tài đề toán, nửa thời gian còn lại thì xem biểu diễn.

Nửa tiếng đồng hồ sau, bác Dũng ăn tướng của A Thác.

“Cậu còn non lắm!” Bác Dũng vỗ vỗ vai A Thác, thở dài nói: “Bác đây là người đàn ông đem tính mạng ra đặt lên bàn cờ tướng kia mà, cậu làm sao sánh được.”

Đúng là khuyến tử không có hổ phụ.

“Sao hả? Có vui hơn tí nào không?” A Thác chở tôi về nhà, kêu toáng lên như đứa trẻ.

“Ừm, tâm trạng đỡ hơn nhiều rồi, cứ nghĩ đến việc không bị lửa phun rát mặt là tâm trạng lại lên một trăm điểm.”

Tôi cười khanh khách, dang rộng hai tay ra đầy bất cần.

“Chúng ta cùng đợi đến ngày Tiểu Tài có thể tự phun lửa đi!” A Thác hét lớn.

“Ha ha ha ha ha ha ha...” Chúng tôi đồng thanh cười vang.

Xe dừng lại trước đầu ngõ nhà tôi, tôi xuống xe, cảm ơn A Thác lần nữa vì đã cho tôi làm quen với một nghệ sĩ hình thể kỳ diệu tương lai sẽ chấn động cả võ lâm.

“Mai là Chủ nhật, vậy...” A Thác nói được nửa chừng, lộ vẻ ngập ngừng hiếm thấy.

“Em biết, ngày mai thím Kim Dao vào bếp! Em đã mong ngóng suốt hai tuần nay rồi!” Tôi cười cười: “Anh lạ lắm nhé, không ngờ lại thên thên thò thò như thế?”

“Không phải đâu, anh đang nghĩ cứ đến ngày nghỉ lại rủ em đi chơi, mà em thì lớp Mười hai rồi, học hành rất quan trọng.” A Thác vừa có vẻ áy náy, lại có vẻ vui vui.

“Lớp Mười hai cũng phải ăn cơm mà, đặc biệt là những bữa thịnh soạn vừa ngon vừa rẻ như thế làm sao bỏ qua được. Nhưng anh cũng đừng mời em nữa, em đang đi làm thêm mà, em tự trả tiền.” Tôi vỗ vai A Thác, bảo anh ta hãy thả lỏng ra một chút.

“Vậy sáu giờ tối mai anh đến đón em nhé. Chúc ngủ ngon.” A Thác vui vẻ đội mũ bảo hiểm lên, nổ máy xe.

“Ngủ ngon.” Tôi vẫy vẫy tay, đi vào trong ngõ.

Tôi bước đi chậm chậm, hồi tưởng lại màn biểu diễn chọc cười cực kỳ lạ của anh chàng Tiểu Tài gây như que củi, không khỏi bật cười.

Đột nhiên, tôi nghe thấy tiếng xe máy phóng đuổi theo sau lưng, cứ ngỡ A Thác đột nhiên nhớ ra chuyện gì quên chưa nói, nhưng khi ngoảnh đầu lại, thì ra là ông anh trai đang phóng con xe ghé tới bên cạnh tôi.

“Chai Whisbiih mơ mộng nhà họ Lý! Vừa nãy anh nhìn thấy hết cả rồi nhé!”

Anh trai tôi cười gian xảo: “Học sinh lớp Mười hai không lo học hành cho tử tế, thì ra không đi làm thêm, mà đi yêu đương! Anh sẽ mách bố mẹ!”

“Anh thấy cái gì chứ? Em vốn đi làm thêm, chỉ là sau đó có hẹn với bạn thôi!” Tôi trừng mắt nhìn anh trai, ông anh này thực sự quá rối việc rồi.

“Là bạn trai đúng không, kỳ thực, em gái sắp đi lấy chồng, người làm anh này cũng lấy làm an ủi đó.” Anh trai tôi cười khùng khục.

“Anh đừng có nói bậy, đây chỉ là bạn bình thường thôi. Vả lại anh...” Tôi vốn định bảo với ông anh mình rằng người chở tôi về chính là A Thác mà anh ta cũng quen, nhưng đột nhiên câu tiết lên, nên không thêm nói nữa.

“Được rồi được rồi, đùa với mày thôi.” Anh tôi vỗ vỗ lên ghế sau, nhe nhớn bảo: “Vẫn còn một trăm mét, để anh chở vào luôn.”

Tôi bực bội ngồi lên con SYM, bám vào cổ anh trai đi về nhà.

“Vậy là tối hôm qua cậu lại cùng với thằng cha A Thác bị lesbian cướp bạn gái kia đến tiệm giặt là ăn một bữa thịnh soạn.” Tiểu Thanh há hốc mồm, đôi đũa gấp quả trứng kho tương sững lại giữa hộp đồ ăn.

“Cái gì mà thằng cha thàngchiếc, A Thác là A Thác, anh ta là người tốt.” Tôi uống Yakuk.

“Ăn xong thì sao? Lại đến nhà tay đại ca xã hội đen kia xem phim à?” Tiểu Thanh nghe rất chăm chú.

“Không, đến nhà tay Thiết Đầu kia hát, anh ta có bộ dàn karaoke gia đình xịn lắm.”

Tôi cười cười nói tiếp: “Vớ lại anh ta còn biểu diễn Thiết đầu công của Thiếu Lâm tự, đập vỡ mấy viên gạch liền, tớ xem mà trố cả mắt ra, anh ta tưởng tớ không tin, lại cầm mấy viên gạch nữa tự đập vào đầu thì tớ với A Thác cười đến chết.”

Giờ cơm trưa, Tiểu Thanh mang hộp cơm sang bàn tôi, ngồi đối diện ăn cơm.

Như tôi đã kể, tôi và Tiểu Thanh đều là những cá thể rất độc lập trong trường trung học nữ này, có điều Tiểu Thanh còn tiên tiến hơn tôi, vừa rồi cậu ấy đã có bạn trai, đối phương là đội trưởng đội bóng rổ trường trung học Tân Trúc rất thích lượn lờ ở hiệu sách Kim Thạch Đường, sự kiện này đã trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi cho đám nữ sinh mơ mộng trong lớp.

“Tớ bảo này, tuần nào hai người cũng đi với nhau thế nguy hiểm lắm đấy, liệu A Thác có yêu cậu không?” Nét mặt Tiểu Thanh rất cổ quái.

“Cậu chưa thấy vẻ mặt của A Thác mỗi lần mời tớ đi ăn cơm hay xem phim đấy thôi, bằng không cậu sẽ chẳng nghĩ xa thế đâu.” Tôi phản bác một cách rất tự nhiên, hướng hồ mấu người mà tôi thích chính là kiểu như Trạch Vu, kể cả A Thác có động cỡn lên yêu tôi thật, thì cũng chẳng thể nào ảnh hưởng đến kế hoạch sẵn giai của tôi.

“Sao lại nói thế?” Tiểu Thanh hỏi.

“Anh ta chẳng hề áp a áp ứng, mặt mày cũng không phải cái kiểu trắng sị ra trợn đó!” Tôi nói.

Tiểu Thanh gật gật đầu, bảo thế cũng phải.

Tiểu Thanh từng tả vẻ mặt của anh bạn trai đội trưởng đội bóng rổ hồi chưa đeo đuổi được cậu ấy, mỗi lần hẹn cậu ấy đều căng thẳng như thể đã tảo hôn một năm vậy, rất sợ bị từ chối, cũng rất sợ Tiểu Thanh không thích anh ta.

Còn A Thác, trước mặt tôi anh ta chính là nước lợ đựng trong cốc thủy tinh, vui buồn giận hờn đều không thể che giấu nổi, nếu anh ta có hiểu lầm rằng mình đã yêu tôi, tôi cũng có thể nhìn ra được từ trước mà nhắc nhở anh ta chớ nên vượt qua ranh giới.

Nhưng tôi nghĩ, A Thác và tôi quả thực chỉ là bạn rất tốt tuy là mới bước đầu thôi, vì tối qua ở nhà Thiết Đầu, anh ta còn thảo luận với tôi về chuyện Trạch Vu.

“Anh cảm thấy em nên tìm thời gian hẹn Trạch Vu ra ngoài đi dạo một buổi, nói chuyện với nhau, như vậy mới có thể khiến anh ta hiểu em hơn, cũng giúp em tìm hiểu thêm về anh ta nữa.” A Thác đề nghị. Bên cạnh, Thiết Đầu đang hát bài “Cô gái đáng yêu” của Châu Kiệt Luân.

“Con gái hẹn con trai. Thật mất mặt.” Tôi lên tiếng từ chối, ngộ nhờ tôi thực sự chủ động hẹn Trạch Vu, sau này hỏi tường lại, chắc chắn sẽ cực kỳ xấu hổ.

“Gi mà mất mặt, em chỉ cần lấy ra một nửa dũng khí lúc mắng mỏ bạn học của anh trong quán cà phê lần đó là được rồi!” A Thác cười hì hì nói: “Vả lại Trạch Vu sẽ cảm kích em đó, giúp anh ta tiết kiệm được bao nhiêu là giấy.”

A Thác chính là đồ ngốc.

Rất nhiều tiểu thuyết tình yêu đã nói rõ ràng rành ra đây, phần ngọt ngào nhất của một cuộc tình chính là giai đoạn mập mờ, quá trình không rõ tình hướng, suy đoán lẫn nhau ấy, bao giờ cũng khiến người ta đỏ mặt, tim đập nhanh, bao giờ cũng khiến người ta dẫu có nằm mơ cũng không thể nào quên được sự căng thẳng mỗi lần nói chuyện với nhau.

Đối với tôi, giai đoạn mập mờ là gì? Không ngừng chuyển giấy tán chuyện, cổ vũ Trạch Vu, chính là mập mờ.

So sánh ra, nói toạc móng heo thì có ý tứ gì chứ?

Trạch Vu có mảnh giấy viết thế này: “Cảm ơn em đã giúp anh mỗi lần đến đây uống cà phê đều phấn chấn ra về.”

Chỉ riêng một câu này thôi đã khiến tôi ngẩn ra gần nửa tiếng đồng hồ, Albus phải dùng đĩa chọc chọc tôi mới tỉnh lại.

Còn một mảnh khác cũng kinh điển không kém: “Cảm ơn em, nụ cười của em còn thơm hơn cả cà phê Kenya. Anh sẽ cố gắng.”

Bạn nói xem, nhận được mảnh giấy như thế liệu có sướng chết mê chết mệt đi không? Tôi chờ ra suốt một buổi tối.

Tan học, bạn trai Tiểu Thanh đợi cậu ấy ở cổng trường, hoàn toàn không để tâm đến ánh mắt ngờ vực của thầy giám thị.

Đúng là một cặp tình nhân dũng cảm.

“Chúc cậu hôm nay may mắn nhé.” Tiểu Thanh đề đầu bạn trai xuống gập đầu với tôi, vẫy vẫy tay.

“Ừ, bái bai”. Tôi phấn chấn hừng hực vẫy tay lại.

Lúc đạp xe đến đường hầm, tôi mới phát hiện hình như mình vẫn chưa biết tên bạn trai Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh đã nhắc đến chưa nhỉ? Hình như là A Triết? A Giá? A Sắt?

Trong lúc nghĩ ngợi vấn đề vô vị này, tôi đã đến quán cà phê Đợi Một Người.

Tôi đẩy cửa, sau đó lập tức đứng hình.

Trạch Vu đến rồi.

Nhưng anh không ngồi trong cái góc cô độc bầu bạn với chiếc máy tính xách tay cô độc của mình, mà ngồi ở xô pha đôi mềm mại.

Sau đó cà phê Kenya không còn là cà phê Kenya nữa, mà là hai cốc Sundae rắc vụn sô cô la.

“Anh không thích ngọt quá cơ mà, cần gì phải thế chứ?”

Tôi ngây ngốc nhìn cô gái bên cạnh Trạch Vu.

“Tĩnh lại đi.” Albus kéo tôi đi về phía quầy bar.

“Em muốn khóc quá!” Tôi nhìn bóng lưng Trạch Vu, và cả cô gái cao nhổng bên cạnh anh.

Bạn gái mới của Trạch Vu đấy sao?

Vẫn là mái tóc dài đen bóng, nhưng cô gái lần này không được dịu dàng thanh nhã như cô lần trước, mà cứ thao thao bất tuyệt.

Không chỉ thao thao bất tuyệt, cô ta gần như còn là chuyên gia về ngôn ngữ cơ thể, giơ tay, vuốt tóc, đập bàn, vỗ tay, làm Trạch Vu ngấm mà miệng cười n h ư h o a n ở.

Hay cô ta cũng là người trong câu lạc bộ hùng biện? Nếu không thì là câu lạc bộ ngôn ngữ ký hiệu?

“Nhóc Maruko thường nói, đời người là một chuỗi những hối hận liên miên”. Bà chủ rót cho tôi một cốc sữa bò, điềm đạm bình phẩm.

“Biết đâu những người trắng hoa thì thích uống cà phê Kenya, chép vào sổ đi.” Albus xoa đầu tôi, ném đá xuống giếng. Tôi muốn khóc quá.

Vậy là tôi cầm cây chổi lau nhà, tiến lên, vòng qua vòng lại chỗ cái xô pha lớn hai người họ đang ngồi, nghe lén bọn họ nói chuyện.

“Đổi thủ hùng biện, tôi không thể ăm ừ cho qua cách nói của bạn được, sở dĩ ngành công nghiệp khoa học kỹ thuật cao được nhận các biện pháp ưu đãi của chính phủ là bất công bằng xã hội, căn bản không phải do ngành công nghiệp khoa học kỹ thuật cao không có tính chất đặc thù, mà là do bản thân lợi ích của ngành công nghiệp này không có đóng góp gì trở lại cho xã hội, đây hoàn toàn là lợi ích một chiều, cũng là hình thức mua chuộc lòng dân biến tướng.” Cô gái kia nói năng toàn lý lẽ, nhưng ngữ khí lại vừa lạnh lợi, vừa xen lẫn đôi chút nũng nịu.

“Không, không, không, đối thủ hùng biện, luận điểm của bạn đã hoàn toàn thiên lệch rồi, thậm chí còn lệch về phía tôi, tôi ở đây trình trọng chất vấn bạn, có phải đã nhận hối lộ của phía tôi hay không, đặc biệt tiết lộ bằng tình yêu.” Trach Vu trách móc cô gái kia, làm cô ta không nhìn được mà rôn lên đùa cợt với anh.

Nghe bọn họ nói chuyện thêm một lúc, tôi xác định cô gái này là sinh viên khóa trên, học năm thứ tư, cũng là thành viên trong câu lạc bộ hùng biện.

Lần này Trach Vu lái máy bay bà già.

Đúng lúc sắp ngã lặn ra sàn nhà ngắt xịu, tôi phát hiện lưng mình bị Trach Vu huých nhẹ một cái.

Tôi rón rén quay về quầy bar, ngoảnh đầu lại nhìn, quả nhiên có một mảnh giấy nhỏ màu hồng dán trên lưng.

“Viết gì thế?” Albus đi tới, tay vẫn đang đánh bot sữa.

“Ban gái mới của anh được mấy điểm?” Tôi đọc lời nhắn trên mảnh giấy, ngỡ ngẩn thất thần.

“Chín mươi điểm, chính là loại tôi thích.” Albus lại ném thêm hòn đá nữa xuống giếng.

“Albus cứu đỡ cô ta hộ em đi, em dãi Albus uống một trăm cốc cà phê.” Linh hồn tôi cơ hồ đã thoát ly khỏi thân thể.

“Tôi không uống cà phê.” Albus nói.

Về sau, suốt cả học kỳ một năm tôi lớp Mười hai, Trạch Vu ổn định cùng bà chị trong câu lạc bộ hùng biện kia như chim liền cánh như cây liền cành.

Bà chị ấy tên gì thì tôi mai vẫn chưa nghe được, chỉ biết Trạch Vu luôn gọi chị ta là đối thủ hùng biện hoặc bà thẩm phán, tôi nghe mà rối hết cả lòng, nhưng từ đầu chí cuối, đối thủ hùng biện đều không biết tôi và Trạch Vu chẳng những quen biết mà còn len lén chuyển giấy nhắn tin cho nhau nữa, bí mật nhỏ này phải nói chính là sự ăn ý ngầm tuyệt vời trong giai đoạn mập mờ.

Trải qua ba kỳ thi thử và ba lần kiểm tra tháng, thêm cả đêm giao thừa 2000- 2001 tôi ở lại trường với Tiểu Thanh cùng nhau đếm ngược đến giờ khắc chuyển sang năm mới, quyền lịch rớt cuộc cũng lật đến kỳ nghỉ đông.

“Hai đứa có muốn chơi ở quán không? Chị có thể để chìa khóa lại cho hai đứa mở party!” Bà chủ dòng đưa chùm chìa khóa. Albus ngáp một cái đầy mệt mỏi.

Bà chủ phát tiền thưởng cuối năm cho chúng tôi xong liền về quê ở Chương Hóa ăn Tết, quán cà phê đương nhiên cũng tạm thời ngừng kinh doanh.

Không đi làm thêm, không có điều kiện gặp gỡ Trạch Vu, suốt cả ngày tôi như người mất hồn, ủ dột như vừa đánh mất thứ gì, tự trách mình tại sao không có số điện thoại của anh, còn mong bèo nước gặp nhau ngoài đường thì tôi lại phải thừa nhận, mình không được may mắn như các nhân vật nữ chính trong truyện ngôn tình.

Có điều, tôi vẫn còn đường dây điện thoại chuyên giải buồn của A Thác.

Vậy là ba ngày Chủ nhật trong kỳ nghỉ đông, chúng tôi đều tới tầng hai tiệm giặt là thưởng thức đại tiệc năm mới mọng ảo của thím Kim Dao.

“Món này ngon quá đi mất, gọi là Tây Thi hiến tim, chim sa cá lặn!”

Thiết Đầu vỗ vỗ cái đầu cực kỳ cứng rắn của mình, nhìn đĩa cá và sủi cảo chim yến phủ tâm sen đặt trên bàn.

“Bọn tôi cũng đi xem phim năm lần. Em có biết cảm giác lúc dao đâm vào da thịt thế nào không? Kỳ thực, còn phải xem đâm vào cơ quan nội tạng nào mới xác định được.”

Anh Bạo chậm rãi giải thích, trên màn hình đang chiếu phim Những điều phải làm ở Denver khi bạn chết (4) do Andy García thủ vai chính.

Nhưng Tiểu Tài vẫn chưa luyện được tuyệt chiêu phun lửa bằng chính cơ thể mình.

“Em nhìn đi, em có tưởng tượng được là nhân loại lại có thể ị ra được cục phân dài thế này hay không? Anh nhin mãi mới luyện ra được đấy.”

Tiểu Tài dương dương đắc ý khoe một cục phân teo tóp dài đến tám mươi xen ti mét, đó là kết tinh của việc anh ta vận dụng sức mạnh ý chí đè nén cơ thất hận môn lại.

Học hành đương nhiên cũng là trọng điểm cuộc sống.

Trong kỳ nghỉ đông, ngoài dạy học cho Tiểu Tài, A Thác cũng dạy thêm cho tôi môn toán.

Môn toán của A Thác vốn dĩ rất khá, lại dạy rất hay, bao giờ cũng dùng phương pháp đơn giản nhất chỉ cho tôi bí quyết giải đề.

Sau khi biết được nguyện vọng số một, đồng thời cũng là nguyện vọng duy nhất của tôi là khoa Khoa học quản lý trường đại học Giao Thông, A Thác cũng tăng cường trước cho tôi các môn xác suất, đại số tuyến tính và tổ hợp hoán vị, anh ta bảo đằng nào thì đây toàn là các môn khoa Khoa học quản lý cần phải học, chi bằng tranh thủ lúc này học vững cơ sở đi, cứ như thế tôi nhất định sẽ thi đỗ vậy.

“Đừng nghĩ ngợi nhiều, cứ tập trung học tập, mấy tháng sau em sẽ thành sinh viên mới của đại học Giao Thông rồi.” A Thác giám sát tôi và Tiểu Tài làm toán, tự mình ôm một quyển sách ngoại văn toàn chữ là chữ nằm bò trên giường Tiểu Tài gạch gạch xóa xóa.

Học kỳ hai năm lớp Mười hai.

Để tập trung cho giai đoạn nước rút, Tiểu Thanh đã xin nghỉ việc ở hiệu sách Kim Thạch Đường, tôi cũng đổi sang đi làm thêm ở quán vào thứ Ba, thứ Tư, thời gian còn lại đều ôm sách ngồi gặm, khoảng thời gian này, khi nói chuyện với Thiết Đầu ở tiệm giặt là, tôi bất ngờ phát hiện anh ta là một kẻ cuồng nghiên cứu lịch sử địa lý, vấn đề gì cũng không làm khó nổi anh ta.

Loại người như Thiết Đầu đương nhiên rất lấy làm đắc ý, vậy là mỗi Chủ nhật đều đảm nhiệm vai trò thầy giáo sử địa miễn phí cho tôi ở tiệm giặt là, ăn no xong liền trải bản đồ ra sàn phòng khách, dùng phương thức kể chuyện và suy diễn logic, giảng giải cho tôi chính trị, quân sự của các nước trong hai cuộc đại chiến thế giới biến chuyển như thế nào, mấy nước tham chiến và các vị danh tướng ác chiến ở đại lục châu Âu ra làm sao, khiến tôi nghe mà thần cả người, sau đó mới giặt mình phát hiện hóa ra lịch sử là phải học cùng địa lý.

“Sao anh biết nhiều thế?” Tôi kinh ngạc trước kiến thức uyên bác của Thiết Đầu, vốn dĩ còn tưởng rằng anh ta chỉ mê có món Thiết Đầu công.

”Nếu em để ý đến đồng sách chất đầy trên tủ sát tường phòng karaoke, a ha!”

Em đã không kinh ngạc như vậy rồi.”

Thiết Đầu cười khùng khục.

Hai tháng cuối cùng, tôi đang không thể nâng thành tích lên một tầm ới vì môn tiếng Anh và ngữ văn, A Thác lại tìm được một viện binh hùng mạnh từ câu lạc bộ trượt patin.

“Nhớ khi xưa anh thi tốt nghiệp, điểm tiếng Anh siêu cao, chín mươi hai điểm cơ đấy!” Chủ nhiệm câu lạc bộ A Bộc cười hì hì, lấy ra quyển sách tham khảo và tập bài thi dày bịch.

“Anh đây có biệt danh là Đại sư ngữ văn, sẵn lòng đứng chung chiến tuyến với em.” Thần Vũ Trụ vỗ vỗ ngực, nhướn lông mày lên.

Dưới sự huấn luyện đặc biệt của hai vị cứu tinh từ trên trời rơi xuống, tôi có gọi hamburger trong mơ cũng dùng tiếng Anh, hỏi thăm Tiểu Thanh một tiếng cũng lòi văn ngôn ra tưng.

Hôm công bố kết quả thi tốt nghiệp, A Thác dẫn tôi đến quán net trong nội thành.

Tôi ngồi trước máy tính, căng thẳng nhập tên và số chứng minh thư nhân dân.

Mấy giây sau, vào mùa hè năm 2001.

“Chúc mừng em, tân sinh viên khoa Khoa học quản lý trường đại học Giao Thông!” A Thác hét toáng, nhảy lên ghế giờ cao hai tay.

“Vui quá! Vui quá đi mất!” Tôi hét lớn, khóc rống lên, để A Thác nắm chặt lấy tay mình, dùng nội lực cuộn cuộn trào dâng chúc mừng.

Chú thích: (1) Đây là một câu trong bài từ Thái tang tử của Tân Khí Tật.

(2) Trong truyện Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung. Kiều Phong muốn giết Đoàn Chính Thuần để trả thù cho cha, nhưng không biết đó là cha của A Châu, người yêu chàng. A Châu muốn hóa giải mối thù này nên đã hóa trang thành Đoàn Chính Thuần, để rồi bị Kiều Phong ngộ sát.

(3) Chế độ buộc thôi học đối với những sinh viên không hoàn thành học phần của mình dù trong thời gian gấp đôi thời gian tiêu chuẩn.

(4) Things to Do in Denver When You're Dead, do Gary Fleder đạo diễn.

8. Chương 8: Tân Sinh Viên Đại Học Giao Thông

Anh ta là một cốc nước lọc trong vắt, đồng thời cũng coi tất cả mọi người là trong suốt, thế giới của anh ta rất đơn giản, vì vậy cũng rất thú vị. Hoặc có thể nói, những người có thể được A Thác coi là nước lọc, ai nấy đều dồi dào sức sống, có nét đặc sắc riêng. Trong hình dung của A Thác, bọn họ đều là người tốt, đều được chúc phúc.

Đối với tôi, kỳ nghỉ hè sau khi đỗ đại học có ba ý nghĩa.

Một, anh trai dạy tôi lái xe máy, chẳng những thế còn là con xe SYM dòng SB chạy côn tay của anh ta nữa.

“Con gái đi xe SB ngẫu nhiên vãi chương ra ấy chứ, thế nào hả? Anh bán rẻ con xe này ày?” Anh trai tôi vỗ vỗ lên chiếc SB, gạ gẫm tôi “giúp anh” mua lại con xe.

Về sau tôi mua lại con SB của anh trai thật, còn lái nó đi thi lấy bằng nữa, lúc thi thực hành ở Sở Quản lý Giao thông, quả nhiên khiến tất cả đám con trai ở đấy phải trầm trồ. Còn ông anh tôi thì đem số tiền đi làm thêm tiết kiệm được trước đó, cộng với hai mươi lăm nghìn đồng bán con SB, đi mua chiếc xe hơi đầu tiên trong đời.

Hai, A Thác dạy tôi bơi ếch, còn khiến tôi từ từ bơi được hơn một nghìn mét.

“Em đã biết bơi rồi thì chúng ta thi đấu đi, anh nhường em năm trăm mét, xem ai bơi được một nghìn mét trước.” A Thác đeo kính bơi lên, nhìn tôi vừa bị uống một ngụm nước to vì đói hơi thất bại.

Kể ra rất thần kỳ, tôi và A Thác cùng quen với A Châu ở hồ bơi, A Châu thường xuyên bị chìm làm đám nhân viên cứu hộ sợ chết khiếp, cô nàng này có thân hình nổi được, nhưng lại không có cái bản lĩnh nổi trên mặt nước, thường hay tự làm mình sặc nước ngất xỉu ở chỗ nước sâu một mét sáu, A Thác và tôi mỗi đứa cứu cô ấy năm lần, cứu đến quen mặt luôn.

Ý nghĩa thứ ba, chính là ly biệt.

“Sau này cậu ở lại Tân Trúc, nhớ phải thường xuyên viết thư cho tờ báo cáo tiến độ của cậu với cốc cà phê Kenya kia đấy nhé!”

Tiểu Thanh là người trưởng thành và hiểu chuyện, lúc tạm biệt chẳng bọn mầy may thương cảm nào.

Tiểu Thanh không học đại học Đài Loan, vì anh chàng đội trưởng đội bóng rổ kia của cậu ấy thi đỗ vào khoa Điện cơ trường đại học Thành Công ở cận Đài Nam mà cậu ấy cũng điền nguyện vọng vào khoa Ngoại ngữ trường Thành Công.

Vận mệnh tức cười như thế đấy, cậu ấy muốn lên phía Bắc, nó lại muốn cậu ấy phải xuống phía Nam, hơn nữa còn là cam tâm tình nguyện nữa.

“Tớ sẽ viết, nhớ là khi nào về Tân Trúc nhất định phải tìm tớ đấy nhé, tớ mời cậu uống cà phê.”

Tôi lúng búng trong miệng, vành mắt đỏ lựng lên, nhìn cậu bạn trai phụ trách vác hành lý bên cạnh Tiểu Thanh, lại nói: “Cậu không được bắt nạt Tiểu Thanh, bằng không tôi có quen một đại ca xã hội đen tên là anh Bạo đấy, đảm bảo anh ấy sẽ đập nát đầu cậu luôn!”

Bạn trai của Tiểu Thanh, tức anh chàng cao to tên A Thần chỉ biết cười ngu ngơ, chẳng giống người thông minh đã thi đỗ vào khoa Điện cơ trường Thành Công tẹo nào. Hai người bọn họ xách đồ hành lý nặng nề lên tàu hỏa, tôi vội vàng đưa tay quệt đi giọt lệ đọng trong mắt.

Nhìn theo bóng lưng hai người, chợt cảm thấy mình bị bỏ rơi.

A Thần đã nhờ một anh khóa trên cậu ta quen biết tìm được phòng cho thuê ở Đài Nam, đôi tình nhân trẻ sẽ bắt đầu sống chung với nhau, thoát cái họ đã bỏ lại tôi một quãng xa, không thể nào theo kịp.

Cửa toa tàu đóng lại.

Tiểu Thanh không ngoảnh đầu, A Thần tươi cười rạng rỡ vẫy tay với tôi.

Từ tận đáy lòng tôi hy vọng, Tiểu Thanh chỉ là không muốn tôi nhìn thấy nước mắt của cậu ấy.

Tàu hỏa đi rồi, tôi ở lại.

Ở lại Phong Thành, ở lại đợi một người.

Đối với tôi, đại học Giao Thông không phải một ngôi trường xa lạ.

Đại học Giao Thông tọa lạc ở thành phố Tân Trúc mà tôi quen thuộc, hồi trước, tôi cũng từng sử dụng thư viện Hạo Nhiên lộng lẫy nhất cả nước của nó để học bài.

Đạo đó, dù đi qua khu ký túc xá hùng vĩ mới xây dành cho sinh viên nữ năm hai bao nhiêu lần, lần nào tôi cũng lấy làm kinh ngạc, con gái ở đại học Giao Thông không chỉ là động vật hiếm xét trên tỷ lệ, mà ngay cả nơi ở cũng là khu bảo hộ động vật quý hiếm cấp độ ba, vả lại gần như không cần rút thăm, phòng ở nhiều không phải nói. Đáng tiếc, sinh viên năm đầu đều phải ở trong khu Trúc Hiên cũ kỹ, chịu đựng một năm rồi mới được chuyển vào ký túc xá năm sao.

Giờ tôi đã đặt hành lý xuống sân, trải giường xong xuôi, treo lên mắc mấy bộ quần áo đáng yêu chết người, bày trên giá sách mấy quyển Haruki Murakami chỉ nghĩ cũng thấy đầy mùi học vấn. Coi như thoát ly được trầm trọng chung phòng với ông anh trai, làm tổn hại khí chất thiếu nữ.

“Chà, người phòng ta đều đến đủ rồi, chỉ thiếu có cái máy tính nữa thôi.”

Bạn cùng phòng mới Tư Đình là người Liên Hoa, tốt nghiệp trường trung học nữ Liên Hoa, cậu ấy bảo mình có một nửa huyết thống của dân bản địa, làn da ngăm ngăm đen, đôi mắt to tròn sôi nổi, nói chuyện rất hoạt bát.

Tư Đình rất giỏi, học khoa Điện tử Công trình có điểm thi đầu vào cao nhất.

Tên cậu ấy cũng có chữ “Tư” giống tôi, vì vậy ấn tượng đầu tiên của tôi với Tư Đình rất tốt.

“Còn thiếu một tấm gương toàn thân?”

Người vừa lên tiếng là Bách Giai, người Đà Bắc, tốt nghiệp trường trung học nữ Đà Bắc số 1, nhìn đồng hồ mỹ phẩm đắt đỏ chất đầy trên bàn cậu ấy đủ biết nhà cậu ấy rất lắm tiền, người trông cũng trở mã xinh đẹp, dáng cao ráo, hình như phải đến mét bảy.

Người Bách Giai lúc nào cũng thơm thơm, nhưng cậu ấy không dùng nước hoa, bọn tôi hỏi, cậu ấy toàn bảo chắc là do nước làm mềm vải BabyBear? Nhưng tôi bảo đây là lệ chất trời sinh.

Bách Giai là bạn cùng khoa với tôi, mã sinh viên chỉ lệch nhau có một số.

“Gương toàn thân cái con khỉ ấy.”

Người vừa chửi bậy là Niệm Thành, tóc cắt bù xù như lông nhím. Niệm Thành là cô nàng lesbian thứ hai tôi gặp trong đời, cậu ấy dán hàng chữ “Tôi là lesbian” lên bàn để bộc lộ một lần cho xong, khỏi phải bị chúng tôi lần lượt hỏi han phiền phức.

Niệm Thành không mặc áo ngực, lúc nào cũng nhô lên rất sexy, phối áo T- shirt với quần bò rách rưới, động một chút là nói bậy, đó đều là đặc điểm nhận dạng của cậu ấy.

Niệm Thành là sinh viên chất lượng cao được tuyển thẳng vào khoa Ngoại ngữ, nhưng tôi hiếm khi nghe cậu ấy nói tiếng Anh, đến chửi bậy cũng là giọng đặc sệt bản địa.

“Máy tính giao cho tớ đi, mấy hôm nữa tớ sẽ hẹn bạn biết về máy tính đi cùng để chọn. Mọi người dùng tạm của tớ trước cũng được!” Tôi nói, tiền để dành sau một năm đi làm thêm đủ cho tôi mua lại xe máy của anh trai, đóng một kỳ học phí, đương nhiên còn cần đến một cái máy tính để viết báo cáo và lập trình nữa.

Người đã hẹn với tôi tất nhiên là A Thác.

Tối hôm đó, A Thác không đưa tôi đến dãy dài những cửa hàng bán đồ máy tính trên đường Quang Phục để chọn linh kiện lắp máy, mà thu luôn của tôi năm nghìn đồng, sau đó chở đến cho tôi một bộ máy tính.

“Đơn giản lắm, mọi người đều có những linh kiện cũ không cần đến, anh đi hỏi từng phòng ký túc, vỏ máy này, màn hình này, ổ cứng này, RAM này, cộng với năm nghìn của em đi mua một cái CPU mới là lắp ráp được dàn máy tính tạm tạm, đủ dùng lắm rồi. Nếu em cảm thấy cần vỏ máy mới, hay chúng ta đi chọn vậy?” A Thác nói, anh chàng này đã giúp tôi tiết kiệm được vô khối tiền, vì vậy tôi rất vui vẻ mời anh ta một bữa thịt nướng khay sắt ở quán Long Béo trong chợ đêm đại học Thanh Hoa.

Lúc tôi mang máy tính vào ký túc xá, đám bạn cùng phòng đều quây lại xem tôi lên mạng, cái này cũng là A Thác dạy tôi ở quán net.

Vừa khai giảng, liền có một chuỗi các hoạt động chào đón sinh viên mới, nào là trong khoa, nào là trong câu lạc bộ, còn cả gia tộc trong truyền thuyết nữa.

Chế độ gia tộc, là truyền thống chung tốt đẹp của rất nhiều trường đại học, đại khái chỉ là chị khóa trên dẫn dắt em trai khóa dưới, anh khóa trên dẫn dắt em gái khóa dưới, một gia tộc hoàn chỉnh ít nhất phải có tám người, nhưng chỉ có khoa Khoa học Quản lý và Ngoại ngữ đông đảo sinh viên nữ là có thể cân đối nam nữ từ năm nhất đến năm thứ tư mà thôi. Người phụ trách dìu dắt tôi là Hà Vũ Hằng, đàn anh học năm thứ hai cùng khoa, anh này suốt ngày đi dép lê mặc áo may ô, đầu tóc tất nhiên bù xù dính bết vào nhau.

“Muốn tham gia câu lạc bộ nào hả em gái? Ừm, cánh gà với trà sữa, bye bye.” Hà Vũ Hằng bao giờ cũng chỉ tùy tiện ừ hử với tôi một hai câu, mang đồ ăn đêm cho tôi rồi đi luôn.

Tôi hỏi thăm mới biết anh ta là một quái nhân, hồi trước cũng từng tham gia một đồng các câu lạc bộ nghe có vẻ rất thông minh, tương lai xán lạn kiểu như câu lạc bộ hùng biện, rồi AIESEC (1), nhưng vì đam mê tổ chức hoạt động đấu võ rất không có tương lai nên đã bỏ hết.

Nói thực lòng, Hà Vũ Hằng không phải người biết cách chăm sóc các em gái khóa dưới theo kiểu đàn anh mê gái truyền thống của đại học Giao Thông, lúc nói chuyện với tôi thường tâm trí cứ để đâu đâu, nếu không thì là qua quýt khuyên răn tôi phải học hành tử tế, hiếu thuận với cha mẹ, nắm chắc lấy năm tháng tươi đẹp của tuổi trẻ, vân vân và vân vân. Việc lịch sự nhất anh ta từng làm với tôi, chính là mời tôi đi xem giải đấu tự do tranh cúp Sinh Viên Mới do anh ta lén lút tổ chức dưới tầng hầm tòa nhà quản lý số 1, lúc có một tia máu mũi phun trúng mặt tôi đang đứng xem, anh ta đã hét lớn giục già đám bạn lấy giấy vệ sinh giúp tôi lau chùi.

Bách Giai hạnh phúc hơn nhiều, cô nàng xinh đẹp không chỉ có một đồng lời mời hẹn hò từ các đàn anh trong khoa, lại có cả cánh gà với trà sữa của các đàn anh khoa khác nữa. Con người nhân từ, dạ dày lại nhỏ như Bách Giai toàn đem đồng cánh gà với trà sữa chất như núi ấy tặng cho chúng tôi ăn, lắm lúc chúng tôi ăn không hết, còn phải phiền đến các chị em phòng khác làm việc tốt, hoặc là đem ra cho lũ chó đang vẫy đuôi ríu rít bên ngoài ký túc xá ăn, đến nỗi chúng nó trông thấy cánh gà là phát sợ cả lên.

Câu lạc bộ, tất nhiên là câu lạc bộ hùng biện chứ còn đâu được nữa, ai bảo Trạch Vu động một tí là nói đối thủ hùng biện này đối thủ hùng biện kia, quá nửa là thích những cô gái mồm miệng lanh lợi, cũng bởi vì Trạch Vu có tật mê tóc dài, nên từ một năm trước tôi đã để tóc dài, khai giảng một tuần xong còn đi ép tóc.

Trạch Vu không hề ngạc nhiên khi thấy tôi đổ vào đại học Giao Thông, anh bảo, anh sớm đã nói tôi là một cô gái nhạy bén, những người nhạy bén thì đặc biệt thông minh, cộng với một chút cố gắng nữa, làm việc gì cũng sẽ thành công.

Đối với việc tôi gia nhập câu lạc bộ hùng biện, Trạch Vu cũng làm ra vẻ ta đây thần cơ diệu toán, sớm đã đoán trước rồi, chẳng hề cảm thấy kinh ngạc chút nào.

Anh tình nguyện đảm trách huấn luyện cho đội khoa Khoa học Quản lý trong giải hùng biện giành cúp Sinh Viên Mới, còn cô bạn cùng phòng Bách Giai ngoài việc bận rộn cho cuộc thi giành cúp Hiệu Trưởng của câu lạc bộ kịch nói, tất nhiên cũng bị tôi kéo vào đội hùng biện để kề vai tác chiến.

“Việc làm bọn con trai chết mê chết mệt để chúng nó phân tâm cứ giao cho tớ, còn lại, phần chính của cuộc thi, hì hì, Tư Huỳnh, Điền Phong, hai người đừng có mà lười nhác đấy.” Bách Giai nói rất thoải mái.

Nói thực lòng, Bách Giai là “hotgirl” mà các câu lạc bộ tranh nhau mời mọc, vừa phải tham gia cuộc thi của câu lạc bộ kịch nói, lại còn phải tham gia cắm trại ngoài trời chào đón sinh viên mới, thực sự không có thời gian đâu bàn thảo các luận điểm, nếu không phải nể mặt tôi và Trạch Vu rất đẹp trai, cậu ấy hoàn toàn không hề nghĩ đến việc thử tham gia thi đấu hùng biện làm gì.

Đề mục vòng sơ loại của cúp Sinh Viên Mới là “Đài Loan cần loại bỏ chính sách bảo hộ nông nghiệp”, chúng tôi ở phe phản đối, chủ trương duy trì trạng thái hiện tại. Bách Giai đảm nhận vai trò người phản biện thứ nhất, mê hoặc đối thủ, cậu bạn Dương Điền Phong thông minh vật đảm nhiệm vị trí người phản biện thứ hai và kết luận, coi như chủ tướng, còn tôi là người phản biện thứ ba; dưới sự chỉ đạo anh minh của Trạch Vu, chúng tôi liên tiếp đánh bại khoa Toán học ứng dụng và Ngoại ngữ, thuận lợi tiến vào vòng tứ kết, đề mục đối thành “Đài Loan cần phải có văn bản rõ ràng cấm quảng cáo chính trị.”

Đề mục bán kết này rất thần bí, riêng việc để tôi và Điền Phong hiểu sơ sơ nó rốt cuộc là cái gì, Trạch Vu đã tốn mất ba ngày trời, nhưng Bách Giai đảm nhiệm vị trí tiên phong dự địch thì thực tình quá kém, đến nỗi chính thức lên sân khấu thi đấu với đội khoa Hóa học ứng dụng yếu hơn, tình cảnh thê thảm của cô nàng chỉ có thể dùng bốn chữ “nói lảng lăm nhảm” để hình dung, tôi thực sự hối hận vì đã không viết luôn ra một bài diễn văn cho cậu ấy đọc thuộc lòng.

Vì vậy chúng tôi đã thua, buộc phải tranh huy chương đồng với đội khoa Công trình rất mạnh trong quá khứ, nhưng đã thua đội khoa Công nghệ Điều khiển vì lý do ngoài ý muốn.

Dĩ nhiên, tôi không trách Bách Giai, cậu ấy vốn là nhân vật chứa cháy nhiệt tình hỗ trợ, nhưng tôi vẫn lập ra một bản dàn bài diễn giải cùng với phương hướng đáp biện, để cậu ấy thông thả mà đọc hết trong cuộc đấu giành huy chương đồng.

Có điều, khoa Công trình có cựu chủ nhiệm câu lạc bộ hùng biện trường trung học Kiến Quốc tọa trấn, tôi không dám mong có thể đánh bại đối phương, mà chỉ muốn để Bách Giai nói hết các luận điểm, tránh cho những người phía sau phải tốn thời gian thu dọn cục diện rối rắm là được rồi.

Có điều chúng tôi không ngờ lại chiến thắng, giành huy chương đồng và sáu trăm đồng tiền thưởng.

“Hi hi, vì tớ đã nhận lời đi xem phim với chủ tướng đội khoa Công trình đó mà, cậu ta đương nhiên không tiện thắng chúng ta rồi!” Xong xuôi mọi việc, Bách Giai mới cười hì hì trong phòng ký túc, cho biết sự thật.

Thì ra Bách Giai vẫn luôn lấy làm áy náy vì thất bại của trận bán kết đầu tiên, vì vậy đã hỏi thăm số điện thoại phòng ký túc của chủ tướng phe đối phương, dùng mỹ nhân kế dụ dỗ đối phương đầu hàng.

Chẳng trách tôi luôn cảm thấy vị chủ tướng có kinh nghiệm hùng biện phong phú của khoa Công trình sao mà cứ thề thốt mãi không xong, đến cả luận điểm cũng không rõ ràng, thành ra có dạo còn nghi ngờ cả trình độ câu lạc bộ hùng biện trường trung học Kiến Quốc. Sau đấy, Bách Giai đi hẹn hò về bảo với tôi, sở dĩ đội hùng biện hạt giống số một của khoa Công trình ấy thua đội Công nghệ Điều khiển cũng là vì anh chàng chủ tướng kia. Tối hôm trước, cậu ta chơi poker ở trung tâm câu lạc bộ, thua chủ tướng đội Công nghệ Điều khiển năm trăm đồng, đành phải thua trận để bồi hoàn.

“Tay chủ tướng đội Công trình ấy xem chừng rất có phong cách riêng đó, hẳn là một anh chàng thú vị.” A Thác nghe xong cười ha hả, phản ứng hệt như tôi dự đoán.

“Vì Bách Giai sau đó còn đi xem phim với cậu ta lần thứ hai, lần thứ ba và thứ tư, quả nhiên thắng bại không thể nhìn một lúc, thế sự đa đoan khó lường lắm.” Tôi cũng cười, đưa cho A Thác một cốc cà phê Ireland.

Quên mất không kể, tôi vẫn làm thêm ở quán cà phê Đợi Một Người.

Nhưng điều không thể ngờ tới là, cuộc sống đại học thoát trông có vẻ thênh thang rộng mở, nhưng thời gian ngoài giờ có thể dùng để đi làm thêm so với lớp Mười hai áp lực nặng nề lại rút ngắn rất nhiều, tôi không chỉ phải tham gia câu lạc bộ và đủ các thể loại hội hữu nghị, còn phải thích ứng với việc học hành dùng một đồng toàn sách ngoại văn, vì vậy chỉ đến quán làm vào thứ Hai, thứ Tư và thứ Sáu. Để bớt phần công việc cho Albus, tôi đề nghị Niệm Thành bấy lâu nay vẫn tìm cơ hội làm gia sư hãy đến quán cà phê làm thêm trước.

“Quán cà phê cái đích gì? Lương theo giờ quá thấp so với làm gia sư.” Niệm Thành sáng khoái cự tuyệt, cầm phi tiêu ném vào tấm bia treo trên cánh cửa gỗ.

“Cậu có biết Albus, truyền thuyết trong giới lesbian không?” Tôi thử thăm dò.

Ngày hôm sau, Niệm Thành liền đến quán làm thêm.

Khoa Khoa học Quản lý rất đông sinh viên nữ, xếp thứ hai về số lượng sinh viên nữ trong tất cả các khoa của trường Giao Thông, chỉ thua khoa Ngoại ngữ.

Các khoa toàn bọn cao to đen hôi đều thích kiếm nữ sinh khoa Khoa học quản lý làm bạn học, cường độ liên lạc còn siêng hơn cả đám con trai trong lớp, cánh gà tặng cũng toàn miếng to, trà sữa mà không phải của hiệu Thang Ký thì thực tình không dám đưa tới cửa, đến cả đĩa tương mạo bình thường như tôi cũng nhận được lời mời kết bạn của hai cậu khoa khác, một người muốn đưa tôi ra chỗ cầu treo gần trạm nước Bảo Sơn bên Trúc Đông ngắm sao cho lãng mạn, người còn lại thì muốn rủ đi xem phim.

“Tớ có nên đi không? Người tớ thích là Trạch Vu cơ, với những người khác đều không có cảm giác gì cả?” Tôi làm ra vẻ u uất trong phòng ngủ.

Có điều, nói thực lòng, có người hẹn hò cũng là một chuyện vui, nếu ông anh trai tôi ở bên cạnh thì có thể bỉ mặt anh ta một phen.

“Muốn bắt phải thả, trăm phát trăm trúng.” Bách Giai lấy máy tính của tôi chat trên diễn đàn, nói với vẻ kinh nghiệm đầy mình.

Cũng đúng, trong giáo trình kinh tế có nói, cổ phiếu phải có người mua kẻ bán mới có giá tiền, mới dẫn đến việc leo cao hoặc xuống thấp.

Vậy là, tôi vui vẻ ra ngoài, nhưng cả hai lần đều ử rữ quay về. Rất đơn giản, bởi vì tôi chạy con xe SB.

Một cô gái không cần con trai chở, xe lại oách hơn xe con trai, hình như không dễ dàng được chào đón cho lắm.

Nhưng mà vừa vào học tôi đã biết lái xe máy, đang vô cùng hào hứng, thà hít gió lạnh một mình còn hơn làm bộ làm tịch mình là con gái yếu đuối để người khác chở.

“Tất nhiên là thế rồi, nếu vợ anh mà bảo với anh cô ta biết Thiết sa chương của khỉ của nợ gì, phì, anh có thể không ly hôn với cô ta chắc? Đàn bà bắt tài chính là có đức, đức ông chồng lòng ôm chí lớn hiểm khó giải bày!” Thiết Đầu gặp cho tôi một miếng thịt chân giò hầm mật ong.

Hôm nay là Chủ nhật, thím Kim Đào như thường lệ lại vào bếp.

Con trai lớn của thím Kim Đào đang thực tập ở trường ẩm thực Cao Hùng tranh thủ thời gian về nhà đi họp lớp, tiện thể cùng mẹ bày một bàn toàn món ngon, trong đó có món Cá muối loạn từng phèo, gà vịt cải nhau ồm tỏi rất hợp ý tôi.

“Nói vậy cũng không đúng, mẹ em nấu ăn ngon nhất thế giới, làm gì có ai bằng. Bố em chỉ càng yêu mẹ hơn thôi mà!”

Con cả của thím Kim Đào không đồng tình.

“Phụ nữ vốn nên xuống bếp mà, nấu ăn có ngon mấy cũng là phải thôi, chỉ cần không xung đột với những thứ đàn ông biết thì thiên hạ thái bình ngay!” Thiết Đầu nói tới chỗ kích động, đưa nắm tay lên đập mạnh một phát vào đầu mình.

Tôi tủi thân gấp thức ăn, ra sức bầu vào bàn.

Lần trước, lúc đến nhà anh Bạo xem phim Forrest Gump, nghe tôi kể chuyện này anh ta cũng lạnh lùng nói: “Nếu người đàn bà của anh mà dám xăm nhiều hơn anh, không nói hai lời, mọi người chỉ còn thấy máu chảy thôi.”

Đàn ông gã nào cũng giống nhau cả.

“Hay đấy, anh cũng chưa biết lái xe còn tay đâu, Tư Huỳnh, nếu em rảnh thì dạy anh nhé.” A Thác vô tư đề nghị, trên mép dính toàn hột cơm.

A Thác chính là dạng người không quan tâm gì đến phong độ đàn ông như thế đấy, chẳng trách bạn gái lại bị cô nàng rất có khí khái như Albus cướp mất.

Nhưng tôi vẫn vui vẻ dạy A Thác lái con SB, vì tôi có thể tưởng tượng ra vẻ mặt và động tác cơ thể của anh ta khi miêu tả tôi với bạn bè mình: “Đi, tớ dẫn cậu làm quen với một cô gái, cô ấy đi xe SB cơ đấy!” Rốt cuộc tôi cũng trở thành một trong những người bạn quái đản mà A Thác sưu tập rồi.

A Thác chẳng tốn đến mười phút đã học xong, nửa tiếng sau đã thành thạo ngang tôi, những ngày sau đó, chúng tôi thường xuyên đổi xe cho nhau, hoặc có lúc anh ta chở tôi, có lúc tôi chở anh ta, mấy lần chúng tôi còn thi xem ai phóng tới chỗ bắn pháo thăng thiên ở bờ biển trước, kết quả hiện tại là 4:2, tôi đang tạm thua.

Sau đó, ông kính cắt cảnh trở về với Trạch Vu.

Trạch Vu vốn lái chiếc xe van cũ của bố anh ấy, về sau khi xe đua Peugeot đời 206 vừa mới thịnh hành, trong sự cổ súy nhiệt tình của đối thủ hùng biện, Trạch Vu đã bán hết cổ phiếu mua lấy một chiếc, chiếc xe thường đỗ ở đối diện ký túc xá, trông rất oách.

Điều khiển tôi lấy làm vui vẻ đó là, không lâu sau khi đổi xe, Trạch Vu cũng đổi bạn gái mới.

“Tiền bối, có phải hơi khiến người ta kinh ngạc quá rồi không? Đổi xe, cả chị khóa trên cũng thay luôn, thật đúng là một hòn đá bắn hai con chim đó.” Dương Điền Phong đang lật giở quyển sách luật trong phòng họp câu lạc bộ, sử dụng thành ngữ lung ta lung tung, chẳng biết lớn biết nhỏ gì cả.

Trạch Vu không tức giận, chỉ nở một nụ cười khổ đã lâu tôi không trông thấy, bảo rằng cậu em không hiểu đâu, con đường tình yêu gặp ghềnh trắc trở, cũng giống như thị trường cổ phiếu trời sập lên xuống, chẳng bao giờ giá kịch trần mãi được.

Những lời này tôi từng loáng thoáng nghe Albus nhắc tới, quả đúng là đoán việc như thần.

Cũng vì lẽ đó, tôi trở nên thích đến phòng họp câu lạc bộ ở trung tâm hoạt động lờ, mang sách ngoại văn đến đó tra tự điển cũng được, hay rảnh rỗi đánh cờ nhảy với các anh chị trong câu lạc bộ cũng được, càng thường xuyên ở đó thì tôi càng có cơ hội gặp gỡ Trạch Vu, hòng bù đắp lại những cơ hội gặp anh mà tôi bỏ lỡ lúc không ở quán.

Huống hồ, chúng tôi vẫn giữ thói quen chuyện nhau mảnh giấy nhớ, kể cả những lúc chỉ có hai người trong căn phòng họp bé tí teo của câu lạc bộ, ai làm việc người nấy, anh đã học năm thứ tư phải chuẩn bị thi

tuyển nghiên cứu sinh, còn sinh viên mới như tôi thì học bài, vẽ áp phích, nhìn bề ngoài, bầu không khí thường xuyên rất tĩnh lặng, nhưng những mảnh giấy nhớ rực rỡ đủ màu của hai chúng tôi đã dán kín trong sổ ghi chép của nhau.

Trên những mảnh giấy nhỏ ấy tuy đều là những đoạn đối thoại trời ơi đất hỡi, nhưng theo quy tắc đã định trong tiểu thuyết ngôn tình, càng là những cuộc trò chuyện không có tâm tư, lung ta lung tung, lại càng tích lũy tình cảm như đồng lá rụng mùa thu, đến khi giạt mình sức tĩnh, thì đã nhấn chìm nhau trong đó rồi.

“Tiền bối, hồi đó sao anh lại gia nhập câu lạc bộ hùng biện thế?” Mảnh giấy của tôi. Màu vàng “Bạn gái hồi năm nhất của anh rủ anh vào đội thi đấu giành cúp Sinh Viên Mới, vậy là vào thôi. >@

< align=“center” style=“margin-bottom:10px;”>

9. Chương 9: Trong Lòng Mỗi Người

Trạch Vu giống như viên kim cương chói lóa, có vẻ là giấc mơ mà mỗi người đều theo đuổi. Nhưng viên kim cương ấy sở dĩ sáng chói, đều là bởi ánh mắt của nhiều nhà giám thưởng mài giũa mà thành. A Thác tuy rằng chất phác mộc mạc, nhưng không phải ngọc thạch chìm dưới đáy sông chờ ngày được khai quật, mà là cây cao chọc trời, chỉ mãi cuối đầu tìm kiếm báu vật thì cả đời cũng chẳng thể thấy được anh, trừ phi ngẩng đầu lên thật cao.

Câu chuyện, viết rất trôi chảy, giống như các bạn đã đọc, tôi không muốn mà cũng không biết làm cách nào để cắt giảm những nhân vật thú vị. Mỗi ngày tôi viết một nghìn chữ, ba tuần sau, tình tiết đã tới đoạn tôi mời A Thác cốc cà phê Moka đầu tiên, tôi nghĩ đã đến lúc đưa lên mạng được rồi.

”Nên đăng ký tài khoản nào bây giờ nhỉ? Hay là tiếp tục sử dụng tài khoản cũ? Tôi nhìn những chữ cái tiếng Anh gõ lên trên bàn phím, trầm suy tính.

Năm phút sau, tôi chậm chậm nhập vào Sunday trong lòng tôi, đây chính là ngày tiệm giặt là hạnh phúc nổi lửa nấu bếp, thật không may đã có người đăng ký rồi, tôi đành đổi thành “Sundate”, biểu thị mỗi Chủ nhật đều là một cuộc hẹn vui vẻ, còn biệt danh thì đặt là “Huỳnh Quang Quả Đông Ngư”, bên trong có chữ “huỳnh” mà tôi ưa thích, cũng có ý nghĩa trong trẻo, linh hoạt.

Vậy là cứ ba ngày tôi đăng lên một hồi, bắt đầu nằm mơ trên diễn đàn tiểu thuyết Liên Cơ.

Từ đó, hằng ngày làm việc tại quán cà phê, tôi đều để trên tủ quầy một quyển sổ, sẵn sàng ghi lại những linh cảm lướt qua trong tâm trí, lúc học bài ở văn phòng câu lạc bộ tôi cũng để quyển sổ ấy bên cạnh, ghi chép lại lịch trình của trái tim mình trong một năm qua. Nếu Trạch Vu cũng đến câu lạc bộ chuẩn bị cho kỳ thi nghiên cứu sinh, tôi sẽ cất quyển sổ đó đi. Tôi đây chẳng giống vai chính trong mấy tiểu thuyết ngôn tình bại nào, chuyên môn viết nhật ký cho người mình thích đọc.

Về đến phòng ký túc xá đa phần đều đã mười một mười hai giờ đêm, với cốc trà xanh bầu bạn, tôi mới gõ từng chữ từng chữ một vào tiểu thuyết, rất nhiều sinh viên mới đều nhờ phòng chat hay đấu khẩu trên mạng mà công lực đánh máy chữ tăng lên đáng kể, còn tôi thì chỉ dựa vào hồi ức.

Chuyện tôi viết tiểu thuyết trên mạng chỉ có ba người bạn cùng phòng biết, người thường ngày vẫn thích đọc các loại tiểu thuyết là Bách Giai đương nhiên trở thành độc giả đầu tiên của tôi, tôi cũng lần đầu tiên trong đời trải nghiệm cảm giác bị thúc giục bản thảo, trong lòng không khỏi có chút rộn ràng vui sướng.

“Câu chuyện thú vị thật đấy, tớ có thể xem trước đồng hàng tồn chưa đăng lên của cậu được không?”

Bách Giai nhìn tôi với ánh mắt khẩn cầu, tôi lại thành ra ngượng ngùng, tất nhiên là lập tức mở file ra.

Từ đó trở đi, Bách Giai liền sở hữu phúc lợi có thể xem phần mới nhất của tiểu thuyết bất cứ lúc nào, chỉ cần cậu ấy muốn.

Dần dần, ngoài Bách Giai, tôi cũng bắt đầu có những độc giả khác. Mấy nữ sinh cấp ba trên mạng cũng viết thư cho tôi, cổ vũ tôi, rõ ràng là người xa lạ, nhưng lần nào cũng làm tôi cảm động.

Thần kỳ nhất là Văn Linh, bạn gái của anh trai tôi, cũng viết thư cho tôi, chị dè dặt hỏi: “Xin hỏi bạn có phải là em gái của Lý Phong Danh không? Mình cảm thấy anh trai của nhân vật chính trong truyện rất giống bạn trai mình :P” khiến tôi phá lên cười mất ba phút.

Thật may, ngoài những lúc buồn đưa lê về mấy chuyện ngu ngốc của anh trai tôi, Văn Linh cũng cho tôi rất nhiều ý kiến quý báu về mặt viết lách, chị bảo đừng nên cho quá nhiều chi tiết của thế giới thực vào câu chuyện, tránh để bản thân đắm chìm trong đó, đến cuối cùng lại thành ra nhượng bộ hiện thực. Nếu tôi muốn mơ mộng, thì cần phải dứt khoát cầm lòng, đừng để tâm đến những gánh nặng không cần thiết.

Thời gian thấm thoát trôi, lễ Giáng Sinh đầu tiên sau khi lên đại học đã đến, thứ Hai tuần sau chính là đêm Noel.

“Đêm Noel mọi người có muốn phòng ta tụ tập một bữa không? Tớ có thể nướng một cái bánh kem rất ngon.” Tư Đình vui vẻ mời mọc, muốn khoe tay nghề học được ở câu lạc bộ làm bánh.

“Được đấy, tớ có thể đến quán mượn mấy món dụng cụ đơn giản, mang về phòng pha các loại cà phê ọi người uống.” Tôi tán thành tụ tập, cũng đề nghị dứt khoát làm luôn nồi lẩu.

“Tớ chẳng có việc gì, tụ tập thì tụ tập thôi.” Niệm Thành đang tập tạ tay, bạn gái cậu ấy vẫn muốn cánh tay cậu ấy vạm vỡ thêm chút nữa.

“Hay quá, thế để tớ từ chối cái hẹn với gã trai thối kia nhé, cả bọn tổ chức một buổi tiệc phòng ấm áp vào!” Bách Giai vỗ tay, vậy là có một anh chàng đáng thương sắp sửa bị cho leo cây.

Năm phút sau, Bách Giai đang ngồi ở chỗ tôi đọc tiểu thuyết, đột nhiên lên tiếng: “Phải rồi Tư Huỳnh, mời anh bạn quái dị A Thác của cậu đến tụ tập với chúng ta được không? Tớ siêu tò mò về anh ta đấy!”

Tôi nằm trên giường đọc sách kinh tế học, gãi đầu nói con trai vốn không thể vào ký túc xá nữ, thôi bỏ đi, với lại anh ta cũng không quen biết mọi người, làm vậy thực tình rất khó xử, lại quái nữa.

Còn Tư Đình thì hỏi Bách Giai, A Thác mà chúng tôi đang nhắc đến là ai, Bách Giai liền bắt đầu nhiệt liệt giới thiệu tiểu thuyết của tôi, đồng thời kể vắn tắt chuyện A Thác dẫn tôi đến tiệm giặt là và nhà anh Bạo, làm Tư Đình cười sặc sụa, Niệm Thành vốn ít khi cười cũng không nhịn được mà bật lên khúc khích.

“Được đấy, tớ cũng muốn làm quen với anh chàng A Thác quái nhân đó?” Tư Đình ngẫm nghĩ giây lát, nói: “A Thác ở trong ký túc trường đại học Thanh Hoa đúng không? Bảo vệ ký túc xá nam chắc cũng thoải mái hơn, chúng ta có thể đến chỗ anh ta làm lẩu mà.”

“Từ năm thứ ba A Thác đã bắt đầu ở ngoài rồi, nhưng tớ chưa đến đó bao giờ, chỉ biết địa chỉ thôi.” Tôi nói, không biết chỗ A Thác có đủ cho năm người chen chúc hay không nữa.

“Tớ chẳng có việc gì, đi thì đi.” Niệm Thành cười trộm, rõ ràng chỉ muốn xem mặt anh chàng tội nghiệp từng bị lesbian cướp bạn gái mà thôi.

“Cứ quyết định vậy đi, đến chỗ A Thác nấu lẩu nhé!”

Bách Giai vỗ tay, kết luận.

Tôi truyền đạt lại nghị quyết của cả bọn cho A Thác, anh ta bảo tất nhiên không thành vấn đề, giọng điệu còn có vẻ cao húng nữa, chỉ là ba tháng trước anh ta mới nhận nuôi một con chó, ngại chúng tôi không thích mùi chó thôi.

“Nuôi chó? Sao không kể gì với em vậy?” Tôi hỏi, hỏi xong mới nhớ ra khoảng thời gian này tôi toàn bận viết tiểu thuyết, cũng không đi với A Thác mấy.

“Thì chính là cái cô A Châu hay bị đuổi nước ấy, cô ta bảo con chó nhà nuôi mới đẻ, thấy anh trung hậu thực thà, nên quyết định thưởng ột con.” A Thác nở nụ cười khổ hiểm thấy, rõ ràng con chó con này đã gây ra không ít phiền phức cho cuộc sống của anh ta.

“Chó gì thế? Sau này có to đùng to đoàng ra không?” Tôi cũng lấy làm phiền não thay cho A Thác.

“Chắc không đến nỗi, điều anh lo lắng là nửa năm sau anh tốt nghiệp rồi, nó phải tính sao đây?” A Thác ngẫm nghĩ, đoạn nói: “Để anh hỏi anh Bạo xem thế nào, biết đâu anh ấy lại đang thiếu một con chó, nhờ anh ấy nuôi nó vài năm là vừa khéo.”

Tôi hoàn toàn không cảm thấy anh Bạo là loại người đang vừa khéo thiếu một con chó.

2 Tháng Mười hai năm 2001, sáu giờ tối.

Tôi đèo Bách Giai, Niệm Thành đèo Tư Đình, bốn người đã đến dưới nhà A Thác ở phố Thủy Nguyên, A Thác phần khởi đứng dưới tầng đợi chúng tôi, trên tay xách túi đựng đồ nấu lẩu và gia vị vừa mua ở cửa hàng tiện lợi về, sau khi tự giới thiệu vắn tắt, chúng tôi leo lên căn hộ nhỏ của A Thác ở trên tầng năm.

Căn phòng chừng hai chục mét vuông của A Thác thoát trông hơi bừa bộn, nhưng kỳ thực là do đồ đạc nhiều, cũng không khác gì ngoài các thứ bọn con trai thông thường thích bày biện, đồ chơi người máy biến hình, bóng chày, bộ xếp gỗ, hộp dụng cụ, hộp giày, giỏ quần áo đã đầy một nửa, tất nhiên còn một tủ sách to tướng tích lũy từ xưa từ xưa đến tận năm thứ tư đại học, chỗ sạch sẽ nhất chính là khu vực ngồi trải chiếu mà A Thác đã đặc biệt dọn dẹp ra.

“Con chó đáng yêu quá! Tên là gì vậy?”

Bách Giai ngồi xổm xuống, vuốt ve con chó nhỏ đang gặm củ cà rốt dưới sàn nhà.

Con chó con ấy đã cắn nát bấy củ cà rốt, dưới đất vương vãi toàn vụn cà rốt và nước dãi của nó.

Tôi cũng ngồi xuống xem, con chó này tuy còn bé, nhưng dáng vóc có vẻ rất cường tráng, tinh lực dồi dào, mặt mũi không ngờ lại giống giống A Thác, tôi bật cười thành tiếng, rồi lại liếc nhìn A Thác một cái, anh ta khẽ gật đầu, chắc đã biết tôi đang nghĩ gì.

“Vẫn chưa biết, A Châu bảo anh đặt tên nó là Tiểu Châu Châu, nhưng nó là con trai mà, gọi thế nó sẽ giận đấy.”

A Thác lấy nổi ra, đặt lên bếp điện từ.

“Vui quá nhỉ, em có thể đặt giúp cu cậu này một cái tên không?” Bách Giai lấy ngón tay chọc chọc vào bụng con chó, vui vẻ cười lên khanh khách.

“Chuyện này, chắc, thực ra anh vốn định để Tư Huỳnh đặt tên cho nó, vì em ấy cũng quen với cô nàng A Châu kia?” A Thác giúp Tư Đình, Niệm Thành lấy những lon đồ uống lớn ra khỏi túi, tất nhiên còn có cả một cái bánh kem nữa.

“Tư Huỳnh, để tên cho tớ đặt được không, tớ muốn gọi nó là Cà Rốt quá đi mất!” Bách Giai nhõng nhẽo với tôi.

Tất nhiên tôi cười cười gật đầu: “Thì cứ gọi nó là Cà Rốt đi.”

Tôi ngồi trên giường A Thác, thấy trên đầu giường để mấy quyển album và sách kỷ niệm tốt nghiệp, bèn bật đèn đầu giường lên, tiện tay lấy ra một quyển album lật xem. Bốn người còn lại thì bắt đầu đổ nước nấu lẩu. Bách Giai kể với A Thác tôi đang viết tiểu thuyết mạng, cho anh ta thành một nhân vật phụ tương đối đặc sắc, A Thác lúng túng cười cười.

Tôi giở album ra xem, những tấm ảnh bên trong đã hơi ngả vàng, nhưng A Thác giữ gìn chúng rất tốt. Từ hồi nhỏ, trông anh ta đã đầy vẻ chính trực, bản mặt như thể trung đoàn trưởng Tạ Tấn Nguyên bảo anh ta tử thủ ở kho Tứ Hành (1), anh ta cũng lập tức thi hành vậy.

Tuổi thơ của A Thác có vẻ tương đối nhiều màu sắc, chỉ riêng ảnh cắt bánh sinh nhật thôi đã có mấy tấm liên, số nền cắm trên bánh kem trong mỗi tấm không giống nhau, chứng tỏ mỗi năm sinh nhật A Thác đều không cô đơn.

Tôi để ý thấy cảnh nền trong những bức ảnh mừng sinh nhật này không giống nhau, những gương mặt bên cạnh A Thác cũng liên tục thay đổi, chắc vì họ hàng nhà anh ta tương đối nhiều, mọi người đều tranh nhau làm sinh nhật cho A Thác, vốn có nhân duyên rất tốt.

“A Thác, bố mẹ anh đâu?” Tôi đưa quyển album cho Bách Giai.

“À, cả quyển đây đều không có, trong quyển cũ nhất bên tay trái kia thì có mấy tấm, nhưng cũng không nhiều.” A Thác liếc nhìn quyển album ảnh trên tay Bách Giai.

“Anh có nhiều họ hàng thế à, mỗi năm đều làm sinh nhật cho anh à? Thật hạnh phúc.” Bách Giai nói, Tư Đình liền bắt lời, bắt đầu kể đủ các loại tập đáng sợ khi đón sinh nhật ở bộ lạc cậu ấy.

A Thác lắc đầu, bảo những người trong ảnh đều không phải họ hàng gì cả, mà là những chú bác hảo tâm anh ta quen hồi nhỏ, còn bố mẹ anh ta thì đã ly hôn từ hồi anh ta còn bé tí, nhưng bố anh ta làm kinh doanh, thường xuyên bận tiếp khách bên ngoài, vì vậy A Thác hay phải cầm mấy chục đồng ra phố tự lo liệu bữa trưa bữa tối ỉn, sổ liên lạc từ lớp Một đến lớp Ba của anh ta đều do bà bán bánh mạch nha ở đầu ngõ ký hộ.

“Chính là bà ở trong tấm ảnh này này, bà ấy tốt lắm, còn làm sinh nhật cho anh, nấu miến chân giò cho anh ăn nữa, tiếc là bà ấy qua đời trong trận động đất 921 năm kia rồi.” A Thác than thở, kể rằng hồi xưa, anh ta còn đi Nam Đầu thăm bà già ấy nữa.

“Thế còn sổ liên lạc năm lớp Bốn thì sao? Ai ký vậy? Tại sao bà ấy không ký hộ anh nữa?” Niệm Thành nhìn tờ lịch người đẹp A Thác treo trên tường.

“Chắc, chính là cái bác miệng ngậm điều thuốc cầm tay anh cắt bánh kem này này, từ năm lên lớp Bốn, anh chuyển nhà tới Đài Trung, được ông bác bán thịt lợn này ký sổ liên lạc hộ. Bác ấy tốt lắm, con trai bác ấy học cùng anh năm lớp Bốn, bác ấy làm cơm hộp cho con trai mang đi, còn tiện thể làm cho anh một phần, bằng không anh đã chết đói từ lâu rồi.” A Thác bỏ sủi cỏ vào nồi lẩu, cười nhìn cả bọn nói tiếp: “Con trai bác ấy sau này lên đại học lại cùng lớp với anh, rất là có duyên đấy!”

“Chắc không phải lên lớp Năm anh lại chuyển nhà đấy chứ? Người trong ảnh lại đổi rồi.” Tư Đình chỉ vào mấy anh chàng cao lớn đang cười hì hì hà hà trong tấm ảnh.

“Đúng rồi, lớp Năm và lớp Sáu anh chuyển tới Đài Bắc, mấy anh đó đều là sinh viên trường đại học Đài Bắc, hồi đó anh toàn chơi với họ trong phòng bi a của khu chung cư, vì vậy đương nhiên là họ lần lượt ký tên họ anh, lại còn mở mang cho anh biết đến rất nhiều cảnh đời chú vị khác nhau nữa chứ. Nói ra đảm bảo các em không tin, thầy giáo môn vật lý phổ thông bây giờ của anh chính là một trong số họ đấy!” A Thác tỏ ra rất vui vẻ, nhưng tôi nghe mà thấy nhói đau trong lòng.

A Thác vừa nấu lẩu, vừa tiếp tục dùng những tấm ảnh để minh họa cuộc sống trước đây của anh ta.

Bố anh ta gần như không ở nhà, phương thức trao đổi duy nhất của hai người chỉ là mấy tờ tiền giấy đặt trên bàn ăn, A Thác còn bé tí đã suốt ngày ở bên ngoài lêu lổng, cũng vì anh có tấm lòng rộng mở, thích nói chuyện với người khác, nên đã xây dựng được mối quan hệ xã hội tương đối đặc thù với bà con đầu đường cuối ngõ.

Hồi còn bé, A Thác thấy bà già bán kẹo mạch nha ở đầu ngõ cứ ho suốt, anh ta đã lấy ba mươi đồng tiền ăn tối chạy ra hiệu thuốc tây mua hai lọ xi rô cầm về cho bà uống, còn cùng bà nói chuyện về anh con trai đang đóng quân ở Kim Môn nữa.

Lớn thêm chút nữa, anh ta quen với A Đức ở trường, anh chàng này có hộp cơm trưa lúc nào cũng đầy tú ụ, A Thác cả gan đem số tiền chỉ đủ mua bánh nhân thịt thay bữa trưa ra, bảo muốn mua lại nửa hộp cơm của A Đức, hai người từ đó trở thành bạn thân, đồng thời cũng quen luôn bác hàng thịt.

Lên cấp hai, nhà A Thác chuyển đến Tân Trúc.

Anh ta có thể trở thành bạn tốt của tất cả đám lưu manh trong trường, vì anh ta đã lén mở tủ sắt trong phòng giám thị, đốt sạch các bản kiểm điểm ghi tội của bọn họ, cũng vì vậy mà học được mười tám phương pháp múa đao gấp.

“Thì ra hồi cấp hai anh đã là trò lưu manh.” Niệm Thành buột miệng nói.

“Cũng không hẳn, ba năm cấp hai anh chưa từng bị ghi tội, cũng chưa từng đánh nhau, chỉ là cảm thấy những người bạn thích làm ra vẻ hung hăng ấy rất vui, không phải loại cả ngày chỉ biết ôn tập với học bài, thế nên mới thích chơi chung với bọn họ. Lên cấp ba, anh lại chuyển đến Đài Bắc, thỉnh thoảng vẫn quay về trường cấp hai cũ chơi, xem xem mấy đứa đàn em hồi trước đi theo mình thế nào, có điều kể ra cũng

thật tức cười, hồi xưa anh không đánh nhau bao giờ, thế mà quay về lại tham gia một trận.” A Thác lấy làm vui vẻ nói.

“Hồi ở tù anh Bạo còn gặp một đứa to đầu nhất trong bọn đấy nữa cơ, cũng coi như là có duyên.”

“Hồi đó anh học trường cấp hai nào ở Tân Trúc vậy? Em học trường Quang Phục.” Tôi nói.

“Anh cũng thế đấy, hóa ra em đã làm đàn em của anh từ trước rồi, ha ha!” A Thác bật cười, tiếp tục kể chuyện.

Lên cấp ba, A Thác cuối cùng cũng học từ đầu chí cuối ở một ngôi trường, không theo bố đến Cao Hùng.

Ba năm cấp ba, bữa trưa của A Thác thường xuyên là món bánh chưng thịt đơn điệu ở cửa hàng phúc lợi trong trường, có điều, lòng nhiệt tình của anh ta vẫn không hề giảm sút, anh ta dạy bà thím không biết chữ ở cửa hàng phúc lợi học tiếng Anh, từ đó liền có bánh mì và nước ngọt ăn uống xả láng, chế độ dinh dưỡng được cân bằng lại không ít. Khi anh ta tốt nghiệp trường trung học thuộc đại học Sư phạm, trình độ tiếng Anh của bà thím kia đã tương đương với học sinh tốt nghiệp cấp hai, bà ấy còn cao hứng nhận A Thác làm con nuôi nữa.

Từ trước đến giờ, A Thác luôn chăm chỉ hơn bất cứ người nào.

“Đáng thương quá, vậy giờ anh có còn liên lạc với bố anh nữa không?” Bách Giai hơ tay bên trên nồi lẩu để sưởi ấm.

“Bố anh ấy à, về sau ông ấy kinh doanh thất bại, nghe nói giờ đang ở đại lục.” A Thác cũng không để bụng, nói.

“Anh cứ có cảm giác bố con anh sẽ còn gặp lại nhau, hy vọng ông ấy có thể tự chăm sóc mình, sống thoải mái là được rồi, đời người mà...” Nói đoạn, anh ta đưa ổi người một cái bát bát nhạ.

“Cà Rốt! Ăn chị, đi này.” Tôi gấp một bát nhỏ thịt miếng, để dưới sàn nhà.

Con Cà Rốt đi tới, hít hít, rồi nhồm nhoàm nhai, thoát cái đã sạch trơn.

Tôi muốn chơi với nó, nhưng nó đã quay ngoắt đầu bỏ đi một cách đầy cá tính, nhảy tót lên giường nằm.

“Anh nuôi con Cà Rốt này được bao lâu rồi? Nó biết trò gì hay ho không? Nào, ngồi xuống!” Tư Đình gấp một miếng lap xưởng, vẫy gọi con Cà Rốt. Cà Rốt nhảy xuống giường, đóp miếng lap xưởng trên đĩa của Tư Đình nhanh như chớp, rồi ngay tắp lự nhảy lại lên giường, nằm trên gối thưởng thức, làm cả cái gối dính bẩn nhoe nhoét.

“Nuôi được một thời gian rồi, nhưng anh chẳng hảo tâm yêu cầu nó cái gì cả, anh có phải chủ nhân của nó đâu, bản thân nó cảm thấy vui vẻ là được rồi.” A Thác trả lời rất tự nhiên: “Sống chung với nhau, vốn là phải chịu đựng nhau mà.”

Cà Rốt nhảy xuống giường, ghé chân sau lên, tè luôn ra sàn nhà.

A Thác thở dài, rút mấy tờ giấy vệ sinh đặt xuống, Cà Rốt hơi do dự, rồi ngậm giấy vệ sinh lên che vào chỗ nó vừa mới tè ra.

Chúng tôi đều cười ồ lên, rất nhiều người nuôi chó thực sự coi chúng là bạn chứ không phải thú cưng, đại đa số đều chỉ nói ngoài miệng mà thôi.

Chúng tôi ngồi quây quanh nồi lẩu, vừa ăn vừa tán dóc, có lẽ ảnh hưởng bởi câu chuyện trưởng thành của A Thác, nên không khí rất tự nhiên, Niệm Thành xưa nay vốn khô khan cũng làm một việc hi hữu là kể về kinh nghiệm đau khổ của cậu ấy khi bộc lộ mình là người đồng tính, Tư Đình cũng kể lại hồi ức chuyển nhà thời thơ ấu, khi đất đai gia đình cậu ấy bị thương nhân lừa mua với giá thấp, nói đến đoạn sau không ngờ còn khóc nức lên, Bách Giai với tôi vội vàng an ủi, A Thác cũng vội đem chạng đường phần đầu trở thành một nghệ sĩ hình thể kỳ diệu của Tiểu Tài ra làm ví dụ cổ vũ cho Tư Đình.

Tám giờ rưỡi, mọi người đều đã no căng bụng.

“Chốc nữa định làm gì nhỉ? Đi đâu chơi tiếp?” Niệm Thành dựa lưng vào ghế, cầm đĩa cả khuấy đảo nồi nước lẩu về buồn chán.

“Đi hát nhé?” Bách Giai nhìn tôi.

“Đi ra ngọn núi phía sau đại học Thanh Hoa đốt pháo đi!” Tôi nhìn A Thác, đề nghị. Lâu lắm không đốt pháo hoa rồi.

”Cũng không tệ. Lần đầu tiên Niệm Thành hòa theo tôi. Tư Đình thì không có ý kiến gì, Bách Giai đành phải gật đầu.

“Được, chúng ta dọn dẹp một chút rồi đi luôn.” A Thác đứng dậy, Cà Rốt cũng phấn khởi tinh thần, sửa lên mấy tiếng.

Đại học Thanh Hoa cách chỗ A Thác ở chưa đầy ba phút đi đường, bọn chúng tôi mua một đồng pháo hoa trong tiệm tạp hóa, rồi hào hứng ra ngọn núi phía sau trường. Sinh viên đại học Thanh Hoa hằng năm đều tổ chức vũ hội Giáng Sinh, một số câu lạc bộ cũng có khá nhiều hoạt động, câu lạc bộ yêu tín ngưỡng còn điều động rất nhiều đội hát thánh ca đi vòng quanh trường hát vang, khắp nơi chỗ nào cũng toàn người là người.

Chúng tôi đốt pháo ở chỗ tương đối vắng người gần sân trường, tôi đương nhiên biểu diễn tuyệt chiêu hai tay bắn hai quả pháo thăng thiên, khiến Niệm Thành tính tình háo thắng cũng học theo, Tư Đình và Bách Giai thì chỉ dám đốt pháo kim cương đã đặt ngay ngắn dưới đất, hoặc ngồi xuống xem chúng tôi chơi, A Thác còn phấn khởi dùng miệng bắn pháo thăng thiên, làm mọi người đều toát mồ hôi lạnh thay cho anh ta.

“Thử xem, vui lắm đấy.” A Thác dú hai quả pháo thăng thiên vào tay Tư Đình và Bách Giai, cầm que hương làm vẻ muốn chiêm ngời.

“Đừng! Em sợ đấy!” Bách Giai hoảng hốt ném quả pháo thăng thiên xuống đất, Tư Đình cũng kêu ré lên. Nhưng A Thác khua chân múa tay một hồi, cộng với tôi và Niệm Thành một xuống một họa, hai cô gái rốt cuộc cũng lấy hết dũng khí, dưới sự chỉ huy của chúng tôi, lần đầu tiên trong đời dùng tay phóng pháo thăng thiên. Sau khi thành công, hai người vừa khóc vừa cười, thật là vui chết đi được.

Chúng tôi chơi mãi đến tận lúc bảo vệ trường đến tuyết còi đuổi đi, mới bắt chước phong cách ninja ném ra năm quả lựu đạn khói, lợi dụng mùi lưu huỳnh nồng nặc xộc điếc cả mũi và làn khói trắng mù mịt chạy xuống núi.

Bọn tôi ăn khuya ở quán đậu tương Lai Lai trong chợ đêm đại học Thanh Hoa, rồi mới chào từ biệt A Thác.

Trên đường về đại học Giao Thông, vẫn là tôi đèo Bách Giai, Niệm Thành đèo Tư Đình, đúng lúc sắp đến con đường chạy vòng quanh trường, tôi thấy Trạch Vu đang dắt bạn gái mới của anh từ trong cổng trường đi ra, hẳn là vừa tham gia vũ hội Giao Thông do Hội Liên hiệp Sinh viên tổ chức, tôi bèn dừng xe lại chào hỏi anh, đồng thời giới thiệu sơ qua về những người bạn cùng phòng của mình.

Đó là lần đầu tiên Trạch Vu thấy tôi cưỡi xe mô tô SB, hồi trước anh chỉ biết tôi mua xe của anh trai. Về mặt anh trông rất kinh ngạc, cảm giác giống như tôi làm trò ảo thuật mua vui cho anh vậy, anh cười vang, còn bảo tôi luôn mang đến cho anh cảm giác mới lạ tràn đầy.

Cảm giác mới lạ! Tôi nghĩ đó quá nửa là lời khen ngợi rồi, liền vui vẻ chào từ biệt, định bụng lần sau sẽ kể cho anh nghe tôi còn biết bắn pháo thăng thiên bằng tay, giống như đám con trai.

Về tới Trúc Hiên, Niệm Thành và Tư Đình đi tắm trước, Bách Giai chừng như vẫn chưa hết hứng, rủ tôi cùng đi ra hồ Trúc bên cạnh tòa nhà của khoa tản bộ, bảo muốn vừa đi bộ vừa hỏi chuyện kết cục tiểu thuyết của tôi. Lần đầu tiên có độc giả mời tác giả đi dạo, tôi tất nhiên không thể chối từ.

“Cậu nghe chuyện ma về chủ nhiệm câu lạc bộ thuyền buồm chưa? Có liên quan đến hồ Trúc này đấy!” Bách Giai làm bộ âm trầm nói.

Kể đó, cậu ấy kể câu chuyện ma nghe được từ tiền bối khóa trên mà trường nào cũng có.

Một anh chủ nhiệm câu lạc bộ thuyền buồm đêm hôm khuya khoắt ngồi thuyền lướt ván chẳng may chết đuối, nhưng không ai phát hiện ra, chỉ lấy làm lạ không hiểu sao anh ta không về phòng mà cũng không đi học, mấy đêm liền sau đó, bạn cùng ký túc xá với anh ta thường xuyên thấy trên giường anh ta có một chỗ lõm hình người, sờ vào thấy ướt rườn rụa, bấy giờ mới liên tưởng người này có thể đã chết đuối, nhà

trường liền rút cạn nước hồ Trúc, phát hiện cái xác đã trương phềnh lên của anh ta kẹt trong lỗ thoát nước dưới đáy hồ. Để tránh việc tương tự xảy ra lần nữa, nhà trường đã giải tán câu lạc bộ thuyền buồm. Câu chuyện kết thúc.

“Buổi tối kể chuyện này có làm cậu lạnh người không?”

Bách Giai thở hắt ra một tiếng, hơi nước hóa thành màn sương màu trắng.

“Tuy rằng tớ biết chắc chắn đây là chuyện bốc phét, và lại đại học Giao Thông cũng chưa từng có câu lạc bộ thuyền buồm, nhưng nghe lúc muộn thế này, ở chỗ lạnh thế này, vẫn thấy hơi gai người.” Tôi thừa nhận, người khẽ run lên một cái tượng trưng.

Chúng tôi ngồi nghỉ chân trên ghế đá ven hồ bên dưới tòa nhà văn phòng khoa, gần đó còn có một đôi tình nhân đang dựa vào nhau nói nói cười cười. Bên cạnh có máy bán nước tự động, Bách Giai và tôi mua hai lon trà xanh nóng.

“Tối nay cảm ơn cậu đã nhường quyền đặt tên cho tớ?” Bách Giai cụng ly cảm ơn tôi.

“Không có gì, tên Cà Rốt ấy rất đáng yêu mà.” Tôi cười cười, bảo Cà Rốt mà nghe hiểu được, chắc hẳn nó cũng rất vui.

“Tư Huỳnh này, cậu cảm thấy A Thác thế nào?” Bách Giai hỏi, hai tay bưng lon trà xanh lên thổi phù phù.

“Anh ấy hơi ngốc, nhưng rất tốt bụng, là một người bạn tốt không có gì để nói.” Tôi trả lời. Không hiểu sao, thời tiết đêm Giáng Sinh lại lạnh khác thường.

“Còn gì nữa không?” Bách Giai nhìn tôi. Trong thoáng nửa đùa nửa thật ấy, tôi cảm giác tinh thần cậu ấy hơi căng thẳng.

“Quen với rất nhiều bạn bè thú vị, vì vậy anh ấy nhất định cũng là một người thú vị.” Tôi mô phỏng lối đặt câu quen thuộc của Cổ Long tiên sinh.

Bách Giai không nói gì trong khoảng một phút, chỉ chuyên tâm uống lon trà nóng trên tay, chuyên tâm tới mức, tôi còn nghe thấy cả tiết tấu và tiếng nuốt xuống từng ngụm.

Tôi chợt có một trực giác khó tả thành lời, đột nhiên không muốn ở lại đây nữa, chắc cũng đến lúc quay về Trúc Hiền rồi.

Nhưng đúng lúc tôi định đề nghị tản bộ quay về, Bách Giai lại lên tiếng trước.

“Tớ rất thích câu chuyện cậu viết, thật đấy.” Bách Giai nhìn lon trà nóng trên tay.

“Cảm ơn cậu, cậu là độc giả đầu tiên của tớ, ý nghĩa quan trọng lắm đấy.” Tôi nhìn ngọn đèn đường màu vàng cam hắt ánh sáng lên những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ Trúc.

“Khi đọc tiểu thuyết của cậu, tớ luôn tự đặt mình vào vị trí của nhân vật chính, cũng chính là cậu đấy.” Bách Giai nói.

“Sau đấy, khi tớ đọc đến đoạn A Thác dẫn cậu tới tiệm giặt là ăn tối, liền cảm thấy con người này thực sự ngốc nghếch vô cùng, nhưng lại ngốc đến mức đáng yêu.”

Tôi không biết Bách Giai định nói gì tiếp, đành lặng lẽ đợi cậu ấy nói hết.

“Về sau, lại đọc đến đoạn A Thác dẫn cậu tới nhà anh đại ca giang hồ xem phim, thật là kỳ dị hết mức.” Bách Giai vừa nói vừa bật cười: “Cậu viết rất sinh động, anh đại ca xã hội đen kia tựa như biến thành một nhân vật rất tức cười, còn nhớ hôm ấy tớ nằm mơ cũng mơ thấy mình ngồi bên cạnh anh ta, mà không dám thở mạnh, nhưng lại cười đau hết cả bụng.”

Tôi cười cười, biết rằng cậu ấy vẫn chưa nói hết.

”Sau đó, cậu viết đến đoạn gặp Tiểu Tài, đoạn chuẩn bị thi tốt nghiệp, rồi đến A Châu, tớ cảm giác như thể đã cùng cậu sống chung suốt một năm, cùng với cậu gặp rất nhiều con người, trải qua rất nhiều sự kiện, cùng với cậu trưởng thành.

Bách Giai nhìn tôi, ánh đèn đường màu vàng cam càng khiến nét mặt xinh đẹp của cậu ấy tăng thêm mấy phần tao nhã.

Bách Giai hít vào một hơi sâu, giống như lúc tôi cần dưỡng khí và cả dừng khí vậy.

Nhưng tôi chợt nhận ra, lồng ngực mình cũng căng phồng lên, hít không khí lạnh băng vào trong phổi.

“Tất nhiên, tớ cũng cùng với cậu, gặp gỡ A Thác.” Bách Giai không chút ngại ngùng, đôi mắt sáng bừng lên.

“Ừm.” Tôi thuận miệng phụ họa theo.

“Anh ấy có lẽ chỉ là một vai quan trọng trong cuộc đời cậu, có lẽ, cậu chỉ nhìn, cũng chỉ có thể nhìn thấy một mình Trạch Vu, nhưng trong câu chuyện của cậu, tớ thấy yêu anh chàng A Thác dịu dàng chất phác ấy rồi.” Ánh mắt Bách Giai rất chắc chắn, không lay chuyển.

“A Thác. Không phải vậy chứ?” Mặc dù đã dự cảm Bách Giai sẽ nói thế, nhưng tôi vẫn chỉ có thể phản ứng một cách đơn giản như vậy.

“Nếu viết tiếp câu chuyện này, bản thân cậu nhất định sẽ dần dần phát hiện ra ưu điểm của A Thác, kết cục của câu chuyện, nhất định là cậu và A Thác sẽ ở bên nhau.” Bách Giai rầu rầu nói: “Bởi vì A Thác, sớm đã nhận ra ưu điểm của cậu rồi.”

Tôi hơi kinh ngạc, đồng thời cũng lại thấy hơi khó chấp nhận.

Nhưng cảm xúc tiêu cực này từ đâu mà có thì bản thân tôi không nói được, cũng không muốn đi đào bới tìm hiểu. “Có điều, nếu câu chuyện vẫn còn chưa đến phần đó, tớ muốn hỏi trước cậu một câu hỏi.” Bách Giai nhìn tôi, trong mắt ánh lên thần thái kỳ dị.

Tôi nhìn lại Bách Giai, không cần đoán cũng biết dấu chấm hỏi trong lòng Bách Giai.

Vì tâm tư của cậu ấy đã viết cả trên gương mặt, không hề giữ lại chút nào.

“Tớ và A Thác chỉ là bạn, trước đây là thế, bây giờ là thế, sau này cũng sẽ mãi mãi là thế, vì vậy cậu muốn làm gì cũng không cần thông qua sự đồng ý của tớ.” Giọng điệu tôi bắt đầu trở nên nghiêm túc: “Nhưng mà, cậu mới quen A Thác một buổi tối, chẳng lẽ cậu không cảm thấy hỏi câu này quá sớm hay sao?”

“Tớ sợ hỏi muộn quá, tớ sẽ không đợi được câu trả lời của cậu.” Bách Giai nhướn miệng cười: “Tớ muốn làm quen thêm với A Thác, tớ muốn ở bên anh ấy, tớ muốn khi tớ ở bên A Thác sẽ không phá hoại tình bạn giữa cậu và tớ, giữa cậu và A Thác.”

Tôi sáng khoái gật đầu, bảo cậu ấy đã nghĩ ngợi quá nhiều.

Tôi vốn định mở miệng hỏi Bách Giai, một mỹ nhân được vô số người mê mọt như cậu ấy rốt cuộc đã ưng điểm gì ở A Thác, đặc biệt là A Thác trong câu chuyện của tôi. Nhưng rồi lại dập tắt ngay ý định đó.

A Thác vốn là một người tốt, đương nhiên tôi hiểu rõ ưu điểm của anh hơn bất cứ người nào khác, chỉ là tôi không muốn những ưu điểm đó vượt quá giới hạn của tình bạn.

Ngoài ra, tôi đương nhiên hy vọng A Thác có thể tìm được một đối tượng tuyệt vời, vì anh ấy là một người bạn quan trọng trong cuộc đời tôi.

Còn Bách Giai, mặc dù mới quen nhau hơn ba tháng, nhưng tôi đã thấy được trong bốn năm đại học, chúng tôi sẽ trở thành những người bạn thân thiết, hiểu lòng nhau nhất. Cậu ấy thẳng thắn đặt vấn đề muốn ở bên A Thác, cũng không phải vì kiêu ngạo. Cậu ấy thực sự có điều kiện để muốn ở bên người nào cũng được. Khác với tôi.

Trên đường trở về Trúc Hiên, Bách Giai lấy lại giọng điệu thoải mái, bắt đầu nói về A Thác và Trạch Vu.

Bách Giai nói, Trạch Vu giống như viên kim cương chói lóa, có vẻ là giấc mơ mà mỗi người đều theo đuổi, nhưng viên kim cương ấy sở dĩ sáng chói, đều là nhờ ánh mắt của nhiều nhà giám thưởng mài giũa mà thành.

Cậu ấy cũng nói, A Thác tuy rằng chất phác mộc mạc, nhưng không phải loại ngọc thạch chìm dưới đáy sông chờ ngày được khai quật, mà là cây cao trên trời, chỉ mãi cúi đầu tìm kiếm báu vật thì cả đời cũng chẳng thể thấy được anh ấy, mà phải ngẩng đầu lên thật cao.

Kim cương cần phải mài giũa mới tỏa sáng, nhưng A Thác thì tự mình đã rất vĩ đại, lần đầu tiên trong đời cậu ấy gặp người con trai như thế.

Tôi không hiểu cách ví von của Bách Giai, có lẽ tại tôi chưa từng là đá quý hay cây cao chọc trời cũng nên. Nhưng có một chuyện không cần ví von tôi cũng hiểu được.

“Bách Giai, mặc dù cậu rất kiên định, tớ cũng rất tin vào mắt nhìn của cậu, nhưng tớ hy vọng cậu có thể tiếp xúc với A Thác nhiều hơn nữa rồi mới quyết định, vì kinh nghiệm thất tình lần trước của A Thác rất đau khổ.” Tôi cười cười.

“Người ta nói leo càng cao ngã càng đau, cậu thông minh xinh đẹp như thế, nếu A Thác quen với cậu thì giống như leo một mạch lên đỉnh Everest ấy, ngã xuống chẳng phải là sẽ tan xương nát thịt sao?”

“Cậu yên tâm đi, tớ đã quen với A Thác một trăm lần trong câu chuyện của cậu rồi.”

Bước chân Bách Giai rất nhẹ nhàng, tung tăng, giống như đã cùng A Thác ở bên nhau rồi vậy.

Tôi lại có cảm giác bước chân mình hơi nặng nề.

Tối đó, mãi đến khi leo lên giường nhắm mắt lại tôi mới lơ mơ hiểu ra cảm xúc kháng cự ấy từ đâu mà đến.

A Thác và tôi quen biết đã một năm rưỡi, khoảng thời gian này A Thác thì ủ rũ thất tình, còn tôi thì u uất yêu đơn phương, hai người đều được điểm 0 trong hạng mục yêu đương. Cũng chính vì vậy, tôi và A Thác mới có thể đi chơi với nhau một cách tự nhiên đến thế, không phải e ngại bạn trai bạn gái của đối phương, không phải tị hiềm, cũng bớt đi rất nhiều báo cáo thừa thãi.

Nhưng nếu Bách Giai và A Thác đến bên nhau, giữa tôi và A Thác sợ rằng sẽ có một khoảng cách cần phải duy trì. Nhưng tôi lại không thể ngăn trở duyên phận tốt lành của A Thác được, mà cũng chẳng có quyền gì chất vấn lựa chọn của Bách Giai.

Thôi thì cứ thuận theo tự nhiên đi vậy.

Sau lễ Giáng Sinh, Bách Giai hỏi tôi số điện thoại của A Thác, hào hứng hẹn anh ta đi đâu đó chơi, lúc thì nói vừa khéo mua được hai tấm vé xem phim, người bạn sát giờ hủy hẹn, muốn A Thác đi cùng cậu ấy, lúc lại bảo đã mua một bức tranh ghép ba nghìn mảnh, kết quả là không biết bắt tay từ đâu, hỏi A Thác có thể cùng chơi với cậu ấy hay không.

Tất nhiên, lần nào A Thác cũng đồng ý, chỉ cần không phải anh ta đang làm thêm thì đều rất OK.

Cuối cùng, trên sàn nhà A Thác bày một tấm tranh ghép lớn còn lâu lắm mới ghép xong.

Bách Giai cười cười bảo tôi, thực ra cậu ấy không phải loại người chủ động tích cực như vậy, chẳng qua cậu ấy chỉ lặp lại những trò đăm con trai hồi xưa theo đuổi cậu ấy từng giờ ra mà thôi.

Còn cuộc sống của tôi thì vẫn như trước kia, đi làm thêm, đến câu lạc bộ, viết tiểu thuyết, đơn thuần mà bận rộn.

Nghe Trạch Vu nói, lịch thi vào viện nghiên cứu Công nghệ Thông tin đại học Đài Loan là sớm nhất, khoảng giữa tháng Giêng, cũng vì vậy càng ngày Trạch Vu càng ít đến quán cà phê, thời gian ở văn phòng câu lạc bộ chuẩn bị cho kỳ thi nghiên cứu sinh càng lúc càng nhiều.

Có lần, tôi còn thấy anh mang túi ngủ và bình cà phê vào văn phòng câu lạc bộ học đêm, rõ ràng là đã đến giai đoạn nước rút cuối cùng, kể cả lúc bên cạnh có người thảo luận việc chuẩn bị kế hoạch tập huấn mùa đông cho câu lạc bộ hùng biện, cũng chẳng thấy anh phân tâm nói lấy một lời.

Cũng vì anh tập trung toàn bộ tinh thần vào việc chuẩn bị thi cử, nên tuy tôi và anh chỉ cách nhau có một tấm tay với, nhưng số lần chuyển giấy đã giảm đi rất nhiều, thỉnh thoảng thấy anh đã uống hết bình cà phê, tôi cũng tự động giúp anh đi lấy nước sôi ở cuối hành lang, pha thêm một cốc cà phê đơn giản.

Ít nhất, trong khoảng không gian gần ba chục mét vuông bé tí teo của văn phòng câu lạc bộ, xung quanh Trạch Vu không có tồn tại nào khác, việc một mình thưởng thức sự chuyên chú và trầm tĩnh của anh, cũng khiến tôi cảm thấy một niềm hạnh phúc thoang thoang.

Ngày cuối cùng của năm 2001 là thứ Hai.

Tôi cứ nghĩ mãi, không biết hôm ấy Trạch Vu có đến văn phòng câu lạc bộ ôn sách học hay không, nếu có, chúng tôi có thể cùng đếm ngược đón giao thừa, nếu không, tốt xấu gì cũng phải có kế hoạch cho đêm giao thừa đầu tiên sau khi lên đại học mới được.

Điện thoại rủ đi chơi của A Thác gọi đến vào tối ngày Chủ nhật, lúc đó tôi mới từ nhà quay lại ký túc xá, tay vẫn còn xách túi bánh mặt trời(2) mà mẹ mang từ nhà bà ngoại về cho, vừa đặt mũ bảo hiểm và khăn quàng lên bàn.

Chuông điện thoại phòng ký túc xá vang lên, Bách Giai nghe máy, rồi đưa cho tôi.

“Em vừa về ký túc xá, chắc, có ăn bánh mặt trời không? Để giữ lại cho anh hai cái bánh xịn mẹ em mang từ Đài Trung về.” Tôi hỏi, ngồi xồm xuống tháo giày, để ý thấy Bách Giai đang len lén nhìn mình.

“Được, anh cực thích ăn món đó. Phải rồi, anh định hỏi em tối mai có rảnh không, cùng đón giao thừa.” A Thác hỏi thẳng luôn.

“Em... em vẫn chưa biết nữa, chẳng hiểu Trạch Vu có ở văn phòng câu lạc bộ đọc sách hay không, vả lại...” Tôi nhìn Bách Giai, cậu ấy đang làm ra vẻ chăm chú lên mạng, nhưng đã nhập mặt mã ba lần sai hết cả ba rồi.

“Hay là em hỏi Trạch Vu thử xem, nếu anh ta không đến câu lạc bộ thì em đến chỗ anh với anh Bạo nhé. Anh Bạo nói giao thừa mà xem phim thảm họa là chuẩn nhất, với cả, bạn gái mới của anh Bạo cũng đến nữa đấy, có muốn làm quen với chị dâu không? Nghe nói chị dâu rất hiền thực thông minh, chẳng ăn nhập gì với anh Bạo cả, anh nghĩ chắc sẽ vui lắm đấy, xem phim xong bọn mình còn có thể đi tìm Thiết Đầu, dạo này Thiết Đầu ngủ muộn lắm.” A Thác nói không ngừng nghỉ, làm tôi ngứa ngáy trong lòng, thực chỉ muốn nhận lời anh ta luôn.

Nhưng nhìn bộ dạng bặm chặt môi dưới của Bách Giai, thực tình tôi có phần không nỡ.

“Thôi, em muốn thử xem vận may thế nào, vả lại dạo này em phải thi ngôn ngữ C trên máy tính môn tin học cơ sở, mà em lại chẳng biết gì, nếu vừa khéo gặp được Trạch Vu đang ở câu lạc bộ, em còn có thể nhờ anh ấy chỉ dạy.” Tôi nói, hy vọng A Thác đừng dụ dỗ tôi thêm nữa, vì tôi thực tình rất muốn xem mặt bạn gái mới của anh Bạo.

“Ngôn ngữ C hử đơn giản lắm mà, nếu không ngại thì anh có thể dạy em cũng được.” A Thác nói, tôi gần như trông thấy cả bộ dạng đang gãi đầu của anh ta.

“Em muốn để Trạch Vu dạy cơ.” Tôi nói như chém đinh chặt sắt.

“Thế hả, được rồi, để anh hỏi anh Bạo xem bao giờ anh ấy lại dẫn bạn gái về nhà lần nữa, đến lúc ấy lại rủ em.” A Thác cười cười giọng điệu hoàn toàn chẳng để tâm.

“Vây bye bye nhé, em phải đi tắm đây, sẽ nhớ để dành cho anh mấy cái bánh mặt trời, nếu Niệm Thành tham ăn không ăn vụng hết.” Tôi cũng cười cười, lại thấy tiêng tiếc vì mình đã bỏ qua một hoạt động đón giao thừa chắc hẳn sẽ rất vui.

“Bye bye, lại đây, chào tạm biệt chị Tư Huỳnh đi.” Chẳng hiểu A Thác nói gì, sau đó, tôi nghe thấy một tiếng chó sủa tràn đầy sức sống. Thì ra là Cà Rốt.

Tôi dập máy điện thoại, ra về tất cả đều rất bình thường, cảm chậu đi tắm.

Tắm rửa xong xuôi, Bách Giai vừa gác máy điện thoại, giơ tay ra dấu chiến thắng với tôi, miệng cười rạng rỡ.

“Cảm ơn cậu vừa nãy từ chối lời mời của A Thác, tớ biết cậu là tốt bụng nhất mà!” Bách Giai vui như một đứa trẻ, lại nói: “Tớ gọi điện cho A Thác rủ anh ấy cùng đón giao thừa, anh ấy đồng ý rồi, cậu thấy đi đâu đếm ngược đón giao thừa thì ổn? Chỗ nào mà A Thác sẽ thích ấy.” Tôi lau mái tóc đang ướt lướt, bảo

không biết, trong lòng lấy làm nghi hoặc không hiểu có gì A Thác không nói sẽ đưa Bách Giai đến nhà anh Bạo.

“Cậu cảm thấy đêm khuya ra cầu treo Bảo Sơn cùng đếm ngược đón giao thừa có lãng mạn không? Có ăn điểm không?” Bách Giai hỏi, giọng rất vui vẻ.

“Hay là đi thẳng đến khách sạn thuê phòng đi.” Niệm Thành nằm trên giường trên nói. Bách Giai trừng mắt lườm cậu ấy một cái.

“Ở bộ lạc của mình, giao thừa là thời khắc then chốt để quyết một trận tử chiến với ác linh ở trong núi, đàn ông phải vũ trang từ đầu tới chân, phụ nữ thì chuẩn bị bùa chú để giam cầm những ác linh bị bắt trong lưới.” Tư Đình nói không ngớt miệng, có lẽ tên của cậu ấy chính là để nhắc nhở cậu ấy nghĩ ngợi xem lúc nào thì nên ngừng lại.

“Tư Huỳnh, cậu nói xem? Cậu tương đối hiểu A Thác mà.” Bách Giai đi đi lại lại, cắn đầu ngón tay.

Tôi cầm máy sấy sấy tóc, ngọn tóc đã dài quá vai.

“A Thác nhất định sẽ có kế hoạch sẵn rồi, cậu không phải lo lắng đâu.” Tôi cười cười, không biết có nên nói ra suy nghĩ ban đầu của A Thác không, nhưng anh Bạo không quen Bách Giai, chưa chắc đã muốn cùng cậu ấy đón giao thừa.

“Nếu không có kế hoạch, hì, vậy ở phòng anh ấy tiếp tục ghép tranh cũng không tệ, chẳng nào thì cũng còn phải ghép thật lâu thật lâu nữa, lại còn có thể vừa làm vừa nghịch cái bụng con Cà Rốt.” Bách Giai lẩm bẩm tự nói một mình.

“Bách Giai, cậu mê anh A Thác ấy thật đấy à? Tuần này hình như hai người thường xuyên hẹn hò.” Tư Đình không kìm được hỏi.

“Ừm, tớ thích anh ấy lắm, may mà người chị em tốt Tư Huỳnh này đã nhường cho tớ.” Bách Giai nhảy nhót tung tăng, khe hôn một cái lên má tôi.

“Cho tôi xin đi!!” Tôi cười khổ, lòng thầm cầu khẩn tối mai đừng phải một mình lủi lủi trong văn phòng câu lạc bộ.

Đêm cuối cùng của năm 2001, mười giờ, trong quán cà phê, tôi xử lý đĩa bánh trôi nước cuối cùng.

Trong quán chỉ có bốn người, tôi, Albus, bà chủ, còn cả người đàn ông trung niên cổ quái chẳng nói chẳng rằng đã uống một hơi hết sạch cốc cà phê Blue Mountain trộn với mầm lúa mì mà tôi từng nhắc đến.

Albus đẩy chặt nắp hộp đựng cà phê hạt lại, tôi lau bàn, hai chúng tôi đều nhìn bà chủ và người đàn ông trung niên đồ dẫn kia, bọn họ ngồi ở cái bàn tròn phía trước quầy bar, im lặng lạ thường.

Người đàn ông đã đến quán liên tục mấy tuần liền, gọi cùng một món đồ uống, Bà chủ đặc chế.

Nếu tôi nhớ không lầm, lần trước ông ta uống cà phê nước gừng nhân sâm, lần trước nữa là cà phê ủ lạnh trộn nước dừa, còn tối nay ông ta hân hạnh được thưởng thức cà phê bánh trôi nước độc bộ võ lâm.

Nhưng ông ta vẫn bình thường, mặc dù mặt mũi lúc nào cũng ủ ê, nhưng trăm phần trăm cốc nào cốc này đều uống cạn thấy đấy, cốc nào cốc này đều không nói một lời.

Tôi từng kể bà chủ là người rất tôn trọng khách, khách không nói, bà chủ cũng mặc ông ta không nói, một mình ngồi chơi bói bài tarot với trò điều khắc trên hạt gạo mới ưa thích gần đây. Cũng vì thế, hai người ngồi với nhau không nói không rằng đã rất nhiều ngày, có hôm đến lúc quán đóng cửa họ vẫn còn ngồi chờ ra đó, bà chủ dùng ánh mắt ra hiệu cho tôi và Albus về trước, chị ấy sẽ đợi cho ông ta ngồi đủ rồi khóa cửa là được.

“Liệu họ có ngồi đến giao thừa không?” Tôi mấp máy môi hỏi Albus.

“Ai mà biết bọn họ chơi trò gì chứ, không khéo đã nhắm nhau từ lâu rồi ấy.”

Albus lại chẳng có tâm tư làm trò mấp máy môi nói không ra tiếng với tôi, cứ thế nói thẳng ra luôn.

Sau đó, quả nhiên là chúng tôi về trước, để lại hai người một chủ một khách ở lại quán tiếp tục anh dũng chiến đấu trong cuộc thi ai nói trước thì người ấy thua.

“Chốc nữa đi đâu đón giao thừa? Đi với A Thác hả?”

Lúc khép cửa vào, Albus buông một câu hỏi.

“Không ạ, em phải đợi Trạch Vu xem thế nào, hôm nay anh ấy không đến quán, biết đâu lại đang cặm cụi học hành ở văn phòng câu lạc bộ rồi.” Tôi hỏi: “Còn Albus? Có đến bar lesbian tham gia party đón giao thừa không?”

“Ừm Albus châm một điếu thuốc, hững hờ bước đi.

Những người còn ở trường đều đã tập trung tại quảng trường phía trước thư viện Hạo Nhiên tham gia vũ hội đón giao thừa, trung tâm hoạt động của các câu lạc bộ vào thời khắc sắp sửa bước sang năm 2002 tất nhiên rất lạnh lẽo, chỉ có tiếng kèn đồng của ai đó đang một mình luyện tập ở tầng dưới bầu bạn với tôi.

Thật đúng là chuyện tốt không linh chuyện xấu lại linh.

Nước trên bếp điện từ đã sôi, tôi rót vào bát bánh trôi nước đông lạnh, gấp lại quyển giáo trình kinh tế chán ngắt, bật radio lên nghe tiếng đếm ngược chán ngắt trên đài, càng thấy mình thật đáng thương, đặc biệt là lúc ngoài cửa sổ đèn cuồng bùng lên một loạt những tiếng “Chúc mừng năm mới”.

Cô độc trong lúc mọi người đều đang reo vui rộn rã, mới là tịch mịch nhất.

“Chúc mừng năm mới, Lý Tư Huynh.” Tôi nâng cốc nước sôi lên, nhìn bóng mình in trên kính cửa sổ.

Một giờ sáng, tôi thu dọn đồ đạc ra khỏi văn phòng câu lạc bộ, vắn vẹo đôi bàn tay lạnh buốt đi vào thang máy.

“Không hiểu A Thác với Bách Giai giờ đang làm gì nhỉ? Đang ghép hình? Hay là đến chỗ anh Bạo?” Tôi nhìn một đồng tin nhắn chúc mừng năm mới trong điện thoại, tất nhiên, cũng bao gồm cả tin nhắn của Bách Giai.

Tin nhắn trong điện thoại mười cái thì đến tám cái là nội dung trùng lặp được chuyển tiếp, tựa hồ chẳng hề có chút tâm ý đối đãi đặc biệt nào.

A Thác không gửi tin nhắn, hẳn là đang bận rộn.

Cửa thang máy mở, đã đến tầng một.

Tôi vừa bước ra khỏi trung tâm hoạt động, hai mắt liền sáng bừng lên.

Trạch Vu đang vác túi ngủ, đóng cửa chiếc ô tô đỗ ven con đường vòng quanh trường.

“Ồ, chào em.” Trạch Vu chấy tôi đứng trước cửa trung tâm hoạt động, liền vẫy vẫy tay.

“Tiền bối, chúc mừng năm mới.” Tôi vẫy vẫy tay, lòng vui khôn tả.

“Đúng rồi, suýt nữa anh quên mất, chúc mừng năm mới.” Trạch Vu đi về phía tôi, vẻ mặt hơi thất vọng: “Nhưng mà, em sắp về à?”

“Vâng, một mình trên đây chán chết đi được.” Tôi thừa nhận, đầu óc tôi không được nhanh nhạy cho lắm, không kịp thời nghĩ ra lý do nào hay ho để đã đi rồi lại quay lại.

“Buồn ngủ chưa?” Trạch Vu hỏi, rồi đi về phía thang máy gần cửa, ấn nút.

Tôi lắc đầu. Chuyện này thì là thật, kể cả có về ký túc xá, thì việc đầu tiên tôi làm cũng là viết tiểu thuyết.

“Nếu vậy, có thể nói chuyện với anh được không?” Trạch Vu cười buồn, cửa thang máy mở ra.

Tôi trợn to mắt, muốn nhìn ra được ý nghĩa ẩn chứa bên trong nụ cười buồn ấy của anh.

Anh rất mệt mỏi, mắt hơi thâm quầng, trong mắt cũng có cả vài tia máu.

Xem ra, có một đồng tâm sự nặng nề đang chồng chất trên tấm lưng mệt mỏi của anh.

“Xin em đừng, đừng để nguyện vọng đầu tiên của anh trong năm mới lại tan tành ngay.” Trạch Vu bước vào thang máy.

Tất nhiên tôi lại quay về cái ổ của câu lạc bộ hùng biện.

Tuy rằng đã trễ hơn một tiếng đồng hồ, nhưng đối với tình yêu, mãi mãi không bao giờ là muộn.

Trạch Vu đi ra cuối hành lang úp mì hộp, hỏi tôi có đói không, tôi chần chừ, không biết có nên kể chuyện mình đã ăn bánh trôi nước không, nhưng anh lại hiểu lầm đây là sự ngưng ngừng của thiếu nữ, liền đưa ra một lời mời mà tôi không thể tưởng tượng được.

“Anh nhớ là trong tủ còn dưa đây, bọn mình ăn chung một bát nhé, chẳng nào thì anh cũng không đói lắm.” Trạch Vu để hộp mì A lên chiếc bàn kiểu Nhật, biểu cảm trên mặt như thể bảo ngon lắm.

Tôi ngần ngừ, nhưng hai tay đã không nghĩ ngợi gì mở ngay cửa tủ, lấy đôi dưa dùng một lần, ngồi xuống.

“Sao anh không đi chơi giao thừa với bạn gái. Lại về câu lạc bộ ăn mì ăn liền tội nghiệp thế này?” Tôi hỏi, hai tay bưng hộp mì nóng hổi lên cho ấm.

“Chia tay rồi, thế nên mới xơi mì ăn liền để ăn mừng.” Trạch Vu gượng gạo bật cười.

Tôi lại thoáng ngần ngừ lần nữa, nhưng bề ngoài vẫn không lộ vẻ gì, chỉ nhìn anh.

“Hình như em đã quen với việc anh suốt ngày đổi bạn gái rồi. Nhưng bản thân anh lại chưa bao giờ quen với việc ấy.”

Trạch Vu tự giễu, mở hộp mì ra, hơi nóng bốc lên làm mắt kính anh mờ đi.

“Em đã bao giờ quen đâu, chỉ cảm thấy quen thay cho anh thôi. Lần này vẫn không muốn nói lý do chia tay à.” Tôi lè lưỡi.

“Em muốn nghe không? Đàn ông thất tình rất hay lắm nhảm, giống như mấy bà già vậy đó. Sở dĩ anh chuyển ký túc xá hai lần liên tục, chính là vì liên tục gặp phải bạn cùng phòng thất tình, phiền chết đi được ấy.” Trạch Vu gỡ kính xuống, bóp bóp mặt.

“Nói đi, có điều em phải thu phí, chí hướng hồi nhỏ của em chính là trở thành một nhà tư vấn tâm lý đó.” Tôi cười, bốc phét thôi.

“Ăn đi, nếu em không chê, anh dùng nửa bát mì này làm phí tư vấn tâm lý, được không?” Trạch Vu đẩy hộp mì qua, trong khoảnh khắc ấy, khoảng cách giữa chúng tôi bỗng trở nên thật gần.

Trạch Vu nói, về mặt tình cảm, anh lúc nào cũng ở trong trạng thái bất an nghiêm trọng.

Điều này làm tôi rất bất ngờ, anh đẹp trai thế, lại có ô tô, lúc nào cũng nở nụ cười sánh ngang với Kim Thành Vũ nữa, người con trai như vậy lẽ ra phải mang cảm giác bất an đến cho cô gái bên cạnh anh ta chứ không phải giữ lại ỉn.

Anh nói, anh biết trông bề ngoài mình là một người rất nice, vì vậy càng muốn bộc lộ những ưu điểm của mình, bởi anh đã nghe quá nhiều những lời nghi vấn kiểu như bề ngoài sáng sủa bên trong lại thối tha... chuyện này khiến một người có hoàn cảnh gia đình rất tốt như anh luôn canh cánh trong lòng.

Hồi tiểu học, anh mời bạn cùng lớp đến nhà chơi, kết quả là hôm sau, câu nói “Nhà Dương Trạch Vu rất lắm tiền” đã thay thế cho cá tính và thành tích của anh, biến thành thương hiệu được đăng ký duy nhất của anh, mọi người càng đối xử trọng hậu với anh, anh lại càng cảm thấy mất tự nhiên, ham muốn được hòa nhập cùng mọi người trở thành mục đích lớn nhất trong suốt quá trình trưởng thành của anh.

Trạch Vu hy vọng những người xung quanh thích anh, thích ở bên cạnh anh thật lòng, khao khát đó đặt vào mối quan hệ giữa nam và nữ liền diễn biến thành một kiểu yêu cầu bản thân hết sức nghiêm khắc: “Làm cho người ta thích mình.”

Mỗi lần yêu một cô gái, Trạch Vu đều hy vọng có thể khiến đối phương công nhận mình trong thời gian ngắn nhất, không bị người ta ghét, vì vậy không dám bộc lộ sở thích thực sự của mình trước mặt đối phương.

Chẳng hạn như lúc dạo phố, nếu đối phương không bao giờ bước chân vào hiệu sách, anh sẽ không đưa ra yêu cầu kiểu như ”có muốn cùng vào trong chọn một quyển sách đọc không em nhưng nếu đối phương từng dứng chân rất lâu trước hiệu bán túi da, lần sau anh sẽ dẫn luôn người đó vào hiệu túi da tốt nhất.

Lại lấy chuyện uống cà phê ra làm ví dụ, Trạch Vu lần nào cũng gọi theo loại đồ uống mà đối phương thích, chỉ khi nào có một mình anh mới có thể thể hiện bản thân một cách tự nhiên, gọi một cốc cà phê Kenya hương vị phức tạp.

“Nếu không thích mình như thế, thì bỏ cái thói quen đấy đi chẳng phải là xong sao.”

“Bản thân anh cũng biết như thế rất bất bình thường, nhưng anh nghĩ ý nghĩa của câu hết thuốc chữa, chính là không thể nào trị tận gốc được.”

Người như anh yêu rất vất vả, mặc dù thoát đầu, mỗi lần thất tình đều làm anh thấy vui vẻ nhẹ nhõm không thôi.

Yêu thích sự vật đối phương yêu thích không phải là chuyện dễ dàng, nhưng anh luôn có thể mở rộng trái tim ra chấp nhận. Song nguy trạng lâu quá, sẽ càng không dám thể hiện chính mình, bởi đối phương đã yêu sâu đậm cái người mà anh nguy trạng mất rồi.

Người ở bên anh lâu nhất là chị Mai Trăn, hai người có chung một sở thích “thi hùng biện thế nên Trạch Vu từng coi chị ấy là người bầu bạn hiếm hoi của mình trên con đường đời, nhưng chị Mai Trăn suốt ngày cứ mở miệng là ”đổi thủ hùng biện”, Trạch Vu nghe mãi cũng chán, anh phát hiện ra mặc dù hai bên có sở thích chung, nhưng mức độ ngấm của sở thích ấy vào cuộc sống vẫn quyết định cảm giác khi ở bên nhau, có ngán hay không, liệu có thể lâu dài hay không.

Mỗi khi mối quan hệ đi đến gần Trạch Vu không thể chịu đựng thêm lớp vỏ nguy trạng của mình nữa, anh sẽ đề nghị chia tay, làm cho đối phương ngạc nhiên hết sức, có lần còn bị tát cho hai phát.

“Thế còn lần này? Em nhớ cô ấy là cô gái có ngôn ngữ cơ thể rất phong phú, lại khéo ăn khéo nói.” Tôi không chỉ nhớ, mà mỗi tuần ít nhất còn gặp cô gái ấy một lần.

“Ừm, cô ấy học khoa Phát thanh trường đại học Thế Tân, cũng có tham gia biểu diễn ở một vài đoàn kịch, vì cô ấy, anh còn đi xem đoàn kịch diễn, lại đóng cả vai cái cây làm nền đằng sau nữa cơ.” Đũa của Trạch Vu và của tôi khẽ chạm vào nhau trong cốc mì.

“Thế tại sao lại chia tay vậy? Vì anh không thích đóng vai cái cây? Mà thực ra anh thích đóng vai hòn đá hơn?” Tôi cười nói.

Hai chúng tôi đều bật cười, miếng mì cuối cùng, anh nhường cho tôi.

Sáng sớm đầu tiên của năm 2002, thật vui vì tôi đã chọn ở lại cái ổ văn phòng câu lạc bộ, và nổi tịch mịch lại không chọn tôi.

Không ai cùng tôi đếm ngược đón giao thừa, nhưng người trong lòng lại cùng tôi chia sẻ một bát mì nóng hổi.

Và cả bí mật tình yêu giấu trong đáy lòng anh nữa.

Chú thích: (1) Trong chiến tranh kháng Nhật, ngày 26 tháng Mười năm 1937, để bảo vệ nhà kho Tứ Hành - cứ điểm quan trọng tại Thượng Hải, hơn bốn trăm lính Trung Quốc dưới sự chỉ huy của trung đoàn trưởng Tạ Tấn Nguyên đã tử thủ tại đây bốn ngày đêm.

(2) Một loại điểm tâm phổ biến ở Đài Loan, có nguồn gốc từ thành phố Đài Trung, nhân tiêu chuẩn là đường mạch nha, thường được bán trong các hộp quà như một món đồ kỷ niệm dành cho du khách.

10. Chương 10: Cái Cổ Của Đời Người Rất Dài

Về sau, khi A Thác đến tận Gambia ở châu Phi xa xôi, thỉnh thoảng tôi vẫn nhớ đến vụ việc kinh hồn bạt vía tối hôm đó.

Cảnh tượng kiếm bặt cung giường, hằm hè dọa dẫm lúc ấy, tôi đã không còn nhớ nữa.

Thế nhưng, ánh mắt tôi, từ đó đến giờ, vẫn không thể rời khỏi khoảnh khắc bàn tay A Thác run run.

“Dậy đi! Dậy đi! Nhanh nhanh nhanh... ngày đầu tiên của năm mới sao có thể nằm ngủ nướng như vậy được chứ!”

Giọng nói lạnh lót của Bách Giai vang vang trong phòng ký túc, đập đập vào đáy giường tầng tôi đang nằm.

Tôi thò đầu xuống nhìn, dụi dụi cặp mắt nhập nhèm.

“Tư Huỳnh, hai người còn lại đi đâu mất rồi? Mới sáng sớm thì có chỗ nào mà đi chứ?” Bách Giai thả mình xuống ghế của tôi, cười khúc kha khúc khích.

“Tối qua cả hai đều không về mà, Niệm Thành tám chín phần say gục ở T Bar rồi, Tư Đình thì tớ không biết?” Tôi ngáp một cái, nhìn đồng hồ, giờ mới có tám giờ rưỡi sáng.

“Thế còn cậu? Tối qua có may mắn đợi được viên kim cương bảo bối kia không?” Bách Giai cười hì hì.

Tôi chỉ cười không nói, coi như đã thừa nhận.

“Chắc, đúng là điềm tốt trong năm mới đó nha.” Bách Giai vỗ tay, cười nói: “Đêm qua tớ cũng rất may mắn, đoán xem tại sao đến tận sáng tớ mới về.”

“Còn phải đoán nữa à? Tất nhiên là cùng với A Thác ghép tranh đến lúc trời sáng, sau đó ăn xong bữa sáng mới về rồi.” Tôi lại ngáp thêm cái nữa.

“Cậu, sao cậu biết bọn tớ ghép tranh đến lúc trời sáng. A Thác vừa gọi điện cho cậu à?” Bách Giai kinh ngạc đến nỗi không khép được miệng.

“Manh mỗi số một, đại mỹ nhân trời sinh lệ chất như cậu làm sao lại có quãng thâm quan hết được? Ắt phải có nguyên nhân. Manh mỗi số hai, cục đá A Thác kia làm sao có thể để cậu ngủ lại phòng anh ta, kể cả cậu muốn anh ta cũng không làm nổi, để tránh khó xử, anh ta tất nhiên phải cố thức mà chơi ghép hình đến sáng rồi.” Tôi vỗ vỗ mặt, nghĩ ngợi xem có nên ngủ tiếp đến trưa không.

“Vẫn là cậu hiểu A Thác.” Bách Giai rầu rầu nói, bật máy tính của tôi lên: “Cậu nên thêm cho A Thác một ít tình tiết trong câu chuyện của cậu, để tớ có thể theo kịp sự hiểu biết của cậu về A Thác.”

“Ngủ đi, cậu cần một giấc ngủ làm đẹp một trăm phút đấy”. Tôi cười cười, ngã vật ra giường.

Đêm qua tôi ở văn phòng câu lạc bộ đến bốn giờ hơn mới về, suýt chút nữa đã cùng Trạch Vu qua đêm ở đó.

Dẫu sao cũng chỉ có một cái túi ngủ, chẳng lẽ lại ôm nhau chui vào. Có lẽ, tôi nên mua một cái túi ngủ rồi.

“Cậu biết không Bách Giai nằm trên giường, chân chúng tôi đụng vào nhau.”

“Biết cái gì cơ?” Tôi bật cười khì khì: “Hối hận vì không mua tranh ghép năm nghìn miếng hả? Chắc không đến nỗi hai người đã giải quyết xong bộ ghép hình ba nghìn miếng đó rồi đấy chứ”.

“Còn khuya ấy.” Bách Giai trở mình.

“Thì nói đi, không là tớ ngủ đây.” Tôi nói, ôm gối nằm bò ra.

“Cả buổi tối A Thác toàn nhắc đến cậu.” Bách Giai thở dài. Lồng ngực tôi khe khẽ chấn động.

“Vì tớ là ân nhân kiêm bạn tốt nhất của anh ấy mà, đừng nghĩ ngợi nhiều quá!” Tôi an ủi Bách Giai.

Nếu đổi lại là tôi, trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì.

“Đây chính là điều tớ ngưỡng mộ.” Bách Giai đứng đưa chân.

“Hả?” Tôi không hiểu.

“Từ năm lớp Sáu đã có rất nhiều người theo đuổi tớ, bọn con trai trong lớp đứa nào cũng nói tớ như nàng công chúa nhỏ, có anh học lớp Chín thậm chí còn nhờ vả người khác chuyển đến mấy bức thư tình, kín đáo một chút thì nói là muốn làm quen với tớ, rõ ràng hơn thì bảo muốn qua lại với tớ.” Bách Giai nói.

“Tớ thì lại ngưỡng mộ điều này.” Tôi thở dài.

“Sau đấy lên cấp ba học trường nữ, trung học nữ Đài Bắc số 1, vốn tưởng rằng tình trạng này hẳn sẽ chấm dứt, nhưng những lúc tớ lên xe buýt, lại có học sinh cấp ba trường khác với sinh viên đại học ngồi đằng sau đưa số điện thoại, hoặc len lén nhét thư vào cặp sách, có người thậm chí còn không biết hỏi đâu được số điện thoại di động của tớ gửi tin nhắn nói muốn tìm hiểu thêm về tớ, thật chẳng hiểu nổi đám con trai ấy rốt cuộc đang nghĩ cái gì nữa, trông tớ có vẻ thiếu thốn bạn bè lắm sao mà cần bọn họ phải giúp? Lại càng không cần nhắc đến những chuyện xảy ra sau khi vào đại học, cậu trông thấy cả rồi đấy.” Giọng điệu Bách Giai chẳng vui về gì, hoàn toàn không có chút ý vị khoe khoang nào.

Tôi không tiếp lời.

Vì tôi là người rất giỏi nghe kể chuyện.

Bách Giai nói, những người con trai tiếp cận cậu ấy, hoặc ít hoặc nhiều đều có chút mến mộ, tuy rằng đây không phải điều xấu xa gì, nhưng đều không phải là tình bạn đơn thuần, càng khỏi phải nói đến những anh chàng chủ động đưa thư tình hay mời mọc hẹn hò kia.

Ngày tháng trôi đi, bạn bè thân thiết ở bên Bách Giai toàn là con gái, những lúc đi chung với con trai đều chỉ là những buổi hẹn hò, hẹn hò rồi lại hẹn hò không dứt.

Tôi nói, như vậy cũng đâu có gì không tốt, Bách Giai đồng ý, nhưng từ sau khi đọc mọi thứ về A Thác trong tiểu thuyết của tôi, cậu ấy bắt đầu ngưỡng mộ những cặp nam nữ có thể ở cạnh nhau như những người bạn, đơn thuần và không có áp lực.

Hẹn nhau đi xem phim thì tức là đi xem phim, không cần ngại ngùng ngượng nghịu quá nhiều.

Xem phim là bởi vì phim hay, không cần phải nói một cách khiên cưỡng chấp vả rằng xem phim gì chẳng quan trọng, quan trọng là người ở bên cạnh mình, và cảm giác lúc đó; rồi buông thêm một tiếng thở dài mập mờ khó hiểu.

Lúc xem phim ăn chung một hộp bỏng ngô, chỉ vì một mình ăn không hết, không có ý gì khác.

Tình bạn vốn không có giới hạn, nếu có cũng chỉ là ranh giới do tự mình vạch ra.

Qua một tuần ở cạnh nhau, ngoại trừ xác định được tình cảm mình dành cho A Thác, Bách Giai còn xác định được một chuyện khác.

A Thác hoàn toàn không động lòng vì Bách Giai xinh đẹp, anh ấy giữ đạo bạn bè, tận tụy vì tình bằng hữu, Bách Giai hoàn toàn không phải phiền lòng với những cân nhắc kiểu như người này tốt hay không, người này thích hợp hay không mà chỉ cần chuyên tâm cùng người đó làm chuyện đang làm, tỷ dụ như ghép hình hay tán gẫu mà thôi.

“Tình yêu được phát triển và thăng hoa từ tình bạn, mới vững chắc bền lâu nhất!”

Sau khi đưa ra chú thích cho tình yêu của mình, Bách Giai liền ngủ thiếp đi.

Còn tôi thì nghiêng đi ngẫm lại câu nói này.

Một tháng sau đó là chuỗi dài các kỳ thi vào viện nghiên cứu, cũng gần đến kiểm tra cuối kỳ, rất nhiều người và nhiều việc đều bắt đầu trở nên bận rộn.

Trạch Vu hiếm khi đến quán cà phê, anh tập trung toàn bộ tinh thần vào việc quyết phân thắng bại trong kỳ thi vào viện nghiên cứu, nếu không ôm quyển sách trong phòng đọc 24/24 ở tầng hầm thư viện, thì đầu đêm đọc giáo trình lớp phụ đạo trong văn phòng câu lạc bộ, hầu như tối nào tôi cũng kiếm chút chuyện để lượn lờ quanh cái ổ đó, hoặc là ở cùng anh đến tận khuya.

Đúng như dự kiến, thời gian tôi và A Thác đi cùng nhau bị cắt giảm rất nhiều, nhưng nói cho cùng, ngoài dịp giao thừa mang ý nghĩa riêng, tôi không thể từ bỏ vô số cơ hội cùng A Thác trải qua những sự việc thú vị được.

Chủ nhật hằng tuần tôi vẫn hẹn A Thác đến tiệm giặt là ăn bữa tối vừa rẻ vừa thịnh soạn, chém gió với Thiết Đầu và mấy khách ăn cùng; lúc nào hết hứng viết tiểu thuyết cũng vẫn gọi điện rủ A Thác đến nhà anh Bạo xem phim, thậm chí còn giúp hai người A Thác Bách Giai ghép hình hai lần sau khi được sự đồng

ý của cô bạn cùng phòng. Mặc dù lúc đến nhà A Thác phát hiện ra Cà Rốt rất thân thiết với Bách Giai, trong lòng tôi cũng có đôi chút ngấm ngầm ghen tị.

Khoảng thời gian này còn một khúc nhạc đệm xen vào, chính là Tư Đình có bạn trai, chẳng những thế lại còn là du học sinh người Indonesia nữa, sự khác biệt và hài hòa giữa văn hóa của dân bản địa Đài Loan cùng phong tục tập quán Indonesia trở thành chủ đề thú vị mà đám bạn cùng phòng chúng tôi nghe hoài cũng không hết.

Đêm giao thừa Tư Đình không về phòng ký túc, chính là vì đám người trong câu lạc bộ leo núi cậu ấy tham gia hứng chí phóng xe lên Đại Sơn Bối ngắm đom đóm, tuy rằng không đúng mùa thì con gì cũng chẳng ngắm được, nhưng nghe nói Tư Đình đã trông thấy ma nữ áo đỏ trên núi, coi như không uống chuyến đi ấy.

Còn Bách Giai thì lại rơi vào vương mắc.

“Tư Huỳnh, theo cậu thì tại sao A Thác không dẫn tớ đến tiệm giặt là ăn cơm, cũng không đưa tớ đến nhà anh xã hội đen xem phim, cả không đưa tớ đi xem anh chàng thi lại kia biểu diễn ảo thuật.” Bách Giai đến quán cà phê, nằm bò ra quầy bar.

“Có lẽ không phải A Thác không dẫn cậu đi, mà là chưa dẫn cậu đi đấy thôi.” Tôi đưa cho Bách Giai một cốc cà phê Ireland.

“Thế bao giờ thì anh ấy dẫn tớ đi? Mặc dù ở bên cạnh anh ấy không hề nhàm chán vô vị, nhưng cậu đi rồi mà tớ chưa đi, anh ấy thật là thiên vị.” Bách Giai lầu bầu, bộ dạng đáng yêu ấy làm Albus chết mê chết mệt.

“Quá nửa là vì bức hình ghép đồ sộ ba nghìn miếng kia của cậu rồi, trước khi ghép xong, anh ấy không dám hện cậu đi làm việc gì khác!” Tôi cười cười, chuyện này cũng không phải không có khả năng.

“Cũng phải!” Bách Giai uống một ngụm cà phê, nét mặt lộ vẻ tán thưởng.

“Có cần tớ hỏi hộ cậu không? Hay là nhắc nhở anh ấy?” Tôi hỏi.

“Chớ có làm vậy.” Bách Giai lắc đầu, cậu ấy thích mọi chuyện tự nhiên, đây mới là điều cậu ấy vẫn luôn chờ mong.

Ông kính cất cảnh về lại quán cà phê Đợi Một Người.

Bách Giai ăn bánh quy, len lén chỉ vào chiếc bàn tròn nhỏ sau lưng cậu ấy, dùng ánh mắt hỏi tôi thế là thế nào.

Bên bàn tròn nhỏ, bà chủ cùng người đàn ông trung niên chán chường đã nghiện chịu khổ chịu sở đang ngây người ra nhìn nhau, giữa hai người để một quả dừa rồng, bên trong quả dừa đập dềnh một thứ thức uống nghe nói được gọi là cà phê, cảnh tượng kỳ dị vô cùng.

Người đàn ông trung niên ấy đã kiên cường ngồi ở cái bàn nhỏ kia được một tháng, ngày ngày đều đến, ngày ngày đều gọi cà phê Bà chủ đặc chế, nhưng lại chẳng hề có ý muốn چرا cảm bà chủ, vì ông ta tiếc chữ như tiếc vàng, hình như chỉ đến để chịu khổ vậy.

“Hơn một tháng rồi, ông này nếu không phải vị giác bị tê liệt, thì chắc là định tham gia trò tự ngược đãi bản thân trên chương trình TV champion, đến đây để rèn luyện lần cuối cùng, dù gì thì gì, tóm lại đều bất bình thường.” Tôi nói bằng giọng chắc chắn mười mươi.

“Cậu cảm thấy người đàn ông mặt mũi nhàu nhĩ kia liệu có phải chân mệnh thiên tử của bà chủ không?” Bách Giai chính là độc giả trung thành của tôi.

“Nghiệt duyên.” Albus đi qua sau lưng tôi, lạnh lùng buông lại một câu.

“Albus! Cho anh cà phê Ba món tươi xào nóng đi.” Vua gọi lung tung gọi ầm lên từ chỗ ngồi.

“Cũng là nghiệt duyên.” Tôi cười nói.

Chương năm mươi rồi, tính ra, những hồi ức tôi tích lũy được trong khoảng thời gian này đã lên đến hơn chín mươi nghìn chữ.

Nhưng rất tiếc, tình yêu của tôi vẫn chưa bắt đầu.

Nếu nói tất cả hăng còn đang lắng đọng, thì tôi chỉ có thể chờ đợi, giống như A Thác từng nói vậy.

Nhưng có một số chuyện chạy còn nhanh hơn, kỳ quặc hơn cả trí tưởng tượng của tôi.

“Đồ ngốc!” Anh Bạo ôm chị bạn gái bên cạnh, mắng Tom Hanks đang chạy không ngừng nghỉ trên màn hình.

“Forrest Gump vốn là đồ ngốc mà?” Tôi cần nhằn đáp lời. A Thác thì đã ngủ lả ra bên cạnh rồi.

“Anh nói em là đồ ngốc ấy.” Anh Bạo trừng mắt lên nhìn tôi.

“Em?” Tôi trừng mắt lại, lẩn lộn hơn một năm ở đây, tôi chẳng còn non gan nữa.

“A Thác khá lắm, sao em không cặp với nó? Hai đứa xứng đôi lắm mà! Để anh giúp hai đứa chủ trì công đạo!”

Anh Bạo nói, chị gái kia véo anh ta một cái: “Việc của người ta, anh quản gì mà lắm thế!”

“Thì đó.” Tôi lắc lắc đầu, đúng là có lý mà không nói cho rõ được.

“A Thác sắp đi lính rồi hả? Sao không thi vào viện nghiên cứu như người ta. Bây giờ sinh viên tốt nghiệp đại học chen chúc đầy trên phố kia kìa!” Chú Kim Dao xiên một miếng thịt mỡ cho vào đĩa của A Thác.

“Khỏi cần thi làm gì, đi lính cho sớm rồi xuất ngũ kiếm tiền hơn chứ! Kiếm tiền sớm thì lấy vợ sớm mà!” Vợ Thiết Đầu cũng tán thành.

“A Thác không thi sĩ quan dự bị, nói là muốn tham gia nghĩa vụ ngoại giao, sang các nước châu Phi làm ruộng, chú nói xem anh ấy có kỳ quặc hay không chứ!” Tôi xòe hai tay ra, tỏ ý chẳng biết làm gì với A Thác.

“Đàn ông con trai ra ngoài ngắm thế giới hay chứ! Đi châu Phi làm ruộng cũng là sự lãng mạn của đàn ông mà.” Thiết Đầu vỗ vỗ lên đầu mình, vợ công Thiệu Lâm tự cũng là sự lãng mạn của anh ta, anh ta chính là loại người ngốc nghếch hăng hái khổ luyện nghiêm túc dựa theo thứ bí kíp võ công vợ vẫn ế chồng ế chờ ngoài chợ.

“Có gì đâu, chỉ là cảm thấy có thể đi nước ngoài sống hai năm miễn phí, cơ hội rất hiếm có. Vả lại còn là châu Phi nữa.” A Thác bám chặt vào mặt bàn, lại gấp thêm một miếng đùi lợn nữa.

“Đúng thế, đúng thế, vé máy bay đắt lắm mà.” Tôi thấy rất tức cười.

“Có điều nếu thế thì chúng ta phải lâu lắm mới gặp lại nhau ấy nhỉ.” Nhất định phải làm một bữa chia tay thật hoành tráng mới được!” Thím Kim Dao châm lửa vào một món ăn, ánh sáng xanh liên bùng lên, quả không hổ là món ngon kỳ dị nhất của buổi tối ngày hôm nay: Rét chọi Đông Pha kiểu Hỏa Vân tà thần.

“Có phải là không quay về nữa đâu! Nhưng mà chú thím không được chuyện nhà đâu đấy, không cháu về lại không kiếm được chỗ ăn, hi hi.” A Thác cười khi khi, đôi đứa không ngừng nghỉ giây phút nào.

“Phải rồi A Thác, sao chẳng bao giờ mày gấp cho Tư Huỳnh miếng thịt nào thế? Mày nom con bé gầy nhom thế kia, không ăn nhiều lên, làm sao đợi được mày những hai năm? Mau mau dùng món Lợn Coca núi tuyết của thím đây mà hồi lộ cái miệng người ta đi kìa!” Thím Kim Dao châm chọc.

“Hi hi, người muốn đợi A Thác có phải cháu đâu mà.”

Tôi đành phải bán đứng Bách Giai.

“Em yên tâm, nếu A Thác dám bỏ mặc em, anh sẽ dùng Thiết đầu công húc chết cậu ta!” Thiết Đầu nghĩa khí tràn trề nói.

Tôi suýt chút nữa ấn cả bàn tay lên cái đầu trọc của anh ta.

“Anh vẫn luôn lấy làm lạ, lâu như vậy rồi, sao hai người vẫn không đến với nhau nhỉ?” Tiểu Tài tóm trong nách ra một con chuột lang, đặt vào bàn tay tôi.

“Sao mọi người ai cũng nói vậy thế?” Tôi vuốt ve chuột lang, hoàn toàn không nhìn rõ Tiểu Tài đang cời trần trùng trục làm sao biến nó ra được. A Thác đang ở dưới nhà đánh cờ tướng với bác Dũng.

“Vì vốn dĩ là thế mà. Không tin hả? Gãy bừa lên xương sườn anh mà xem?”

Tiểu Tài uốn ngực lên, bảo tôi thò tay búng vào xương sườn gầy nhom của anh ta.

Tôi búng bừa một cái, Tiểu Tài ngậm chặt miệng, nhưng lại phát ra một tiếng phím dương cầm lạnh lót.

“Phúc ngữ(1)? Anh tự học được phúc ngữ à?” Tôi vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, tuy rằng không hiểu sao việc tôi và A Thác có nên đến với nhau hay không lại có quan hệ với việc búng vào xương sườn của Tiểu Tài.

“Đúng vậy, sang năm anh sẽ tham gia đại hội biểu diễn của các quái nhân tổ chức ở Los Angeles bên Mỹ, nếu giành được giải thưởng lớn, anh sẽ trở thành người quái dị nhất thế giới đó.” Tiểu Tài dương dương đắc ý nói.

Những lời trên đây đều chẳng tính là gì, bởi vì bọn họ đều là bạn tốt của A Thác.

Những người cùng làm trong quán cà phê mới thực sự khiến tôi kinh ngạc.

”Em gái, cậu A Thác kia thế nào rồi? Gần đây hình như thường trông thấy cậu ta đến quán với bạn cùng phòng của em Bà chủ thuận miệng hỏi tôi trước khi đóng cửa quán, đồng thời giúp tôi gói bánh kem còn thừa lại, chị biết hôm nay tôi sẽ về nhà, nên bảo cầm về cho ông bố mãi mãi không bao giờ giảm béo của tôi ăn.

“Thế nào là thế nào? Chẳng lẽ bà chủ cũng muốn hỏi em sao không thành đôi với A Thác.” Tôi cười khỏ, quen Trạch Vu lâu rồi nên cũng bị ảnh hưởng.

“Chị chỉ nghĩ rằng, một năm rưỡi trước, em không chỉ cứu một con chó chết chủ, mà còn tiện tay bốc được một quân bài ngon đó.” Bà chủ cười cười, dạo gần đây chị bắt đầu mê món mạt chược.

“Đâu có phức tạp như vậy, em và A Thác chỉ thuần túy là bạn bè tốt thôi, kiểu bạn bè dạy em chơi bắn pháo thăng thiên bằng tay ấy.” Tôi xách túi lên, đi ra phía cửa vẫy vẫy tay.

“Chị mà trẻ hơn mười tuổi, đảm bảo chị sẽ tranh giành A Thác với cô đấy.” Bà chủ vẫy vẫy tay, đóng cửa quán lại.

So với những kỳ thi thử liên tiếp của năm lớp Mười hai, kỳ thi cuối học kỳ đầu tiên sau khi lên đại học tuy rằng không khó khăn mấy, nhưng vẫn có một thứ áp lực khó tả, tôi cũng ném trải cảm giác bấp bênh khi lần đầu tiên trong đời nộp báo cáo để lấy điểm.

Bốn người trong phòng ký túc của tôi, trừ Niệm Thành lúc nào cũng thông thả ung dung, còn đâu đều bận rộn thi cử và nộp báo cáo, cùng hoạt động cuối kỳ ở câu lạc bộ trước Tết, câu lạc bộ leo núi của Tư Đình phải đi Bắc Phố cắm trại một tuần, câu lạc bộ hùng biện của tôi và câu lạc bộ tư duy biện luận của đại học Thanh Hoa kết hợp tổ chức đợt tập huấn mùa đông, Niệm Thành muốn cùng bạn gái đi Hàn Quốc nghỉ đông, tiền làm thêm ở quán cà phê vừa khéo đỡ dần được kha khá chi phí du lịch.

Còn Bách Giai, thì đã nắm được tay A Thác vào ngày cuối cùng của đợt thi học kỳ.

“Lúc cùng đi dạo quanh hồ Thanh Thảo, A Thác nói với tớ chuyện anh ấy sắp đi lính, nghĩ đến chuyện anh ấy phải đi nước ngoài hai năm, tớ thương cảm không kiềm chế được bèn nắm tay anh ấy. Bàn tay anh ấy rất to, rất thô ráp, còn run lên vì căng thẳng nữa.” Bách Giai ngẩn người ra nhìn tay mình: “Tiếc là bọn tớ chỉ còn có nửa năm ở bên nhau.”

Tôi nhìn cậu ấy, sự hụt hẫng nhiều hơn là niềm vui được nắm tay.

Người con trai mà cậu ấy khó khăn lắm mới thật lòng yêu mến, lại sắp sửa lìa xa cậu ấy, cách những mấy đại dương.

Tình yêu luôn đầy những thử thách, đáng tiếc, đại đa số mọi người đều thích đắm chìm trong biển tình, thấy đều cho rằng thử thách là thừa thãi, và tàn nhẫn nữa.

“Thật mong trước khi A Thác lên đường, có thể cho tớ một lời hứa hẹn. Tớ sẽ rất vui lòng ôm nôi cô đơn đợi chờ.” Bách Giai nhìn màn hình máy tính của tôi, đang ở đoạn A Thác lần đầu tiên dẫn tôi đi xem Tiểu Tài biểu diễn.

Cậu ấy đã đọc mấy chục lần mà vẫn không chán.

Kỳ thi cuối kỳ có đáng ghét thế nào đi chăng nữa, rồi cũng đến ngày kết thúc.

Sau khi tham gia đợt huấn luyện ba ngày của câu lạc bộ hùng biện, tôi tạm thời dọn về nhà nghỉ đông, lại phải chen chúc một phòng với ông anh trai. Bách Giai cũng thu dọn hành lý đơn giản quay về thành phố Đài Bắc với nhịp sống rộn ràng, trước lúc lên đường vẫn còn canh cánh không quên bộ tranh mới ghép được một nửa, cùng hơi ấm bàn tay A Thác. Tư Đình kết thúc đợt dã ngoại với câu lạc bộ liền vui vẻ quay về thành phố Liên Hoa xa cách đã lâu, còn dẫn theo cả anh bạn trai du học sinh không phải về Indonesia cùng hồi hương ăn Tết, chắc hẳn sẽ lại xảy ra rất nhiều chuyện mới mẻ.

Niệm Thành thì tạm biệt công việc ở quán cà phê, cùng bạn gái bay sang Hàn Quốc đang có tuyết rơi, trước khi đi còn vay tôi thêm mười nghìn đồng phòng khi cần kíp.

Còn Trạch Vu, anh chỉ được xếp vào hàng dự bị trên bảng danh sách của đại học Đài Bắc, nên đã khiêng một thùng mì gói vào để trong tủ văn phòng câu lạc bộ.

Suốt kỳ nghỉ đông, hằng sáng nếu không cùng A Thác, A Châu đi bơi sớm ở hồ bơi đại học Thanh Hoa, tôi lại dẫn Cà Rốt chạy tập thể dục trên con đường vòng quanh đại học Giao Thông; buổi chiều nếu bà chủ không lười nhác đóng cửa, tôi sẽ cùng Albus đến quán làm việc; muộn thêm chút nữa thì đến sân vận động cạnh chợ hoa xem A Thác và các thành viên trong câu lạc bộ patin chơi khúc côn cầu, hoặc đến văn phòng câu lạc bộ đọc tiểu thuyết, học bài với Trạch Vu.

May là, khoảng thời gian này Trạch Vu không rảnh rang kiếm bạn gái mới, mà tôi cũng càng lúc càng quen chia nửa bát mì với anh.

Lúc ở nhà, phát hiện ra đồ đạc của mình đa phần đều để ở ký túc xá, trong phòng toàn đồ của ông anh, tôi chợt dâng lên một cảm giác kỳ dị, như thể mình chỉ là khách qua đường ở đây. Cũng vì lần đầu tiên dọn ra ngoài ở, thời gian ở cùng người nhà giảm đi khá nhiều, mức độ nhẵn nhụi giữa mọi người bỗng lại tăng lên đáng kể.

Điều duy nhất khiến tôi khó chịu là, sau khi Tiểu Thanh lên đại học rồi dọn đến ở cùng A Thần, thư tín và điện thoại giữa chúng tôi càng lúc càng ít, kỳ nghỉ đông này cậu ấy cũng chỉ vội vàng vàng trở về ăn Tết, mới mừng bốn đã lại quay về đại học Thành Công tham gia cắm trại, tôi không quen với sự độc lập của cậu ấy, cứ nghĩ rằng mình lẽ ra nên được hưởng một số đặc quyền khác nhân danh tình bạn, nhưng lại thấy khó mở lời.

Có lẽ tình bạn cũng cần thử thách, chỉ có tình thân mới vững vàng bền chặt.

”Con gái, sao lên đại học nửa năm rồi mà không có cậu bạn trai nào thế?”

Có phải làm thêm bận quá không?” Bố suốt ngày nhắc nhở tôi kiểu ấy, một ngày gặp nhau bao nhiêu lần thì nhắc nhở bấy nhiêu lần.

“Chuyện này với chuyện kia chẳng liên quan gì đến nhau cả.” Trăm lần như một tôi đều trả lời thế.

“Đại học Giao Thông nhiều con trai lắm cơ mà. Chẳng lẽ mù hết rồi. Để đấy bố gọi điện cho hiệu trưởng của con.”

Bố bật ti vi lên, nhanh chóng chuyển sang kênh chính trị.

“Bây giờ không phải đang có một kết bạn trên mạng hay sao? Con gái à, hay là lên mạng xem có thích đứa nào không?”

Mẹ vừa nấu cơm vừa nói lớn, chẳng buồn để ý bà Vương sống đối diện cửa sổ nhà bếp là một bà lắm điều, ngày mai không khéo lại đi buôn dưa lê khắp xóm.

“Bố, mẹ, đừng ép con bé nữa, nó cũng cố gắng đi giao lưu rồi! Hôm ấy con với bạn gái gặp nó đi dạo với con trai trên bãi cát ở Kỳ Đỉnh đấy, cũng lãng mạn lắm.” Anh tôi cười ha hả đi tới, cầm một miếng bánh kem lên nuốt chửng.

Tôi trừng mắt nhìn ông anh mình, chỉ hận anh ta không bị đá ngay lập tức.

“Có cố gắng là tốt, có cố gắng là tốt rồi, tập trung cho kinh tế(2) là thực tế đấy!” Bố bắt đầu tập trung xem ti vi, tôi mới có thể thoát khỏi địa ngục các câu hỏi “Tại sao học đại học Giao Thông mà không có bạn trai?”

A Thác chưa bao giờ nói với tôi anh có thích Bách Giai hay không, tôi cũng không hỏi.

Bởi vì tôi chưa bao giờ nghĩ ngờ sức hấp dẫn của Bách Giai.

Huống hồ, chỗ mũi vào tình yêu của người khác xưa nay vẫn là hành vi ngu xuẩn nhất, bởi tình yêu ngay từ đầu đã có đáp án.

Nhưng A Thác rõ ràng bắt đầu khó hiểu khi thấy tôi bình chân như vại kiểu đó.

“Hôm đó Bách Giai đã nắm tay anh.” A Thác nổi trên mặt nước, A Châu đang ở bên cạnh nín thở quạt nước.

“Em biết, cậu ấy có kể với em, còn hơn ha hơn hử nữa.”

Tôi cười, dựa vào thành bể nghĩ lấy hơi.

“Em nói xem, liệu Bách Giai có thích anh không?” A Thác tóm lấy cặp chân mập ú của A Châu, giúp cậu ấy chỉnh lại tư thế.

“Không phải chứ? Anh thực sự không biết hay là đang giả ngây đấy!” Tôi vỗ một cái lên đầu anh.

“Tối hôm đó rất lạnh, bọn anh không đeo găng tay, biết đâu cô ấy nhất thời bị lạnh tay thì sao?” Về mặt A Thác rất nghiêm túc.

Chẳng trách Bách Giai nói tay A Thác đang run rẩy, thì ra không phải là căng thẳng, mà tại trời lạnh.

“Một cô gái dù có lạnh chết cũng không tùy tiện đưa tay cho con trai nắm đâu, biết chưa hả? Đồ ngốc!” Tôi lại vỗ lên đầu A Thác một cái.

“Chậc!” A Thác gãi gãi đầu.

“Chậc!” Tôi nghiêng đầu.

“Thế nên Bách Giai thích anh.” A Thác tỏ ra rất nghiêm túc.

“Cảm giác giống như rút thăm trúng BMW chưa hả?” Tôi cười cười nói, vỗ vai anh tỏ ý chúc mừng.

“Rút trúng cũng vô dụng, anh có biết lái xe đâu, để hôm sau nhờ anh Bạo dạy anh mới được.” A Thác trả lời, hết sức nghiêm túc.

“Anh đúng là đồ ngốc.” Tôi đeo kính bơi, lặn xuống nước.

Buổi tối cuối cùng của kỳ nghỉ đông, A Thác và tôi tự lấy chìa khóa mở cửa nhà anh Bạo, chọn phim Bồ Già xem.

“Hôm nay bà chủ và người đàn ông trung niên kỳ quặc kia rốt cuộc đã bắt đầu nói chuyện rồi đấy.” Tôi nói, đoạn cho đĩa phim vào đầu DVD.

“Thế hử? Nói những chuyện gì thế?” A Thác mở hộp lou mei vừa mua ra.

“Chuyện gì cũng nói hết ấy, em với Albus ở bên cạnh rình nghe trộm, thì ra người đàn ông đó là một nhạc sĩ, vợ chưa cưới của ông ta bị tai nạn ô tô qua đời khiến ông ta chịu cú sốc nặng nề, vì vậy thường hay thần hồn lơ đãng, làm chuyện gì cũng chẳng để tâm, cuộc sống rối tung rối mù lên, chẳng khác nào một cái xác biết đi, bộ dạng trông còn thê thảm hơn anh hồi mới quen em gấp trăm lần. Cho đến một hôm, ông ta vô tình bước vào quán bọn em, lại vô tình uống phải món cà phê Bà chủ đặc chế khó uống muốn chết, bấy giờ ông ta mới thức tỉnh.” Tôi nói, gấp một miếng đậu phụ Bách Diệp ưa thích.

“Ồ, vậy là để cho tinh thần tỉnh táo lại, người đàn ông đó ngày ngày đều đến quán bọn em à?” A Thác bật cười thành tiếng.

“Đúng thế, ông ta nói một ngày hai mươi bốn tiếng, chỉ có thời gian ở trong quán bọn em là ông ta tỉnh táo thôi, vì vậy mới thường xuyên đến, gió cũng đến, mưa cũng đến, bất cứ chuyện gì cũng không cản được ông ta ngược đãi cái lưỡi của mình.” Chúng tôi phá lên cười.

“Vui quá, không khéo đây đúng là số trời đã định đấy, hai người mất đi người yêu thương nhất, nhờ hết cốc này lại đến cốc khác những món đồ uống kinh khủng để quen nhau yêu nhau, tên quán của bọn em không chừng một thời gian nữa phải đổi đi thôi.” A Thác vui vẻ nói.

“Hy vọng được như thế.” Tôi nói.

Bộ phim Bỏ già này được gọi là kinh điển, có lẽ chính vì quá kinh điển nên không thích hợp với dạng nhân vật nhỏ như tôi, miệng vẫn còn ngậm đậu khô chưa ăn hết mà tôi đã mê man ngủ thiếp đi rồi, đến khi cái gối trên đầu giật thót một cách cứng nhắc, tôi mới lơ mơ mở mắt ra.

Thì ra tôi ngủ gục trên bụng A Thác, còn anh thì vừa hắt xì hơi một cái.

“Xin lỗi?” Tôi cựa quậy định ngồi lên.

“Không... không có gì, vừa khéo anh bị lạnh bụng.” A Thác gãi gãi đầu.

Tôi gật đầu, tiếp tục nằm vật ra đó. Nhưng khi đã biết mình nằm trên bụng A Thác, tôi lại không sao ngủ được nữa.

Không ngủ được, nhưng bụng A Thác vẫn rất dễ chịu, tôi muốn cố gắng thử ngủ tiếp xem sao.

Còn A Thác thì tưởng tôi vẫn đang ngủ, không dám nhúc nhích cựa quậy gì, cả thở ra hít vào cũng hết sức dè dặt, tiếng trên phim cũng chình xuống rất nhỏ. Tôi không khỏi cảm động.

Bách Giai ở bên người tốt như A Thác, nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Đột nhiên, chuông điện thoại reo vang.

“Có phải nghe hộ anh Bạo không?” Tôi hỏi, gối đầu trên bụng A Thác ngáp một cái.

“Em chưa ngủ à?” A Thác giật nảy mình.

“Ngủ rồi lại tỉnh, không ngủ được nữa...” Tôi vươn vai.

“Chẳng hiểu có cần bắt máy không, anh chưa bao giờ nghe thấy điện thoại reo ở đây cả.” A Thác ngần ngừ.

“Biết đâu là chuyện rất quan trọng. Đằng nào thì nghe một cú điện thoại anh Bạo cũng chẳng trách anh đâu.” Tôi nói, A Thác gật đầu khen phải, cầm ống nghe lên.

“A lô. Đây là nhà anh Bạo.” A Thác nói vào ống nghe.

“A Thác! Di động cậu tắt máy là anh biết cậu ở đó mà! Mau té đi, mẹ nhà nó chứ!” Anh Bạo gần như gầm lên, cả tôi cũng nghe thấy.

“Mau té đi!” A Thác cảm thấy có gì đó không ổn.

“Kẻ thù không biết tìm đâu ra được địa chỉ nhà anh, cậu mau té đi.” Giọng anh Bạo vừa cuống quýt vừa giận dữ.

“Không phải chứ.” Tôi giật nảy người, chạy đến cạnh cửa hé ra một khe hở.

Mấy gã hung dữ đang cầm ống tuýp sắt bọc giấy báo và mã tấu sải bước trong con ngõ.

Gậy sắt cổ tình cọ vào vách tường chật hẹp, phát ra những âm thanh kim loại “đing đing” rộn cả người, như thể khúc dạo đầu của một trận bão lớn.

“Không kịp rồi, A Thác, chúng ta mau gọi điện báo cảnh sát.” Tôi nói, đoạn khóa cả hai cái khóa cửa vào.

“Không chạy được rồi, anh mau báo cảnh sát hộ bọn em, bọn chúng đã ở dưới nhà rồi, Tư Huỳnh cũng ở đây.” A Thác toan đập máy, thần sắc có vẻ hoảng loạn.

“Mẹ nó chứ, dưới xô pha nhà anh có một thanh đao, cậu xem làm thế nào thì làm! Đợi đấy anh kéo đội sang.” Anh Bạo đập máy, cánh cửa bị thanh đao chém vào rầm một cái.

A Thác mò dưới gầm xô pha ra một thanh đao, căng thẳng bảo tôi mau trốn vào gầm giường phòng anh Bạo. Tôi nói muốn trốn thì cùng trốn, sợ đến nỗi sắp khóc đến nơi.

A Thác chỉ trợn mắt lên nhìn tôi, gằn giọng bảo tôi mau rời khỏi phòng khách. Tôi chưa bao giờ thấy anh hung hăng như vậy.

“Đạch! Mau ra đây cho bố!”

“Mẹ nhà mày, cửa khóa rồi làm sao được. Đạch!” Cùng với những tiếng chửi bới, cánh cửa lại bị đập mạnh mấy cái.

Khóa xích móc sắp đứt đến nơi.

“Anh Bạo không có ở đây!” A Thác kêu toáng lên.

Tôi vội vàng lách vào phòng ngủ, trốn dưới gầm giường, thầm thề rằng sau này nhất định không bao giờ đến đây nữa.

“Nói năng lắm nhảm, không có cũng chém chết mày!”

Một gã khẩu khí hung hăng, giơ chân đập tung cửa ra.

Tôi nằm rạp dưới gầm giường run lên bần bật, định lấy điện thoại di động báo cảnh sát, nhưng lại phát hiện mình đã bỏ quên ngoài phòng khách.

“Con bà nhà nó, có mỗi một đứa? Thằng Bạo trốn đâu rồi!” Một giọng nói thô lỗ bất mãn.

“Cầm đao định làm gì hả thằng nhãi! Phì!” Giọng nói khác đây vẻ khinh miệt.

“Anh Bạo không có nhà, có gì để lại lời nhắn, tôi sẽ nói với anh ấy.” Giọng A Thác rất bình tĩnh.

“Đi tìm! Lật tung chỗ này lên! Tìm trong tủ, dưới gầm giường! Không được bỏ qua chỗ nào hết.” Có tiếng bàn bị hất tung.

Còn cả tiếng tim đập khi toàn thân tôi run lên.

Nghe thấy ba chữ “dưới gầm giường” tôi gần như không thể thở được, tay chân lạnh buốt.

Cửa phòng ngủ bị đá bật ra, tôi thấy hai đôi giày vải bẩn thỉu giẫm qua giẫm lại trước mắt mình, sau đó có tiếng tủ bị mở tung.

Tôi gần như sắp khóc đến nơi.

“Tất cả dừng tay lại cho tôi! Đã bảo với các người là anh Bạo không ở đây mà!” A Thác đột nhiên gầm lên.

Sau đấy là một loạt tiếng đánh đập thành thịch.

“Mẹ! Gầm giường có người!” Một tên tóc húi cua thò đầu xuống phát hiện ra tôi, hai con mắt hấn lồi ra như mắt cá vàng, thò tay vào định kéo tôi ra.

“Không được đụng vào cô ấy! Cút! Cút ra ngoài!” A Thác xông vào phòng, không chút do dự, đá văng tên tóc húi cua.

“Con bà nó! Nhất định là bố thằng Bạo rồi!” Tên tóc húi cua gầm lên, cây gậy đập lên giường kêu “bình” một tiếng, tôi bịt tai ré lên.

“Ra đây! Ra đây cho bố mày!” Gã hung hãn cầm đầu đá mạnh vào cửa, tôi sợ đến nỗi thậm chí không khóc nổi.

Lẽ nào, hôm nay mình phải chết ở đây.

“Đừng ra!” A Thác hét lớn, cầm thanh đao của anh Bạo chém bừa một chập, chắn người trước chiếc giường.

Bốn gã vây A Thác lại, nhìn anh đánh giá.

“Cô ấy là bạn tôi, không liên quan gì đến anh Bạo, cảnh sát đến ngay bây giờ đây, còn không đi mau đi!” Hai chân A Thác không hề run rẩy chút nào, thật không hiểu anh đang nghĩ cái gì.

Trước mắt không phải là phim, cũng không phải là truyện tranh hay tiểu thuyết, sẽ chết người.

“Mẹ mày, một mình cầm dao định dọa ai chứ! Chậc! Định dọa ai hả?” Tên cầm đầu đập mạnh một cú vào chân giường, tôi kêu ré lên.

“Tôi nói trước rồi, nếu các anh không tìm được người mà cứ một mực muốn gây rối, dù bị chém chết tôi cũng sẽ kéo anh xuống cùng!” A Thác cương quyết nói: “Tốt nhất là anh một dao chém bay đầu tôi đi, bằng không có tin tôi đâm hai nhát lên người anh trước không?”

Bốn phía đột nhiên tĩnh lặng như tờ, chỉ có tiếng súng máy lia quét trong phim từ phòng khách vắng sang.

Vì cả tôi cũng không nghe ra chút gì sợ hãi trong giọng A Thác, anh hết sức nghiêm túc.

“Anh Bạo đang dẫn người đến đây rồi, muốn bỏ đi thì tôi chuyển lời thay anh, không thì anh chém chết tôi ngay tại đây đi.” A Thác nói, mạch máu căng phồng lên: “Có giỏi thì đi mà chặn đường anh Bạo lúc một mình ấy, bằng không anh Bạo quay lại đây thấy tôi bị chém, với tính cách của anh ấy, các người đừng mong được toàn thân.”

“Mặc xác nó nói cái mẹ gì, đánh chết mẹ nó đi!” Tên tóc húi cua bước lên một bước.

“Đúng, đánh chết mẹ nó đi! Nó nói bừa thế bố mày còn lâu mới tin!” Một tên khác cũng xông lên.

A Thác không nói thêm gì nữa, chỉ nghe thấy tiếng thở nặng nề của anh.

Quả tim tôi muốn ngừng đập đến nơi.

“Để cho bố mày một cánh tay làm kỷ niệm, bố mày sẽ tha cho lần này!” Tên cầm đầu lạnh lùng nói.

“Được, anh nghĩ kỹ là được, anh Bạo sẽ đòi cả vốn lẫn lời chém thêm mấy cánh tay cho tôi, cuối cùng vẫn là tôi lời hơn.” A Thác không ngờ chẳng chịu lép vế: “Tay trái hay tay phải?”

“A Thác, đừng! Tuyệt đối không được!” Tôi gào lên, đột nhiên cảm thấy rất phẫn nộ, phẫn nộ đến mức quên cả sợ.

Vậy là tôi bỏ ra khỏi gầm giường, giận dữ đến nỗi đầu sắp vỡ tung.

“Tại sao lưu manh có thể ức hiếp người ta như thế chứ? Chẳng lẽ làm lưu manh là có thể không còn tính người hay sao? Rõ ràng người ta không có quan hệ gì, các người cũng ức hiếp được! Không nhìn ra chúng tôi chỉ mượn chỗ xem phim thôi hả! Động một tí là bảo người ta chặt tay chặt chân!” Tôi càng nói lại càng tức, thà chịu chém mấy dao cũng không chịu để A Thác tự chặt tay mình xuống.

Bầu không khí đông đặc lại như thép, A Thác đưa tay nắm chặt tay tôi, nội lực dào dạt của anh lại như đời núi lấp biển ập tới, cho tôi thêm dũng khí, khiến tôi quên cả sợ hãi.

“Có khí phách, cả hai đều được lắm!” Tên cầm đầu đột nhiên phá lên cười: “Anh Bạo nói quả không sai.”

Bàn tay A Thác đột nhiên lỏng ra, tôi cũng ngẩn người.

Nguyên nhân tôi ngẩn người không phải tên cầm đầu đột nhiên chuyển sang nói tiếng phổ thông, mà tại trong câu nói của hắn, thằng Bạo đã trở thành anh Bạo.

“Thật ngại quá, tính toán thời gian, anh Bạo sắp đến rồi đây.” Tên tóc húi cua cười hì hì, vẻ hung hăng dữ tợn vừa nãy đã biến đi đâu mất.

“Vừa rồi... vừa rồi... toàn là trò đùa sao?” A Thác hết sức ngạc nhiên, nhưng tay vẫn cầm chắc thanh đao một cách cảnh giác và dè dặt.

“Tất nhiên rồi, toàn bộ đều diễn cho hai cô cậu xem thôi, anh Bạo nói cậu là một trang nam tử, nhất định sẽ bảo vệ bạn gái, như vậy là đại công cáo thành rồi! Anh Bạo quả nhiên không nhìn lầm người!” Một gã khác có gương mặt hung tợn cười lên ha hả, ném đao với gậy lên giường.

Nhìn bốn gã chẳng khác nào hung thần ác sát cười hiền như Phật Di Lặc, tôi đã hiểu ra toàn bộ.

Thì ra anh Bạo đã sắp xếp vở kịch lưu manh báo thù này, chính là để A Thác thể hiện khí phách đàn ông, hòng khiến tôi cảm nhận được sự quan tâm hết mực A Thác dành ình, cùng với quyết tâm cho dù phải tự chặt một tay cũng bảo vệ tôi. Sau đó, tôi sẽ lao vào lòng A Thác, từ đây hoàng tử công chúa tay nắm chặt tay vui vẻ bên nhau.

Còn anh Bạo, sở dĩ muốn tự mình vạch trần vở kịch này, cũng chỉ bởi một lý do ấu trĩ: Sau này anh ta còn muốn tiếp tục gặp hai bọn tôi ở đây, không muốn chúng tôi sợ hãi mà không đến nữa.

Tôi nhìn bộ dạng ngây ngốc của A Thác, không cần nghĩ cũng biết anh hoàn toàn không biết trước chuyện này.

Nhưng thanh đao trên tay anh vẫn không bỏ xuống, bàn tay siết chặt đầy căng thẳng.

Tôi biết tâm tình A Thác lúc này vẫn còn dừng lại ở giai đoạn căng thẳng dị thường lúc này, chưa bình tĩnh lại được, vì tay tôi đang rất đau, rất đau, xương cốt sắp bị bóp nát đến nơi rồi.

“Không sao rồi, A Thác, không sao rồi.” Tôi kéo kéo tay A Thác.

Đột nhiên tôi trong thấy trong mắt anh rơm rớm nước.

Cầu thang vang lên tiếng bình bịch, anh Bạo xuất hiện ở cửa.

Trên gương mặt nghiêm nghị thường ngày nở một nụ cười tinh quái hiểm hoi, anh ta chậm chậm đi tới, bốn gã mới rồi còn hung hăng giờ xếp thành hai hàng, cười toe toét, nghênh đón đại ca của bọn họ.

Bàn tay nắm chặt của A Thác đột nhiên lỏng ra. Một giây sau, tôi trông thấy A Thác nhảy xổ lên trước, giờ nắm đầm đầm thẳng vào mặt anh Bạo.

“Đại ca.” Bốn gã du côn đóng kịch kinh hãi kêu lên, nhưng lại không dám nhúng tay.

Anh Bạo có cứng rắn mấy thì một đầm như sấm sét nổ giữa trời quang này của A Thác cũng suýt chút nữa khiến anh ta ngã nhào, một tay kịp thời chống vào tường mới không đổ xuống.

Tôi lúng túng nhìn A Thác, những cảm xúc phẫn nộ, sợ hãi, không tha thứ... toàn bộ đều viết rõ trên gương mặt anh, và cả trên cú đầm như đã thú vừa nãy nữa.

Anh Bạo chảy máu mũi, đứng thẳng người dậy. Anh ta chú ý đến cánh tay phải gân xanh nổi vòng quanh, đang cầm chặt thanh đao của A Thác.

“Xin lỗi.” Anh Bạo lạnh lùng nói, đưa tay lên sờ cái mũi suýt chút nữa thì vẹo.

Bốn tên thủ hạ biết điều lui thủ xếp hàng một đi ra khỏi căn phòng ngổn ngang đồ đạc bị đá đổ xuống dưới nhà.

A Thác nhìn tôi, tôi xua tay bảo không có gì, tôi biết anh Bạo chỉ có ý tốt, không sao, không sao cả.

“Thực sự là không sao đâu mà, lại còn vui nữa ấy chứ.” Tôi cười an ủi A Thác, bấy giờ anh mới thở hắt ra một hơi dài.

Sau đó, chúng tôi ngồi trên ghế xô pha, anh Bạo và tôi phải dốc hết sức lực, hơn chục phút sau mới tách được mấy ngón tay A Thác, rút thanh đao ra. Có thể thấy, lúc xảy ra sự việc, sự bình tĩnh của A Thác và phản ứng của cơ thể anh hoàn toàn trái ngược, anh đã chuẩn bị sẵn sàng để giết người.

Không hiểu sao tôi lại có cảm giác áy náy.

Tối hôm đó A Thác và anh Bạo đều không nói một lời, khán giả quan trọng nhất của toàn bộ vở kịch này, tức tôi, lúc thì bận rộn lấy đá cục trong tủ lạnh ra giúp anh Bạo chườm mũi, lúc lại xoa bóp cho bàn tay phải gần như bị chuột rút của A Thác, rồi còn phải phụ trách kể mấy câu chuyện cười trên mạng cho dịu bớt bầu không khí căng thẳng nữa.

Khó khăn lắm bộ phim Bó già nặng nề dài thườn thượt trên màn hình mới chấm dứt, tôi cùng A Thác lái chiếc SB của tôi rời khỏi nhà anh Bạo.

Về sau, khi A Thác đến tận Gambia ở châu Phi xa xôi, thỉnh thoảng tôi vẫn nghĩ đến vụ việc kinh hồn bạt vía tối hôm đó.

Cảnh tượng kiểm duyệt giường, hầm hè dọa dẫm lúc ấy, tôi đã không còn nhớ nữa.

Thế nhưng, ánh mắt tôi, từ bấy đến giờ, vẫn không thể rời khỏi khoảnh khắc bàn tay A Thác run run.

Xét cho cùng, A Thác và anh Bạo đều không phải người hẹp hòi, một tuần sau khi vào học, A Thác nói anh Bạo mới mua mấy đĩa phim ca nhạc Ấn Độ vừa sôi động vừa buồn cười vậy là chúng tôi lại xách một túi đùi gà ghé đến.

Bộ phim rực rỡ sắc màu, khoa trương đến mức khiến người ta rùng mình, trừ việc trên mũi có dán thêm một lá cao, anh Bạo không nói năng gì nhiều, vẫn lạnh lùng kín đáo như mọi khi, tựa hồ chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tôi còn viết một tấm thiệp an ủi cái mũi của anh ta, tiện thể cảm ơn ý tốt.

Tôi xin nhận tấm lòng.

Sau khi vào học, trong tiết trời lẽ ra mọi sự phải đâm chồi nảy lộc, thì chuyện nào chuyện nấy đều đi vào hồi kết một cách lạ thường.

Trạch Vu thi xong kỳ thi vào viện nghiên cứu Công nghệ Thông tin của bốn trường Thanh Hoa, Giao Thông, Thành Công, Trung ương, bỗng chốc trở nên thoải mái, vì nếu không thi đỗ vào những trường trên, anh quyết định sẽ nghe theo đề nghị của bố mình, trước tiên đi lính rồi sau đó rời Đài Loan học thạc sĩ, hoặc học cho đến tiến sĩ rồi mới trở về, cũng coi như là Tái ông thất mã.

Nói tóm lại, đối với anh, những kỳ thi địa ngục đã kết thúc, chỉ còn đợi kết quả thắng hay thua mà thôi.

Vì vậy, anh lại tái xuất ở quán cà phê, tiếp tục hẹn ngẫm với tôi qua những cốc cà phê Kenya, và hết mảnh giấy này đến mảnh giấy khác.

“Cảm ơn em đã ở câu lạc bộ cùng anh đối đầu với kỳ thi vào viện nghiên cứu cực kỳ buồn chán, cảm ơn em đã lo lắng anh sẽ béo phì, không chùn bước trước việc nghĩa, đã bao lần ăn giúp anh nửa bát mì ăn liền.” Sau đó, anh vẽ một con búp bê cầu nắng coi như dấu chấm câu.

Mảnh giấy này trở thành cái kẹp sách của tôi, khiến tôi mỗi ngày đều cười rực rỡ hết như con búp bê cầu nắng trên đó vậy.

Điều khiến tôi vui nhất, không gì hơn việc Trạch Vu không có bạn gái mới.

Có lẽ chỉ là nghỉ ngơi tạm thời sau kỳ thi cuối, hoặc có lẽ đã chán lấy lòng người khác, hoặc giả chỉ là chưa đợi được người khiến anh phải dốc hết vốn liếng ra lần nữa. Cho dù thế nào, đây cũng là chuyện tốt.

Bách Giai từng nói, tình bạn mới là mảnh đất bền chắc nhất cho tình yêu, tuy rằng tôi với Trạch Vu có thể nói là vừa gặp đã yêu, tựa như một giấc mộng, nhưng, nếu Bách Giai nói đúng, tôi cũng không ngại gì bắt đầu từ việc trở thành bạn tốt của anh.

Giống như đại đa số những sinh viên sắp nhập ngũ của trường đại học Giao Thông, Trạch Vu bắt đầu chạy bộ trên con đường vòng quanh trường để rèn luyện thể lực, có lúc vào sáng sớm, có lúc tận mười giờ tối mới chạy. Thường thường, tôi cũng giả vờ vừa khéo chạy bộ ngang qua, cùng anh chạy đến lúc đầm đìa mồ hôi, sau đó cùng tới quán bán đồ ăn sáng ở cổng trường ăn uống.

“Nếu viện nghiên cứu nào anh cũng đỗ hết, anh sẽ chọn viện của trường nào?” Tôi cắn một miếng bánh rán. Bánh rán chấm tương đậu là một trong mười món ăn ngon nhất thế gian.

“Làm gì có chuyện tốt đẹp thế, sao có thể viện nào cũng đỗ hết được?” Trạch Vu ăn bánh trứng, cười cười.

“Thế mới nói là ”nếu” mà.” Tôi đương nhiên mong anh sẽ tiếp tục học ở đại học Giao Thông.

“Đại học Giao Thông sau đó là Thanh Hoa. Thầy cô hầu như đều quen biết hết, tìm giáo sư hướng dẫn tương đối dễ dàng, nếu đến trường khác mà chọn sai thầy với đề mục nghiên cứu, chắc sẽ phải sống cuộc đời nghiên cứu sinh khổ còn hơn chó đay.” Anh lắc lắc đầu. Bingo.

“Ừm, chỗ quen thuộc đâu sao cũng thích hợp để học hành hơn, không cần phải hao tâm làm quen với những thứ mới.” Tôi mỉm cười.

“Mặc dù như vậy cũng rất tốt, có điều trước nay anh đã ở Tân Trúc, giờ cũng học ở Tân Trúc luôn, liệu có hơi đáng tiếc không? Hồi trước điểm thi tốt nghiệp của anh có thể học đại học Đài Bắc, nhưng vì nhà anh ở ngay cạnh trường ấy, nên anh mới điền nguyện vọng vào đây.” Lúc ăn bánh trứng, Trạch Vu không thích chấm tương, “Dù sao chẳng nữa, giờ đã không còn tiếc nuối gì nữa rồi.” Tôi cười hì hì.

“Hả?” Trạch Vu tò mò.

Tôi không nói gì, chỉ cúi đầu ăn cái bánh rán thấm dầm nước tương.

Có thể cùng anh chạy bộ, cùng ăn sáng thế này, ở Tân Trúc có gì mà phải tiếc nuối đâu?

“Đúng rồi, trên mạng bao giờ có kết quả thế?” Tôi hỏi.

“Đại học Thanh Hoa có kết quả sớm nhất, chính là thứ Bảy tuần này. Sau đó là đại học Giao Thông, thứ Hai.” Đôi đũa đang gấp miếng bánh trứng của Trạch Vu run nhẹ một cái tượng trưng.

“Em sẽ ngồi cạnh trước máy tính, ra sức cầu nguyện giúp tiền bối.” Tôi cười cười.

“Nếu được lên bảng vàng, nhất định sẽ mời em ăn cơm. Nhất định đấy.” Trạch Vu cầm đũa chấp tay vái vào không trung một cái.

“Nhất định phải thế rồi, mỗi lần ăn sáng xong đều thấy anh ra cửa hàng 7-Eleven mua nửa tá nước tiên thảo mật ong đi cúng Thổ địa, nhưng Thổ địa có học với anh đâu, em thì có, thế nên em muốn ăn một bữa thật thịnh soạn.” Tôi cười gian xảo.

Nhắc đến chuyện này, các chuyện gia chuẩn bị thi vào viện nghiên cứu của đại học Giao Thông đều biết, muốn được để danh bảng vàng ở trường này, cố gắng học tập chỉ xếp thứ hai, nhưng miếu Thổ địa ở đối diện cổng trường thì không thể không đi cúng bái một lần.

Thổ địa của trường này rất thích uống nước tiên thảo mật ong, lại còn phải là loại hiệu Thái Sơn mới được, vì vậy tủ đồ uống trong cửa hàng 7-Eleven phía sau miếu lúc nào cũng chuẩn bị mấy lốc tiên thảo mật ong hiệu Thái Sơn, đồ cúng trên bàn thờ trong miếu cũng chất lên như quả núi nhỏ.

Mà Trạch Vu, người thanh niên trí thức đầy triển vọng thường xem các tạp chí quản lý kinh tế tài chính, bình luận chính trị, vì muốn giành được thứ hạng đầu, không chỉ ngày ngày trước kỳ thi đến cúng bái, mà thi xong rồi cũng ngày ngày hiếu kính, khiến cho công ty thực phẩm Thái Sơn và Thổ địa công công đều kiếm được một khoản bẫm.

“Không ngờ lại còn ghen tị với cả Thổ địa, vụ này thì không phải ăn một bữa thịnh soạn là có thể giải quyết được rồi.” Trạch Vu mỉm cười.

“Tóm lại, hy vọng Thổ địa công công thực sự bị anh mua chuộc thành công trước đã!” Tôi cười lên khanh khách.

Sáng sớm ngày thứ Bảy, tôi tắm rửa sạch sẽ, niệm mười lần Tâm kinh(3) rồi bật máy tính lên vào trang mạng của tổ giáo vụ nghiên cứu sinh trường Thanh Hoa, tìm kiếm ba chữ Dương Trạch Vu trong danh sách của viện nghiên cứu Công nghệ Thông tin, đáng tiếc vẫn chỉ là dự bị.

“Dự bị số hai mươi mốt, hẳn là vẫn còn nhiều hy vọng?”

Tôi thăm ước lượng, lại mở thêm một cửa sổ mới, vào trang web của trường đại học Đài Bắc. Tôi lấy danh sách của đại học Thanh Hoa đối chiếu với danh sách thi đỗ bên viện nghiên cứu Công nghệ Thông tin trường Đài Bắc, phát hiện có mười lăm cái tên trùng lặp.

“Nếu bọn họ đều không gỡ trò, ngoan ngoãn học trường Đài Bắc, vậy thì Trạch Vu coi như là dự bị số sáu rồi.” Tôi lẩm bẩm tự nói một mình: “Lại nếu như có bảy người khác sẽ thi đỗ vào đại học Giao Thông, cũng học luôn trường Giao Thông, vậy thì Trạch Vu được nhận rồi.”

Tuy rằng tôi cố chấp nghĩ như vậy, nhưng có thể tưởng tượng ra tâm trạng thấp thỏm không yên của anh, vì tối hôm thứ Sáu tôi không gặp cốc cà phê Kenya cô độc trong quán.

Vì vậy, khi kẻ không phải thi vào viện nghiên cứu là A Thác đến tìm tôi lúc sắp hết giờ làm, tôi còn mời anh một cốc cà phê Kenya.

“Đây chính là loại cà phê mà Trạch Vu thích uống nhất đấy hả? Ừm, ngon đấy.” A Thác phung phí của giờ nghỉ cốc uống cạn một hơi, giờ ngón tay cái.

“Hy vọng thứ Hai tới đại học Giao Thông thông báo kết quả có thể trông thấy tên anh ấy.” Tôi u uẩn thờ dài, nhìn sang phía cái bàn tròn nhỏ, người đàn ông trung niên ưa chịu khổ và bà chủ đang nói nói cười cười.

“Còn cả đại học Thành Công và đại học Trung Ương nữa mà.” A Thác vỗ vai tôi, nhe răng ra cười.

“Những chỗ ấy đều xa em quá.” Tôi lắc đầu, Albus đi qua trước mặt cũng lắc đầu theo.

“Cũng phải.” A Thác gãi đầu.

Sau đó là mười phút im lặng, tôi rửa ấm Siphon, còn A Thác thì ngẩn người ra.

“Anh hỏi người ta rồi, thực ra dự bị số hai mươi một của trường Thanh Hoa là rất có hy vọng được tuyển đấy.” A Thác đột nhiên nói.

“Cảm ơn!” Tôi gật đầu, tôi cũng đã lên mạng hỏi thăm các nghiên cứu sinh.

“Thế nên cần phải ăn mừng một bữa ra trò.” A Thác cười, vẫn là thứ logic quái dị không đầu không đuôi xưa nay của anh.

“Ở đâu ra kiểu đó chứ!” Tôi gõ lên cái đầu ngốc nghếch của A Thác, có điều, vẫn phải bật cười.

“Dạo gần đây anh thích mê cái máy ném bóng rổ. Em biết không? Chính là cái loại mà một phút ném được hơn năm mươi điểm thì được chơi thêm lần nữa ấy, thực sự là vui cực kỳ luôn.” A Thác bắt đầu hưng phấn, tôi cũng hưng phấn theo anh một cách khó hiểu.

“Hồi trước em chơi với Tiểu Thanh ở công ty bách hóa rồi, nhưng kém lắm, vì vậy nghĩ thứ gì khác để ăn mừng được không?” Tôi nói, thầm nghĩ giờ vẫn chưa đến lúc có thể ăn mừng mà, A Thác hơi lây bệnh của Tiểu Tài rồi.

“Tập luyện đến lúc không kém nữa thì sẽ vui thôi! Mới đầu anh cũng chơi kém đến mức chỉ muốn đập đầu vào tường, nhưng nhà A Thương vừa khéo có một cái máy, thế nên anh dành ra hai buổi tối đã trở nên rất khủng bố rồi đấy! Kỷ lục một trận được chín mươi điểm.” A Thác cười đến híp tịt cả mắt.

“A Thương? Lại là bạn mới hả? Nhà anh ta sao lại có máy ném bóng rổ?” Tôi nhìn đồng hồ, đã đến lúc ra về rồi.

“Để đưa em đi làm quen nhé! Siêu lợi hại luôn!” A Thác hưng phấn đến đỏ bừng cả mặt.

Mười phút sau, tôi phóng con SB mạnh mẽ, dèo A Thác lao vào một cuộc phiêu lưu tình bạn mới.

Bạn biết đấy, A Thác giống như một thỏi nam châm lớn. Quái nhân lần này anh hút được, là một siêu cao thủ trò gấp búp bê tên A Thương.

Mấy ngày trước, A Thác chạy đến siêu thị Gia Lạc Phúc(4) ở phía Bắc Tân Trúc mua đồ, trông thấy một người lùn miệng ngậm thuốc lá đứng trước máy ném bóng rổ bên ngoài tầng một, chỉ trong một phút ngắn ngủi mà ném được một trăm năm mươi điểm, liền ngây cả người ra.

“Người bình thường chỉ dùng ánh mắt tỏ ý anh giỏi thật”, thoải mái hơn một chút thì nói lên thành tiếng anh giỏi thật là cùng. Nhưng về mặt này, A Thác là chuyên gia trật đường ray.

“Gặp được quái vật máy ném bóng như vậy, anh đương nhiên phải nắm bắt cơ hội hỏi han anh ta rồi! Anh có phải đồ ngu đâu, tất nhiên muốn biết làm thế nào mới ném được nhiều điểm thế! Vậy là anh liền đi thẳng tới hỏi thăm, lại còn nhờ anh ta dạy anh nữa. Xuống đường hầm!” A Thác ở sau tai tôi kể lại quá trình anh gặp gỡ với A Thương, làm tôi suýt chết vì cười.

“Sau đó thì sao?” Tôi hỏi anh: “Lẽ nào sau đó anh ta dạy anh luôn à?” Tôi cười.

“Lại còn không? Cuối cùng anh ta thấy anh ngốc quá, bèn đưa luôn về nhà luyện thành tài, cho đỡ phải phí tiền oan. ”Ra khỏi đường hầm rẽ phải! Chính là gian nhà tôn kia kìa.” A Thác lớn tiếng nói.

Nhà của A Thương là một gian nhà tôn xây trái phép, nằm trong ngõ phía trước nhà hát kịch Kim Bảo ở Bắc Tân Trúc.

Tôi đỗ xe trước gian nhà lợp tôn, trông thấy hai cái máy trò chơi cỡ lớn bị hỏng bày bên ngoài dưới ánh đèn đường.

“A Thương từ nhỏ đã nghiện các loại máy trò chơi cỡ lớn, hồi trước tốn rất nhiều tiền ở các trung tâm giải trí, có điều về sau học khôn rồi cũng kiếm được ít tiền, vì vậy mới mua một số máy hỏng hóc về sửa lại, rồi tự chơi ở nhà.” A Thác nói, cùng tôi bước vào căn nhà có cánh cửa gỗ khép hờ.

Bài trí trong gian nhà tôn không khác gì một căn nhà bình thường, hai ngọn đèn đỏ bằng nhựa bày trên bàn thờ, xô pha màu đen bản thủ, con cóc ngậm tiền đặt trên nóc ti vi, nhưng tấm rèm phía sau bàn thờ vừa mở ra, liền trông thấy một cái máy ném bóng rổ cũ kỹ, cùng một máy gấp búp bê.

A Thương trông khoảng ngoài ba mươi tuổi, để mình trần lột ra từng lớp mỡ chồng chất, đầu tóc bù xù.

Anh ta ngậm một điếu thuốc, ngồi trước máy trò chơi bên cạnh máy ném bóng rổ chơi trò đối kháng, ngoảnh đầu lại nhìn chúng tôi một cái, gật đầu ra hiệu.

“Chiến binh đường phố(5), giờ gần như không còn thấy ở đâu nữa rồi. A Thương đã chơi đến trình độ dùng ngón chân cũng có thể đánh ra cú đấm Sao Băng.” A Thác giới thiệu với tôi tên trò A Thương đang chơi.

“Ừm.” Tôi đáp lại, cười với A Thương.

“Bạn gái? Không hút thuốc nữa nhé.” A Thương dập tắt thuốc, chỉ vào máy bán hàng tự động kê ở sát tường, nói: “Tự ra mà ần, không mất tiền đâu, dừng ngại.”

Tôi nhìn cái máy bán hàng tự động, thì ra A Thương vác cả một cái máy bán hàng tự động hỏng về, cũng sửa lại, thay đổi máy móc, sau đó biến nó thành tủ lạnh kiêm chạn bát.

Xem chừng, đây đúng là một con người thú vị.

Sau tấm kính thủy tinh có mấy loại đồ uống, và đủ các loại bánh quy, chỉ là thứ tự sắp xếp rất bừa bãi, nếu đồ ăn bạn thích để ở phía sau thì không thể nào ần một lần mà được.

“Cô ấy là bạn em thôi, tên là Lý Tư Huỳnh, Tư trong tư niệm, Huỳnh trong huỳnh hỏa trùng, đến chơi máy ném bóng rổ!” A Thác vỗ vào nút ần trên cái máy bán hàng tự động, một lon Pepsi và một lon Sprite rơi ra.

“Chơi trò này chẳng có bí quyết gì cả, chơi lâu rồi tự nhiên giỏi thôi, tự mình chơi nhé? Máy gấp búp bê cũng có thể tự bật mà chơi, có điều gấp được rồi không được mang đi đâu nhé, ha ha!” A Thương nheo mắt cười khùng khục, miệng vẫn ngậm điếu thuốc cong queo đã dập tắt kia.

“Vậy em cảm ơn nhé.” Tôi cũng không làm khách, đi tới trước máy ném bóng rổ, ần nút bắt đầu.

Cửa ống bật mở, mấy quả bóng rổ lăn xuống, tôi hào hứng bắt đầu ném, nhưng đường cong hai tay tôi ném ra không phải cao quá thì thấp quá, còn có quả đập thẳng vào tấm chắn bằng nhựa trong, bật vào người A Thác đứng cạnh, một phút trôi qua, tôi chỉ được có hai mươi điểm, một con số đáng xấu hổ.

Tôi giận mình lắm, lại chơi thêm lần nữa, lần này vì tê tay mà thụt lùi xuống còn có mười sáu điểm.

“Em cứ chơi từ từ, không ai đuổi em đâu mà. Anh tập gấp búp bê đây.” A Thác giúp tôi mở lon Sprite, đi về phía cái máy gấp búp bê cầm lấy tay nắm.

“Không, em xem anh chơi trước.” Tôi cầm lấy lon đồ uống, tò mò xem A Thác biểu diễn.

Trong máy gấp búp bê của A Thương có rất nhiều món đồ chơi cả lớn lẫn nhỏ, còn có cả bao cao su, hộp kẹo, đồng hồ đeo tay... bất cứ thứ nào có thể xuất hiện trong một cái máy gấp búp bê, thấy đều có cả.

A Thác nói, thoát đầu A Thương toàn đến cửa hàng “mười đồng” hoặc tiệm tạp hóa mua ít đồ về tập luyện, sau khi luyện đến mức xuất thần nhập hóa rồi, liền đi ra bên ngoài gấp vài món hay ho về bày trong đó.

“Bắt đầu từ búp bê vải đơn giản nhất đi nhĩ? Thứ này hình như tương đối dễ.” Tôi chỉ vào một con Doraemon đỏ phối màu loạn xạ ngẫu.

Nhưng tay A Thác rất vụng về, không chỉ không gấp được con Doraemon ấy, mà liên tiếp thử mười mấy lần đều không gấp được thứ nào, tôi cũng thử mấy lần, lần lợi hại nhất ăn may móc được cái dây đeo đồng hồ, đã treo lơ lửng trên không trung nhưng cuối cùng vẫn bị đung đưa rơi xuống, việc sắp thành lại hỏng.

“Tiếp tục nhìn hai đứa gấp tới nay anh sẽ gấp ác mộng mất, tránh ra, để anh cho hai đứa biết thế nào gọi là Bó già máy gấp búp bê.” A Thương xoa xoa cái bụng mỡ, nét mặt lộ vẻ chán nản kiểu “vẫn phải để anh đây ra tay mới xong”.

“Bó già, em muốn con hươu cao cổ kia kìa.” Tôi chỉ vào con hươu cao cổ đồ chơi, chỉ khâu ở cổ đã bọc ra, lộ cả bông bên trong.

“Đơn giản.” A Thương ngáp một cái, cần điều khiển và thịt mỡ trên bụng cùng lúc kêu lên lạch bạch.

Ngáp xong, con hươu cao cổ đã rơi vào trong lỗ.

“Siêu quá! Có kỹ xảo gì không vậy?” Mắt tôi sáng bừng lên.

“Kỹ xảo? Gấp búp bê phải nhờ vào thiên tư, thứ nữa là số mệnh.” A Thương nheo mắt lại, vắn vè lớp mỡ kỳ dị trên bụng: “Thứ đầu tiên một người gấp được trong đời, sẽ quyết định cuộc đời của người đó. Cuộc đời em, sẽ giống như con hươu cao cổ này vậy, có cái cổ rất dài.” Tôi há hốc miệng, người này phải gọi là Bó già nói nhảm mới đúng.

“Cuộc đời em có cái cổ rất dài là thế nào?” Tôi thắc mắc.

“Một người phải tốn bao nhiêu thời gian mới hiểu được ý nghĩa cuộc đời mình chứ? Đừng nôn nóng cô bé con à!” A Thương nhìn A Thác, nói: “Có cần bao cao su không? Để anh gấp cho cậu.”

“Thôi đi. Hề nghĩ cuộc đời em là một cái bao cao su, đầu em đã bắt đầu nhức rồi.” A Thác lắc đầu, làm ra vẻ đau đớn.

“Có lý, cô bé con, đi theo cậu này sẽ có tương lai đấy.” A Thương nhìn tôi, trầm ngâm suy tư đưa con hươu cao cổ bị bọc cả túm bông cho tôi.

“Anh chẳng nói là phải cho vào lại sao?” Tôi ngăn người nhìn con hươu cao cổ bị mưu sát.

“Cuộc đời em thì có thể phá lệ cho em mang về.” A Thương nói, bộ dạng như thể đang lo lắng thay tôi vậy.

“Ừm, đó là anh gấp đấy chứ! Cuộc đời em, em phải tự gấp!” Tôi huých móng đũa A Thương tránh ra, bỏ con hươu cao cổ vào lồng kính, kích hoạt lại cần điều khiển.

Tuy rằng không tin lời A Thương, nhưng tôi vẫn nhắm vào thứ trông có vẻ đắt nhất bên trong... chiếc đồng hồ mà suýt chút nữa tôi gấp được lúc nãy; cuộc đời tôi chính là một chiếc đồng hồ đeo tay, ít nhất có thể giải thích thành tôi là người đúng giờ.

Nhưng khi cái cần gấp bằng kim loại vẫn đang lừng khừng giữa chừng không, tôi chợt hắt hơi một cái, bất cẩn đề vào nút bấm.

Cần gấp thả xuống, không hề chần chừ quắp lấy con hươu cao cổ tôi vừa ném trở lại, chẳng những thế, còn một phát ăn luôn.

Bạn hỏi tôi phản ứng thế nào à? Tôi ngay lập tức kêu ré lên như trông thấy ma hiện hình!

“Cuộc đời mà.” A Thương vỗ vai tôi, nói: “Cho dù thế nào cũng phải thử chấp nhận nó.”

“Ít nhất không phải là đôi tất kia.” A Thác an ủi tôi, chỉ tay vào một đôi tất màu xanh lá cây trông chẳng thể hợp với bất cứ đôi giày nào.

Sau đấy, A Thác thử liền một tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng lắc lẻo gấp được cuộc đời anh lên.

Chính là đôi tất màu xanh lá cây kia, quả nhiên không thể nói chắc điều gì được.

“Thì ra là một đôi tất.”

A Thác rơi vào trầm tư, nhưng cũng không ử rử đến độ đánh đập cái máy gấp búp bê.

Trong một tiếng đồng hồ đó, tôi đứng dậy luyện tập ném bóng rổ, tay này nhức muốn chết, nhưng điểm số bốn mươi sáu khiến tôi dương dương đắc ý, chỉ kém chút nữa là vượt qua được ngưỡng cửa “chơi thêm một lần miễn phí” rồi, tôi cũng dần dần nắm bắt được góc độ ném bóng sao cho trúng vào rổ.

“Có muốn chơi Chiến binh đường phố không? Người được gọi là Thần Chiến binh đường phố như anh đây có thể dạy em bí mật của cú đấm Sao Băng liên hoàn. Cách cách cách, cách cách cách, đối thủ vừa mới bò dậy đã bị đấm móc bay lên, đảm bảo không có chút khả năng phản đòn nào.” A Thương thổi kèn khen lấy, ngón giữa, ngón trỏ, ngón cái bàn tay phải chụm lại thành hình mũi dùi, liên tiếp gõ nhanh trên mặt bàn. Tôi biết đó là kỹ xảo để đánh ra tuyệt kỹ một cách chuẩn xác nhất.

“Để lần sau nhé, nhưng mà em rất tò mò, tại sao anh lại mua mấy cái máy trò chơi này về nhà sửa lại thế? Cả tủ lạnh cũng không mua, mà mua luôn máy bán hàng tự động về thay thế?” Tôi hỏi, do lấy thói quen của A Thác, tôi trở nên rất thoải mái tự nhiên khi ở với những quái nhân kiểu này.

“Vui mà, vừa tiết kiệm tiền vừa được thưởng thức trò chơi, lại không phải tranh giành với người ta.” A Thương cười khùng khục.

Sau này tôi mới biết A Thương là kỳ tài tự học ngành điện tử, hồi trước vì không suy nghĩ giúp bọn xấu sửa bảng mạch của máy rút tiền tự động mà bị giam mất mấy năm, vừa ra tù năm kia.

“Nhưng mà vẫn rất quái dị.” Tôi nói, nghịch ngợm con hươu cao cổ thăm thẳm trên tay.

“Còn có thể cưa gái nữa.” Hai tay A Thương véo véo đám thịt béo trên bụng, làm ra vẻ thần bí nói: “Nếu anh ném được một trăm năm mươi điểm trước mặt một cô gái, cô ta lại chẳng ngoan ngoãn theo anh về nhà sao? Nếu anh không ngừng gấp hết con búp bê này đến con búp bê khác trước mặt một cô gái, cô ta sao có thể không lao vào lòng anh chứ? Nếu cô ta hồi xưa thích chơi Chiến binh đường phố, sau khi theo anh về nhà lại phát hiện ra nhà anh vừa hay có một cái máy, làm sao có thể ngăn mình lấy anh làm chồng cho được, ha ha, ha ha.”

“Làm gì có chuyện anh ném được một trăm năm mươi điểm là cô ta liền theo anh về nhà!” Tôi rất muốn cười, gã béo này quả thực coi thể giới xung quanh đơn giản quá.

“Có lý, vậy thì anh sẽ ném được hai trăm điểm.” A Thương khịt mũi cười: “Thế chẳng phải là quơ tay một cái liền bắt được luôn sao?”

Tôi thở dài một tiếng, đúng lúc ấy, vừa vặn trông thấy A Thác gấp đôi tất màu xanh lá cây lên.

“Còn anh? Lần đầu tiên anh gấp được cái gì?” Tôi hỏi, rất muốn biết suy nghĩ kỳ quái này của anh ta từ đâu mà ra.

“Sô cô la, của Ferrero Rocher.” A Thương nhướn lông mày lên, vẻ mặt rất phấn khởi.

Thật quá thích hợp với anh ta.

Chú thích: (1) Thuật nói bằng bụng.

(2) Đây là một câu nói quen thuộc của Trần Thủy Biển mỗi khi kinh tế gặp khó khăn. Ngày nay đã trở thành một chuyện cười chính trị ở Đài Loan.

(3) Tức Bát nhã tâm kinh hay còn gọi là Bát nhã ba la mật đa tâm kinh.

(4) Hay Canefour, tập đoàn kinh tế Pháp kinh doanh trên lĩnh vực siêu thị, hiện là tập đoàn siêu thị lớn thứ hai thế giới, có chi nhánh tại 29 quốc gia và vùng lãnh thổ.

(5) Street fighter, một trong những loại game đối kháng nổi tiếng trên toàn thế giới với cách chiến đấu tay đôi một chọi một, do hãng Capcom giới thiệu lần đầu tiên vào tháng Tám năm 1987.

11. Chương 11: Chín Mười Chín, Nước Tiên Thảo Mật Ong

Trạch Vu đang đợi một người con gái mà trước mặt người ấy anh không phải ngại trang.

Bách Giai đang đợi một người con trai mà cậu ấy không phải gánh áp lực lựa chọn.

A Thác đang đợi một cô gái tốt biết cách trân trọng bản chất thuần phác của anh.

Còn lúc này tôi đã đi đến đoạn vĩ thanh của bài toán sắp xếp tổ hợp tình yêu này.

Trở về ký túc xá, tôi đặt con hươu cao cổ kia xuống cạnh gối, càng nhìn nó càng đáng thương, nên tôi đã nhét chỗ bông lòi ra vào, sau đó mượn kim chỉ của Tư Đình khâu cái cổ của nó lại, quả nhiên trông đỡ hơn rất nhiều.

Dẫu sao cũng là cuộc đời tôi mà, không thể trông khó coi quá được.

Nằm trên giường, trong đầu tôi chỉ toàn là hình ảnh máy ném bóng rổ, hai cánh tay đã mỏi nhừ, nhưng nếu máy ném bóng mà ở dưới gầm giường, tôi nhất định sẽ bỏ dậy ném thêm một chập nữa.

Tôi hoàn toàn quên bém vắn đề nghiêm túc là Trạch Vu có thể thi đỗ trở thành nghiên cứu sinh của đại học Thanh Hoa hay không, cho dù thi thoảng có một thoáng âu lo lướt qua trong tâm trí thì cũng nhanh chóng bị quả bóng rổ vụt khỏi tay đánh rơi.

“Hay thật đấy, tớ cũng muốn làm quen với ông anh A Thương quái dị ấy.”

Bách Giai thở dài một tiếng, tắt đèn.

Tôi nghĩ cậu ấy nhất định rất hối hận hồi đầu đã mua bộ ghép hình phức tạp ba nghìn mảnh, mà không phải bộ một nghìn mảnh.

Bằng không, biết đâu A Thác sớm đã dẫn cậu ấy đi chơi khắp nơi rồi.

Hôm sau tỉnh dậy, tay tôi gần như không thể cử động, cơ bắp cứng đến nỗi tôi chực khóc lên thành tiếng. Cánh tay hồng rồi, tôi đành phải khổ sở nằn nì Niệm Thành vốn định nằm ngủ cả ngày đi làm thay.

“Đạch, nề tình tớ vẫn còn nợ cậu mười nghìn đồng đấy, được rồi.” Niệm Thành dật dờ như hồn ma bóng quế thay quần áo, miệng hăng còn ngậm bàn chải đánh răng đã đi ra ngoài.

Cả ngày thứ Bảy tôi dành chườm đá vào hai tay, sau đó lê rề ngồi lì trước máy tính viết tiểu thuyết, trả lời thư độc giả.

Còn Bách Giai thì vừa ngủ dậy đã gọi điện cho A Thác, bảo cậu ấy muốn đi xem phim, tôi đoán trong lòng cậu ấy ắt hẳn là rất muốn đến nhà anh Bạo trong truyền thuyết kia mở mang kiến thức một phen.

Nhưng A Thác chẳng biết là giả ngây hay ngốc thật, nói rạp chiếu phim ở bách hóa Trung Hưng đang chiếu tập đầu bộ Chúa nhẫn mà anh đã chờ đợi rất lâu, vậy là Bách Giai đành dẫu môi lên, tuy rằng khó chịu song vẫn miễn cưỡng chấp nhận ra ngoài hẹn hò.

Đến tối khi Bách Giai trở về, vẻ u ám lúc ra khỏi cửa đã bay biến, còn mang cả trà sữa Thang Ký về cho tôi và Tư Đình.

“Sao mà mặt mày rạng rỡ vậy? Chẳng lẽ hôm nay lại có bước tiến mới.” Tôi cười cười.

“Hi hi.” Bách Giai nhảy múa xoay vòng, chỉ còn thiếu mỗi nước tung cánh hoa nữa thôi.

“Một phiếu cho nắm tay.” Tư Đình giơ tay lên.

“Hi hi.” Bách Giai tiếp tục xoay vòng, bộ dạng như thể không biết chóng mặt.

“Một phiếu cho hôn nhau.” Tôi giơ tay.

“Hi hi. Á, đau quá!” Bách Giai đập trán vào cột giường, cuối cùng cũng dừng lại.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Chẳng lẽ cậu không còn là con gái nữa. Ở bộ lạc của tớ, chưa kết hôn mà xảy ra quan hệ là chuyện lớn tày trời đó, anh trai của cô gái có thể...”

Tư Đình một lời thốt ra khiến người ta giật mình kinh hãi, tôi ở bên cạnh cười lăn cười bò.

“Đội đã! Tớ vẫn còn! Britney ngọt ngào bé nhỏ cũng thế!” Bách Giai cuống cả lên, vội bịt miệng Tư Đình lại, không muốn nghe can hệ giữa việc có còn là con gái với những ân oán chém giết trong bộ lạc.

“Thế thì sao? Mau nói mau nói đi, tớ phải viết tất cả chuyện này vào trong tiểu thuyết đấy.” Tôi để lộ ánh mắt chờ đợi.

Bách Giai đằng hắng, cầm máy sấy tóc trên bàn lên giả vờ làm micro, trình trọng tuyên bố.

“A Thác muốn xin đi nghĩa vụ ở nước ngoài, cũng nắm chắc có thể thuận lợi vượt qua kỳ thi, nhưng ngôi nhà duy nhất của anh ấy ở Đài Loan chính là chỗ anh ấy đang thuê bây giờ, vì thế cho nên trước khi rời khỏi Đài Loan anh ấy sẽ gửi tất cả đồ đạc ở chỗ đám bạn bè quái dị của mình, khi nào về nước thì đến lấy lại. Trong thời gian hai năm dài đằng đẳng đó, có một thứ quan trọng nhất...”

Bách Giai tay phải cầm máy sấy tóc, tay trái đặt lên ngực, giọng nói dịu dàng.

“Bức tranh ghép ba nghìn mảnh.” Tư Đình xen vào.

Bách Giai lắc đầu, nhìn tôi.

“Tất nhiên là con Cà Rốt!” Tôi đành lên tiếng, trăm phần trăm đây là đáp án.

“Bingo! A Thác muốn gửi Cà Rốt ở chỗ tớ! He he he! Chắc chắn là anh ấy bắt đầu mên tớ rồi.” Bách Giai vui quá đổi, sung sướng nhảy qua nhảy lại.

Mới rồi tuy rằng tôi đã đoán đúng, nhưng rất kỳ lạ, tôi phát hiện ra mặt mình sừng sững.

“Sao vậy? Lẽ nào Tư Huỳnh muốn tranh Cà Rốt với tớ! Oa... chắc chắn tớ không thắng được cậu đâu... oa oa!”

Bách Giai phát hiện ra vẻ mặt tôi hơi kỳ lạ, bắt đầu giả bộ khóc lóc.

“Phì, ai thêm tranh Cà Rốt với cậu chứ!” Tôi làm bộ ngã ngửa người, muốn gồng sức rặn ra một nụ cười, nhưng hình như hơi khó. Mặc dù Cà Rốt tương đối thân thiết với Bách Giai vốn hay đến nhà A Thác chơi, nhưng tốt xấu gì tôi cũng cùng nó chạy bộ cả một kỳ nghỉ đông, A Thác không hỏi tôi trước đã gửi con Cà Rốt quan trọng thế cho Bách Giai, khiến lòng tôi không khỏi có chút hụt hẫng, thậm chí còn hơi khó chịu, thật chỉ muốn đá cho anh mấy cái.

“Tư Huỳnh nhất định đang nghĩ trong ký túc xá không thể nuôi chó mèo.” Tư Đình giơ tay đã là đã cứu tôi một mạng.

“Ừm, nếu cậu thực sự muốn nuôi Cà Rốt thì sẽ phải dọn ra ngoài ở, tớ nữ lòng nào chứ, cậu là bạn thân nhất của tớ ở trường đại học, mà cũng là một người bạn cùng phòng tốt nữa. Không thì, đành nuôi lén vậy, bị giám thị phát hiện lại tính nước khác.” Tôi nói, những điều này cũng đều là sự thật.

Mèo còn dễ xử lý, tiếng kêu nhỏ, ưa sạch sẽ, phòng bên cạnh cũng đang nuôi trộm một con mèo Ba Tư.

Nhưng chó thì rất khó đối phó, đặc biệt là loại không gia giáo tự tung tự tác như con Cà Rốt.

“Ha ha ha, tớ đã nghĩ ra phương án giải quyết từ trước rồi! Vả lại còn là phương án giải quyết hạnh phúc nhất nữa!”

Bách Giai nhảy nhót tung tăng, nụ cười rạng rỡ của cậu ấy có thể khiến những ông già trăm tuổi cũng phải chết mê chết mệt.

“Không phải cậu định dọn ra thật đấy chứ! Xin cậu đừng nhé, tớ có thể chấp nhận việc nuôi trộm một con chó.”

Tư Đình nghiêm túc nói. Tôi nhìn bước nhảy tung tăng của Bách Giai, trong lòng giật thót lên một cái.

“Cậu muốn dọn vào ở nhà A Thác.” Tôi kêu lên thành tiếng.

“Bingo, bingo! Tư Huỳnh, cậu đúng là hiểu tớ quá!”

Bách Giai ôm lấy tôi cười lớn.

Thì ra sau khi A Thác rời Đài Loan đi nghĩa vụ, Bách Giai định thuê lại chỗ ở hiện tại của anh, sau đó nuôi Cà Rốt.

Ở đó, còn phí tổn ở trong ký túc xá nữ năm hai rất rẻ, vì vậy Bách Giai cũng quyết định tiếp tục ở với chúng tôi, ven cả đôi đường.

Đối với Bách Giai, được ở trong nhà chân mệnh thiên tử, cùng con chó của người ấy đợi người ấy trở về, tất nhiên là quyết định hạnh phúc nhất rồi.

Nhưng tôi lại không thể nào vui nổi. Tôi hiểu rõ, mình đang ghen với cô bạn thân.

“Đừng buồn, tớ vẫn thường xuyên ở đây mà... bằng không ai cho tớ mượn xem báo cáo chứ, hi hi.” Bách Giai ôm tôi, véo má tôi một cái rồi nói: “Trạch Vu nhất định sẽ đỗ vào đại học Giao Thông, ngày mai tớ sẽ tắm rửa trai giới cùng cậu, sau đó tung kinh xem bảng kết quả, thế nào hả, nghĩa khí chưa? Anh ấy mà được tuyển thì cậu còn vui hơn tớ rồi!”

Tôi gật gật đầu, véo lại má Bách Giai.

Trong lòng thầm áy náy, sao mình lại ghen với một người bạn thân thiết như vậy chứ.

Ngày Chủ nhật, tôi quả thật cùng Bách Giai ăn chay cả ngày, yên phận ở trong phòng, viết tiểu thuyết nửa ngày rồi xem VCD phim truyền hình Nhật Bản nửa ngày, không theo A Thác đến tiệm giặt là ăn uống thịnh soạn nữa.

Đến tối, lúc cùng tản bộ ven bờ hồ Trúc sau khi ăn cơm, Bách Giai đề nghị hay là đi mua nước tiên thảo mật ong hiệu Thái Sơn cúng Thổ địa, tôi nghĩ thấy cũng phải, giờ phút cuối cùng tuyệt đối không thể có điều gì ân hận, một chút đồ cúng này không thể thiếu được.

Vậy là chúng tôi ra cổng trường, đến cửa hàng 7 - Eleven sau miếu Thổ địa mua nửa tá nước tiên thảo mật ong hiệu Thái Sơn.

Khi chúng tôi vào trong miếu định gieo quẻ coi bói, bỗng thấy A Thác đang đốt vàng mã trước cái lò bằng gạch, còn Cà Rốt thì ngồi chồm hổm cạnh chân anh trầm tư suy ngẫm triết lý cuộc đời của một chú chó.

“Sao lại chạy đến đây khẩn vái thế? Anh có phải thi đâu?” Bách Giai rất vui khi tình cờ gặp mặt ở đây, ngồi xuống vỗ đầu con Cà Rốt. Tôi cũng lấy làm khó hiểu, nhưng vẫn nhận một phần giấy vàng mã gấp hộ anh.

“Tiểu Tài nói niệm lực là một thành tố rất kỳ diệu của cơ thể người, khi mấy trăm triệu người cùng tập trung niệm lực thậm chí có thể khiến thiên thạch sắp rụng vào Trái đất kịp thời văng ra khỏi quỹ đạo, cậu ấy còn bảo kim tự tháp thực ra chính là đài phát xạ niệm lực của người Ai Cập, xây lên dùng để đối thoại với người ngoài hành tinh.” A Thác càng nói càng xa xôi, tốc độ gấp giấy vàng mã vẫn không ngừng lại.

“Nói vào trọng điểm.” Tôi sắp ngất xỉu đến nơi, bỏ đồng vàng mã đã gấp xong vào lò lửa.

“Chẳng phải sáng sớm mai là có kết quả của Trạch Vu sao? Anh nghĩ ngoài các em và bản thân cậu ấy, nếu thêm một phần niệm lực của anh nữa, tỷ lệ trúng tuyển nhất định sẽ cao hơn nhĩ? Vì vậy anh bèn đến đây cúng, tiện thể dẫn con Cà Rốt đi dạo luôn, dẫu sao nó cũng đang rỗi.” A Thác nói, bỏ hết đồng vàng mã vào lò.

Ánh lửa hừng hực hắt lên gương mặt A Thác, cặp mắt nhỏ đen trắng rõ ràng của anh lúc nào cũng thành khẩn và ấm áp như thế.

“Cảm ơn anh.” Tôi cảm kích tự đáy lòng.

“Anh đúng là người tốt.” Bách Giai vội đứng dậy, vỗ vỗ vào hai người chúng tôi.

Tôi đi tới chỗ bàn thờ sắp bị đồng nước tiên thảo mật ong làm sập, khó khăn lắm mới tìm được một chỗ trống chông nửa tá tiên thảo mật ong bọn tôi vừa mua lên, nhưng một lon trà sữa Thang Ký trông rất chướng mắt lại thu hút sự chú ý của tôi và Bách Giai.

“Người nào mà ngốc đến mức đem trà sữa ra đây cúng nhĩ?” Bách Giai cười nói, nhưng lại thấy tôi chỉ tay về phía A Thác.

Manh mỗi thứ nhất, tôi sờ thử lon trà sữa, còn rất lạnh, người dâng cúng vẫn chưa đi xa.

Manh mỗi thứ hai, A Thác là một tên ngốc luôn đi chệch khỏi thường thức xã hội.

“Bị em đoán trúng rồi, đúng là không giấu được em chuyện gì.” A Thác cười hì hì: “Ý anh chỉ là, nếu anh mà là Thổ địa, bao nhiêu năm nay uống nước tiên thảo mật ong nhất định đã hỏng hết dạ dày rồi, bằng không thì cũng chán ngấy, đổi khẩu vị một chút có khi vui hơn. Quan trọng nhất là, trà sữa trân châu của Thang Ký rất ngon đó, cũng có thể coi như vật tượng trưng tinh thần của hai trường Thanh Hoa và Giao Thông mà.”

“Nói vậy hình như cũng có lý, may mà anh nghĩ ra được.”

Bách Giai gật đầu khen phải.

Tôi tế nhị chào tạm biệt hai người họ trước cửa miếu Thổ địa, nói tôi muốn đi một mình về ký túc xá, vừa đi vừa niệm Tâm kinh, không muốn bị làm phiền, còn Bách Giai tất nhiên là cùng A Thác nói chuyện thêm một lúc lâu nữa, cuối cùng còn đến chỗ anh ghép tranh hơn hai tiếng đồng hồ mới về.

Sáng sớm hôm sau, tiếng thét lạnh lạnh của tôi và Bách Giai đánh thức hai người còn lại trong phòng.

“Sáng sớm ra đã âm ỉ cái đéch gì thế, mới sáu giờ mà.” Niệm Thành ôm gối chửi bới không chút nề nang.

Tư Đình thì nhanh chóng ngồi bật dậy, tưởng có động đất.

“Đỗ chính thức rồi, số hai mươi hai, đỗ chính thức rồi, số hai mươi hai.” Tôi và Bách Giai ôm chầm lấy nhau. Ờ à.

Lon trà sữa Thang Ký kia quả nhiên là cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc “Ồ lại Tân Trúc rồi! Hay quá đi mất! Hay quá đi mất!”

Bách Giai thậm chí còn vui hơn cả tôi, giơ tay hò hét âm ỉ.

Tôi vội nhắn tin cho Trạch Vu, anh cũng lập tức trả lời.

Là một hình :), và cả dòng chữ kỳ lạ. “Mở cửa ra”.

Tôi lấy làm nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn mở cửa phòng ký túc, bất ngờ phát hiện ra một lon nước tiên thảo mật ong hiệu Thái Sơn để ở cửa.

Tôi khom người xuống nhặt lon nước lên, trên đó dán một mảnh giấy màu hồng, viết ba chữ “Cám ơn em.”

Tôi vừa kinh ngạc lại vừa cảm động, không thể phân biệt được cảm xúc nào nhiều hơn cảm xúc nào.

Sau đó chuông điện thoại vang lên.

“Nhận được quà của anh chưa?” Giọng Trạch Vu đã khôi phục lại vẻ tự tin vốn có.

“Vâng, làm sao anh vào được Trúc Hiên thế?” Giọng tôi riu rít mừng vui, Bách Giai nấp bên cạnh nghe lỏm.

“Làm sao vào được chứ, ha ha, phải nhờ cô em khóa dưới khoa anh giúp đấy.” Tiếng cười của Trạch Vu nghe rất phấn khởi.

“Nhanh thế ạ. Em vừa nhắn tin đi là nước tiên thảo mật ong của anh đã bay đến rồi.” Tôi không thể nào tin nổi.

“Thực ra từ bốn giờ sáng bên khoa Công nghệ Thông tin bọn anh đã lẳng lặng công bố kết quả rồi, ha ha, vì vậy anh mới cố tình đánh thức cô em đang ngủ dở, nhờ cô ấy cầm nước tiên thảo mật ong và mảnh giấy đến Trúc Hiên để trước cửa phòng em đó, còn vì chuyện này mà nợ cô ấy một bữa cơm đấy nhé! Thế nên bữa thịnh soạn của em đành phải nhờ cô ấy ăn hộ rồi!” Trạch Vu vô cùng đắc ý.

“Thật là kích động quá đi mất!” Tôi gào âm lên, Bách Giai cũng gào theo.

Sau đấy, đúng là tôi không được ăn tiệc chúc mừng Trạch Vu đỗ nghiên cứu sinh trường đại học Giao Thông, nhưng tôi không hề nuối tiếc.

Vì liên tiếp ba tháng liền, trước cửa phòng ký túc của tôi mỗi ngày đều có một lon tiên thảo mật ong, cùng một mảnh giấy; trong đó, mảnh tôi thích nhất đề rằng: “Anh cảm kích em còn hơn cả Thổ địa, vì vậy xin em hãy kiên nhẫn một chút.”

Có lẽ bạn cảm thấy câu này chẳng lãng mạn tẹo nào, nhưng tôi đã đem mảnh giấy đó đi ép nhựa, làm thành kẹp sách.

Và mỗi ngày đều yên bình uống một lon tiên thảo mật ong không rõ bên trong là tình bạn, hay đã pha thêm chút hương vị tình yêu.

“Bà chủ đâu?”

Hôm nay tôi đã đến quán được hai tiếng mà không thấy bà chủ vẫn lười nhác xưa nay đâu cả, chỉ có con Sumatra béo ục ịch nằm ngủ trên cái bàn tròn nhỏ, trâng tráo phơ ra cái bụng đầy lông măng. Tôi rút cuộc không nhịn được đành mở miệng ra hỏi.

“Hôm nay chị ấy đi xem buổi biểu diễn độc tấu violon tái xuất của Bồi Tín.”

Albus lật giở quyển truyện tranh Vua hải tặc.

“Bồi Tín? Đây là ai thế?” Tôi lại hỏi.

“Chính là thằng cha lừa đảo suốt ngày làm bộ chán nản ừ ừ đấy chứ đâu”.

Vua gọi lung tung tức tối lên tiếng.

Hôm nay ông ta gọi món cà phê kem rất bình thường, có thể thấy đã tức giận đến mức nào.

“Sao bà chủ lại đi cùng ông ấy?” Tôi ngạc nhiên.

Sao tôi không đến có một cuối tuần mà hình như đã bỏ qua rất nhiều chuyện vậy.

“Niệm Thành không kể gì với em à?” Albus cười cười.

“Làm gì có?” Tôi nghiêng đầu, cái cậu Niệm Thành này đúng thật là...

“Vì Bồi Tín đã gọi cốc cà phê Bà chủ đặc chế thứ một trăm.” Albus pha một cốc cà phê tổng hợp, đưa cho tôi.

“Một trăm cốc rồi sao?” Tôi kinh ngạc đến nỗi không khép nổi miệng.

“Bọn tôi gần như được chứng kiến một kỳ tích.” Albus hiếm khi nói ra những lời văn vẻ kiểu vậy.

Đích thực là một kỳ tích rất đẹp.

Sau đó bà chủ thường xuyên không có mặt ở quán, có lúc đi ra ngoài xem Bồi Tín biểu diễn, có lúc đến nhà Bồi Tín xem ông ta tập piano, anh viết nhạc, chị chấp lời, hai con người cuộc đời vốn không có điểm nào giao nhau sau khi cùng trải qua một trăm cốc cà phê đủ vị đắng cay ngọt bùi, không ngờ đã nảy sinh một thứ tình cảm diệu kỳ, chẳng những vậy, còn tiến triển thần tốc nữa.

Trạch Vu nói, Bồi Tín nhất định đã động lòng từ lâu rồi, ông ta coi một trăm cốc cà phê Bà chủ đặc chế tai quái kia như kiểu Đồng nhân trận hay Mộc nhân hạn (1), một mạch xông pha đến tận cùng.

A Thác nói, không phải hai người này đã bị Nguyệt lão ở cõi trên âm thầm buộc dây tơ hồng đấy chứ! Nếu không, chuyện này dù thế nào cũng khó mà tin nổi.

Anh trai tôi nói, mày đang đùa à?

Cho dù ai nói đúng, thì một trăm cốc cà phê đắng chất kia đã cho tôi một vài gợi ý.

Đặc biệt là khi nhìn thấy lon tiên thảo mật ong thứ chín mươi chín trên tay, trong lòng tôi rất hiểu mình đang chờ mong điều gì.

Trong ngày lon nước tiên thảo mật ong thứ chín mươi chín ấy được đưa tới, Trạch Vu dẫn câu lạc bộ hùng biện đến đại học Trung Sơn ở Cao Hùng tham gia giải thi đấu giành cúp Thuế Giáo dục một năm một lần, nếu mọi sự thuận lợi thì đây sẽ là một hành trình kéo dài ba ngày hai đêm, còn nếu hai trận đầu liên tiếp thất bại, ngay hôm sau là phải “lên đường về nước”.

Tôi mới học năm thứ nhất, cũng không giỏi, vì vậy chỉ cần cầm máy ghi âm ở dưới ghi chép lại các luận điểm là được, đến tối thì cùng mấy thành viên đồng khóa làm poster ủng hộ chiến cho ngày mai, nếu không

thì bắt đầu gõ cửa đột kích lung tung khắp khách sạn, cùng thành viên câu lạc bộ hùng biện của các trường khác đánh trận bằng gối vang trời loạn đất.

Còn cựu chủ nhiệm của câu lạc bộ tức Trạch Vu mặc dù đã là sinh viên năm thứ tư già đành ra rồi, nhưng vừa ngứa miệng vừa háo thắng, nên xoa chân xoa tay xung phong đánh trận bán kết cuối cùng và trận chung kết quan trọng nhất.

Chiều ngày thứ ba, đề mục giành quán quân là “Đài Loan không nên áp dụng chính sách phúc lợi đối với người cao tuổi.”

Phe phản đối là đội trước nay vẫn luôn được xếp hạt giống số một, học viện Pháp luật Thương mại trường đại học Trung Hưng, họ cử ra đội hình mạnh nhất, toàn là lão tướng học năm thứ tư.

Còn bên chúng tôi, lại do anh Thảo Đầu học năm thứ ba làm người hùng biện số một, Dương Diên Phong mặc dù mới năm thứ nhất nhưng cực kỳ giáo hoạt đảm nhiệm vị trí số hai, còn Trạch Vu thì giữ vị trí số ba quan trọng nhất.

Trong cuộc chiến nước bọt kịch liệt chưa từng thấy, anh Thảo Đầu vững vàng ổn định, chỉ cầu không sơ sẩy; Dương Diên Phong tuy lạnh lùng lạnh miệng, nhưng chủ tướng của đối phương cũng không hề nhân nhượng, đang lúc chất vấn vẫn còn chưa ngã ngũ, Dương Diên Phong bất ngờ cười hi hi bước lên thì thẳm vào tai đối phương, đối phương nghe xong lập tức biến sắc mặt, sau đó cứ lắp ba lắp bắp không nói được gì; Trạch Vu vẫn phong độ ngời ngời như thường lệ, trong bộ âu phục màu đen trắng thớm, mỗi cái nhấc tay nhấc chân của anh đều thu hút ánh mắt của hai nữ giám khảo, những lời biện luận vô cùng hài hước lại càng khiến người ta phải vỗ bàn khen ngợi.

“Đối thủ hùng biện, anh từng câu từng chữ đều phủ nhận tính cấp bách, tính cần thiết của tiền phúc lợi dành cho người cao tuổi, và quan trọng nhất là sự công bằng xã hội, xin hỏi, lẽ nào anh không bao giờ già đi sao? Xin hỏi anh dám chắc rằng tiền dưỡng lão tiết kiệm từ thời trẻ sẽ không vì vật giá leo thang mà nhanh chóng mất giá sao? Xin hỏi, anh đã đặt mình vào hoàn cảnh người khác để suy nghĩ vấn đề này hay chưa?” Đại tướng của học viện Pháp luật Thương mại trường Trung Hưng dạt dào xúc động, quảng ra câu hỏi cuối cùng.

Trạch Vu chỉ nhún vai, lộ vẻ bất đắc dĩ.

“Rất xin lỗi, đối thủ hùng biện, chưa chắc tôi sẽ già đi. Rất có thể ngày mai tôi đã chết luôn rồi.” Trạch Vu nở nụ cười không gì có thể đánh bại của mình: “Xã hội lý tính muốn chú ý đến công bằng chính nghĩa, thì cần phải để mỗi cá nhân tự đối mặt với mạo hiểm, đồng thời gánh vác trách nhiệm tương ứng. Thử hỏi, nếu hôm nay chấp nhận để toàn dân cùng chia nhau gánh vác chi trả tiền phúc lợi cho người cao tuổi, vậy thì người bất hạnh không thể già đi, tuổi trẻ đã chết yểu như tôi đây, phải chăng cần yêu cầu toàn dân cùng gánh vác chi phí nuôi gia đình, chi phí giáo dục con cái của mình?”

“Hử?”

Chuông đánh lên tiếng thứ ba, trận đấu kết thúc không sai một giây, toàn hội trường cười lớn, cả giám khảo cũng vỗ tay rần rần.

Tôi ở dưới gờ cao lon tiên thảo mật ong đặt ở đầu giường hôm nay, chúc mừng Trạch Vu đang khom người cúi chào từ xa.

Điểm số được công bố, 4-1, một tỷ số áp đảo.

Chúng tôi lần đầu tiên giành quán quân cúp Thuế Giáo dục trong mười năm trở lại đây, Trạch Vu cũng lần thứ hai ôm về danh hiệu nhà hùng biện giỏi nhất Đài Loan mà anh mong đợi đã lâu, còn tôi thì dành được giải tân binh xuất sắc nhất trong đại chiến gối bông liên trường ở khách sạn Anh Hùng Quán.

Sau khi giải đấu kết thúc, dưới ánh tà dương ở vịnh Tây Tử, chẳng ai để ý đến đồng thệ thớm nức mũi trên bếp nướng, mọi người trong câu lạc bộ hùng biện để chân trần chạy trên bãi cát, cầm cúp quán quân ném qua ném lại, như chơi bóng bầu dục.

“Diên Phong, trên sân khấu rồi cuộc em đã thì thầm gì với đối thủ bên trường Trung Hưng thế? Sao cậu ta nghe xong khí thế liền suy sụp luôn vậy?” Trạch Vu tò mò hỏi.

“Tiền bối, ai mà nghe thấy tên đại ca em cũng phải sợ vãi cả tè ra quần ấy chứ.” Dương Điền Phong mỉm cười thần bí, dù thế nào cũng không chịu tiết lộ.

Buổi đêm trở về khách sạn, Dương Điền Phong vẫn chơi chưa chán, bèn vào tiệm tạp hóa mua một ngọn đèn trời cùng bút lông mực tàu, bọn tôi hào hứng viết nguyện vọng sau này lên ngọn đèn màu trắng, rồi nhìn nó từ từ bay lên bầu không khí của khách sạn Anh Hùng Quán.

Còn nhớ Trạch Vu viết một câu kiểu cách thế này: “Mong câu lạc bộ hùng biện đại học Giao Thông thao thao bất tuyệt, xếp hạng trong trường ngày càng đi lên.” Còn tôi thì viết: “Hy vọng uống nước tiên thảo mật ong không bị béo.” sau đó lè lưỡi nhìn Trạch Vu.

Cùng đoàn tàu Tự Cường từ Cao Hùng về Tân Trúc, tiết trời bất giác càng lúc càng nóng, quả phượng đã dần căng mọng. Tóc tôi đã dài đến thắt lưng, tiểu thuyết đăng trên mạng cũng dần đi đến đoạn vĩ thanh mà tôi tưởng tượng.

Còn điểm trong trò ném bóng rổ của tôi, không ngờ đã đột phá mức bảy mươi lăm, nhắm đến tám mươi.

Hôm Trạch Vu tốt nghiệp, tôi ôm một bó hoa bách hợp đứng giữa đám đàn em khóa dưới xinh đẹp của anh, cười tươi nhìn anh đội mũ tốt nghiệp, tuần tú rạng ngời.

Trên thảm cỏ phía trước thư viện Hạo Nhiên, các bạn cùng tốt nghiệp, thầy cô giáo đứng cạnh Trạch Vu đẹp trai sáng láng đổi hết lượt này sang lượt khác, ánh đèn flash không ngơi nghỉ lấy một giây, đến khi người nhà anh tự hào đứng bên cạnh chụp ảnh chung, Trạch Vu bèn vui vẻ gơ bó hoa tươi trên tay lên, bảo tôi đưa máy ảnh cho đàn em trong câu lạc bộ, đứng vào cạnh anh.

“Bạn gái của Trạch Vu nhà mình hả? Tên là gì thế cháu?”

Bác gái nhiệt tình kéo tay tôi.

“Cháu... cháu...” Nhất thời tôi tự giới thiệu mình cũng không phải, mà không giới thiệu thì thành ra thất lễ, chỉ biết ngẩn ngại cười cười.

“Cô ấy tên Tư Huỳnh, là đàn em trong câu lạc bộ, cũng là bạn tốt nhất của con, con trai mẹ thi đỗ vào viện nghiên cứu cũng nhờ cô ấy giúp một phần không nhỏ đâu!” Trạch Vu cười vui vẻ, đưa cho tôi một trong hai tờ bằng khen người hùng biện xuất sắc nhất của anh.

Cánh hoa phượng rơi lả tả, máy ảnh kêu lạch xạch trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Nhưng nụ cười của tôi thì ở lại trên mặt suốt cả một ngày.

Trạch Vu tốt nghiệp, chẳng qua chỉ đổi danh xưng từ sinh viên thành nghiên cứu sinh đại học Giao Thông, chuyển sang ký túc xá dành cho nghiên cứu sinh, còn đầu tất cả đều không thay đổi gì. Chỉ riêng việc mãi không có bạn gái mới là ngoại lệ. Một ngoại lệ rất quan trọng.

Vì vậy kỳ nghỉ hè trở nên rất hấp dẫn.

Tôi có dự cảm, thế giới này sắp âm thầm xảy ra biến đổi hóa học rồi.

“Sao mãi không thấy anh có bạn gái mới vậy? Vẫn đang bận tìm giáo sư à?”

Tôi vuốt ve đồng thịt mỡ trên bụng con mèo béo Sumatra, đứng phía sau quầy bar.

“Mấy hôm trước đã tìm được giáo sư rồi, thầy ấy còn chấp nhận cho anh làm đề mục mình thích nữa.” Trạch Vu cười đáp: “Còn bạn gái ấy à, anh muốn đợi chút xem đã, biết đâu có cô gái vừa khéo thích cà phê Kenya cũng đang đợi anh xuất hiện thì sao?”

“Thế giới rộng lớn như thế, nhất định sẽ có.” Tôi gật đầu, làm bộ cổ vũ anh.

Tôi suýt chút nữa thì buột miệng thốt lên tôi thích cà phê Kenya chết đi được. Đúng là hết sức nguy hiểm.

“Vì vậy, hôm nay vẫn là một cốc cà phê Kenya, thêm ít bánh quy nữa.”

Trạch Vu cười cười, lấy trong ba lô ra một cái máy tính xách tay mới tinh.

Còn A Thác gốc ghềch thì có vẻ bận rộn hơn nhiều.

Anh thường gọi điện rủ tôi sang nhà lúc nửa đêm, giúp anh và Bách Giai hoàn thành bộ hình ghép siêu cấp ba nghìn mảnh kia, tôi cương quyết từ chối mấy lần, có lúc còn giả vờ ngủ; nhưng sau khi biết anh đã nhận được giấy chứng nhận hợp lệ đi nghĩa vụ ở nước ngoài, sự kiên định của tôi bắt đầu dao động.

“Chắc chỉ còn một nghìn mảnh thôi, cũng không tiện để hai năm sau trở về Đài Loan mới ghép tiếp. Mau đến đi!”

“Tháng sau anh phải đi huấn luyện tân binh rồi, giờ là lúc phải tranh thủ từng phút giây đây!” A Thác nóng nói trong điện thoại.

Vậy là tôi đành mặt dày gửi tin nhắn cho Bách Giai, hỏi cậu ấy có đồng ý cho cái bóng đèn này đến xen vào một lúc không.

Chẳng bao lâu sau, Bách Giai nhắn lại một mặt cười.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

A Thác là bạn tốt nhất của tôi, trước khi anh rời Đài Loan đi làm lao động khổ sai, tôi có thể tự tập với anh nhiều chừng nào thì tốt chừng ấy, bằng không gã quái nhân này đi một mạch hai năm, từ nay tôi chỉ có thể một mình đến tiệm giặt là ăn cơm, một mình đến nhà anh Bạo xem phim, một mình đi xem Tiểu Tài biểu diễn, một mình đến chỗ A Thương chơi gấp búp bê.

Mà những nơi ấy, đều gì A Thác dẫn tôi đến, đây là bản đồ Tân Trúc của riêng chúng tôi, lấy kỳ ngộ làm kinh độ, lấy tình bạn làm vĩ độ vẽ nên.

Trong mấy đêm cùng ghép hình, Bách Giai ôm con Cà Rốt đang ngủ say, nói chuyện cậu ấy muốn thuê lại căn phòng hiện nay của A Thác để con chó nhỏ tùy tiện này có thể tiếp tục ở trong môi trường quen thuộc.

A Thác nghe vậy liền kêu toáng lên, làm tôi và Bách Giai sợ hãi giật nảy mình.

Sau đó A Thác ôm chặt lấy Bách Giai.

“Em đúng là người tốt! Em đúng là người quá tốt! Cà Rốt nhất định sẽ cảm kích em lắm đấy!” A Thác hét vào tai Bách Giai.

Bách Giai vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, chớp chớp mắt, ra dấu thắng lợi với tôi sau lưng A Thác.

Tôi cười cười, vuốt ve con Cà Rốt đột nhiên bị đánh thức, vẻ mặt trông như thể buồn đi ị. Không sao nói lỡ được cảm giác trong lòng.

Có lẽ cuộc đời giống như bài toán tổ hợp sắp xếp hai năm trước vẫn luôn làm khó tôi. Nhưng mà tôi đã đúng.

Ai ở bên ai, thực ra sớm đã định sẵn rồi, mỗi đề bài cho dù phức tạp đến mấy, đáp án cũng chỉ có một. Cũng chỉ có thể có một.

Trạch Vu đang đợi một người con gái mà trước mặt người ấy anh không phải ngụy trang.

Vì vậy đáp án bài toán tình yêu anh đặt ra với chính mình, chỉ có một.

Bách Giai đang đợi một người con trai mà cậu ấy không phải gánh áp lực lựa chọn.

Vì vậy khi đáp án xuất hiện trước mặt, cậu ấy không hề do dự chút nào.

A Thác đang đợi một cô gái tốt biết cách trân trọng bản chất thuần phác của anh.

Vì vậy, đối với anh, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, mà xưa nay A Thác chưa bao giờ thiếu sự kiên nhẫn.

Còn tôi, hai năm trước khi lần đầu tiên gặp Trạch Vu ở quán cà phê, tôi đã tự đề ra inh một đầu bài mộng ảo cực khó. Và giờ đây tôi đã đi đến đoạn cuối của bài toán sắp xếp tổ hợp tình yêu này.

Mấy ngày sau, phòng ký túc tất đèn, Bách Giai không ngủ được, len lén bò lên giường tôi.

“Muốn dọa chết người ta hả?” Tôi vội co chân lại, cảm giác đang ngủ bị người khác tóm lấy chân từ bên dưới thực sự rất kinh khủng.

“Hình như tớ không ngủ được, muốn lên nằm với cậu.”

Bách Giai cười cười.

“Phi, nếu không ngủ được, tớ có thể ôm cậu, kể chuyện cho cậu nghe.” Niệm Thành uể oải trở mình, nhìn chúng tôi với ánh mắt ám muội.

“Bớt hoa lá cành đi! Niệm Thành, tớ sẽ mách bạn gái cậu!” Tôi và Bách Giai cùng lúc vừa cười vừa mắng. Niệm Thành hừ một tiếng, ngoan ngoãn ngủ tiếp.

“Sau khi Tư Đình về nghỉ hè, trong phòng bớt đi rất nhiều tiếng động”, Bách Giai nói, nghịch ngợm con hươu cao cổ cạnh gối tôi.

“Ừm, đặc biệt là giọng nói oang oang của cậu ấy.” Tôi cười cười.

“Mấy hôm nữa, A Thác đi núi Thành Công huấn luyện tân binh, tớ cũng sẽ về Đài Bắc. Có một công việc phụ đạo tại nhà (2) trong mùa hè này.”

“A Thác có phải là không về nữa đâu.” Tôi nói.

“Tớ biết rồi, ai thêm nói mấy chuyện này với cậu chứ!” Bách Giai thúc tôi một cú.

“Cứ nghĩ đến cảnh anh ấy ngô ngô ngọng ngọng đứng trên thảo nguyên châu Phi, cầm giáo cùng thổ dân đi săn bắn là lại thấy tức cười! Nhất định anh ấy sẽ trở thành bạn thân với rất nhiều thổ dân quái dị cho xem! Hi hi!” Càng nghĩ tôi càng thấy buồn cười.

“Ừm, nhất định là thế”. Bách Giai cũng cười cười.

”Nếu giữa đường anh ấy gặp phải sư tử, biết đâu lại gặp được ông bố vợ đến giải vây. Tôi càng nói càng hưng phấn.

“Ừm, có thể lắm.” Bách Giai gật đầu.

“Cũng không chừng A Thác vừa khéo gặp phải chiến tranh giữa các bộ lạc, sau đó tình cờ cứu được con gái tù trưởng, kể đó tù trưởng hết sức cảm kích, bèn gả con gái cho anh ấy, A Thác liền biến thành chàng rể châu Phi rồi.” Chắc hẳn tôi cười trông rất ngốc.

“Tư Huỳnh, cậu đúng là càng nói càng xa rồi đấy.” Bách Giai thở dài.

Tôi chăm chú nhìn Bách Giai hàng lông mày của cậu ấy khẽ nhú lại.

“Tớ thật rất ngưỡng mộ cậu.” Trán Bách Giai chạm vào chóp mũi tôi.

“Mặc dù A Thác sẽ rời khỏi Đài Loan, nhưng...” Tôi còn chưa nói hết lời, Bách Giai đã lắc đầu.

“Ý tớ là, tớ rất ngưỡng mộ cậu, lúc nào cậu cũng có thể nói về A Thác bằng giọng điệu vui vẻ như vậy.” Bách Giai nhắm mắt lại, ngón tay chạm vào miệng tôi, không để tôi nói tiếp.

Tôi nhìn cậu ấy, khoe miệng Bách Giai nở một nụ cười.

“Mỗi lần thấy A Thác trong tiểu thuyết của cậu, anh ấy đều sống động như thế, còn trong ký ức của tớ, lại chỉ có mỗi bức tranh ghép mãi không bao giờ hoàn thành kia, cùng với con Cà Rốt nằm ngủ trong lòng. Có điều, tớ hạnh phúc lắm, ánh đèn màu vàng đậm trong căn phòng ấy là màu sắc tớ thích nhất, về mặt anh ấy nghiêm túc hỏi tớ ”Miếng ghép này để ở đây liệu có khiến cường quá không” là ký ức tớ khó quên nhất, khi anh ấy lái xe đèo tớ về, bao giờ cũng chú ý đến tớ, mỗi lần đều cởi bớt một cái áo. Anh ấy bảo người ngốc sẽ không bị cảm, anh ấy bảo cánh tay cầm pháo thăng thiên đừng có run, phải chĩa lên theo góc bốn mươi lăm độ thì mới bắn vừa cao vừa xa, anh ấy bảo niệm lực của loài người rất mạnh...” Bách Giai vẫn nhắm mắt, càng nói càng nhỏ dần.

Cậu ấy cười rất hạnh phúc, như thể đã ngủ say vậy.

Tôi khẽ ôm lấy Bách Giai, giúp cậu ấy đắp cái chăn mùa hè.

Tôi biết cậu ấy đang mơ một giấc mơ đẹp, một giấc mơ đẹp mà sau khi tỉnh lại, vẫn sẽ tiếp tục mơ.

“Nhớ chào A Thác trong giấc mơ của cậu hộ tớ nhé, tiện thể nhắc anh ấy gửi một tấm ảnh cầm giáo dài về nữa.” Tôi cũng nhắm mắt, nói khe khẽ.

Sau khi kết thúc kỳ huấn luyện tân binh một tháng ở núi Thành Công, A Thác ngắt số điện thoại di động, dấu sao thì sang châu Phi cũng không dùng được nữa.

Anh tặng cả tủ sách cho A Thương, vì A Thương rất thích tự mình nghiên cứu mày mò này nọ.

Máy tính thì anh tặng cho nhà thím Kim Dao, để họ có thể chat webcam với con trai ở tận Đài Bắc và Cao Hùng.

Một cái bể cá chưa từng nuôi cá bao giờ được tặng cho anh Bạo, A Thác bảo nếu anh Bạo không thiếu chó, thì có lẽ thiếu mấy con cá.

Máy sấy tóc đem tặng cho Thiết Đầu không có tóc, vì anh bảo Thiết Đầu không có tóc đầu sẽ bị lạnh, máy sấy tóc có thể giúp anh ta ấm đầu.

Các thứ đồ gia dụng như tủ lạnh và tủ quần áo thì để lại cho Bách Giai, tất nhiên còn cả bức tranh ghép to tướng đã hoàn thành kia nữa, bọn họ đem nó đi bôi rồi treo lên tường.

Tôi chưa bao giờ nhắc đến chuyện, đó là một bức tranh đen trắng vẽ cảnh sơn thủy hùng vĩ, độ khó cực kỳ cao.

“Sao cậu chẳng để gì cho tớ thế? Tớ đang thiếu một cái áo khoác trông thật oách.” Tiểu Tài ngồi bên cạnh ông bố dốc hết cả tính mạng vào bàn cờ tướng của mình, vừa xem đánh cờ vừa cần nhẩn.

“Tôi còn tưởng cậu thiếu cái mũ chứ? Một nghệ sĩ hình thể sao có thể thiếu đồ kiểm cớm được? Chiều tướng bắt xe! Hết cờ!” A Thác cười lớn, đi nước cờ hay nhất của anh từ trước đến giờ.

Tôi vui vẻ lấy trong ba lô của A Thác ra một chiếc mũ trụ dài màu đỏ trong rất oách, đây là do tôi và A Thác đặc biệt đi chọn.

“Trời đất! Màu đỏ đấy! Bố! Bố xem đẹp trai không!”

Tiểu Tài kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ, lập tức đội cái mũ lên.

Bác Dũng đang trầm tư xem làm sao hóa giải được thế cục khó khăn A Thác bày ra, không hơi đâu mà để ý anh ta.

“Vì màu đen bán hết sạch rồi, nên đành phải mua màu đỏ vậy”. Tôi cười hì hì: “A Thác nói, dấu sao thì anh cũng hợp màu đỏ hơn.”

“Hy vọng cậu đội cái mũ này sẽ được may mắn, giành chiến thắng trong cuộc thi ảo thuật ở Mỹ.” A Thác giờ ngón tay cái lên.

“May mắn cái gì? Tớ thuộc phái thực lực đấy!” Tiểu Tài nói đoạn, lập tức nhấc từ trong cái mũ ảo thuật mới đến tay ra một chiếc giày.

Buổi tối hôm tặng quà cho Tiểu Tài, cũng là lần cuối cùng A Thác phụ đạo cho anh ta, mặc dù Tiểu Tài vẫn chưa hạ được quyết tâm.

Sau khi thắng ván cờ tướng duy nhất, A Thác cầm lái con SB đèo tôi ra bờ biển Nam Liêu, trên đoạn đê biển chúng tôi từng bắn hết một thùng pháo thăng thiên, cổ cũ.

Chúng tôi theo lệ cũ mua hai cốc trà sữa trân châu nóng và hai con mực nướng ở hàng quà vặt, A Thác đỡ chân giúp tôi leo lên bờ đê, đưa đồ ăn cho tôi cầm, sau đó thoăn thoắt leo lên như con thạch sùng.

“Sao không mua pháo hoa, thật là thất sách!” Tôi phui quần, phải đợi hai năm nữa mới lại được cùng nhau bắn pháo thăng thiên rồi.

“Cũng chẳng có gì thất sách, thế nào rồi cũng có cơ hội.”

A Thác cười cười, uống trà sữa.

Phong cảnh cảng Nam Liêu về đêm cơ bản là một vùng tối đen như mực, ngọn hải đăng phía xa trông chẳng nên thơ tẹo nào, mà ánh đèn thuyền cá thính thoảng trông thấy cũng đa phần là thuyền đi tuần của đội tuần tra bờ biển.

Thiếu mất pháo thăng thiên đúng là chán hơn rất nhiều.

Chúng tôi ngồi trên bờ đê nói chuyện linh tinh, chẳng hề cảm thương ly biệt, kể cả lúc nhắc đến quá trình quen nhau rồi thân nhau trong hai năm nay cũng chỉ dăm câu ba điều cười nói qua quýt, chẳng cố ý đào xới chuyện gì lên. Có điều, tôi đột nhiên nhớ ra, chúng tôi quen nhau lâu như vậy mà chẳng cãi nhau lấy một lần, đúng là hết sức kỳ dị.

A Thác nói anh vốn không quen cãi nhau với người khác, vì căn bản không cần thiết phải cãi vã, tuy vậy, những lúc ở cạnh tôi đích thực cũng không có gì để anh phải nổi cáu cả.

“Sao lại nói vậy?” Tôi hỏi, miệng nhai mực nướng.

“Từ hồi bé tí anh đã quen dùng ánh mắt của mười năm sau để nhìn nhận hiện tại, vì vậy có rất nhiều chuyện kỳ thực anh chẳng để tâm, mấy chuyện vặt vãnh kiểu như nhân viên bán hàng trả nhầm tiền hay là nhân viên phục vụ mang nhầm đồ ăn lên, anh của mười năm sau căn bản không để ý, vì vậy anh của hiện tại hà tất phải tức giận làm gì chứ. Lãng phí thời gian, lãng phí tinh thần.” A Thác vươn vai một cái.

“Còn gì nữa không?” Tôi nhai trân châu, hỏi.

“Còn nữa chứ, hồi anh học tiểu học thường hay bị thầy giáo dạy nhạc phạt đứng khuyu chân vì quên mang sáo, nhưng anh chẳng ngại, một mình ngoài hành lang còn có thể nghĩ ngợi rất nhiều điều, như là tan học nên kiếm ai chơi cùng chẳng hạn.” A Thác nói, câu chuyện gần như chẳng liên quan gì cả.

“Nhưng hôm đó sau khi bị đám lưu manh đóng kịch bủa vây, anh vẫn rất tức giận đánh anh Bạo một đấm mà!” Tôi phản bác.

“Đó là vì anh hiểu rõ mười năm sau anh vẫn sẽ rất bức tức với trò đùa ác ấy, vả lại anh Bạo là bạn tốt của anh, anh không muốn giữa anh với anh ấy có khúc mắc gì, bởi vậy đánh thì vẫn phải đánh, chỉ là...” A Thác ấy nãy nói: “Tôi hôm đó đã làm em hoảng sợ, không biết đám một cú thế có đủ không? Nếu không đủ, anh gọi điện thoại cho anh Bạo hẹn thời gian đánh bù thêm nhé!”

“Đồ ngốc này, anh không sợ anh Bạo chém anh à.”

Tôi cười nói: “Nhưng mà sao anh biết mười năm sau anh sẽ nhìn hiện tại như thế nào chứ? Biết đâu anh của mười năm sau lại để ý thì sao, chỉ là bây giờ anh vẫn chưa phát hiện ra đấy thôi.”

“Tất nhiên anh cũng không thể biết chắc trăm phần trăm chuyện sau này, giống như hồi trước anh bị Loan Loan đá ấy anh tưởng bạn bè chỉ cười nhạo một dạo rồi thôi, chẳng ngờ kéo dài tận hơn một năm, nói thật lòng anh rất hối hận, nhưng ngay từ đầu anh đã không nổi cáu thì không thể trách bạn bè được, thực ra họ cũng không có ý xấu.” A Thác gãi đầu cười ngáy ngô.

“Lúc đó anh thực sự rất đáng thương đấy.” Tôi hồi tưởng lại bộ dạng lúng túng của anh trước mặt bao nhiêu người, khi ấy, cả mặt lẫn cổ A Thác đều đỏ bừng lên.

“Ừm, vì vậy vẫn phải cảm ơn em đã giải cứu anh, không có em, có khi giờ anh vẫn bị vây khốn ở điểm khởi đầu ấy.” A Thác chìa tay ra, lông mày nhướng nhướng lên.

“Ha, đã bao giờ em nói mỗi lần anh bắt tay em đều như vụn gãy tay em luôn chưa nhỉ?” Tôi chìa tay, A Thác cười lên ha hả.

Tất nhiên, vẫn là một cú bắt tay vụn đủ mười thành công lực.

Sáng sớm hôm sau, A Thác đã phóng xe máy từ Tân Trúc đến núi Thành Công ở Đài Trung báo danh, để căn phòng lại cho Bách Giai và Cà Rốt.

Anh gọi điện về nói, đã gửi xe máy ở nhà bạn cùng lớp ở Đài Trung, rồi hủi đầu cua đi đăng lính, nếu kết thúc đợt huấn luyện tân binh có trở về Tân Trúc, sẽ tìm chúng tôi tụ tập ăn uống.

Trùng hợp là, anh trai tôi cũng lên núi Thành Công đúng đợt này.

“Thần linh phù hộ, hy vọng anh ấy đừng rút phải giải Kim Mã(3)!” Văn Linh lên mạng viết thư cho tôi, tôi chỉ biết lắc đầu thở dài.

Anh trai tôi xưa nay rất kém trò rút thăm, hồi nhỏ khi chúng tôi đến tiệm tạp hóa rút thăm trúng thưởng, anh tôi lần nào cũng là “cảm ơn quý khách” hoặc rút được que kem vị cam, khi xổ quả hỏi chuyện trước bàn thờ tổ tiên, nếu long phải không ra quả, thì cũng là quả cười(4), còn nếu chơi rút xăm giấy ở máy tự động trong khu vui chơi, đa số đều rút được xăm đại hung.

Còn lần này, tôi thấy anh tôi quá nửa có số vượt biển lênh đêngh, may ra thì cũng vào đội thủy quân lục chiến đánh đầu thắng đó.

“Ê, nghỉ hè rảnh rồi thế, hay là lúc nào tập lái xe đi!”

“Nếu anh rút phải Kim Môn thật, xe để lâu quá không lái sẽ hỏng mất! Lỡ nó hỏng anh sẽ tìm mày tính sổ đấy!” Trong lúc sắp xếp hành lý, anh trai ném chìa khóa xe ô tô cho tôi.

“Anh cũng tự biết mình sẽ rút trúng Kim Môn hả?” Tôi không chút khách khí nhận lấy chìa khóa, trong lòng khắp khởi mừng vui.

“Hi hi, ít nhất còn có một cô gái xinh đẹp ở Đài Loan đợi anh mà, ha ha ha ha... không giống như ai kia...” Ông anh tôi cười trông như một thằng ngốc vậy.

Anh tôi nói cũng đúng.

A Thác đi châu Phi, cũng có một cô gái xinh đẹp ở Đài Loan đợi anh ấy, xét cho cùng đều là sự chờ đợi hạnh phúc.

Nhưng có một số sự việc bắt đầu trở nên quái quái, đặc biệt là bản thân tôi.

“Dạo này đúng là càng lúc càng hiểm gặp bà chủ nhỉ?”

Tôi nói, nhìn cái bàn tròn nhỏ phía trước quầy bar.

“Yêu đương là thế đấy.” Albus lật quyển truyện tranh, chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Hồi trước, bà chủ toàn nằm bò ra quầy bar chơi mấy thứ nho nhỏ để giết thời gian, nào thì cắt giấy, nào thì khắc hạt gạo, nào thì dùng ống hút xây nhà, thậm chí có dạo còn mê trò dùng ngón tay rờ lên quân mạt chược để đoán bài, cả ngày cứ chau mày lăm bầm “Nhất diệu Hoa bài” rất đáng yêu.

Nhưng bây giờ chỉ còn lại con mèo béo Sumatra độc biết ăn bánh mì và bánh kem, cùng với tiếng ngáy khe khẽ của nó.

“Albus bảo bà chủ liệu có yêu đương với Bồi Tín thật không? Liệu có kết hôn không nhỉ?” Tôi hỏi, tay vẫn pha chế món cà phê Người Hobbit gay mà Vua gọi lung tung chỉ tên yêu cầu.

“Nghĩ nhiều làm gì?” Hứng thú của Albus đối với truyện tranh nhiều hơn bất cứ điều gì khác.

“À, cà phê Người Hobbit với bánh xốp kem của chú tổng tổng hai trăm đồng. Chú đừng gọi mãi bánh xốp kem nữa, nhiều calorie lắm đấy!” Tôi đặt đồ ăn lên bàn, vỗ nhẹ lên vai Vua gọi lung tung.

Nhờ sự dạy dỗ của Albus, hai năm nay hiểu biết của tôi về cà phê càng ngày càng rộng, đồng thời cũng càng ngày càng sâu, các loại cà phê tôi có thể pha chế đã lên đến hơn bốn mươi loại, còn bắt đầu thử pha chế cà phê tổng hợp mà mình thích uống nữa. Điều này cũng là chuyện khó tránh.

Thế nhưng, Albus và bà chủ còn âm thầm biến đổi công năng đặc dị của tôi, ấy chính là tùy hứng pha chế ra các loại cà phê mà khách gọi vớ vọi vẩn, điều này cần đến dũng khí lớn lao cùng với trí tưởng tượng chấp vá gán ghép. Đây, dường như đã trở thành một điểm đặc sắc không lẫn vào đâu được của quán này.

“Được rồi, nhưng mà đây là bánh xốp kem đấy hả?” Đây là bánh xốp mật ong mà Vua gọi lung tung cười khùng khục.

Tôi cúi đầu nhìn lại, quả nhiên chẳng thấy bóng dáng bánh xốp kem đâu.

“Dạo này hay ngơ ngẩn thế? Có bạn trai rồi à?” Vua gọi lung tung tiếp tục cười, bưng cốc cà phê lên uống một ngụm, sau đó tức khắc phun ra, sắc mặt tái mét.

“Hả? Không ngon hả? Không thể nào chứ?” Tôi không tin, mặc dù đây là tác phẩm sáng tạo, nhưng tôi vẫn rất có lòng tin với cà phê Người Hobbit gay này.

“Cô uống thử xem! Không phun ra thì anh nhất định sẽ trả tiền!” Vua gọi lung tung vội dùng nước khoáng để bên cạnh súc miệng.

Tôi nghi hoặc nhấp một ngụm, lập tức phun thứ quái dị ấy ra như suối phun.

Trời đất ơi! Vừa nãy rốt cuộc tôi đã làm cái gì vậy.

“Em đổ vỏ hạt dưa tôi vừa nhằn xong vào máy xay rồi.”

Albus tiếp tục xem truyện tranh, vẫn chẳng buồn ngẩng đầu lên.

“Ôi trời, sao lúc này Albus không nói.” Tôi ngã ngửa, đổ cà phê vỏ hạt dưa vào bồn rửa bát.

“Tôi còn tưởng em định học theo phong cách của bà chủ. Được rồi, đừng làm ồn nữa.” Albus đưa tay lật quyển truyện tranh.

Tôi ngây người nhớ xem lúc này sao lại nhầm vỏ hạt dưa với hạt cà phê mà bỏ vào máy xay, nhưng hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Sau đó, lại hoài nghi mình sao có thể không ngửi thấy mùi vị quái dị lúc châm nước sôi vào, nhưng hoàn toàn không thể giải thích được.

Tất cả đều khó mà tưởng tượng, hoàn toàn không có ấn tượng.

“À phải rồi, dạo này sao không thấy cậu bạn không biết thưởng thức, mỗi lần đều uống ực một hơi hết cốc cà phê đến tìm cô em thế? Cậu ta hình như tên là A Thác đúng không?”

Vua gọi lung tung nhóm nh่อม ăn bánh xốp mật ong, chỉ cần là đồ ngọt thì ông ta đều thích cả.

“Có chú mới không biết thưởng thức ấy!” Tôi trừng mắt lên nhìn ông ta, tay pha chế một cốc cà phê Người Hobbit mới.

“Ha, thế cậu ta đi đâu rồi? Về quê nghỉ hè hả?” Vua gọi lung tung hỏi, liếm láp mật ong dính trên đĩa.

“Anh ấy đi lính rồi.” Tôi nói.

A Thác mới lên núi Thành Công được hai tuần, tôi đã cảm thấy bản thân mình có gì đó không ổn.

Tuần trước, một mình tôi đi xe máy đến tiệm giặt là định bụng lên tầng ăn một bữa thịnh soạn, nhưng vừa mới dừng xe, tôi bỗng cảm thấy thật kỳ lạ. Hồi trước, toàn là tôi và A Thác cùng đi ăn, bầu không khí rất thoải mái tự nhiên, nhưng giờ chỉ có mình tôi, tôi bỗng thấy dù thế nào cũng không thể có lại bầu không khí kia nữa. Vì vậy tôi lại khởi động con xe SB, cứ thế đi về.

Sau đó định đi tìm Tiểu Tài, nhưng tôi cũng thấy quái quái, mặc dù A Thác đã chuyển việc dạy gia sư ở nhà Tiểu Tài cho tôi.

Vả lại tôi cũng không giỏi đánh cờ tướng lắm, bác Dũng đánh cờ với tôi, suốt buổi cứ thở dài than phen này lại phải dạy lại từ đầu rồi, tôi hỏi làm sao, mới biết tài đánh cờ của A Thác cũng là do bác Dũng từ từ rèn giũa mà thành.

Chỗ anh Bạo đỡ hơn một chút, dấu sao thì xem phim chính là xem phim, tôi chẳng sợ anh ta.

Mà A Thác nói rất đúng, anh Bạo ngoài việc chém người, kỳ thực là một tay rất cô đơn, cũng là người mà tôi phải quan tâm nhất thay cho A Thác. Sau khi A Thác đi, tôi vẫn đến xem phim như thường lệ, bề ngoài anh Bạo tuy chẳng nói gì, nhưng trong lòng thực ra vui muốn chết, lần nào cũng thế, tôi còn chưa kịp đặt móng ngồi xuống, anh ta đã ra ngoài mua trà sữa trân châu mà tôi hay uống về. Có điều anh ta không biết, A Thác mới là người thích uống trà sữa trân châu nhất.

Tuần trước, lúc đi bơi tôi gặp A Châu, cô ấy rất quái, đến tận bây giờ vẫn chỉ biết thả mình trôi nổi như con sứa và bơi ngửa được một chút.

Tôi nói với cô ấy chuyện A Thác đi lính, đã đem Cà Rốt cô ấy tặng giao cho bạn gái tương lai nuôi hộ.

A Châu rất kinh ngạc, nói bạn gái tương lai của A Thác không phải chính là tôi sao? Tôi nói tất nhiên không phải, mà là bạn cùng phòng của tôi.

Nào ngờ A Châu đột nhiên khóc rống lên tu tu, nói cô ấy còn tưởng bọn tôi là một cặp, thế nên từ đầu đến giờ mới không thực thi biện pháp đeo đuổi điên cuồng sở trường với A Thác, không dưng để lỡ mất một mối nhân duyên tốt.

Nghĩ mà lại thấy tức cười, có điều về sau A Châu khóc đến mức ngay cả mình trôi như con sứa cũng bị sặc nước liên tục.

Nghĩ lại, đúng là có chút tịch mịch.

Sau khi A Thác lên núi Thành Công, cuộc sống của tôi bỗng chốc bớt đi một nửa niềm vui, giống kiểu bị hút thành trạng thái bán chân không vậy.

Có lúc đột nhiên thần người ra, như là hôm đó sau khi trông thấy A Châu suy sụp, bản thân tôi cũng bơi đến cụng đầu vào tường! Đến giờ trên trán vẫn còn dán Salonpas.

“Chắc, cốc này tôi mời, vừa nay xin lỗi chú nhé!” Tôi thu dọn cái đĩa sứ Vua gọi lung tung vừa ăn xong, đưa cốc cà phê mới lên.

“Lần sau cẩn thận chút đấy.” Vua gọi lung tung sáng khoái đón nhận, uống một ngụm.

Sau đó lại phun ra, lần này ông ta phun khắp cả bàn.

Không phải chứ! Tôi ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn Albus.

“Điều thuốc lúc này tôi hút dở.” Albus chẳng buồn ngẩng đầu lên, lạnh lùng buông một câu.

Bây giờ mới có hai tuần, sau đây là hai năm, xem ra vẫn phải làm quen dần.

Trong khoảng thời gian Bách Giai về Đài Bắc làm thêm ngắn ngày, Cà Rốt tạm thời ở với tôi.

Sớm tối bên nhau, tôi phát hiện ra Cà Rốt thực sự là một con chó rất giống chủ nhân kiêm bạn của nó, rất độc lập, nhưng lại rất thích kết bạn, cũng rất có nghĩa khí.

Cả ngày nó đều ở bên ngoài lượn lờ, khi nào đói bụng mới mò về, tự mình vào bếp tìm cách mở tủ lạnh kiếm thức ăn, có lúc còn dẫn theo lũ chó hoang mèo hoang khác về nhà, ăn uống no say một chặp rồi lại nghênh ngang dẫn lũ bạn chó bạn mèo ấy đi chơi, mệt lử mới về, chơi hứng lên thì qua đêm bên ngoài luôn.

“Nhìn chó có thể biết được chủ nó là cái loại gì rồi! Cậu bạn kia của con nhất định rất thích thể hiện đúng không?”

Bố tôi hứng thú quan sát con Cà Rốt, nó đang ngồi ị trên cái ti vi ngoài phòng khách.

“Anh ấy còn lâu mới thích thể hiện, chó của loại người ấy nuôi là oải nhất đấy!” Tôi nói: “A Thác là một người rất tôn trọng bạn bè, vì vậy bạn bè anh ấy toàn những người rất quái.”

“Thế con cũng là một trong số đó rồi.” Bố cười ha hả, Cà Rốt không chút do dự nhảy từ trên nóc ti vi xuống.

“Đúng vậy, A Thác nói con đã cứu vớt anh ấy, lại còn là một cô gái đi xe mô tô, còn dùng tay bắn pháo thăng thiên rất giỏi nữa!” Tôi dương dương đắc ý, lấy giấy báo gói cục phân chó trên nóc ti vi vào.

Lại thêm một tuần nữa, một tối A Thác gọi điện cho tôi từ núi Thành Công, hẹn thời gian đi ăn cơm.

Theo lý mà nói, trong kỳ huấn luyện tân binh hầu như không có thời gian rảnh và cơ hội liên lạc với bên ngoài, nhưng tôi chưa bao giờ nghỉ ngơi năng lực khiến cấp trên, đồng đội yêu mến của A Thác, về mặt này thì anh gần như là vua làm thân rồi.

“Mùng 5 tháng Chín anh kết thúc huấn luyện tân binh, sáng sớm mùng 9 tháng Chín là phải khởi hành đi châu Phi rồi!” Giọng nói thoải mái của A Thác vang lên ở đầu dây bên kia.

“Rốt cuộc là đi đâu ở châu Phi vậy? Nam Phi à?” Tôi hỏi, tâm trạng rất vui.

“Gambia, gam-bi-a, nhưng mà nó ở đâu thì anh cũng chịu, nói chung là đi rồi sẽ biết thôi! Hy vọng có thể trông thấy sư tử, ha ha.” A Thác vẫn cười như thằng ngốc vậy.

“Thế tức là mừng 5 anh về Tân Trúc, mừng 8 đi rồi! Vậy chúng ta hẹn lúc nào ăn cơm đi! Tiện thể em dẫn Cà Rốt đến cho anh xem, dạo này nó đang tập đi ị, khắp nhà em chỗ nào cũng làm một bãi, khủng khiếp lắm!” Tôi cười ha ha.

“Mừng 5 anh còn phải đi làm mấy thủ tục để xuất ngoại, mừng 6 phải tham gia họp lớp đại học kiêm đám cưới ở Đài Bắc, hôm ấy anh sẽ ở nhà bạn cùng lớp, chính là A Bộc chủ nhiệm câu lạc bộ ấy, cậu ta sắp lấy vợ rồi! Thật là nhanh quá đi!” A Thác nói như súng liên thanh, giọng rất hưng phấn.

“Thế... thế bao giờ anh về Tân Trúc hả?” Tim tôi đột nhiên trầm xuống, không được vui vẻ cho lắm.

“Tối ngày mừng 8, hôm ấy vừa khéo là Chủ nhật, anh đúng là có lộc ăn! Nhớ phải nhấn mạnh với thím Kim Dao đấy nhé, anh muốn ăn phần gấp đôi! Nhưng chỉ có thể ở Tân Trúc mấy tiếng thôi, máy bay của anh sáng sớm mừng 9 đã khởi hành rồi, vì vậy anh ăn xong cơm, thăm bạn bè xong là phải đi xe ra sân bay Trung Chính luôn.” A Thác càng nói càng nhanh.

“Thế còn mừng 7? Mừng 7 là có thể về rồi mà?” Tôi ập ứng.

“Chiều mừng 7 anh phải đi tìm lại bà thím ở cửa hàng phúc lợi hồi xưa đã chăm lo cho anh, kiểm tra xem bà ấy có quên từ vựng tiếng Anh nào không, tối thì anh muốn hẹn Bách Giai ăn cơm, chắc cô ấy đang ở Đài Bắc nhỉ? Em giúp anh hẹn Bách Giai bảy giờ tối ở cửa Tây số 3 của bến xe được không, sau lưng anh còn mấy người đang xếp hàng đợi gọi điện thoại.” A Thác hào hứng kể hết hành trình bận rộn của anh.

“Ừm, được rồi, thế tối Chủ nhật gặp nhau nhé, mấy giờ? Có thời gian xem phim với anh Bạo không?” Tôi nói, cố ý lờ anh Bạo ra.

“Bảy giờ nhé, chắc mười giờ hoặc mười rưỡi anh phải xuất phát ra sân bay rồi, tập hợp với hai người khác cùng đi Gambia, hai giờ sáng là máy bay cất cánh, anh thấy chỉ có thể đi chào anh Bạo một tiếng thôi.” A Thác nói: “Được rồi, thế nhé, anh phải đi trộm bánh mì với trung đội trưởng đây, bye bye.”

Điện thoại gác máy.

Tôi buồn muốn chết, nhưng vẫn lập tức gọi điện báo cho Bách Giai.

Bách Giai tất nhiên rất vui sướng, còn hôn tôi một cái rõ kêu trong điện thoại nữa.

“Cậu cảm thấy tối hôm đó tớ hôn anh ấy thì sao? Liệu có phải rất hoàn mỹ không?” Giọng Bách Giai hết sức hân hoan, giống như vị nữ tu cất tiếng hát vang trong phim The sound of music vậy.

“Làm sao tớ biết được, tớ đã hôn bao giờ đâu.” Tôi vỗ trán.

“Hay là... ừ ừ! Hay là biến anh ấy thành một người đàn ông chân chính?”

Bách Giai đã bắt đầu ảo tưởng lung tung.

“Hả? Biến thế nào?” Tôi không hiểu.

“Tớ... tớ muốn dành đêm đầu tiên cho A Thác, trước khi anh ấy rời Đài Loan ấy.” Giọng Bách Giai chỉ thoáng ngần ngừ.

Tôi chờ người ra.

“Thế này không được ổn lắm thì phải.” Tôi không biết nên nói gì nữa.

“Tớ cũng không biết, nhưng tớ biết rằng mình sẽ không hối hận. Tóm lại, cảm ơn cậu đã hẹn giúp tớ, lúc trước tớ còn đang lo liệu anh ấy có đột nhiên bay sang nước ngoài luôn không, giờ thì yên tâm rồi.” Bách Giai thở hắt ra một hơi.

Còn tôi thì lại hít sâu một hơi.

Chú thích: (1) Hai thử thách dành cho các đệ tử chùa Thiếu Lâm, phải vượt qua thì mới được xuống núi.

(2) Đây là hình thức giáo dục hình thành do xu thế gia đình có cả bố lẫn mẹ đều đi làm ngày càng phổ biến trong xã hội, tương tự như gia sư, nhưng trách nhiệm của người dạy bao gồm cả chăm sóc, dạy các kỹ năng mềm trong cuộc sống, chứ không chỉ có phụ đạo kiến thức, đối tượng chủ yếu là các em nhỏ học cấp một.

(3) Giải thưởng điện ảnh của Đài Loan, ở đây ý chỉ việc anh trai Tư Huỳnh dừng rút thăm nơi đóng quân trúng Kim Môn, quần đảo do Đài Loan kiểm soát, trông ra cửa vịnh Hạ Môn, chỉ cách Giác Tự do Trung Quốc đại lục kiểm soát khoảng 1.8 km, cách Đài Loan 210 km.

(4) Đây là một dạng coi bói dân gian giống như tung đồng xu xin âm dương, vật được ném ra để coi quẻ là hai mảnh gỗ hoặc tre, một mặt cong, một mặt phẳng. Quẻ cười có thể giải nghĩa là thần linh đang cười nhạo vào câu hỏi, hoặc câu trả lời là không.

12. Chương 12: Vòng Tuần Hoàn Vô Tận Trùng Hợp

Mỗi lần nhận được một lon nước tiên thảo mật ong, tôi đều cảm động không thôi, còn vì chuyện này mà rơi nước mắt ba mươi sáu lần. Mỗi ngày đều có thời khắc tươi đẹp đáng để đợi chờ, mỗi ngày đều mộng mơ trong hiện thực, mỗi ngày đều đến gần anh, thêm một chút nữa.

Ba đề toán xác suất.

Đề một, một khối thiên thạch to bằng nắm tay xác định vào ngày A sẽ rơi từ trên trời xuống phố B, anh Giáp mỗi ngày đều đi lại trên phố B một trăm lần, xin hỏi xác suất anh Giáp bị khối thiên thạch ấy rơi trúng đầu vào ngày A là bao nhiêu?

Dựa theo toán học hoặc xác suất thời gian để tính toán, đáp án gần như là 0.

Đề hai, xác suất bạn thân anh Giáp là anh rất yêu cô Bính em gái anh Giáp, nhưng về sau anh ấy lại phải lòng cô Đình vợ chưa cưới của anh Giáp mà bỏ rơi cô Bính, cuối cùng phát hiện ra cô Đình là em gái cùng cha khác mẹ với mình là bao nhiêu?

Theo nguyên tắc phim truyền hình lúc tám giờ không có nghĩa là hiện thực, đáp án vốn dĩ là 0.

Đề ba, đọc lại đề một và đề hai, xin hỏi xác suất anh Giáp trong đề một và anh Giáp trong đề hai là cùng một người là bao nhiêu?

Không cần dựa theo nguyên tắc nào, đáp án không hơn không kém, chính là 0.

“Albus, nhóc, chị có chuyện muốn nói với hai đứa.”

Bà chủ mặt mày rạng rỡ, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng toát lên vẻ phấn khởi, chị cũng cắt tóc ngắn, cả người đều đang tỏa sáng. Lúc đó, tôi đang đợi Niệm Thành đến đổi ca lúc sáu giờ rưỡi, còn Albus thì đang rang hạt cà phê mới chuyển đến.

Quán cà phê Đợi Một Người lúc chập tối chìm trong bầu không khí cổ quái xưa nay chưa từng thấy.

“Một tin tốt, một tin không được coi là tin tốt.” Bà chủ ngồi trước quầy bar, vuốt ve con mèo Sumatra ánh mắt đờ đẫn.

Tôi và Albus dừng việc lại, Vua gọi lung tung cũng sẵn tới.

Sau thử thách tình yêu một trăm cốc cà phê đắng chát khó uống, bà chủ sắp làm đám cưới rồi.

Bồi Tín không còn ủ rũ chán chường, đờ đẫn nữa, ông ta đã cầm lại cây violon bước lên sân khấu, ngồi trở lại trước cây piano sáng tác. Bà chủ không còn luyến tiếc quán cà phê nhỏ xíu, toàn những công việc bé bằng hạt vừng này nữa, chị quyết định theo Bồi Tín đến dàn nhạc giao hưởng quốc gia Ý, tham gia chuyển lưu diễn kéo dài hai năm ở khắp châu Âu.

Rốt cuộc bà chủ cũng đợi được, đợi được người ấy của chị.

Tất nhiên, điều này cũng có nghĩa là quán cà phê này sắp sửa ngừng kinh doanh.

“Đối với bọn em, hai tin này đều là tin tốt mà.” Tôi ôm lấy bà chủ.

“Nếu sinh em bé, chị đừng quên gửi ảnh về đây.” Albus cũng cười cười, vỗ vai bà chủ.

“Trong quãng thời gian chị cô đơn nhất, rất vui vì có các em ở bên cạnh chị.”

Bà chủ ôm hai chúng tôi, rất chặt, rất chặt.

Nhưng có một người đột nhiên không kiềm chế được.

“Đợi đã! Thế tôi sau này phải tính sao đây. Tôi... tôi làm gì để giết thời gian đây.” Vua gọi lung tung kinh hãi biến sắc mặt, đứng bật dậy làm đổ cả ghế.

“Hợp đồng thuê nhà ít nhất còn đến cuối tháng Chín, tôi tính xem nào, tối thiểu chú còn có thể gọi hơn hai mươi cốc cà phê quai quai nữa!” Tôi cười khanh khách, che giấu cảm giác tịch mịch sắp tràn ngập cả cõi lòng.

Khi Vua gọi lung tung sắp khóc òa đến nơi, cửa quán mở ra.

Là Trạch Vu, anh cười tươi như ánh nắng, gật đầu với chúng tôi, rồi đi tới góc quen thuộc ngồi xuống.

“Cà phê Kenya của em kìa.” Albus ngáp ngáp, kiểm quyển truyện tranh trở về với nhịp sống quen thuộc của cô.

Bà chủ quay sang an ủi Vua gọi lung tung, ông ta không ngờ lại ủ rũ đến độ dờ dẩn cả người.

Tôi thành thạo pha một cốc cà phê Kenya thơm nồng, chọn mấy cái bánh quy sô cô la đi tới trước mặt Trạch Vu.

“Hôm nay quán em xảy ra một chuyện lớn đấy.” Tôi đặt cà phê và bánh quy xuống, Trạch Vu bật máy tính xách tay lên như mọi khi.

“Hả? Chuyện gì thế?” Trạch Vu ra hiệu cho tôi ngồi xuống.

“Bà chủ sắp làm đám cưới rồi, bọn em chỉ kinh doanh đến cuối tháng này thôi.” Tôi nói, ngón tay gõ nhẹ lên cốc cà phê trước mặt Trạch Vu: “Sau này anh đi quán khác, phải làm quen lại với một thứ cà phê có phong vị Kenya khác rồi.”

“Anh nghĩ chưa chắc đâu.” Trạch Vu mỉm cười, cầm cốc cà phê lên ngửi ngửi.

“Dạ.” Tôi không hiểu, chợt thấy Trạch Vu xoay máy tính xách tay một vòng, đặt xuống trước mặt tôi.

“Ngày này hai năm trước, quán em cũng xảy ra một chuyện lớn.” Trạch Vu uống cà phê, tôi chưa từng thấy anh cười giống như lúc này bao giờ.

Trên màn hình máy tính, có một lá thư.

Ngày này hai năm trước, trời mưa lớn.

Chàng trai ướt rượt nước mưa, đẩy cửa đi vào một quán cà phê tên gọi Đợi Một Người, trông thấy một cô gái đang lúng ta lúng túng.

Cô gái bưng một cốc đồ uống quái dị nổi lênh phênh bả cà phê cho chàng trai, bắt đầu ăy trăm lần hội ngộ của hai người họ.

Cá tính thẳng thắn của cô gái, chàng trai chưa từng tưởng tượng đến, nụ cười đáng yêu ấy, chàng trai vẫn luôn âm thầm thưởng thức.

Những lúc ở trong văn phòng câu lạc bộ chật hẹp cùng ăn mì ăn liền, chuyển mảnh giấy, là khoảnh khắc vui vẻ nhất trong đời chàng trai.

Tưởng tượng ra cảnh cô gái mỗi ngày đều nhận được một lon nước tiên thảo mật ong ngoài cửa, là giấc mộng đẹp hằng đêm của chàng trai.

Chỉ ở trước mặt cô gái, chàng trai mới có được cốc cà phê Kenya chân thực nhất, cũng mới là cốc Kenya chân thực nhất.

Ngày này hai năm sau, chàng trai có lời muốn nói với cô gái.

Tôi thần thờ nhìn màn hình máy tính, không thể thở nổi. Một bàn tay to lớn đã gấp máy tính lại.

“Nước tiên thảo mật ong, xin hỏi em có bằng lòng ở bên cà phê Kenya không?”

Mặt Trạch Vu đỏ bừng lên, nhưng đôi mắt to của anh đang phát sáng.

Tôi chờ đợi, tôi ảo tưởng, tôi diễn tập thời khắc này trong đầu mình đã trọn hai năm.

Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ, khi khoảnh khắc này đến tôi vẫn ngỡ người ra.

Hô hấp khó khăn, nhịp tim tăng tốc, đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại mỗi một chữ.

“Um!”

Trạch Vu cầm tay tôi, khe khẽ nắm lấy.

Ánh mắt tôi bắt đầu trở nên mơ hồ, tôi rơi nước mắt.

Rốt cuộc đợi được rồi, rốt cuộc tôi cũng đợi được rồi.

Mỗi cô gái đều đang đợi đến một ngày nào đó, sẽ có kỵ sĩ mặc áo giáp trắng thúc ngựa tới bên cạnh, dâng tặng bó hoa màu trắng, dắt tay cô gái, mời cô lên ngựa lao vút đi.

Nhưng đại đa số các cô gái, đều chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng đẹp đẽ động lòng người ấy khi nhắm mắt lại.

Còn tôi, không ngờ lại có thể ngồi bên cạnh kỵ sĩ của mình, toàn thân run rẩy, kích động không thôi.

Hôm nay, mừng 8 tháng Chín, là ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau, cũng là ngày kỷ niệm yêu nhau, nhất định phải chúc mừng thật linh đình mới được!”

Trạch Vu trông có vẻ rất vui: “Anh biết một chỗ này hay lắm.”

Lúc ấy tôi mới sức nhớ ra, chưa đầy một tiếng nữa A Thác sẽ về đến Tân Trúc, đến chỗ tiệm giặt là.

Đồng hồ trên tường, đang chỉ sáu giờ hai mươi hai phút.

Ngồi lên chiếc xe thể thao của Trạch Vu, tôi tò mò sờ chỗ này chỗ kia.

Số lần tôi tưởng tượng mình ngồi vào chiếc xe này đã nhiều đến mức dùng hết cả ngón chân ngón tay cũng không đếm hết.

“Xin lỗi em, không gian hơi nhỏ. Muốn nghe nhạc thì tự mình bật nhé.” Trạch Vu mỉm cười, khởi động xe.

“Bọn mình... bọn mình đi đâu thế ạ? Có lâu lắm không?” Tôi nói, chọn một album của Savage Garden.

“Chốc nữa em có việc à? Anh đã đặt bữa tối ở nhà hàng, còn tưởng tối nay có thể cùng em...” Trạch Vu xoay vô lăng, đạp chân ga.

“Không, không có gì, chỉ là em không thể về nhà muộn quá.” Tôi vội nói, cho dù thế nào, tối nay là buổi tối đáng để kỷ niệm nhất, tuyệt đối không thể bỏ lỡ được.

Tự cái tên gốc A Thác ấy muốn làm bao nhiêu việc, nên mới chỉ còn lại tối nay để ôn chuyện cũ, tự mình làm tự mình chịu thôi.

Tôi cầm điện thoại lên, lần lượt ấn lên các ký hiệu chú âm, định gửi tin nhắn cho A Thác đổi hẹn sang muộn hơn một chút.

“Nếu em đã có hẹn với bạn, bọn mình có thể đổi sang lúc khác, anh nói thật đấy.” Trạch Vu nở nụ cười, hôm nay anh cười đặc biệt rạng rỡ: “Vì hôm nay anh đã hạnh phúc lắm rồi.”

“Không cần đâu, chỉ là thông báo một tiếng thôi.” Tôi đỏ bừng mặt, đỏ đến nỗi sắp ngất xỉu.

“Hôm nay anh thực sự rất vui, thực sự rất vui, rất vui...”

Trạch Vu vẫn cười cười lặp đi lặp lại, giậm ga rất nhẹ nhàng.

“Làm gì có chuyện vui thế, anh đã đặt bàn từ trước, có thể thấy anh rất chắc chắn, sớm đã chuẩn bị tâm lý rồi đúng không?” Tôi cố ý nói, chính cho tiếng nhạc nhỏ đi.

“Không phải anh nắm chắc, chỉ là anh buộc phải làm vậy, để không thể không thành công.” Trạch Vu lắc đầu, hít sâu một hơi: “Huống hồ nếu anh bị cô gái mà đời này mình muốn ở bên nhất từ chối, tự khao mình

một bữa linh đình ở nhà hàng năm sao chắc cũng không coi là lãng phí nhỉ. Dầu sao thì cũng tan nát cả trái tim rồi.”

Tôi nhìn anh, vẻ mặt Trạch Vu không hề giống như đang đùa chút nào.

Tôi còn tưởng kỳ sĩ của mình chưa bao giờ bị từ chối khi đeo đuổi con gái, cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc bị từ chối.

Xe dừng ở bãi đỗ xe bên cạnh khách sạn SKM, Trạch Vu lịch thiệp giúp tôi mở cửa xe, dịu dàng cầm tay tôi lên.

Bàn tay tôi nhất thời cứng đờ ra, cảm giác lúng túng còn nhiều hơn cả niềm vui cảm nhận khoảnh khắc ấy.

Thì ra tình yêu của tôi vẫn luôn dừng lại ở giai đoạn ảo tưởng, trên thực tế, tôi căn bản chưa hề chuẩn bị.

“Em mặc thế này không sao chứ?” Tôi bắt đầu hơi căng thẳng, cúi đầu nhìn quần bò và đôi giày đá bóng của mình.

“Không sao cả, anh là khách VIP cơ mà.” Trạch Vu cười hì hì, dẫn tôi vào đại sảnh khách sạn.

Nhân viên phục vụ thân thiết dẫn đường, hai chúng tôi đi đến khu vực yến tiệc lộ thiên bốn mặt đều là các tòa nhà cao tầng với thang máy và những cây dừa cạn.

Gió đêm ẩm áp, lay lay ngọn lửa đèn cồn vàng vọt trên giá nến, một nhạc công mặc áo đuôi tôm đứng giữa các bàn tiệc, kéo violon du dương.

Đảo mắt một vòng, cho dù khách ăn hay người phục vụ, cử chỉ của tất cả mọi người đều rất tao nhã, trông thì có vẻ thoải mái nhưng thực ra lại hết sức cẩn trọng, một người nước ngoài ngửi mùi của nút bần trên chai rượu vang đỏ, gật gật đầu, người phục vụ khom mình rót rượu.

Tôi tựa hồ lạc vào tiệc tối của giới quý tộc, không khỏi có cảm giác ngượng ngùng vì sự nhếch nhác của bản thân.

“Đừng để ý mấy chuyện đấy, đồ ăn ở đây thực sự rất ngon, thế là đủ rồi.”

Trạch Vu cười cười, anh nói vậy làm tôi yên tâm hơn nhiều. Anh mới đúng là người thực sự nhạy bén.

Một người phục vụ mập ú cúi người đưa thực đơn.

“Ừm, anh chọn món đi, anh quen hơn mà.” Tôi nhìn thực đơn, không quen lắm với loại thực đơn nghiêm chỉnh như vậy.

“Vậy thì giao cho anh nhé.” Tuy nói vậy, nhưng Trạch Vu vẫn vừa gọi món vừa hỏi tôi có được không, tôi chỉ biết gật đầu lia lịa, cuối cùng phải dứt khoát đá vào chân anh dưới gầm bàn, anh mới chọn nhanh cho xong.

Anh chàng nhân viên phục vụ béo ú kia cầm thực đơn đi khỏi, tôi mới thở phào một tiếng.

“Nói thật em vẫn chưa quen có người đứng bên cạnh đợi thực đơn, cứ như đang giám sát khẩu vị và sở thích của em ấy. Vì vậy khi ở quán cà phê, em toàn để thực đơn đấy, quay về quầy bar, đợi khách tự nghĩ xong rồi nói với mình.” Tôi giải thích, đặc biệt là đằng sau mấy cái tên món ăn lại còn một tràng dài tiếng Anh và tiếng Pháp hay tiếng Ý gì đó, nói không chừng còn viết cả truyền thơ ngấm thực gì đấy, kiểu như món này cần phải ăn kem với món này hoặc không thể ăn kem với món kia mà tôi không hiểu nổi, khiến tôi cứ đứng ngồi không yên.

“Ừm, anh có thể hiểu được, đặc biệt là tay phục vụ vừa nãy cứ nhìn em chăm chăm ấy, anh cũng cảm thấy là lạ.” Trạch Vu nói, nhìn người phục vụ mập ú đã đi xa.

“Chắc tại em ăn mặc quá tùy tiện nhỉ?” Tôi lè lè lưỡi, nhìn đôi giày đá bóng dưới chân.

“Nếu em ngại, anh có thể lập tức chạy sang bách hóa Đại Á bên cạnh mua một cái quần bò thay vào, thật đấy.” Trạch Vu nghiêm túc nói.

“Đừng đừng đừng, em không muốn anh lại bắt đầu trái ý bản thân để hợp với người khác, em cũng thế, đỡ phải bị anh đá.” Tôi cố ý trêu anh.

“Không đâu, trước mặt em anh thấy thoải mái dễ chịu nhất đấy, em chính là người mà anh vẫn luôn chờ đợi, anh chưa bao giờ biết được hóa ra yêu một người lại có thể không áp lực, có thể đơn thuần như thế.” Trạch Vu nói hết sức nghiêm chỉnh.

“Có lẽ vì chúng ta bắt đầu là bạn, không cần phải nghĩ ngợi nhiều như vậy.” Tôi lại đỏ mặt.

Mặc dù dạo trước, khoảng cách giữa tôi và Trạch Vu đã trở nên rất gần, rất gần, song tôi vẫn cảm thấy thần tình yêu đến quá đột ngột, sợ rằng đây chỉ là một ảo giác đẹp đẽ.

Lúc này, người phục vụ béo kia lại quay lại, hai tay cầm một chai rượu vang.

Anh ta đứng cạnh bàn, vừa rót rượu cho chúng tôi, vừa nhìn tôi chăm chăm.

Tôi và Trạch Vu ngơ ngác nhìn nhau, đến khi anh ta đặt chai rượu xuống rồi đi vẫn còn ngoảnh đầu lại nhìn chúng tôi.

“Tay béo này đúng là quái dị thật, nếu anh ta còn làm vậy lần nữa, anh sẽ gọi quản lý của họ đến hỏi.” Trạch Vu cũng không hiểu chuyện gì, ly rượu trên tay khẽ chạm vào ly của tôi.

“Cảm ơn anh đã mời em ăn tối.” Tôi nói, bên lên nhấp một ngụm rượu vang.

“Đừng nói vậy.” Trạch Vu nhìn đồng hồ, mỉm cười: “Từ bốn mươi lăm phút trước, Lý Tư Huỳnh đã chính thức trở thành bạn gái của Dương Trạch Vu rồi, bạn trai mời bạn gái ăn cơm là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà.”

Tôi gật đầu, vẫn rất căng thẳng.

Nhưng càng nghĩ tôi lại càng thấy không ổn, tôi và Trạch Vu lẽ ra không nên vì thay đổi thân phận mà trở nên xa lạ mới đúng, vậy thì, rốt cuộc tôi đang căng thẳng chuyện gì?

“Sao thế? Từ lúc vào đây đến giờ em đã xem đồng hồ mười bảy lần rồi.” Bàn tay Trạch Vu đặt lên tay tôi bóp nhẹ.

“Vậysao ạ? Em đã xem đồng hồ mười bảy lần.” Tôi kinh ngạc, lập tức xem đồng hồ lần thứ mười tám. Bảy giờ bảy phút.

“Nếu...” Trạch Vu vừa mới cất tiếng.

“Không, em... em đi toa let một chút là được.” Tôi đứng dậy, tay nắm chặt chiếc điện thoại di động.

Nhà vệ sinh nữ của khách sạn cũng rộng rãi đúng tiêu chuẩn năm sao, tôi đứng trước bồn rửa tay gọi điện cho A Thác.

Lúc này mới nhớ ra số điện thoại di động của A Thác đã ngắt từ hơn một tháng trước.

Nhưng tại sao anh không gọi điện cho tôi nhỉ? Hỏi tôi sao không đến tiệm giặt là ăn cơm? Chẳng lẽ việc ăn cơm tối với tôi không quan trọng chút nào hay sao? Này này này, anh sắp phải đi nước Gambia gì gì đó ở châu Phi tận hai năm cơ đấy!

Tôi muốn gọi điện cho thím Kim Đào nhờ chuyển lời, nhưng lại kinh ngạc nhận ra mình chưa bao giờ có số điện thoại của tiệm giặt là.

Muốn gọi cho anh Bạo, muốn gọi cho A Thương, muốn gọi cho Thiết Đầu, muốn gọi cho Tiểu Tài, nhưng cũng lâm vào tình cảnh tương tự, trong di động của tôi chưa bao giờ có số điện thoại của họ. Tôi và A Thác xưa nay vẫn cứ nói đi là đi luôn.

“Thôi bỏ đi, đằng nào thì người không hỏi là anh chứ không phải em.” Tôi lẩm bẩm tự nói một mình, đứng trước gương vuốt lại mái tóc dài, rồi ra khỏi nhà vệ sinh.

Kỳ quặc nhất là, tay phục vụ béo ú kia đứng ngay trước cửa nhà vệ sinh, dường như đang đợi tôi.

“Xin lỗi, cho hỏi cô có phải tên là Lý Tư Huỳnh không?” Tay phục vụ béo đường đột hỏi.

Bộ dạng lúc nói chuyện của anh ta giống hệt Tam sư đệ sở trường khinh công Thủy Thượng phiêu trong phim Đội bóng Thiếu Lâm.

“Hả? Anh quen tôi à!” Tôi dừng bước, chăm chú nhìn anh ta.

“Cậu đúng là Lý Tư Huỳnh rồi! Tôi... tôi là Trương Chaien đây!” Tay phục vụ béo vui vẻ chìa tay ra.

Tôi sực hiểu, thì ra là cơn ác mộng siêu cấp từng đeo bám tôi thời thơ ấu, Trương Chaien! Chẳng trách tôi cứ nghĩ mãi không nhớ ra là ai, vì tôi luôn muốn vứt bỏ đoạn hồi ức không thể chịu nổi ấy.

“Đúng là lâu lắm không gặp”. Mặc dù không thích lắm, nhưng nể tình hôm nay tôi đang may mắn, tôi vẫn bắt tay với cậu ta.

“Chuyện hồi xưa thật tình cực kỳ xin lỗi cậu, bấy lâu nay vẫn không có mặt mũi nào nói với cậu một tiếng xin lỗi. Giờ ban ngày tôi đang học sửa xe, tối đến đây làm thêm, vừa nãy nhìn thấy cậu tôi còn không dám tin vào mắt mình cơ, sau khi tốt nghiệp cấp hai, cậu xinh đẹp hơn nhiều đấy, người lúc nãy ngồi đối diện với cậu chắc là bạn trai à?” Về mặt áy náy của Trương Chaien có lẽ không phải cố tình giả bộ.

“Chuyện hồi trước thôi bỏ đi, đằng nào thì từ hồi lên cấp hai cậu cũng đã bớt rất nhiều, vậy là tôi may mắn lắm rồi.” Tôi nhún nhún vai, A Thác nói dùng ánh mắt của mình mười năm sau để nhìn hiện tại, tôi thì đứng ở hiện tại nhìn Trương Chaien mười năm trước, hồi nhỏ cậu ta vẫn cứ đáng ghét như thế, không thể tha thứ được, vì vậy hồi đó tôi ghét cậu ta vẫn là rất có lý.

“Đây là danh thiếp của tôi, sau này xe cậu mà hỏng, tôi giúp cậu sửa miễn phí mười lần, coi như xin lỗi.” Trương Chaien móc trong túi ra một tấm danh thiếp của hãng xe, về mặt trông như người mắc nợ.

Xem chừng đúng là đã đổi tính, trưởng thành quả là một thứ kỳ diệu.

“Cậu đúng là thay đổi rồi, có lúc tôi vẫn còn nằm mơ thấy hồi nhỏ bị cậu chế giễu đấy, được rồi được rồi. Cảm ơn cậu nhé.” Tôi thoải mái, vỗ vỗ lên vai cậu ta.

Lúc quay người về chỗ, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“À đúng rồi, lên cấp hai tôi và cậu học cùng lớp, nhưng tại sao cậu lại đột nhiên không trêu chọc tôi nữa thế?” Tôi tò mò hỏi.

Mặt Trương Chaien đột nhiên đỏ bừng.

“Còn nhớ đợt tập huấn học sinh mới hồi lớp Bảy không? Tôi thấy cậu sợ hãi đến mức phải chạy vào phòng y tế nghỉ ngơi, trong lòng dương dương đắc ý, thế nên khi tan học liền đứng ở hành lang lớn tiếng nói hồi trước cậu từng... chuyện xấu hồi xưa của cậu.” Trương Chaien gãi đầu, hết sức ngượng ngùng.

“Trời ơi, sao tôi không có ấn tượng gì vậy? Cậu vẫn nói ra à?” Tôi cực kỳ kinh ngạc, vì suốt thời cấp hai căn bản không có ai nhắc lại chuyện tôi bị chó hoang dọa sợ vãi cả ra bàn, cơn ác mộng thời thơ ấu tựa hồ đã bốc hơi không khí vậy.

“Lúc đó cậu vẫn còn trong phòng y tế nên không biết. Khi tôi đứng bên cạnh bồn rửa tay trên hành lang lớn tiếng tuyên bố chuyện này, có một tay lưu manh nghe nói là đàn anh đã tốt nghiệp tình cờ trở lại trường chơi, vô ý nghe thấy, chẳng nói chẳng rằng đã đánh cho tôi một trận, tất nhiên tôi có đánh lại rồi, nhưng anh ta cũng ghê lắm, hai ba cú đã đánh cho tôi không mở mắt ra được.” Trương Chaien lộ vẻ đau khổ, tiếp tục kể: “Anh ta nói nếu để anh ta biết có người dám chòng ghẹo cậu, lần sau anh ta sẽ đánh gãy từng cái răng của kẻ đó, nếu còn không phục thì lên khối Chín mà hỏi biệt hiệu của anh ta hỏi trước, đến giờ tôi vẫn còn nhớ rõ mồn một cái biệt hiệu ấy, đó mới gọi là ác mộng.”

“Biệt hiệu gì thế?” Nghe tới đây tôi đã hết sức kinh ngạc, tất nhiên là tò mò muốn biết ân nhân cứu mạng xa lạ kia là vị đại hiệp nào.

“Hồ Điệp Dao A Thác.” Trương Chaien vỗ vỗ lên mặt, máu mũi đột nhiên chảy ra.

Tôi dờ người.

“Từ đó trở đi, chỉ cần nhắc đến tên anh ta, mũi tôi liền bắt đầu chảy máu, cứ như trúng tà vậy, tựa hồ mấy cú đâm kia lại giáng xuống mặt tôi, nhắc bao nhiêu lần là chảy máu bấy nhiêu lần, thực sự đen đủi hết cỡ. Vậy nên, tuy rằng mọi người đều biết chuyện xấu của cậu, nhưng không ai dám nhắc đến nữa.” Trương Chaien cầm khăn tay nhét vào mũi, ngồi trên bậc cấp bằng đá phía trước nhà vệ sinh ngẩng đầu lên.

Tôi không thể nói được lời nào, một vật gì đó rất nặng, rất nặng bỗng nhiên đung vào đầu đó trên ngực tôi, như thể trời long đất lở.

“Cũng không hẳn, ba năm cấp hai anh chưa từng bị ghi tội, cũng chưa từng đánh nhau, chỉ là cảm thấy những người bạn thích làm ra vẻ hung hăng ấy rất vui, không phải loại cả ngày chỉ biết ôn tập với học bài, thế nên mới thích chơi chung với bọn họ. Lên cấp ba, anh chuyển đến Đài Bắc, thỉnh thoảng anh vẫn quay về trường cấp hai cũ chơi, xem xem mấy đứa em hồi trước đi theo mình thế nào, có điều kể ra cũng thật tức cười, hồi xưa anh không đánh nhau bao giờ, thế mà quay về tham gia một trận.”

Tôi nhớ đêm Giáng Sinh đầu tiên chúng tôi đến nhà A Thác ăn lẩu, anh cười cười trả lời câu hỏi của Niệm Thành.

Thì ra, từ rất lâu trước khi tôi tự mình là vị cứu tinh của A Thác, anh chàng A Thác không hề quen biết ấy, đã cứu vớt cuộc đời của tôi.

Chỉ bởi giữa đường gặp chuyện bất bình, anh đã đánh nhau một trận duy nhất trong đời, vì một người chưa từng quen biết là tôi.

Anh đã chấm dứt đoạn ký ức tàn khốc của tôi.

“Đừng để ý, chỉ chảy máu mũi thôi, nghỉ ngơi một chốc là hết.” Trương Chaien xua xua tay, ra hiệu bảo tôi về chỗ ngồi.

Tôi thần thờ quay lại chỗ ngồi, đã có hai món ăn được đưa lên.

“Món ốc hấp tỏi thơm rượu vang này mặc dù có nước sốt đặc biệt riêng, nhưng anh kiến nghị nên ăn thẳng luôn thì có mùi vị hơn.” Trạch Vu cười cười, cũng không hỏi tôi sao đi lâu thế.

“Vâng, vậy thì không chấm nước sốt nữa.” Dao đĩa trên tay tôi cắt cắt thái thái, ném thử một miếng: “Món ốc này quả nhiên rất ngon.”

Trạch Vu cười phá lên, tôi không hiểu.

“Em tự mình xem trên đĩa là cái gì?” Trạch Vu cười cười nói, tôi nhìn xuống đĩa. Là củ cải đỏ.

“Củ cải đỏ này kỳ quặc quá, không ngờ lại trông giống ốc thế, ăn cũng giống ốc nữa.” Tôi tự giễu mình, cười cười rồi lại xiên một miếng củ cải đỏ nữa cho vào miệng.

“Anh đúng là không nhìn thấu được em.” Trạch Vu cười, không lấy làm bực mình, tự mình giúp tôi xiên một con ốc đồng, đặt vào trong đĩa. Tôi ăn một miếng, thịt hơi bị dai, nhưng tôi vẫn nở nụ cười thỏa mãn.

“Ngon phải không, đây là chỗ ngon nhất anh từng ăn, anh đã hỏi nhân viên phục vụ, hai đầu bếp chính đều tu nghiệp ở nước ngoài về đây, một người tốt nghiệp ở trường ẩm thực Ý, một người sở trường món ăn Pháp”. Trạch Vu giới thiệu: “Giống như món xúp bơ nấm hương cappuccino này chẳng hạn, đây chính là món khai vị ngon nhất của Ý, lần nào tới đây anh cũng gọi.”

Tôi bật cười thành tiếng, tên món ăn này nghe rất thú vị nhưng uống một ngụm thì cũng chỉ thường thường.

Trương Chaien nho nhã bước lại gần, đặt xuống một khay đồ ăn lớn, mở ra.

“Ức gà phi lê chiên với nước sốt dâu tằm, độ dài món ăn tỷ lệ thuận với độ ngon của nó đấy.” Trạch Vu mỉm cười, nhờ Trương Chaien chia món ăn làm hai phần.

“Ừm! Món Gà bò yêu nhau, thù sâu tựa biển này hồi trước em cũng ăn rồi!” Tôi hưng phấn cắt cắt thái thái, xiên một miếng cho vào miệng cẩn thận thưởng thức.

“Hả? Em đang nói gì vậy?” Trạch Vu nhướn cười.

Tôi nghiêng đầu, lại ăn thêm một miếng.

Thịt bò này nếu băm nát cả gân ra nữa thì càng thêm cái ý vị thù sâu tựa biển bao giờ dứt.” Tôi lẩm bẩm tự nói một mình. Trạch Vu không nhịn nổi phì cười, anh không nghe ra là tôi đang nói nghiêm túc.

Tôi mới ăn được vài miếng, Trương Chaien lại bưng ra một khay nữa, mở ra, mùi thơm xộc mũi.

“Sườn cừu ăn kèm với khoai nghiền lavendrr. Thịt sườn cừu chính là tinh hoa của món ăn này.” Trạch Vu cười nói: “Anh thích tất cả các món đưa lên một lượt, trừ đồ ngọt ra.”

Tôi lại bật cười, cười đến nỗi chảy cả nước mắt.

“Sao vậy? Hay là em thích đưa từng món lên một?” Trạch Vu hơi bối rối.

“Không, chỉ là em nghĩ đến món ăn này còn có một tên khác nữa. Tôi vừa cười vừa lau nước mắt, nói: “Gọi là Cừu non trầm mặc nguyện ở bên khoai nghiền.”

Còn nhớ khi Thiết Đầu nói ra tên món ăn này, tôi đã cười suốt mười phút đồng hồ.

“Tối nay em cứ là lạ thế nào ấy?” Trạch Vu đành cười hùa theo, nhún nhún vai.

Khó khăn lắm mới dứt được cơn cười, Trạch Vu và tôi bắt đầu nói về cuộc sống của tôi.

Hồi trước toàn là tôi nghe anh nói, giờ anh yêu cầu tôi để anh tìm hiểu nhiều thêm về tôi.

Vậy là tôi bắt đầu kể từ kỳ nghỉ đông khi mới bước vào quán cà phê Đợi Một Người, mới đầu thì rất vắn tắt đơn giản, nhưng sau đó tôi lại phạm phải cái tật của mình mỗi khi kể chuyện, càng nói càng phức tạp, càng nói càng dài.

Tôi thừa nhận mình đã thích Trạch Vu ngay từ cái nhìn đầu tiên, trái tim cũng vỡ vụn ra từng mảnh mỗi lần Trạch Vu đổi bạn gái, chuyện tôi chờ đợi nhất mỗi ngày, chính là có thể ở phía sau quầy bar len lén nhìn anh, cầm cây lau nhà làm ninja nghe lỏm anh nói chuyện.

Trạch Vu nhìn tôi kể chuyện, từ trong ánh mắt trầm tĩnh mà thiết tha của anh, tôi thấy bản thân mình trước đây.

Thấy một cô gái đang mong mỗi một tình yêu hùng hực như ngọn lửa.

Không hiểu sao, lòng thấy cảm động lạ thường, tựa như ở đầu bên kia của đường hầm thời gian mở ra một vòng tuần hoàn ngọt ngào, được số mệnh định sẵn, chỉ cần tôi vươn tay ra, là có thể dễ dàng nhạt lên thứ tình cảm được gửi gắm tự đáy lòng.

Nhưng trong lòng tôi, lại đã chìm xuống một khối đá khổng lồ.

“Nếu mỗi ngày đều có một mảnh giấy nhắn màu hồng, em sẽ vui suốt cả ngày.”

Tôi nhoén cười: “Em để ý thấy, những câu trên mảnh giấy màu hồng đều khiến em đặc biệt vui vẻ.”

“Lúc học bài, ăn mì ăn liền ở văn phòng câu lạc bộ, anh không bao giờ để ý em thường nhân lúc anh không để ý mà len lút đổi đĩa.” Tôi nhắm mắt lại, làn khói bốc lên từ bát mì ăn liền tựa hồ hiện ra trước mặt. “Chỉ cần đổi được em sẽ vui sướng rất lâu, cứ cười mãi giống như cô bé con rối cuộc cũng gặp được đại minh tinh vậy.”

“Mỗi ngày nhận được một lon nước tiên thảo mật ong, em đều cảm động vô cùng, còn vì vậy mà rơi nước mắt ba mươi sáu lần nữa.” Tôi chìa tay ra vuốt ve vào không khí: “Mỗi ngày đều có những thời khắc tươi đẹp đáng để đợi chờ, mỗi ngày đều mộng mơ trong hiện thực, mỗi ngày đều lại gần anh, thêm một chút nữa.”

“Trạch Vu, anh có thể nói ‘Anh yêu em’ sau đó hôn em một cái không?” Tôi nhắm mắt lại, mỉm cười: “Mỗi ngày, mỗi ngày em đều chờ đợi điều đó.”

“Bây giờ hả?” Trong nhà hàng giọng Trạch Vu có chút ngượng ngùng.

Tôi gật đầu, không dám mở mắt.

Sau đó, tôi có cảm giác mềm mại ở đầu môi, cùng với hơi thở run rẩy lạ thường phả ra từ mũi.

“Anh rất yêu em, rất yêu rất yêu em.” Anh nói, tôi mở mắt, nước mắt vừa vặn rơi xuống.

Trạch Vu đỏ bừng mặt, nhưng vẫn mỉm cười rất lịch sự.

“Tiền bối, anh có từng nghe nói ở châu Phi có một nước tên là Gam gì gì đó không?” Tôi lau nước mắt, nhưng không có tác dụng.

Nước mắt không ngừng tuôn trào.

“Châu Phi? Gam gì gì đó? Đó là ở đâu vậy?” Trạch Vu không hiểu gì cả. -

“Xin lỗi, em nhất định phải đi tìm hiểu một chút.” Toàn thân tôi run lên, đứng bất động.

Trong tay cầm chặt chiếc điện thoại di động cảm lạnh.

“Anh... anh không hiểu.” Trạch Vu hết sức ngạc nhiên, hoàn toàn không thể hiểu nổi.

“Xin lỗi anh, em chợt nhớ ra câu chuyện của em còn chưa viết xong, từ bấy lâu nay vẫn chưa viết xong.” Nước mắt của tôi không thể không chảy, không ngừng tuôn rơi.

Trạch Vu nhìn tôi, cố hiểu tôi đang nói gì.

“Tiền bối, cảm ơn bữa tối của anh, nhưng em nghĩ em vẫn không phải là người thích hợp với anh.” Tôi nhìn tình yêu của mình, khóc nức: “Trong đầu em lúc này chỉ chứa được cái nơi không biết tên là Gam gì đó kia, cùng với một tên gốc cứng đầu cứ đòi đến nơi ấy.”

Trạch Vu thở dài, không biết nói gì.

“Trương Chaien!” Tôi nhìn Trương Chaien đang đứng ở góc tường chờ gọi phục vụ, anh ta chạy tới.

“Có thể chở tôi đến một nơi không, ngay bây giờ.” Tôi lau nước mắt: “Sau đó tôi sẽ tha thứ cho cậu, có được không?”

“Không thành vấn đề, tất nhiên là không thành vấn đề.”

Trương Chaien lập tức gạt đầu, vẻ mặt như thể trút được hòn đá đã đè nặng nhiều năm.

“Tôi chưa từng nghĩ gặp lại cậu có thể vui như thế.” Tôi ôm chầm lấy Trương Chaien, lại khóc òa lên.

13. Chương 13: Đuổi Theo

Anh toàn nói, anh quen với một cô gái rất chính nghĩa, rất dũng cảm, cô ấy tên là Tư Huỳnh, Tư trong tư niệm, Huỳnh trong huỳnh hỏa trùng, cô ấy chẳng những đã cứu anh, lại còn dạy anh lái mô tô, còn thường xuyên mời anh uống cà phê, đi xem phim với anh, lại còn đoán đúng cả tên món ăn của thím Kim Dao nữa, mùa hè năm nay vừa mới học bơi đã cứu được A Châu khỏi chết đuối mấy lần...

Tôi không xác định, đích đến mà tôi đang cuống cuống kiếm tìm lúc này, có phải là tình yêu hay không.

Có điều, nước mắt của tôi đã cho tôi biết, đó là một đoạn ký ức cực kỳ quan trọng, một người cực kỳ cực kỳ quan trọng.

Nếu giờ tôi không mau chóng ngồi lên chiếc SB của Trương Chaien thúc giục cậu ta vận tay ga hết cỡ, tôi và cái nơi tên là Gam gì gì đó kia, sẽ xa cách không chỉ mấy đại dương và đại lục, mà còn cả hai năm tịch mịch trống trải đằng đằng.

“Đi thẳng à? Bao giờ thì rẽ?” Trương Chaien căng thẳng nói, cậu ta chạy xe rõ chậm.

Nhìn cái bộ dạng hung hăng càn quấy của cậu ta hồi trước, hoàn toàn không thể nhận ra là gan cậu ta lại bé đến vậy.

”Rẽ vào cái ngõ kia rồi rẽ vào ngách thứ hai bên phải, thế là sắp tới nơi rồi!

Cậu đi nhanh lên chứ!”

Tôi gần như muốn thò tay lên giúp cậu ta kéo ga.

Tiệm giặt là, cửa sắt khép hờ.

Nhưng tôi không thấy xe máy của A Thác, anh từng nói sẽ không bán xe máy mà gửi ở nhà bạn học gần sân bay.

Cũng có thể, A Thác chỉ đỗ xe ở chỗ nào xa hơn một chút? Hay là thay đổi kế hoạch, có người chờ anh.

“Đợi tôi một tẹo, đừng đi đâu đấy! Đừng có mà đi đâu đấy!” Tôi rảo bước lách vào phía sau cánh cửa sắt, buông lại một câu: “Bằng không đừng hòng tôi tha thứ cho cậu!”

Tôi chạy lên gác, tiếng bước chân thỉnh thoảng thông báo ọi người biết là tôi đã lên.

Nhưng thím Kim Đào, chú Kim Đào, Thiết Đầu, vợ Thiết Đầu đều ngồi ngây ra bên chiếc bàn hình bầu dục, tôi phải gọi một tiếng họ mới định thần về mặt ai nấy trông đều rất kinh ngạc.

Món ăn trên bàn đã sạch bách, không còn chút đồ thừa nào.

Song không thấy A Thác đâu.

“Em gái, em đến muộn hai tiếng rồi! A Thác đã đi từ một tiếng trước.” Nụ cười của Thiết Đầu không được tự nhiên cho lắm, tay đưa lên xoa xoa gáy. Trên trán anh ta vẫn còn dính một chút muội than.

“Trước lúc đi nó đã quét sạch tất cả những thứ có thể ăn được trên bàn rồi, vì vậy nếu cháu muốn ăn...” Thím Kim Đào áy náy nói.

“Đáng ghét, sao A Thác không gọi điện cho cháu chứ! Sát giờ cháu có chút việc đột xuất mà.” Tôi tức tới giậm chân.

Bốn người ngồi quanh bàn ăn ngơ ngác nhìn nhau.

“A Thác đã đến quán cà phê.” Chú Kim Đào gãi đầu.

“Giờ cơ, giờ anh ấy vẫn ở quán cà phê ạ!” Tôi cuống lên hỏi, quay người định chạy xuống nhà.

“Ý chú là, A Thác nói trước khi tới đây, nó đã đến quán cà phê rồi, bây giờ tất nhiên nó không ở đó.” Chú Kim Đào vội vàng chữa lời.

“Hả?” Tôi ngoảnh đầu lại.

“Nó vốn định đi đón cháu, nhưng thấy cháu không có đó liền hỏi nhân viên trong quán, người ta nói hôm nay rất cuộc cháu cũng được ở bên chàng trai mình yêu, lại còn cùng nhau đi ăn tối nữa, vì vậy nó liền đi một mình tới đây, không gọi điện làm phiền cháu.” Thím Kim Đào giải thích.

“Chúng tôi vốn tưởng em với A Thác sẽ thành một đôi cơ đấy, đúng là nghĩ xa quá rồi. Chuyện này không trách em được” Chị vợ Thiết Đầu thử an ủi tôi.

“Đừng lo cho A Thác, tối nay nó cười như lên cơn thần kinh ấy, chưa bao giờ thấy nó vui như vậy.” Thím Kim Đào cười cười.

“Vui?” Tôi không hiểu.

“Thằng nhãi A Thác này vui tức là vui, không giả bộ được đâu” Thiết Đầu vỗ vỗ lên đầu mình.

“Giờ anh ấy đi đâu rồi? Ra sân bay hả?” Tôi cuống hết cả lên.

“Cậu ta không nói, nhưng vẫn còn sớm mà? Chắc là đi tìm bạn rồi?” Không biết ai nói câu này, nói chung là tôi lao như bay xuống nhà, chui qua cửa sắt.

Trương Chaien đang nghịch cái mũ bảo hiểm trên tay, vẫn còn mặc bộ vest đen của khách sạn.

“Chở tôi đến một chỗ khác!” Tôi hét toáng, nhảy lên yên sau chiếc SB của Trương Chaien.

Lúc này thím Kim Đào và chú Kim Đào cũng chạy xuống, kéo cửa sắt, gọi tôi dừng lại.

“Hình như nó bảo muốn đi xem phim.” Thím Kim Đào vừa nói, vừa nghiêng đầu đánh giá Trương Chaien, đôi mắt càng lúc càng tròn to.

Đầu chú Kim Đào cũng lệch hẳn đi, Thiết Đầu ở phía sau lộ ra cũng trố cả mắt.

“Trời đất ời, em vì cái thằng này mà không nói lời tạm biệt với A Thác ấy hả?” Chị vợ Thiết Đầu cũng chạy xuống, ngăn người ra.

Tôi không có thời gian giải thích nhiều, vỗ vỗ lên vai Trương Chaien, phóng đi.

Chiếc SB của Trương Chaien bị yếu hơi, cũng vì cậu ta nặng quá với lại nhát quá, chúng tôi mất mấy chục phút mới phóng tới dưới nhà anh Bạo, tôi tức đến nỗi không nói được lời nào.

“Sự mạnh mẽ của cậu lúc bắt nạt tôi hồi trước chạy đi đâu mất rồi! Nhanh lên nhanh nữa lên!” Tôi véo mạnh vào bụng cậu ta.

“Cậu biết không? Tôi lại chảy máu mũi rồi đây này!”

Trương Chaien ngửa mặt lên, dờ khóc dờ mếu: “A Thác mà bọn họ vừa nói đến lúc này có phải là Hồ Điệp Dao A Thác không? Chẳng lẽ cậu muốn kiếm anh ta tấn tôi một trận cho bổ tức.” Cậu ta dừng xe, lấy khăn tay ra bịt lỗ mũi lại.

Tôi đang định lên tầng, chợt trông thấy anh Bạo ngồi trên cầu thang sắt bên ngoài căn hộ, một mình lặng lẽ hút thuốc, cạnh chân còn mấy lon bia rỗng.

“Em gái, em làm cái dếch gì mà bỏ thằng A Thác! Khá lắm!” Anh Bạo dập tắt điếu thuốc, cười cười ném một lon bia qua. Nhưng khi anh ta nhìn thấy Trương Chaien vụng về xuống xe, sắc mặt lập tức sa sầm.

“A Thác không ở trên nhà ạ? Đi lúc nào thế?” Tôi vội hỏi, bắt lấy lon bia.

Bốn mươi phút trước Anh Bạo trừng mắt nhìn Trương Chaien phía sau tôi: “Cậu ấy chỉ đến chào anh một tiếng thôi.”

“Anh ấy không nói là sẽ đi tìm nhà ảo thuật hay sát thủ gấp búp bê ạ.” Tôi lớn tiếng hỏi, toan nhảy lên xe luôn.

Anh Bạo lắc đầu.

“Đợi đấy, em có thể đi, nhưng thằng béo chết tiệt này phải ở lại.” Anh Bạo đứng dậy, Trương Chaien sợ hãi lùi lại một bước.

Ánh mắt anh Bạo đã viết rõ rành rành.

“Anh đừng có lên cơn thần kinh, chúng ta đi.” Tôi nhảy lên xe, bảo Trương Chaien cầm lon bia ngồi phía sau.

“Cậu biết lái xe tay côn không vậy? Hay là để tôi chở cậu thì hơn, cùng lắm tôi chạy nhanh một chút là được chứ gì!”

Trương Chaien thấp thỏm.

”Cậu lên xe tôi chở, hay là ở đây uống bia với vua chém người của Tân Trúc.

Bám chặt vào!” Tôi vặn tay ga, chỉ để lại một làn khói cho anh Bạo đang gằm gừ.

Đông Tân Trúc hay Bắc Tân Trúc? Đến chỗ Tiểu Tài bên Đông Tân Trúc hay chỗ A Thương bên Bắc Tân Trúc? Hay là nhà A Châu ở gần hồ Thanh Thảo?

“Cậu phóng nhanh quá! Thật không ngờ đấy!” Trương Chaien ngồi đằng sau kêu toáng lên.

“Nếu chốc nữa mà lại nhầm thì tôi còn đi nhanh hơn đấy.” Tôi hạ thấp người xuống, nhìn công tơ mét, đồng hồ đã chỉ chín mươi cây số một giờ.

Cái tên A Thác này, sao lại chẳng có lý lẽ gì như thế.

Nếu anh coi trọng tình bạn giữa chúng ta, thì phải gọi điện cho em, chứ không phải tự tiện quyết định thay em như thế.

Nếu anh cho rằng em cũng coi trọng ký ức giữa chúng ta, thì đừng có mà đi nhanh thế, phải tin rằng em sẽ tới tìm anh chứ.

Nếu A Thác là A Thác, thì phải hiểu tôi chứ.

“Trương Chaien, cậu nói đúng, tôi muốn đi tìm Hồ Điệp Dao A Thác đấy, cậu sợ không?” Tôi phóng vào đường Minh Hồ bên cạnh trường Sư phạm Tân Trúc, tăng tốc lao về phía hồ Thanh Thảo. Nhưng Trương Chaien thực sự quá nặng, ít nhất cũng hãm vận tốc lại hai mươi cây số một giờ.

“Đúng là A Thác đó hả? Tôi thấy... tôi thấy hay là thôi đi.” Trương Chaien rất căng thẳng.

Đường Minh Hồ về đêm tối tăm u ám, là nơi chốn ưa thích của những thanh niên đầy triển vọng thích đua xe và cả chém người.

“Ừm, đúng như tôi nghĩ. Xuống xe.” Tôi phanh kít, dừng lại trước cửa một căn nhà lè tè, lủ chớ sửa ầm ỹ.

Một cô gái mập ú đứng trên lan can tầng hai, hút thuốc.

“A Châu! A Châu!” Tôi hét lên với cô gái mập kia.

Cô béo trông thấy tôi, lại khóc rống lên một chập rất thê lương.

“A Thác đã đến đây chưa?” Tôi lớn tiếng hỏi, mấy con chó bỏ vào hàng rào, vừa sủa vừa cắn.

“Oa... Đến rồi!” A Châu khóc rống như thể lên cơn điên.

“Lâu chưa? Đi đâu rồi.” Tôi vội hỏi.

A Châu nói nửa tiếng trước A Thác đến chào tạm biệt, còn anh đi đâu thì cô cũng không biết.

“Trương Chaien, cậu không thấy thiếu nữ thuần khiết kia đang cần cậu sao? Cậu làm kẻ khốn nạn lâu rồi, thỉnh thoảng cũng nên làm người tốt cho cân bằng một chút đi. Còn nữa, cậu không muốn gặp phải A Thác đúng không?”

Tôi ngoảnh đầu lại, bảo Trương Chaien xuống xe.

Trương Chaien gật mạnh đầu lập tức xuống xe, tay vẫn cầm lon bia.

“Tôi có danh thiếp của cậu rồi! Ngày mai sẽ trả xe cho cậu! Nhất định!”

Tôi quay đầu lao xuống núi, thời gian càng lúc càng gấp rút.

Bớt được cục nợ một trăm cân kia, con SB rốt cuộc cũng giống như một con sói hoang, chứ không còn là con lợn ngốc nữa.

Vận tốc, một trăm cây số một giờ.

Thời gian, tám giờ bốn mươi phút.

Nhịp tim, không thể đo được.

Anh toàn nói, anh quen với một cô gái rất chính nghĩa, rất dũng cảm, cô ấy tên là Tư Huỳnh, Tư trong tư niệm, Huỳnh trong huỳnh hỏa trùng, cô ấy chẳng những đã cứu anh, lại còn dạy anh lái mô tô, còn thường xuyên mời anh uống cà phê, đi xem phim với anh, lại còn đoán đúng cả tên món ăn của thím Kim Đào nữa, mùa hè năm nay vừa mới học bơi đã cứu được A Châu khỏi chết đuối mấy lần...

Bắc Tân Trúc, ngõ nhỏ bên cạnh nhà hát Kim Bảo.

Cửa nhà A Thương có thêm một cái máy đầm bốc hồng, bảng điện và hộp dụng cụ nằm lẩn lóc dưới đất.

“A Thác? Ở trong đó kìa.” A Thương đang ăn bìm bìm tôm, chỉ vào trong nhà.

Tôi mừng rỡ kêu rú lên một tiếng, lao vào bên trong. Chẳng có người nào.

“Tên béo chết tiệt này dám lừa em.” Tôi đá mạnh vào cái máy gấp búp bê.

“Chắc, chẳng phải đây sao.” A Thương cười nhe nhớn, vỗ vỗ vào bảng điểm trên máy ném bóng rổ.

Một phút, một trăm bốn mươi hai điểm, một con số đáng sợ.

“A Thác bảo hôm nay cậu ta siêu may mắn, vì vậy cảm giác tay rất thoải mái, cả anh cũng chưa chắc thắng được đâu!”

A Thương trầm trồ khen ngợi, nhặt một quả bóng ném cho tôi: “Thử không?”

“Hôm nay em đen-chết-đi-được!” Tôi đứng từ ngoài cửa, cầm quả bóng ném thẳng vào máy ném bóng.

Trúng luôn!

Không còn chỗ nào để đi nữa rồi. A Thác lúc này chắc chắn đang ở chỗ Tiểu Tài.

Tôi gần như chỉ cần không chế thân xe, sau đó liên tục tăng ga.

Nhưng nhịp tim của tôi tựa hồ còn nhanh hơn bánh xe, cảm giác bất an dữ dội không hề bị vận tốc một trăm cây số một giờ hắt văng đi.

Đồng Tân Trúc, dưới nhà Tiểu Tài.

Một già một trẻ, một bàn cờ tướng vừa mới phân thắng bại.

Nhưng không thấy A Thác.

“A Thác vừa thắng bác lần thứ hai, mắt chưa đầy nửa tiếng, lại còn vừa cười vừa nói là...” Bố Tiểu Tài nhìn bàn cờ trầm tư, bộ dạng chừng như rất khó hiểu.

“Anh ấy bảo hôm nay anh ấy rất may mắn.” Tôi ngây người, lẩm bẩm tự nói một mình.

“Cháu cũng nghe cậu ta nói thế à, cậu ta còn lừa bác bảo hôm nay không gặp được cháu nữa chứ.” Bố Tiểu Tài tiếp tục trầm tư với ván cờ lúc này, lẩm bẩm: “Thì ra trong đánh cờ vận may cũng rất quan trọng.” Tiểu Tài vỗ vỗ vai tôi, tôi giật mình sợ hãi.

“Mười phút trước, A Thác phóng xe ra sân bay rồi.” Tiểu Tài mặt mày ủ rũ, vẫn đang đội chiếc mũ ảo thuật tôi và A Thác tặng.

Nhưng giờ mới chín rưỡi, còn chưa đến, chưa đến mười giờ mà. Tôi cúi đầu, ngồi thụp xuống, úp mặt vào đầu gối.

Tiểu Tài cũng ngồi xuống.

“Anh còn chưa kịp luyện xong chiêu tự mình phun lửa, cậu ta đã đi rồi.”

Tiểu Tài phẫn nộ: “Chỉ chút xíu nữa là anh thành công rồi.” Tôi không đáp lời, vì tôi đang hối hận đến nỗi không thể nói được gì nữa.

“A Thác biết thế nào cũng có ngày em đến tìm anh, vì vậy bảo anh đưa cái này cho em.” Tiểu Tài nói, lúc tôi ngẩng đầu lên, nước mắt đã giàn giụa khắp mặt. Tiểu Tài bỏ mũ xuống, cho tôi xem bên trong, không có thứ gì, sau đó thò tay vào trong mò một cái, không ngờ lại lấy ra một món đồ. Một đôi tất màu xanh.

“Anh chẳng hiểu A Thác muốn làm trò gì nữa, đại khái chắc sợ em bị lạnh chân, nhưng cậu ta quên mất giờ đang mùa hè, đúng là cái thằng hồ đồ, ngốc ơi là ngốc.” Tiểu Tài cười đặt đôi tất vào tay tôi.

Tôi ngẩn ra nhìn đôi tất màu xanh lá cây xấu đến mức không thể chịu nổi ấy.

Còn nhớ A Thương từng nói, món đồ đầu tiên một người gặp được trong đời, chính là hình ảnh khắc họa cuộc đời người đó.

Cuộc đời tôi là một con hươu cao cổ bị rách cổ, cuộc đời A Thác, thì là đôi tất quái lạ này.

Tôi không khóc nữa, cuối cùng lại bật cười.

Tuy rằng tôi không hiểu A Thác để lại đôi tất này ỉn làm gì, chắc là trong lúc dọn dẹp thanh lý đồ đạc trước khi xuất ngoại, thứ này xấu quá chẳng ai chịu lấy nên đành phải gửi ở chỗ tôi. Quái lạ, nhưng rốt cuộc cũng làm tâm trạng tôi vui lên.

Sau khi cảm ơn Tiểu Tài, tôi đứng dậy, nhét đôi tất vào túi, chuẩn bị ra về.

Đột nhiên, tôi nghe thấy tiếng gì đó.

“Tiểu Tài, anh có nghe thấy gì không?” Tôi hỏi, chau mày lại.

“Làm gì có.” Tiểu Tài đồng tai, không hiểu tôi đang nói gì.

Nhưng tôi lại nghe thấy âm thanh tựa hồ không tồn tại hồi nãy.

“Bố, bố có nghe thấy tiếng quái quỷ gì không?” Tiểu Tài hỏi, bố anh ta không để ý, vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào bàn cờ.

Nhưng tim tôi giật thót, vì tôi lại nghe thấy nữa.

Tôi nhảy lên xe máy theo bản năng, nổ máy.

“Tư Huỳnh, rốt cuộc em nghe thấy tiếng gì vậy?” Tiểu Tài hỏi, vì anh ta đã trông thấy nụ cười trên gương mặt tôi.

“Pháo hoa, em nghe thấy tiếng pháo hoa.” Tôi nói, sau đó phóng đi.

Tôi không giải thích gì nhiều với Tiểu Tài, vì muốn thuyết phục anh ta tôi đang ở mãi Đông Tân Trúc mà lại nghe thấy tiếng pháo thăng thiên ở tận cảng cá bên bờ biển Nam Liêu là điều không thể, có họa nói nhầm mà thôi.

Tôi không cố ý tăng tốc, vì tôi biết đã không kịp nữa, vả lại tôi còn phát hiện ra tâm trạng mình đã tương đối bình tĩnh, tôi đoán là đôi tất kia có thể có tác dụng ổn định tinh thần, cũng có thể bắt đầu hồi tưởng lại mọi việc xảy ra tối nay.

Tôi cuống lên đi tìm A Thác, sau đó thì sao? Sau đó tôi sẽ nói gì với anh.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, thì có thể nói rõ điều gì đây?

Tôi cứ thế rời đi trước mắt Trạch Vu, gần như không chút lưu luyến. Rốt cuộc tôi đang nghĩ gì vậy?

Nếu tôi có thích A Thác một chút chút, thì cũng chỉ mới bắt đầu từ mấy tiếng đồng hồ trước thôi.

Vậy thì tại sao, vừa nãy tôi lại cảm thấy hoảng loạn như thế, ân hận như thế?

Tôi không biết, có lẽ tôi chỉ muốn nói với anh một tiếng cảm ơn, sau đó ôm anh thật chặt, nói tạm biệt anh.

Tiếng tạm biệt ấy, có ý nghĩa rất quan trọng. Tôi không thể tưởng tượng khi A Thác lên đường, lại không mang theo lời chúc phúc của tôi.

Tôi phóng xe đến Nam Liêu, khó nhọc bỏ lên bờ đê biển, dang hai tay ra để giữ thăng bằng, thận trọng đi tới cổ cù, quả nhiên thấy dưới đất đầy những hộp pháo hoa rỗng không.

Tôi không khóc, vì bộ dạng A Thác lúc ở đây bắn pháo hoa một mình chắc hẳn rất vui vẻ.

Có lẽ chính niềm vui chân thành trong lòng anh, đã khiến tôi nghe thấy tiếng pháo hoa, cùng lời chúc phúc của anh từ nơi xa tít tắp.

Sau đó, tôi chậm chậm lái chiếc SB của Trương Chaien, theo địa chỉ trên danh thiếp quay về khu đô thị, tìm đến xưởng xe ban ngày Trương Chaien học sửa xe, đúng lúc xưởng đang đóng cửa. Tôi nói với ông chủ đầu hói, nhờ ông trả xe cho Trương Chaien, tối nay thực sự phải cảm ơn cậu ta, từ nay tôi với cậu ta chỉ còn lại sự cảm kích.

Trả xe xong, tôi gọi taxi quay về quán cà phê lấy chiếc SB của mình.

Dọc đường, tôi không khỏi nghiêm túc suy nghĩ xem cảm giác của mình với A Thác rốt cuộc có phải tình yêu không, hay là sự dựa dẫm lẫn nhau. Sự dựa dẫm kiểu anh cứu tôi, tôi cứu anh.

A Thác đi một mạch hai năm, đủ để tôi nghĩ ngợi mấy trăm lần rồi.

“Bác tài tên là Lý Trung Long, có biệt hiệu gì không? Hay nên gọi thế nào? A Long? Anh Long.” Tôi bắt giác cất tiếng hỏi.

“Mọi người đều gọi tui là Long Đầu To, vì đầu tui rất to đó.” Bác tài nghiêng đầu, nghĩ ngợi một lúc mới trả lời.

“Chắc, đúng là to thật đó, hồi đi lính chắc không đội vừa mũ sắt đâu nhỉ?” Tôi nhìn kỹ lại bác tài.

“Bị cô nói trúng rồi, không chỉ là mũ sắt đâu, cả mũ bảo hiểm tui cũng không đội vừa, có bạn nghèo quá chẳng có cả tiền ăn, đành lên kế hoạch đi cướp ngân hàng, móa nó chứ, vừa trùm cái tất giầy lên đầu đã rách toác cả ra rồi, cuối cùng đành thôi.” Cái miệng to tướng của bác tài cười lên một tiếng như thể tự giễu mình, tôi cũng cười theo.

“Long Đầu To, bình thường anh làm gì để tiêu khiển thế? Có từng nghĩ đến việc luyện Thiết đầu công không? Tôi có người bạn đầu to bằng nửa anh thôi, nhưng anh ta luyện Thiết đầu công chính tông Thiếu Lâm tự đó, rắc một tiếng là hòn gạch đập vào trán anh ta vỡ nát luôn, đáng sợ lắm, anh ta mà gặp anh đảm bảo sẽ cảm thấy anh rất có tiềm năng.” Tôi nói, nghĩ đến Thiết Đầu.

“Thiết đầu công. Tôi thích chó lửa hơn, đã thế kỷ 21 rồi, Thiết đầu công mà để làm gì, có đi đóng phim Châu Tinh Trì đâu chứ. Còn thú tiêu khiển ấy à, những lúc không lái xe tôi toàn tập guitar để đi hát rong, nhưng mà ha ha ha, tôi chơi tệ lắm, tìm mãi mới được nhận vào một nhà hàng tồi tàn, chắc, tên là Quang Ảnh Mỹ Nhân, rảnh thì đến nghe chơi rock nhé!” Long Đầu To lấy trong túi ra một tấm danh thiếp ẩm ướt nhăn nheo đưa cho tôi, tôi nhận lấy cất đi.

“Long Đầu To, anh hình như rất vui chuyện, thế anh có thích nghe kể chuyện không?” Tôi hỏi, hạ cửa kính xe xuống.

“Móa nó, siêu thích luôn, nhà tôi toàn là truyện tranh.” Long Đầu To tỏ ra rất hưng phấn.

“Ừm, vậy tôi kể cho anh nghe một câu chuyện, cho tôi chút ý kiến nhé, tôi có một người bạn, anh ấy...” Tôi vừa thốt ra miệng, đã tự mình bật cười.

Thì ra là như vậy.

“Hả? Không phải muốn kể chuyện sao? Vẫn còn mười phút nữa mới đến chợ đêm đại học Thanh Hoa cơ! Từ từ mà kể, kể hay thì tôi miễn phí cho cô luôn đấy! Kể kém một chút, thì cũng có thể giảm giá một ít!” Long Đầu To nhìn tôi trong gương chiếu hậu, cười hì hì.

Tôi cũng cười.

Thì ra A Thác luôn ở bên cạnh tôi, dùng cách thức độc nhất vô nhị của anh cùng tôi chia sẻ thế giới này.

Dần dần, góc nhìn của tôi đối với thế giới này cũng từ từ xoay chuyển, lúc nào không hay biết.

“Tạm biệt, máy bay sẽ không đưa anh đến nơi quá xa xôi đâu.” Tôi sờ đôi bít tất trong túi áo.

Câu chuyện quán cà phê Đợi Một Người, để hai năm sau sẽ viết lại vậy.

14. Chương 14: Mọi Người, Đều Rất Nhớ Anh

Tôi phát hiện ra quá trình học tập cùng với việc cuộc đời có hạnh phúc không chẳng liên quan gì đến với nhau cả, quan trọng là thái độ sống của mỗi người: có thể nhìn bản thân, cùng với thế giới này một cách hài hước hay không. Tôi nghĩ, cả đời pha cà phê, có lẽ lại chính là sự lãng mạn của tôi và Albus cùng nên.

Cuối tháng Chín sau khai giảng, tôi đã thành sinh viên năm thứ hai, không còn là lính mới chuyện gì cũng tò mò nữa.

Còn quán cà phê Đợi Một Người cũng đã đóng cửa đúng như dự kiến. Đóng cửa vĩnh viễn.

Bà chủ không phát thiệp mời, chỉ mở một party nho nhỏ ngay trong quán, mời tất cả những người muốn đến.

Cả bữa tiệc ngoài Vua gọi lung tung cứ khóc lóc không thôi, có thể nói là tràn ngập những lời chúc phúc và hoài niệm, ngay cả mấy cậu học sinh cấp ba thường đến quán cũng tề tựu đông đủ, vì vậy tôi và Albus vẫn không thể nghỉ tay, pha liền mấy cốc cà phê chẳng biết thể loại gì, bánh nướng hết cái này đến cái khác, còn mở mấy chai rượu vang đỏ với champagne nữa.

Trong bữa tiệc, rốt cuộc tôi cũng không nhịn được len lén hỏi bà chủ đã ngà ngà say, người chồng chưa cưới trong câu chuyện chưa kể hết của chị rốt cuộc như thế nào?

“Anh ấy hả, chị biết anh ấy lúc nào cũng ở bên cạnh chăm lo cho chị, không nỡ để chị cô đơn tịch mịch.” Bà chủ gơ ngón đeo nhẫn bàn tay trái lên, mỉm cười: “Trong cõi mây sục đá loạn ngổ ngang(1), anh ấy đã thất cho chị một sợi tơ hồng ở chốn này.”

Một tuần sau bữa tiệc, đôi vợ chồng mới cưới mang theo con mèo ngu si béo ú Sumatra lên đường đi châu Âu, sau đó mấy tháng liền tôi đều nhận được những tấm bưu thiếp phong cảnh các nơi khác nhau, đằng sau bưu thiếp cũng không viết gì nhiều, có lúc là một hai câu ngắn ngủi, có lúc thậm chí chỉ vẽ một cái mặt cười, hoặc mấy chữ nguệch ngoạc không rõ ý nghĩa.

Tôi không trách bà chủ, tôi biết các cặp tình nhân có nhiều việc đáng làm hơn là viết bưu thiếp.

Sau khi A Thác đi, tôi học cách bắt đầu tự vẽ tấm bản đồ ình.

Trên bản đồ có thêm Long Đầu To, bác tài xế taxi kiêm nhạc công guitar rất thích nghe kể chuyện mà cũng rất thích kể chuyện, một cô gái tóc dài xinh đẹp thích kéo theo cái vali to tướng đến quán mua hạt cà phê tươi (cô thường ảo tưởng trong cái vali ấy đựng xác chết), chị Trân làm việc ở khách sạn, cùng lúc có mười bảy anh bạn trai mà vẫn chưa chán, cậu bé học sinh tiểu học Đại Hùng luôn nghĩ mình là một cây nấm đại. Họ đã khiến cuộc đời tôi thêm phong phú, cũng là linh hồn chân chính của tấm bản đồ Tân Trúc của tôi.

Tôi thường có ảo giác, ngỡ rằng A Thác cũng quen họ, tôi cũng không hiểu tại sao.

“Có một người mà em/chị rất thích, sau này em/chị nhất định sẽ dẫn anh ấy đến làm quen với anh/chị/em, vì anh ấy thực sự quá là thú vị luôn!” Tôi đều nói vậy với những thành viên của tấm bản đồ mới, vui vẻ chờ mong đến ngày A Thác thực sự làm quen với họ, A Thác nhất định sẽ rất ngạc nhiên không hiểu sao tôi phát hiện được họ.

Tất nhiên, tôi lại càng thêm trân trọng tấm bản đồ Tân Trúc mà tôi và A Thác cùng sở hữu.

Chủ nhật tuần nào tôi cũng đến tiệm giặt là ăn tối, có lúc còn vào bếp giúp thím Kim Đào cắt rau thái thịt, tiện thể học lỏm một ít.

Trong kỳ nghỉ hè trước khi tôi lên năm thứ ba, cậu con trai làm đầu bếp thực tập ở Cao Hùng của thím Kim Đào đã tốt nghiệp, người con ở đại học Đài Bắc cũng thi đỗ nghiên cứu sinh, còn Thiết Đầu thì phát hiện ra gáy anh ta có thể hút thìa múc canh hay các thứ bằng kim loại, trước mắt anh ta đang khiêu chiến mục tiêu hút được nồi cơm điện. A Thác đã bỏ lỡ không ít bữa tiệc chúc mừng thịnh soạn.

Ngoài ra, trong bữa tiệc mừng việc phát hiện ra gáy của Thiết Đầu giống như cục nam châm, tôi cũng nghe được một bí mật khiến mình cảm động mãi.

“Lần đầu tiên được bọn thím mời lên đây ăn cơm, A Thác cứ nói mãi là ngon quá hay quá, sau đó thể rằng sau này nó nhất định sẽ dẫn người con gái mình thích tới đây đánh chén một phen.” Thím Kim Đào nhớ lại: “Lúc đó thím liền nói, nếu thẳng nhai nhà mày thực sự dẫn người yêu đến, thím sẽ phát minh tại chỗ một món ăn mới, sau đó nhường cho con bé được quyền đặt tên.”

Đây chính là nguyên nhân hồi trước tôi có thể đoán trúng tên món ăn Cá chình vẫn ở đây, mấy độ tịch dương hồng.

Sau khi A Thác đi châu Phi một năm tôi mới biết bí mật này, khi đó tôi đã đi đôi tất quái dị màu xanh lá cây kia được tròn một năm.

Tất nhiên, tôi còn phải giúp A Thác chăm sóc cho những kẻ ngốc nghếch ấu trĩ cả về thể xác lẫn tinh thần kia nữa, vì vậy cứ hai tuần tôi lại đến nhà anh Bạo xem phim ít nhất một lần, tránh để anh ta vì quá nhàm chán mà làm bậy quá đáng.

Có điều, anh Bạo vẫn cứ ấu trĩ nóng nảy như thế, trong khoảng thời gian này tôi đã phải đến đồn cảnh sát bảo lãnh anh ta ba lần, giúp anh ta băng bó vết thương bị chém năm lần, cùng chị Bạo mắng nhiếc anh ta tại sao cứ suốt ngày đi chém người ta như thợ chặt gỗ, vô số lần.

Trước đây, anh Bạo chắc khó lòng tưởng tượng ra bây giờ mình lại hoàn toàn mất đi sự tôn nghiêm của một phân tử xã hội đen như thế.

“Đừng quên anh là xã hội đen đấy! Xã hội đen! Các cô lại dám cầm rà cầm rằm nói mãi không thôi như thế hả?” Anh Bạo có lần bị tôi và chị Bạo mắng cho không ngẩng mặt lên được, tức đến nỗi dùng răng cắn vào chai rượu.

“Còn nữa năm nữa là A Thác về rồi, anh mà còn chém người lung tung nữa, cẩn thận em không dẫn anh ấy đến đâu!” Tôi hồ hững nói, giật chai rượu ra khỏi hàm răng run run của anh Bạo.

Số đĩa trong nhà anh Bạo đã nhiều đến mức sắp đổ sập xuống, dưới sự giật dẩy dất mỗi và kiến nghị của tôi, anh ta đã tìm một cửa hàng mặt tiền trong chợ đêm đại học Thanh Hoa, chuẩn bị mở tiệm cho thuê đĩa, cứ thuê năm đĩa được tặng một phần trứng rán.

Tôi nghĩ chắc là không ai dám mượn quá hạn không trả đâu.

Lập nghiệp rồi, tất nhiên cũng phải thành gia. Có được gia đình của riêng mình, người đàn ông ít nhiều sẽ ổn định hơn, có điều, anh Bạo vẫn rất có nghĩa khí với A Thác.

“A Thác về rồi bọn mình kết hôn, nhân lúc cậu ta không ở đây mà tổ chức thì ấy nấy lắm. Kết hôn kèm xem phim thảm họa thì đúng là không còn gì hợp hơn nữa.” Anh Bạo hứa với chị Bạo như thế, lúc ấy tôi liền lập tức lấy giấy bút viết một bản hợp đồng cho anh ta ký tên.

A Thác và tôi, sẽ là phù rể và phù dâu của họ đó.

Chỗ A Châu thì hay ho lắm.

Mặc dù cô từ đầu chí cuối vẫn không biết bơi, mặc cho tôi dạy kiểu gì, bơi ếch, bơi tự do, bơi ngửa, bơi bướm, cô cũng có thể nhất loạt biến hết thành kiểu sứa nổi lênh phênh. Có điều, cô và người thanh niên có chí nay quay đầu phục thiện Trương Chaien đã trở thành bạn trai bạn gái, coi như kiếm được một cái phao siêu cấp, sau này cũng không phải sợ chết đuối nữa.

Nói ra thì tôi chính là bà mai của họ, vì hôm đó tôi bắt Trương Chaien xuống xe trước cửa nhà A Châu, khiến cậu ta bị một con chó Labrador nhảy qua hàng rào đón trúng mông, A Châu bèn bảo cậu ta vào nhà để chữa trị cái mông bị thương.

Đặc sắc lắm phải không? Cộng thêm lon bia mà anh Bạo ném qua nữa, thiết tưởng tôi hôm đó nhất định là lửa để gần rơm.

“Tư Huỳnh, tớ chỉ tạm thời cặp với Trương Chaien thôi, đợi A Thác quay về, tớ sẽ cùng cậu tranh đoạt bằng được! Đến lúc ấy, tớ hy vọng dù ai thắng ai thua, chúng ta cũng vẫn là bạn tốt!” Về mặt nghiêm túc của A Châu khiến tôi không nhịn được cười.

Có điều, tôi đương nhiên vẫn nói không thành vấn đề, cậu cứ thoải mái đi, hì hì.

Còn về A Thương béo gấp đôi Trương Chaien kia, anh ta thật đúng là nhà tiên tri tài giỏi.

Một buổi tối nọ, anh ta đang lượn lờ đằng trước cái máy ném bóng rổ bày bên ngoài siêu thị Gia Lạc Phúc ở Bắc Tân Trúc, trông thấy một người đẹp mặc quân phục cấp cao, còn liên tục ném được thành tích trên một trăm điểm một phút, mồ hôi đầm đìa, bộ dạng đặc ý lắm.

Vậy là A Thương cười khẩy một tiếng, chẳng nói chẳng rằng bỏ vào đồng xu mười đồng, ném được điểm số khủng bố vô tiền khoáng hậu, một trăm tám mươi điểm một phút, ném thêm lần nữa, kết quả đột phá mức hai trăm, khiến mỹ nữ ném bóng rổ đứng đằng sau nhìn mà kinh hãi.

A Thương lắc lư thân mình, tiếp tục sang máy gấp búp bê bên cạnh hiển lộ tuyệt kỹ như thần, liên tiếp gấp ra năm con búp bê, người đẹp kia liền bước lên, hỏi anh ta rốt cuộc là thần thánh phương nào.

“Tôi? Tôi chính là Bố già máy gấp búp bê kiêm Sát thủ máy ném bóng rổ trong truyền thuyết, lại kiêm cả Thần Chiến binh đường phố, A Thương ở Bắc Tân Trúc.” A Thương hồ hững nói, anh ta nhất định đã luyện câu thoại này lâu lắm rồi.

Anh ta nói đúng. Không lâu sau, cặp đôi Thần Điều mập và Tiểu Long Nữ này đã đến với nhau, còn sinh ra một nhóc tí đáng yêu, tên là Tiểu A Thác. Tuy rằng nó là con gái.

Câu chuyện ngụ ngôn này cho tôi thấy, một người đàn ông cho dù bụng to mấy, đầu tóc bù xù mấy, ăn mặc không có gu mấy, chỉ cần anh ta có một đặc điểm không ai bì nổi, anh ta nhất định có thể đợi được người mà anh ta chờ mong.

“Em nghĩ ra ý nghĩa cuộc đời ẩn chứa trong con hươu cao cổ chưa?”

A Thương ôm Tiểu A Thác mới ra đời, ép nó bú tí bố.

Tôi đang chơi Chiến binh đường phố, đánh mãi vẫn chưa qua được cửa thứ hai.

“Nếu nhất quyết phải nói, chắc là bảo em vẫn luôn nghiền cổ ra đợi chờ người mình thích à?”

Tôi tập trung tinh thần, ngón tay gõ nhoay nhoáy. Cạch cạch cạch, cạch cạch cạch, cạch cạch cạch.

“Thế đôi tất của A Thác có ý nghĩa gì? Nghĩ ra chưa hả?”

A Thương ngáp một cái, Tiểu A Thác cứ khóc suốt, vì ti bố không có sữa.

“Không biết, chắc là để em đi vào chân hủ, ha ha, á, đáng ghét quá! Tại anh làm em phân tâm đấy!”

Tôi kêu lên một tiếng, phần nộ đá vào cái máy trò chơi, tôi lại thua nữa rồi.

Còn về Tiểu Tài, anh ta mới gọi là giỏi.

Có điều, trước khi nhắc đến Tiểu Tài, phải nói về sự phát triển của Vua gọi lung tung trước đã.

Quán cà phê Đợi Một Người đóng cửa, tôi, Albus, Niệm Thành trong chốc lát đều thất nghiệp cả lượt.

Vấn đề của Niệm Thành tương đối đơn giản, cậu ấy vốn dĩ vẫn đang tìm việc gia sư, mới hai tuần đã tìm được hai đứa học sinh cấp hai chết tiệt. Nhưng tôi và Albus vẫn khá thích làm việc trong quán cà phê, có điều những quán cà phê chẳng có điểm gì đặc sắc thuộc chuỗi cửa hàng không nằm trong phạm vi cân nhắc của chúng tôi, mà chủ các quán cà phê khác đều chẳng hài hước gì cả, quán cũng chỉ thiếu nhân viên phục vụ chứ không thiếu người pha cà phê, thật đúng là chí mạng.

Cho đến một ngày, khi tôi đang chở Albus lờ lờ trong khu chợ trên con xe SB, không ngờ lại phát hiện ra một quán cà phê vừa khai trương vẫn chưa đặt tên đang tuyển người, vả lại lời đăng tuyển dán trên cửa bếp rất thú vị, bên trên viết rõ: “Tuyển Albus và Tư Huỳnh.”

“Một trăm phần trăm, đây là quán do Vua gọi lung tung mở.” Albus châm một điếu thuốc, đẩy cửa ra.

Vậy là chúng tôi lại bắt đầu làm việc, rất nhiều khách cũ khách mới đều dần dần tụ về. Nhưng chúng tôi cũng không vì Vua gọi lung tung là ông chủ mà ngừng đốp chát với ông ta, Vua gọi lung tung hiển nhiên cũng hết sức vui vẻ, động một tí lại lên cơn gọi những tên món quái dị.

Bạn trai trước đây của bà chủ nói không sai, có một số việc, một vạn năm sau cũng sẽ không thay đổi.

Còn Tiểu Tài, hồi tôi học năm thứ ba, có một hôm anh ta mặc âu phục chững chạc bước vào quán, đầu đội cái mũ ảo thuật màu đỏ kia.

“Dạo này bận không? Bố anh bảo em đến tìm anh ba lần.” Tiểu Tài vẫn gầy như que củi giống hồi trước, nhưng dáng vẻ rạng rỡ, hoàn toàn không phải bộ dạng của một người đã trượt đại học tám lần liền.

“Cũng tạm, nhưng mà rốt cuộc anh đi đâu vậy? Bố anh cứ làm ra vẻ thần bí, còn bắt em đánh với ông ấy hai ván cờ, thắng rồi mới chịu nói. Không cần phải nói, tất nhiên là em không biết gì rồi.” Tôi bực bội vừa nói vừa pha cà phê.

“Tư Huỳnh, cho em biết hai tin tốt lành.” Tiểu Tài bỏ mũ xuống, lịch thiệp khom người.

Tôi tưởng anh ta định lấy trong mũ ra con vệt biết ăn trầu cau của mình, không ngờ bên trong chẳng có gì cả.

“Chắc, chuyện gì vậy?” Tôi hỏi, mời Tiểu Tài một cốc cà phê Tres Riot.

Tiểu Tài mỉm cười, sau đó đột nhiên phun lửa ra từ miệng.

Không có diêm, không có xăng, không có bất cứ công cụ phụ trợ nào mà tôi trông thấy, Tiểu Tài cứ vậy mà phun lửa ra, chẳng hiểu vì sao cả.

“A! Anh biết phun lửa rồi! Anh biết phun lửa rồi!” Tôi kinh ngạc pha lẫn mừng rỡ, nhưng tất nhiên không hỏi anh ta làm thế nào, vì đó là bí mật mà mỗi ảo thuật gia, à không, mỗi nghệ sĩ hình thể đều cất giấu kỹ lưỡng.

“Tin tốt lành thứ hai, tuần trước anh mới giành chiến thắng trong cuộc thi biểu diễn của các quái nhân toàn thế giới tổ chức ở Los Angeles, và lại còn giành được giải quán quân độc nhất vô nhị! Ngoài tài nghệ biểu diễn một trăm tư thế trong ba phút, còn nhờ vào chiêu phun lửa mới rồi đấy. Giờ chỉ còn đợi A Thác về là biểu diễn cho cậu ta xem nữa thôi.”

Tiểu Tài đắc ý đội mũ lên đầu, cốc cà phê vừa mới đó đã biến mất tăm mất tích.

“Anh đúng là càng lúc càng có phong phạm của một bậc đại sư đấy.” Tôi hưng phấn ôm chầm lấy Tiểu Tài, chuyện này đúng là hay quá đi mất!

“Em biết không? Hồi đó khi A Thác mới đến nhà anh làm gia sư đã nói, cậu ta sẽ đưa cô gái mình thích đến làm fan nữ đầu tiên của anh, bảo như vậy sẽ đem lại may mắn cho anh, quả nhiên là đoán việc như thần.” Tiểu Tài cũng rất vui sướng, căn bản không hề biết trái tim tôi lại trĩu xuống.

Tôi mãi mãi là người cuối cùng được biết, kể cả khi đối mặt với bản thân mình.

Còn Trạch Vu, đối tượng hoàn mỹ mà tôi từng tưởng rằng đã chiếm lĩnh toàn bộ linh hồn tôi, tuy rằng chúng tôi không nên đôi nên cặp, nhưng vẫn là bạn tốt, không có chuyện gì không nói được với nhau.

Tôi chỉ có thể nói, anh đúng là rất có phong độ, là một người rất tốt, rất rất tốt, đến nay tôi vẫn len lén mừng mãi vì nụ hôn đầu của mình có thể tặng ột chàng hoàng tử bạch mã như vậy. Nhưng chúng tôi không bao giờ ăn chung một gói mì ăn liền nào nữa.

Nếu bạn hỏi tôi tại sao không đến với Trạch Vu, tôi chỉ có thể nói, Trạch Vu là người rất tốt, loại người sẵn lòng dốc tâm dốc sức đi vun trồng trái ngọt đẹp tươi, loại người chuyên tâm chuẩn bị một món quà lớn dành tặng cho người con gái mình yêu, khi cô gái nhận ra món quà trước mặt nhất định sẽ cảm thấy mình hạnh phúc biết bao, cảm động biết bao vì được chăm sóc.

Nhưng A Thác lại là một điển hình khác. Đúng như anh nói, anh chưa từng thử chứng minh điều gì, anh chỉ luôn ở bên cạnh, cùng tôi chia sẻ thế giới bình dị mà khiến người ta rung động của anh một cách hết sức tự nhiên.

Không có vấn đề ai tốt hơn ai, chỉ có vấn đề tôi là loại con gái nào.

Điểm này thì giống hệt như đề toán tổ hợp sắp xếp bàn tròn đã gây khó khăn cho tôi suốt năm lớp mười hai, đáp án ai ngồi cạnh ai, kỳ thực đã được định sẵn từ trước khi vấn đề nảy sinh rồi. Trải qua hai năm tôi mới dần tin tưởng rằng những lời cần nhắc vô ý của mình khi đó, lại thấp thoáng ẩn hiện một lời tiên đoán.

”Thật chẳng hiểu nổi, chúng ta hợp nhau như vậy, mà em cũng thích anh lâu như thế, cuối cùng lại bỏ lại anh một mình ăn tối ở nhà hàng năm sao? Giờ nghĩ lại vẫn thấy ghen cả hòng.

Trạch Vu nói đùa, anh lúc nào cũng thích lôi chuyện này ra trêu chọc tôi.

“Nếu anh ngoan ngoãn, lại nghe lời, một ngày nào đó khi tâm trạng em vui vẻ sẽ dẫn anh ăn cho biết cái gì gọi là một bữa thịnh soạn chính hiệu.”

Tôi cũng đùa lại, giơ hai quả pháo thăng thiên trên tay lên: “Đừng sợ, đừng cuống, đợi khi đuôi pháo tốc lửa rồi mới thả tay! Một, hai, ba.” Những điều Trạch Vu muốn học của tôi còn nhiều lắm, để hôm khác tôi dạy anh dùng tay bắn pháo bươm bướm.

Vẫn là chuyện về sau, Trạch Vu trở thành tiền bối trong truyền thuyết của câu lạc bộ hùng biện, dưới sự chỉ đạo của anh, câu lạc bộ hùng biện đại học Giao Thông tiếp tục thuận buồm xuôi gió, thường xuyên xuất hiện trong hàng ngũ tứ cường của các giải đấu, nhưng tôi thì vẫn rất kém, khoảng cách đến với danh hiệu nhà hùng biện xuất sắc nhất còn xa xôi lắm. Có điều, vậy cũng chẳng sao, đằng nào tôi cũng chưa từng mơ đến chuyện này, ngược lại tên nhãi Dương Diên Phong kia không chỉ làm chủ nhiệm câu lạc bộ, mà còn hai lần giành được danh hiệu nhà hùng biện xuất sắc nhất trong hai giải đấu lớn nữa.

Tất nhiên, tôi vẫn theo lệ cũ giúp Trạch Vu chấm điểm bạn gái mới của anh.

Người ở trước mặt lúc này đây, tôi cho 99 điểm.

“Nếu có một ngày em đổi ý, có thể báo cho anh biết bất cứ lúc nào.”

Trạch Vu nói đùa, giơ cao cốc cà phê Kenya trên tay.

“Đừng nói đùa lung tung trước mặt bạn gái anh chứ, làm cô ấy chạy mất thì đừng có mà trách em, em không đền nổi đâu.”

Tôi làm ra vẻ tức giận, đưa cho cô bạn gái đáng yêu của anh một cốc sô cô la.

Trạch Vu cuối cùng cũng đợi được người ấy của anh.

”Em đã nói rồi mà, thế giới rộng lớn như vậy, đến cả A Thương còn có cách, huống hồ là anh.

“Tư Huỳnh, cậu đừng đắc ý, ít nhất Cà Rốt cũng sẽ bầu cho tớ một phiếu.”

Bách Giai cười ha ha, ôm con Cà Rốt đang gặm củ cải trắng.

“Cái đó chưa chắc đâu, mùa hè nào Cà Rốt cũng ở nhà tớ, lại còn đi ị khắp nơi làm dấu nữa đó.” Tôi mạnh dạn đáp trả, vuốt vuốt đuôi con Cà Rốt.

Đây chính là người bạn vừa lương thiện lại không chịu nhận thua Bách Giai, tôi đã làm trái ước hẹn ban đầu với cậu ấy, nhưng Bách Giai không hề để bụng.

Cậu ấy nói vậy thì làm một cuộc cạnh tranh công bằng đi, một chuyến đi châu Phi hai năm sẽ thay đổi rất nhiều điều, vì thế cậu ấy đã lựa chọn cùng lúc chờ đợi người đó của cuộc đời, cũng lựa chọn để cho người đó chờ đợi. Tất nhiên, cô gái thiên sứ Bách Giai này cũng đã xóa bỏ nỗi áy náy vẫn lẩn khuất trong lòng tôi.

Nhưng Bách Giai không thể ngờ được một điều, đó chính là bản thân cậu ấy.

Kỳ nghỉ đông năm thứ ba, Bách Giai nhàn rồi không có việc gì làm bèn cùng câu lạc bộ leo núi của Tư Đình lập đoàn đến Quan Vụ hai tuần, ở trên ngọn núi cao hơn hai nghìn mét so với mực nước biển, cậu ấy đã rơi vào lưới tình với một đàn em học năm thứ hai, xuống núi liền thành một đôi.

Chuyện đời khó đoán, những chuyện tốt đẹp xưa nay lại càng khiến người ta khó lòng tưởng tượng.

“Tớ cũng chẳng hiểu mình đang nghĩ gì nữa, có điều chuyện tương lai ai mà biết được chứ? A Thác vẫn chưa trở về mà, biết đâu anh ấy vừa về tới, tìm tớ lại loạn nhịp hết cả lên!”

Bách Giai nghịch con hươu cao cổ ở đầu giường tôi, vừa nói vừa ngủ thiếp đi.

Có điều, Bách Giai vẫn ở nhà cũ của A Thác, Cà Rốt cũng vẫn theo cậu ấy, tôi nghĩ kể cả A Thác có trở về, Bách Giai cũng sẽ không trả Cà Rốt cho anh, bọn họ một người một chó đã dính chặt lấy nhau rồi.

Sau đó, tôi đã là sinh viên năm thứ tư.

Tính ngày tính tháng, nếu chưa bị sư tử ăn thịt, A Thác cũng sắp về đến nơi rồi i .

Mọi người, đều rất nhớ anh.

Quán của Vua gọi lung tung trang trí không có gì đặc sắc, nhưng không khí thoải mái, rất nhiều người qua đường tình cờ đi vào uống cốc cà phê, đọc sách đọc báo giết thời gian buổi chiều, từ đó liền thành khách quen. Càng lúc càng bận, tôi và Albus định tìm thêm một trợ thủ gia nhập với chúng tôi, tôi có hỏi Bách Giai, nhưng cậu ấy đang chuyên tâm chuẩn bị cho kỳ thi vào viện nghiên cứu nên không có thời gian.

Trên tường treo tấm ảnh lớn của bà chủ và nhạc sĩ gửi từ Ai Cập về, trước kim tự tháp, con mèo Sumatra nằm ườn trên đầu nhạc sĩ lim dim mắt, trên tay bà chủ bế một cô bé con đang say ngủ. Tôi và Vua gọi lung tung nhìn tấm ảnh đó đến thất thần, lúc giật mình sức tỉnh, đều đã cười đến cứng miệng.

Nhắc đến chuyện kết hôn, ông anh rút được giải thưởng Kim Mã của tôi đã trở về, giờ đang ở công trường theo Thiết Đầu học giám sát thi công, tôi đoán giữa anh tôi và Văn Linh cũng sẽ sớm có kết quả thôi.

“Em gái, em có định chuẩn bị thi nghiên cứu sinh không?”

Albus thuần thực chọn hạt cà phê, bỏ vào trong lò vài thứ quả khô định rang chung.

“Thấy Trạch Vu thường xuyên phàn nàn chuyện viết luận văn với chạy thí nghiệm, em cảm thấy hay là thôi đi vậy.”

Tôi cười cười, ăn bánh xộp mình tự làm, bắt giắc đưa mắt nhìn quyển lịch trên tường.

Ngày 7 tháng Mười, hôm nay hình như có ý nghĩa gì? Nghĩ mãi cũng không ra.

Mấy năm nay, tôi đã trở thành bạn tốt của rất nhiều quái nhân, tôi phát hiện ra quá trình học tập cùng với việc cuộc đời có hạnh phúc không chẳng liên quan gì đến nhau cả, quan trọng là thái độ sống của mỗi người: có thể nhìn bản thân cùng thế giới này một cách hài hước hay không.

Tôi nghĩ, cả đời pha cà phê, có lẽ lại chính là sự lãng mạn của tôi và Albus cũng nên.

“Albus, bấy lâu nay em vẫn không rõ, hồi đó tại sao Loan Loan lại bị Albus cướp khỏi tay A Thác thế? Phiên bản mà A Thác kể với em cứ mập mà mập mờ, cái gì mà cứ cố gắng rồi sẽ thành công ấy, em chẳng tin?” Tôi đột nhiên nhớ ra chuyện này, ông chú Vua gọi lung tung cũng sấn tới.

Vua gọi lung tung vẫn theo đuổi Albus, kể cả khi biết đối tượng mà ông ta chung tình là một cô nàng lesbian.

Đây chính là sức mạnh của tình yêu, lúc nào cũng khiến người ta điên cuồng.

Nhưng ai mà biết được tiếp sau đây sẽ thế nào chứ?

“Thì ra bạn gái cũ của người mà Tư Huỳnh thích bị em cướp đi hả? Cướp thế nào vậy?”

Trạch Vu tò mò ngẩng đầu lên, đặt quyển tạp chí xuống nhìn về phía quây bar.

Anh định học lên tiến sĩ, để xem có thể làm tăng độ cạnh thi, không cần đi lính hay không.

“Bí mật của A Thác, để nghệ sĩ hình thể chuyên nghiệp bảo quản là thích hợp nhất.”

Tiểu Tài vừa nói vừa phun bong bóng bảy màu ra từ lỗ mũi, con vệt trên vai đang nhai trầu.

Giờ anh ta đã là nghệ sĩ hình thể cao cấp thường trú tại khách sạn, mỗi buổi công diễn bán vé hằng tuần đều nhận được tiếng vỗ tay vang khắp khán phòng, thỉnh thoảng còn đến Cửa Đông biểu diễn miễn phí.

“Không ngờ lại có chuyện như vậy, tôi muốn nghe.”

A Châu và Trương Chaien ngồi ở cái bàn tròn nhỏ cũng hết sức hào hứng.

Bọn họ đều đã đọc câu chuyện tôi viết trên mạng, nhưng đáp án của câu hỏi này vẫn là một bí ẩn.

“Đáp án này quan trọng thế sao?”

Albus hồ hững nói, nhưng cô đã hết đường chạy trốn, bị chúng tôi vây kín lại.

Albus thở dài một tiếng, đang định mở miệng.

Đúng lúc này, lỗ mũi Trương Chaien đột nhiên ồ ạt phun ra hai hàng máu cam, cả bọn đều sợ đến đổ người, nhất thời cuống hết cả lên.

“Anh làm cái gì thế? Sao tự dưng lại chảy máu mũi?”

A Châu vội lấy giấy ăn trên bàn nhét vào lỗ mũi Trương Chaien, Albus thì mở tủ lạnh lấy đá bọc trong khăn bông, đề lên sống mũi cậu ta.

“Anh có dự cảm chẳng lành đó mà!” Trương Chaien run rẩy, máu mũi vẫn chưa cầm được.

Đột nhiên, cửa quán bật mở “đình đang đình đang”, một gương mặt quen quen, ngậy ngậy bước vào, sau lưng còn đeo một cái ba lô to tướng.

Làn da ngăm đen, đôi mắt dài mảnh, lại còn cả nụ cười ngây ngô đến không thể chịu nổi.

“Anh đang lấy làm lạ sao cái quán ở chợ đêm lại đóng cửa, mới ra phố lượn lờ một vòng, thì ra là chuyển tới đây.”

Giọng nói sang sảng lâu rồi không nghe thấy, là A Thác.

Cả bọn đều im lặng, tự động tránh ra một con đường, Trương Chaien thì rúc vào trong góc run lấy bầy.

“Lâu lắm không gặp, vừa mới về à.” Tôi cười cười.

Tôi đã chờ mong, chuẩn bị cho thời khắc này từ lâu, vì vậy cũng không quá kích động.

Chỉ là, tay tôi bắt đầu bần rộn không ngừng, đầu tiên gọt một quả táo, sau đó cho cả thịt gà rang muối Albus mới mua vào trong máy xay hoa quả.

“Đúng rồi, vốn định đến tìm em rồi đi gặp Bách Giai lấy lại Cà Rốt, đang phát rầu vì không tìm được em thì không ngờ lại thấy biển hiệu cũ này ở đây, thật là khéo quá đi mất! Anh còn định chạy đi hỏi anh Bạo nữa cơ đấy.”

A Thác cười ngây ngô ngồi trước quầy bar, thú nhận là đã quên mất số điện thoại của tôi.

“Trước ngày ra nước ngoài lại còn một mình đi bắn pháo hoa, anh đúng là chẳng có nghĩa khí gì cả, rồi sang châu Phi cũng chẳng gửi lấy nửa tấm bưu thiếp về, sao vậy ở châu Phi bận thế cơ à? Bận săn bắn hay là bận lột da đầu người?”

Tôi hằm hè trừng mắt lên nhìn anh, đổ một muôi cà phê hạt vào máy xay hoa quả, ấn nút.

Cái máy xay khó nhọc xoay vòng, màu sắc hết sức quái dị.

“Anh sang đến châu Phi mới phát hiện ra mình không ghi lại địa chỉ của người nào, siêu hối hận luôn! Anh đúng là siêu ngốc! Tất nhiên cũng không có mạng để liên lạc về hỏi rồi, nhưng mà châu Phi vui lắm đấy! Tù trưởng còn nằng nặc đòi gả con gái cho anh, suýt chút nữa là không trốn về được! Cũng may, anh chơi poker thắng thầy mo của bộ lạc đấy!” A Thác nói xong cười lên ha hả.

Tôi không thể đợi được, muốn nghe anh kể về chuyến đi châu Phi thú vị ấy.

“Ồ ngốc, đồ dần! Anh không biết địa chỉ nhà em, chẳng lẽ không biết viết cho Lý Tư Huỳnh ở ký túc xá nữ năm hai đại học Giao Thông à? Đơn giản thế thôi!” Tôi tức giận thở hồng hộc nhìn anh. Tay phải đổ thứ quái dị trong máy xay nước quả ra, tay trái cầm cái lưới lọc.

“À! Đúng thật! Sao anh không nghĩ ra nhỉ?” A Thác cả kinh, sững sờ trước cái sự ngốc của mình, mọi người xung quanh đều cười ồ lên.

Đến lúc rồi.

Tôi ưỡn ngực lên, hít vào dương khí, cùng với dưng khí.

“Phạt anh uống một hơi hết cốc Lý Tư Huỳnh đặc chế này! Sau đó còn chín mươi chín cốc nữa đợi anh!”

Tôi phần nộ đổ thứ quái dị kia vào cốc cà phê cỡ lớn, đẩy tới trước mặt A Thác.

A Thác thoáng ngẩn người, ngậy ra nhìn cốc Lý Tư Huỳnh đặc chế, sau đó lại nhìn tôi.

Câu chuyện tình của tôi, giờ mới bắt đầu.

Never the End.

Chú thích: (1) Nguyên văn: Loạn thạch băng vân, đây là một câu trong bài “Niệm Nô Kiều” của Tô Đông Pha.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-phe-doi-mot-nguoi>